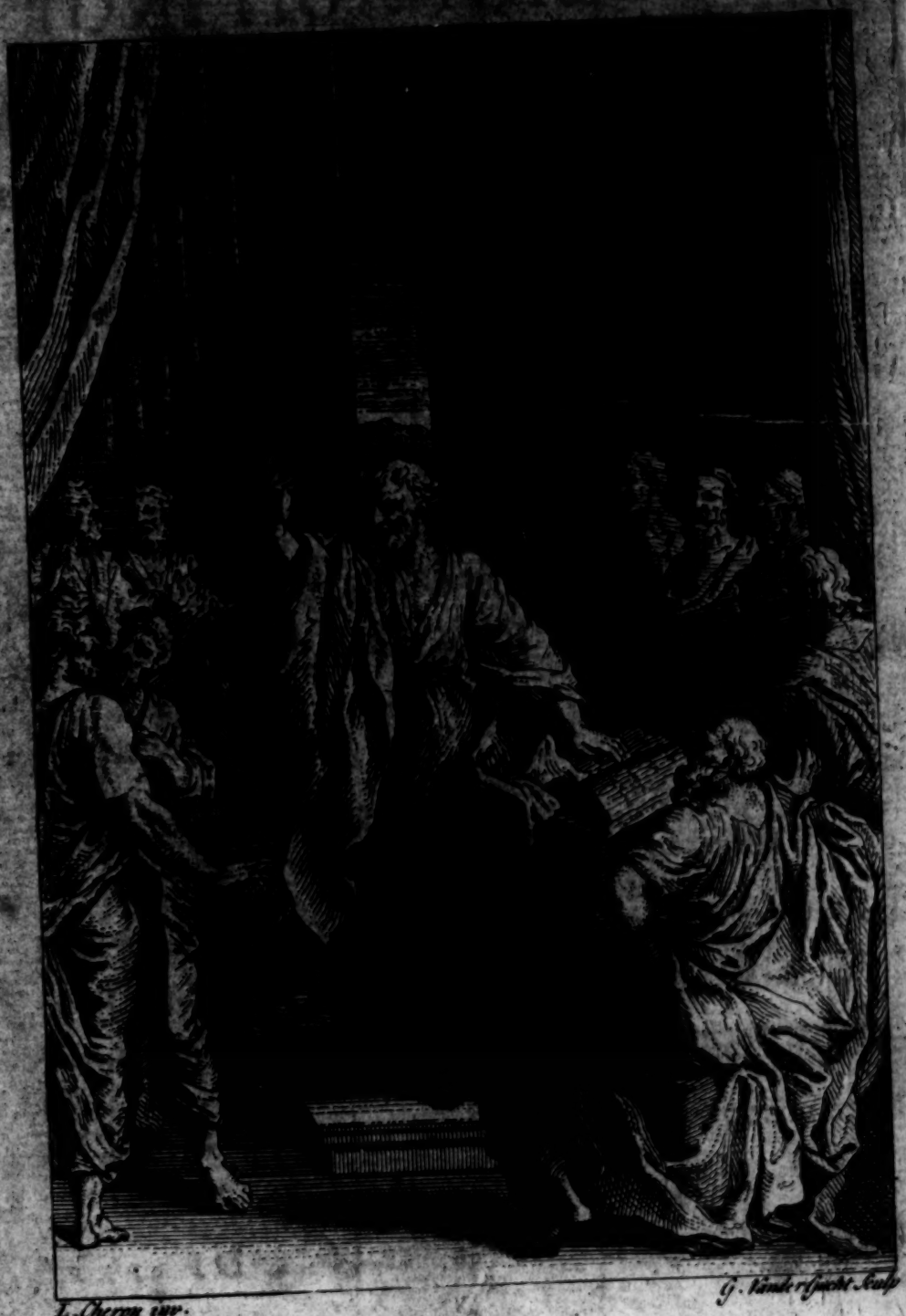
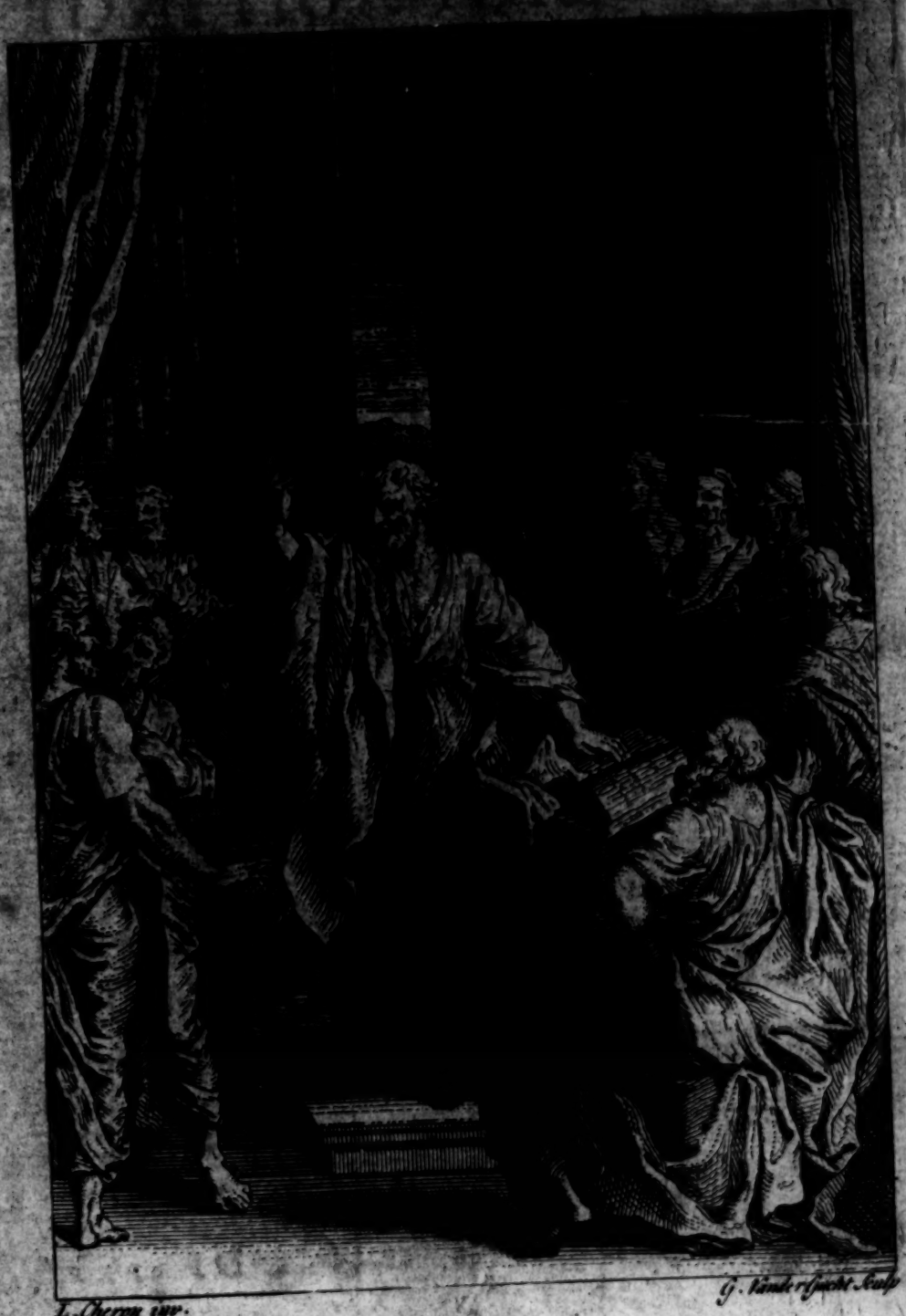

L. Cheron inv.

G. Vanderspecht Sculp

L. Cheron inv.

G. Vanderspecht Sculp

Gal 10 X d

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΠΕΡΙ

ΥΨΟΥΣ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ.

DIONYSII LONGINI

DE

SUBLIMITATE COMMENTARIUS,

Quem NOVA VERSIONE *donavit,*

NOTIS illustravit, & partim Manuscriptorum ope, partim conjecturâ emendavit (additis etiam omnibus ejusdem Auctoris Fragmentis)

ZACHARIAS PEARCE.

EDITIO QUARTA.

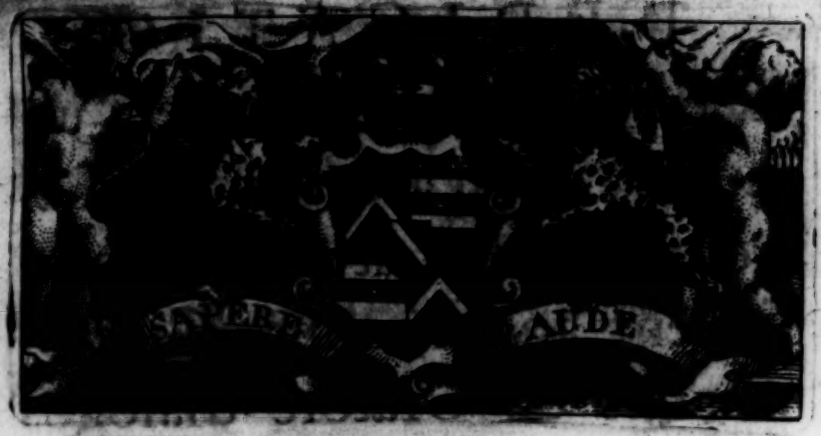
LONDINI:
Ex Officinâ J. & R. TONSON & S. DRAPER, & J. WATTS.

MDCCLII.

13

MVSEVM BRITAN NICVM

HONORATISSIMO VIRO

THOMÆ

COMITI DE MACCLESFIELD,

VICE-COMITI *PARKER* DE *EWELME*,

BARONI DE MACCLESFIELD,

Summoque Magnæ Britanniæ CANCELLARIO.

NOVA hæc Commentarii de Sublimi genere dicendi Editio, Tuis, Vir Nobiliſſime, in ædibus & ſuſcepta & magnâ

ex parte elaborata, eodem jure, quo Me Parentem, Te Patronum agnoſcit: cùm enim ſeptem abhinc annos Ciceronis tres de Oratore dialogos ediderim, Tuoque nomine ornârim, meorum ſtudiorum primitias adeò non rejeciſti, ut Me in Familiam (penè dixeram in Amicitiam) tuam receperis. Ex illo tempore quot me ſecuta ſunt vitæ commoda! quot res, de quibus mihi quodammodo licet gloriari! Te enim, dum in Familiarium tuorum numero eſſem, habui exemplum tantæ morum Suavitatis, ut qui dignitate ſummos æquas, facilitate infimis

par

pareſſe videreris: Te maximæ Innocentiæ Modeſtiæque non in factis ſolùm, ſed in dictis; etiam inter convivia, & ubi liberiùs paulò ſe ſolet animus remittere: Te tam incredibilis & prope ſingularis Diligentiæ in omnibus ſummi tui muneris partibus ſuſtinendis, ut (niſi accederet bona valetudo) publicæ ſaluti utiliter potiùs, quàm Tuæ prudenter, conſulere viderere. Tecum mihi dulcis ſtudiorum conſortio fuit; neque enim, tot licet laboribus implicatus, tam in Legibus noſtris interpretandis & æquitate molliendis occupatus, ab aliis ſtudiis doctriniſque re-

fugisti, aut in iis (in Theologiâ præsertim) peregrinum Te & hospitem esse voluisti. Memini, & juvat meminisse, quantâ cum delectatione Te sæpiùs in sermonibus quotidianis audierim (non ostentandæ eruditionis tuæ, sed levandi laboris gratiâ) proferentem vel ea, quæ in Sacris Scripturis & Ecclesiæ Patribus legendis notâsses; vel ea, quæ in reconditâ multiplicique Mathematicorum arte didicisses; vel ea, quæ subsecivis horis ex amœnioribus Poëtarum lusibus hausisses. Tantam scio & tam lautam supellectilem non esse in Jurisconsultorum instrumento:

penè

penè enim infiniti laboris eſt ipſa per ſe Legum noſtrarum ſcientia: multa ille memoriâ continet, cui hæ penitus notæ ſunt. At Tibi ſemper nihil eruditionis ſatis viſum eſt, cui aliquid addi poſſet; illa igitur omnia ita propria Tua feciſti, ut, quâcunque de arte ſermonem haberes, videri poſſes non inertem & ingloriam vitam egiſſe, ſi nihil aliud ſcires. Hæc teſtis loquor, hæc gratus aliis cognoſci velim: de cæteris tuis virtutibus, quæ in conſpectu omnium poſitæ ſunt, quaſque ad publicas res gerendas affers, mihi prorſus tacendum eſſe cenſeo: multâ enim cum laude,

de, minimâ cum invidiâ ſextum jam annum agens difficile illud & arduum ſummi Magnæ Britanniæ Cancellarii munus exequeris: Nôrunt jam omnes, qualis in Tribunali Judex, qualis in Procerum conſeſſu Præſes emineas: quàm incorruptus ſanctuſque, & tamen quàm dulcis ſis; quàm nullum laboris genus refugias, & tamen quàm ſemper vacuo eſſe animo videaris. Mea igitur vox hîc publicæ voci cedat neceſſe eſt, ne in tanto bonorum plauſu conſenſuque ego id ſolus velle videar, quod omnes ſibi jure faciendum putant: Officii mei magis eſt, ut

gratias

gratias referam ob ea benevoli animi indicia, quæ mihi quotidiè ferè oſtendiſti: Parentis enim me potiùs, quàm Patroni, more foviſti; multiſque ex beneficiis, quibus Tibi obſtrictus ſum, ſatis apparet, quàm conſtanti & diuturno amore eos proſequeris, quos felici Amicorum tuorum nomine ornatos eſſe velis: Nihil verò magis poſtulat, ut gratum me præſtem, ut (ſalvis omnibus Religionis officiis) totus Tuus ſim, quàm nuperrimum illud, quo jam fruor, benevolentiæ & amicitiæ ſignum: Vereor equidem, ut omnes tantæ Paroeciæ, cui me præfeciſti, curas

ras dignè ſatis ſuſtineam, ut tuam expectationem & ſpem (fortaſſe paulò, quàm par erat, majorem) de me conceptam expleam: ſed fixum animo meo & immotum (favente Deo) ſedet, nequid refugiam, quod poſſint aut vires meæ, aut naturæ, quantulæcunque ſint, dotes: ut Regis, Patriæ, Eccleſiæ noſtræ commodis ſerviam, me dedam: ſiquid adjumenti per me his importari poſſit, eò libenter omnes labores mei ſe convertent: ſic & Tibi & Officio meo ſatisfaciam; ſic ex animo & Tuo & Meo vitæ curſum inſtituam, ſic (id quod mihi ſemper

ſemper in votis eſt) Tui non omnino diſſimilis futurus ſum. Interim placido, id eſt, quotidiano tuo vultu hos ſtudiorum meorum fructus tibi humillimè offerri patiaris; ſiquos lapſus ex incuriâ in hanc Editionem Longini obrepſiſſe videas, eodem eos modo, quo in aliis ſcriptis meis diu ſoles, inter legendum notes, meumque judicium ſaniori tuo judicio, quaſi normâ, dirigas. Hoc mihi cordi futurum eſt; cùm enim in ſcribendo primum ſit, ut quis optimis judicibus placere ſe ſciat; proximum eſt, ut optimi illi judices, ubi quid ipſis parum placet, ſignificent qui-

quibus de cauſis non probetur, & quo modo emendari debeat; Permittas mihi, Vir illuſtriſſime, ut hanc de Te ſpem habeam; nequid beneficii, quod à Te accipi poſſit, genus Mihi deeſſe videatur, quem tot beneficiis jam effeceris

Tui obſervantiſſimum

Tibique devinctiſſimum

Cal. Maii, 1724.

ZACHARIAM PEARCE.

LECTORI.

CUM Tibi in manum trado Longini de Sublimitate Commentarium, ſciri velim, quot qualeſque Editiones meam præceſſerint, quibus de cauſis hanc ſuſcipiendam cenſuerim, quidque ipſe in illâ exornandâ perfecerim.

Franciſcus Robortellus Utinenſis primus hoc Longini opuſculum ex Bibliothecarum latebris in lucem protulit & impreſſit Baſileæ 1554: anno verò ſubſequente illud idem ex MSto Beſſarionis edidit Venetiis Paulus Manutius Aldi filius, omnino neſcius aliam Editionem ſuæ anteceſſiſſe: ad eam Manutii Editionem finxit ſuam Fr. Portus Cretenſis typis Criſpini excuſam 1570; quam & reliqui omnes ſecuti ſunt, qui in hoc Longini Commentario limando elaborârint. Primus verò omnium Petr. Paganus hunc libellum Latinâ Verſione donavit, ediditque Venet. 1572: poſt hunc Gabriel de Petra, Græcæ linguæ Profeſſor in Academia Lauſannenſi, novam Verſionem Latinam

nam fecit, eamque unà cum textu Græco impressit Genevæ 1612: *hanc autem Gabrielis de Petra Editionem iterum imprimendam curârunt Ger. Langbœnius Oxoniæ* 1636, *& Tanaqu. Faber Salmurii* 1663: *quorum ille multis & longè omnium doctissimis Annotationibus opus illustravit; hic verò suæ Editioni Notulas quasdam legenti utiles jucundasque inseruit, uberiores (ut ipse promisit), si vixisset, daturus: De Editione Bononiensi factâ* 1644, *quæque Editioni Fabri antecessit, melius est tacere, quàm (id quod loquenti necesse esset) malè dicere. Hos omnes multo interjecto tempore secutus est Jacobus Tollius; qui textum Græcum Longini sæpiùs ex MStis emendavit, sæpiùs ex aliorum suisve conjecturis mutavit: qui etiam, cum veteris illius Versionis Latinæ vitia innumera & barbariem ferè continuam videret, aliam ipse Versionem Latinam sibi faciendam statuit: hanc igitur unà cum textu Græco impressam, Notis omnium superiorum in unum congestis, multisque à se ad illustrandum & emendandum Auctorem adjectis, edidit Trajecti ad Rhenum anno* 1694. *Posteà verò istam Tollianam Editionem in brevius coëgit celeberrimus J. Hudsonus, jussitque prodire Oxoniæ* 1710, *alterâque vice* 1718: *&, ut minori esset formâ suus liber, omnes ferè Tollii aliorumque Notas, præter Criticas, omisit, periodosque in Versione Latinâ Tollii nimiùm se profundentes in arctius redegit.*

Habes

Habes jam, Lector, omnium (opinor), quæ meum præceſſerint, Editionum & ordinem & numerum: quibus de cauſis novam ſuſceperim, quidque in eâ perfecerim, paucis nunc accipe. Græcum quod attinet textum, vulgatum illum Manutii ubique ſecutus ſum, niſi ubi me aliò duceret Editionis primæ & MStorum auctoritas: cum enim Manutius in initio ſuæ Editionis dicat ſe multa præclarè emendaſſe, *nec tamen Lectori notum uſquam faciat, quæ ſint MSti Lectiones, quæve ſuæ Conjecturæ, multum de fide ejus Editionis detrahendum cenſeo: nimium ſanè ſibi hic indulſit, ideòque minus utilis fuit Editor: cum enim ille multâ ſcientiâ & lectione vir ſciret, quibus ex Auctoribus & ex quâ illorum operum parte omnia ea loca petenda eſſent, quæ ex veteribus Scriptoribus citaverit Longinus, non ea ad fidem ſui MSti, quo more Robortellus, impreſſit; ſed ita immutavit, ut per omnia vulgatis eorum veterum Scriptorum Editionibus convenirent. Ne verò temerè hoc dictum videatur, en exemplum, quo id probaturus ſum: In Sect.* 32. *græcus textus Manutii exhibet hæc verba,* πάντα (φησὶ) κατεσκίασαν, περιβολὴ τοῦ ἔξωθεν τὸ σάρκα, οἷον τὰ ἱμάτια, περιθέματα: *at inter errata Typographica ad finem ſui libelli notata Lectionem ſequentem, tanquam veram, poſuit,* πάντα αὐτά (φησι) κατεσκίασαν ἄνωθεν, τὴν ὃ σάρκα περιβολὴ μὴ καυμάτων, περίβλημα ὃ χειμώνων, ἔτι ὃ ἱματιά-

των, οἷον τὰ πιλητὰ ἔσεσθε κλήματα, σώμασι μαλακῶς καὶ ῥᾳδίως ὑπείκουσαν: *postrema hæc Lectio omnino iis quadrat, quæ apud Platonem in Timæo occurrunt; at prior illa Lectio in Editione primâ & omnibus MStis reperitur: censeo igitur hinc satis constare, quòd Manutius priorem illam ex suo MSto hauserit; posteà verò, inspecto Platonis loco citato, Longinum hîc ex Platone (ut ipsi visum est) emendârit, at (ut mihi) malè mutârit: neque enim adduci possum, ut credam Manutium tot verba temerè in textum, aut aliâ quàm sui MSti auctoritate, primò admisisse, præsertim cum ea in cæteris omnibus MStis occurrerent. Et si semel hoc feciſſe probatur Manutius, cur non illum passim ferè hoc feciſſe credamus, cùm in locis à veteribus Scriptoribus citatis multum à MStorum Lectione recedentem videamus? Negari quidem non potest quin, si MStus ille in Bibliothecâ S^ti Marci Venetiis adservatus idem sit, quem Manutius (uti videtur) secutus est, quemque MStum Bessarionis appellat; negari, inquam, non potest, quin ea, quæ de Manutii Editione dixerim, vera sint; codex enim ille S^ti Marci multis in locis cum cæteris codicibus scriptis convenit, à Manutianâ verò Lectione dissentit. Scilicet clarissimus ille alioqui vir sibi in animum induxit suum Longini MStum errâsse, ubicunque exhibuerit loca Herodoti, Platonis, Demosthenis &c. aliis verbis, quàm quæ istorum Scriptorum Editiones hodiè*

præ

præ se ferunt. At huic non facilè assentior; neque enim aut Longino aut aliis priorum sæculorum Scriptoribus videtur usitatum fuisse accurate fidèque satis verba citare: imò nusquam (si benè memini) Longinus per totum suum Commentarium cujusvis Auctoris locum iisdem verbis (modò pluribus, quàm duobus aut tribus, consisteret) exhibuit: nec aliter ab aliis Scriptoribus factum video: si enim sensum Auctoris, & præcipua citatæ sententiæ verba ob oculos Lectoris ponerent, de cæteris minus soliciti fuêre: accurata hæc citandi diligentia, quâ hodie utimur, quæque laudabilis sanè est, frustra in veteribus quærenda est; non ita pridem in literariam Rempublicam importata est: nostræ consuetudini, posteriorum sæculorum mori debetur: de quâ re si quis dubitet, veteres hoc animo consulat Auctores, & inveniet (ni multum fallo) non solùm Longinum, sed cæteros summos Scriptores, in hâc re non dico errâsse, sed multum ab eo, quod jam facimus, plerumque abiisse: vellem igitur hoc Cl. nostro Whistono in mentem venisset, qui, cum nonnulla veteris Testamenti loca inveniat non verbum verbo in Novo Testamento reddita, aliam, prorsus aliam sibi V. T. Lectionem, quæ cum Lectione N. T. melius conveniat, multo cum labore, nonnullâ (vereor) cum temeritate excogitat: Sed hoc obiter dico; neque enim meæ scriptionis hujusque temporis est aut Manu-

tium aut nostrum Whistonum culpare, sed hujus Editionis rationem Lectori reddere.

Novam præterea hujusce Commentarii Versionem Latinam feci & imprimendam curavi; nec tamen Tollianam illam non laudandam censeo: at (verum fateri liceat) illa non mihi se satis probat; Tollius enim stili Ciceroniani amantissimus videtur sensum Longini pluribus, quàm necesse fuit, verbis dilatâsse & attenuâsse: præ nimio studio longiores periodos proferendi, Lectorisque aures implendi ita multa loca obscuravit, ut minori (opinor) labore intelligendus sit Longinus, quam Tollius. Velim Interpretem fidum esse, sed non sui ostentatorem; sit modo ejus dictio Latina, sint verba sensum Græci auctoris clarè breviterque exprimentia, non quæro an Versio ornatum præ se ferat; neque enim legenda, sed consulenda est illa, ut de vi Græcorum verborum ignaris præsenti sit auxilio: De iis hîc Versionibus Latinis intelligi velim, quæ unà cum Græco Auctoris textu imprimuntur: de cæteris enim, seorsim editis, qualis est Gallica illa Celeberrimi Boilavii Versio, longè aliter se res habet: in his & ornatum & elegantiam quærimus; in his sensum magis quàm verba paria paribus respondentia spectamus: nec possit ille Interpres omnino placere, qui non (prout ejus Linguæ, quâ utitur, postulat ratio) aliqua immutat, corripit, dilatat, ut ipsam vim spiritumque Auctoris ob oculos legentium ponat.

Sæpius

Sæpius licet Textum Græcum mutârim, vel potiùs emendârim, nihil meum, (ſi excipias unum aut alterum), quâcunque fretus ratione, illi inſerui: MStorum auctoritatem ubique ferè ſecutus ſum; rationes verò Textûs immutati paginis ſingulis ſubjeci, &, quæ lectio eſſet Manutii, ſive (ut eam ſæpius voco) vulgata, paſſim Lectores monui.

Totum inſuper Commentarium Notis illuſtravi; quarum partem ex Fabro, Langbænio, aliiſque, earum auctoribus nominatis, mutuatus ſum; longè verò majorem partem ex proprio penu hauſi: Interim non id in Notis (ut vulgò ſolet) mihi faciendum cenſui, ut ſolùm Auctoris verba ſenſumque explicarem, & obſcuris locis lucem darem; ſed Latinos Auctores eodem modo, quo Longinus Græcos, examinandos protuli, & ubique ejuſdem Sublimitatis generis exempla ex Virgilio, Ciceronе, Sacris Scripturis &c. collegi; paria paribus objeci, fecique ut Lector (temerè potiùs an cum judicio, ipſe videat) eaſdem ſcribendi virtutes, eademve vitia Sublimitati contraria in Latinis Scriptoribus vel collaudare mecum unà poſſet, vel culpare.

Suprà memoratas Editiones omnes in hoc opere perficiendo ad manus habui: quibus inſpectis & perlectis omnium ferè mendarum ortum planè vidi; mihique ſæpiùs apparuit, quis Editor vel conſultò vel errore Typographico quemlibet Longini locum malè mutârit, & ſequentes Editores ſecum unà de recto Lectionis tramite deflexerint. Verſio-

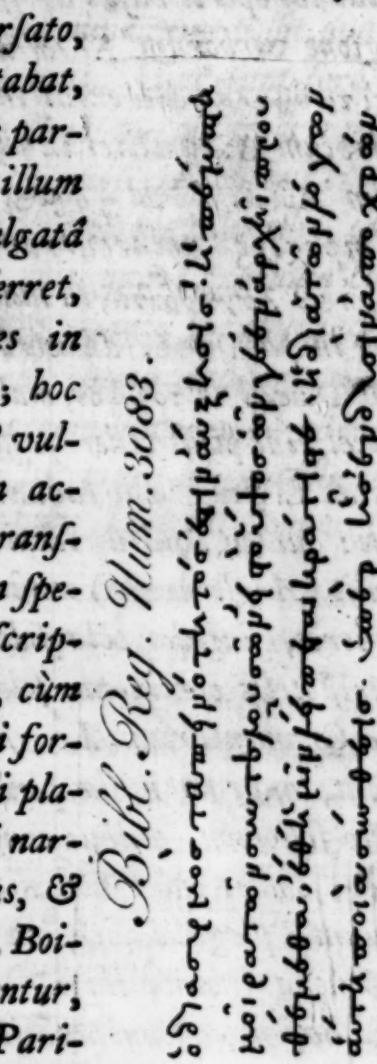
nem etiam Gallicam (nobilem quidem & puram, ſed quam non ſemper fidam ſatis eſſe opinor) ob oculos meos poſui, & quaſcunque Notas Boilavius ipſe, aut Dacierus & Boivinus illi addiderint, eas diligenter perlegi, &, ubi operæ pretium fuit, in meam Editionem recepi: Imò mihi comparavi Conradi Samuelis Schurzfleiſchii animadverſiones in Longinum, utiles quidem tum ob doctrinam, quam ſæpiſſimè oſtentant, tum ob variantes Lectiones, quas ille ex MSto Ambroſiano collectas in lucem protulit.

Præterea duos Indices huic operi ſubjeci; quorum prior, qui voces phraſeſque in Commentario de Sublimitate occurrentes continet, multo auctior & emendatior jam prodit.

De MStis, quibus hîc uſus ſum, poſtremo in loco dicendum judicavi. Ambroſiano illo, qui in Bibliothecâ Mediolani extat, quemque prædictus Schurzfleiſchius contulit in chartâ (*ut ait*) bombycinâ, manu, ſi non vetuſtiſſimâ, ſatis tamen antiquâ, & quidem in formâ majoris ordinis ſcriptum, *primus ego in edendo Longino uſus ſum: Diligenter etiam perlegi & ad examen vocavi omnes eas variantes Lectiones, quas ex MSto Elienſi collectas ſuæ Editioni ſubjecit Hudſonus, & quas ex tribus MStis Vaticanis à Zacagnio collectas ad finem ſui libri Tollius imprimendas curavit. Sed ante omnes MStum Pariſienſem conſulendum putavi, qui ſexcentos annos habere creditur, quemque*

dicit

dicit Cl. Boivinus omnium, qui nunc extant, exemplar esse: Græco igitur cuidam homini docto, & in his rebus multum versato, qui Parisiis tunc habitabat, nunc verò Londini, eas partes tribui, ut MStum illum diligentissimè cum vulgatâ quâdam Editione conferret, & variantes Lectiones in margine illius notaret; hoc ex animo meo fecit, & vulgatam illam Editionem accuratè collatam ad me transmisit, addiditque etiam specimen quoddam fidum scripturæ MSti illius, quod, cùm delectamento esse Lectori fortasse poterit, sic excudi placuit: Ex iis, quæ mihi narravit idem ille Græcus, & quæ literis tradidit Cl. Boivinus, hæc, quæ sequuntur, de veteri illo MSto Parisiensi dicenda habeo: Nulli Sectionum tituli, quos hodiè habent Editiones, ibi inveniuntur: imò Sectionum divisionem, quâ utimur vulgò, frustra illic, nisi admodum recenti manu notatam, quæras. Interim

Bibl. Reg. Num. 3083.

longè aliâ & eâdem, quâ MStus ipſe, manu ſcripta, extat ibi operis hujus diviſio; nam in pag. 84. *è regione verborum* Αλλη τις ωδὰ τὰ ἐρημώδη ὁδὸς ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ τείνει *extat in margine vetuſtâ manu ſcriptum* B: *ſimiliter in pag.* 100. *è regione verborum* Αὐτόθι μὴν τοι καὶ ὁ ωδὲ σχημάτων *reperitur* Γ: *& in pag.* 158, *ubi occurrunt hæc verba* Επειδὴ μὴν τοι ἡ τῷ λόγῳ νόησις, *in margine apparet* Δ: *denique in pag.* 208. *ad verba* Ἡ πέμπτη μοῖρα τῆς συλλελυσῶν εἰς τὸ ὕψος, *margini illius MSti* (*ut in Specimine poſſis videre*) *affigitur id, quod idem valet ac* E. *Sed & alia eaque majora nos docet MStus ille: qui* (*ut teſtatur idem Boivinus*) *triginta plagulis* (*Angl.* Sheets) *conſtat, quarum viginti tres priores, ſingulæ octo folia habentes, Problemata Ariſtotelis continent: ſolæ verò ſeptem poſteriores ad Commentarium Longini de Sublimitate ſpectant, quarum nullæ pleno illo numero fruuntur octo foliorum, quibus conſtant viginti tres priores; omnes enim non niſi triginta folia conſtituunt: plagulæ viceſima quarta, ſexta, ſeptima & nona* (*notata ibi* κδ, κς, κζ, κθ) *ſex ſolùm folia habent, duobus mediis amiſſis: plagula viceſima quinta omnino deeſt, ſed, cum duo illius plagulæ folia extarent eo tempore, quo ex hoc MSto reliqui olim deſcripti erant, ſex ſolùm ejus folia jam perierunt: plagula viceſima octava* (*notata* κη) *non habet plura quàm quatuor folia, totidem mediis amiſſis; triceſima verò & ultima plagula*

tribus

tribus ſolùm foliis conſtat, quæ & continua ſunt, & ita uſque ad ultimam lineam ultimæ paginæ ſcripturâ impleta, ut in dubium venire poſſit, quantum ex hâc poſtremâ perierit. Hæc ſunt ferè ea omnia, quæ de hoc MSto Boivinus obſervârit: ſed ut melius, Lector, poſſis cognoſcere, quibus in locis hic MStus deficit, & (ſi ex plagulis illis, quæ ad Ariſtotelem ſpectant, has, quæ Longinum continent, metiaris) judicare, quantâ hoc opus jacturâ ad nos pervenerit; en Schema quoddam mihi à ſuprà dicto homine Græco miſſum, quod oſtendit & ubi deſinunt, & ubi incipiunt ſingula illa triginta MSti folia, quæ hunc Longini Commentarium continent;

PLAGULA PRIMA.

Sic deſinit — Sic incipit

Fol. 1. ἐνεκελεύσω ϗ ἡμᾶς τι πε-- Fol. 2. εἰ ὕψος πάνλως

2. ἐπὶ τ λόγων ἑτοιμῳ, ὡς ἡ μὲν

In MSto hîc ſcribitur λείπει *&* Latinè deſunt duo folia, *ſed videntur potiùs tria folia deeſſe.*

3. ϗ καμίνυ χῶσι μάκιστον

3. τὸ ξένας νοήσεις ------ 4. εἰ κινεῖν πολλάκις

4. ἀφ' ὧν ϗδ ἡμῖν τάγα --- 5. θὰ χεῖδον ἀπ αὐτων τέτων

5. πεὶ τὰς νοήσεις ἀδρεπήςολον——

PLAGULA SECUNDA.

Hîc in MSto recentiori manu ſcriptum occurrit λείπει *&* Latinè deſunt folia octo.

PLA-

PLAGULA TERTIA.

6. ἐν ᾧ φάει καὶ ὄλεσσον
6. ᾗ σοι γνώσιμον, ὡς ἡ ἀπα - - 7. κμὴ τᾶ πάθυς ἐν τοῖς
7. ὀλίγον ᾧ διὰ ξύλον αἶδ' ε - - 8. ρύκει· πλὼ μικρὸν αὐτᾶ
8. ἡ μὲν τὸ ζηλούμενον ἀποδεί - -

Desunt hîc duo folia.

9. πλουσιώτατα καθάπες τι
9. ἀπόῤῥοιαί τινες φέρουν, ὑφ' ὧν 10. πνέομεν καὶ οἱ μὴ λίαν
10. ἐκ ἂν λάβοι σε, ἀλλ' ὅτι ἀ - - 11. μὲν ἐν πολύσει τέλο
11. δὲ τοῖς πολλαῖς μυθικωτέ —

PLAGULA QUARTA.

12. εαν ἔχει ἀ ἀπέκπλωσιν
12. περικινδυνώσαντας, φαίνεται
δὶ ἐ — — — — — — 13. νὸς τᾶ ὁμοίκᾶ χήματο
13. καταφορίζειν, καὶ εἰς καταφερ-14. νησιν ἑαυτᾶ λαμβάνων
14. Ἡροδότειον πεπίστευν, εἰ ἄτως ἔ —

In MSto hîc ſcribitur λείπει, *duo folia videntur deeſſe.*

15. πλοκα ἐκπίπτει καὶ
15. ὡσ' ἂν εἰπειν τις ἐπόσα δύ--16. ναιτο ἑκάστοτε δὲ ἐκπίπτοντες
16. ἐρμηνευτικὰ φημὶ ᾧ τῶν κα--17. τὰ τοὺ ἀριθμὸς ἐ
17. πόλεως ἄνω πολύσται καὶ —

PLAGULA QUINTA.

18. ἔπειτα ἀφίξη εἰς πεδίον
18. ἐν μουσικᾷ διὰ τῶν δὲ — 19. φώνων καλυμμένων ὁ κύκλος
19. πλὼ ὃν μὲν πολήσει καὶ ἰ —

In

In MSto hîc ſcribitur λείπει, *& deſunt quatuor folia.*

20. θρεπτικώτατον χὴ
20. ἡδονὴν ἀνθρώποις ἔϊ) κακὸν—21. δέλεαρ, γλῶσαν ϐ
21. πῷ ὄντι καθαρόν τινα συγ——

PLAGULA SEXTA.

22. γεαφία χὴ ἀνέγκλητον
22. πάντα ἔξω γε τ σωθέσεως—23. μιμεῖῶς τὰ Δημοσθένεια
23. πολλάκις ὅρυς ἐκβαίνουσιν αἱ- 24. ἐπίνοιαι· χὴ εἴ τις
24. ἐκείνῃ μόνον φιλαλάτησαι—

In MSto hîc ſcribitur λείπει, *& (ut videtur) duo deſunt folia.*

25. σοι χὴ αἱ τοιαῦται
25. ὅσα γε τ θεωείας ——— - 26. ἦν ἡμῖν ἐφικτὰ
26. τέλειον σύστημα· ἅτως τὰ μά--27. λα σπεδαδέντα μὴ
27. χῖ μὴ τὰ λήμματα δαι——

PLAGULA SEPTIMA.

28. μονίως ὁ χειμὼν
28. ὕφεσιν . . . φθὰ χὴ ἐξυβεισμῶα-29. ἂν μὴ σφόδρα ὑπὸ
29. εἰρήνη διαφθείρει τὰς μεγά— 30. λας φύσεις· πολὺ ϐ
30. ἦν ϐ ταῦτα τὰ πάθη, φὶ ὧν.

Habes hîc, Lector, ea omnia, quæ de MSto illo Pariſienſi obſervatu digna ſunt; cujus auctoritatem me magni facere & plerumque ſequi in Emendationibus videbis. De variantibus Lectionibus hujus MSti Pariſienſis hoc inſuper dicendum puto; Tollium, qui dicit ſe uſum fuiſſe codice quodam, in quo notârat Voſſius omnes illius MSti Lectiones

Lectiones à vulgatis dissentientes, semper ferè errâsse, & conjecturas ipsius Vossii, (ut mihi videtur) in ejus codicis margine scriptas, pro variantibus Lectionibus illius MSti protulisse.

Præfatio altera Secundæ Editioni 1732 affixa.

Tandem, Lector, post octavum annum altera hujus Commentarii à me & illustrati & emendati prodit Editio; formâ quidem minor, sed Notis auctior & instructior: paucula enim immutanda, nonnulla addenda saniori, ut spero, judicio censui. Et jam ad finem perductum opus parabam in manus tradere Nobilissimo viro Thomæ *Comiti de* Macclesfield, *cui & hunc Laborem dicâram, meosque omnes insuper dicandos destinâram. Sed quantâ de spe quàm brevi tempore me dejectum vidi! ille interim subitâ morte extinctus est, vir omni ex parte dignus, cui diuturnior vita contigisset. Tum verò, cum morienti adessem, expertus sum meum illud de divinis ejus animi Virtutibus judicium plenissimè comprobatum fuisse: quantâ enim constantiâ, & gravitate, quo contra dolores robore festinanti morti occurrit! sanctissimæ soli, & benè actæ ex præceptis veræ Religionis vitæ talis debetur exitus. Felicem verò illum prædicemus, qui sic vixit, ut se non frustrà vixisse jure speraret; sic mortuus est, ut qui se non frustrà mori valdè existimaret.*

DE VITA ET SCRIPTIS LONGINI.

DIONYSIUS LONGINUS, hujus Commentarii de SUBLIMITATE Auctor, à Suidâ appellatur Longinus Caſſius, (nam falſò dicitur â * Sellero legi in Mediolanenſi Suidæ Editione Caſimus): matri ejus nomen fuit Phrontonis, nomen verò patris ignotum eſt: avunculum habuit Cornelium Frontonem Oratorem (Plutarchi nepotem), qui eloquentiam magnâ cum laude Athenis docuit: de patriâ Longini inter doctos multum diſputatur: ſed mihi quidem placet Joannis Jonſii conjectura, qui eum Athenienſem cenſet fuiſſe. Videtur in pueritiâ avunculum ſuum habuiſſe in dicendo magiſtrum, qui & ejus ſtudiorum curam ſuſceperit, & eum Athenis moriens hæredem reliquerit: adoleſcens

* In libro de Antiqu. Palmyræ, p. 288. Edit. Lond. 1696.

jam

jam factus unà cum parentibus ſuis plurimas regiones (ut * ipſe teſtatur) perluſtravit, & ut Philoſophiam diſceret, pleroſque viros iſtius ſæculi celeberrimos, in quibus Ammonium & Origenem, inviſit & audivit: Tandem Athenas rediit, ubi cum hunc de Sublimitate Commentarium edidiſſet, in tantum nomen ejus inclaruit, ut ei publicè poteſtas de veteribus ſcriptis judicandi fuerit permiſſa: ſi quis vetuſtum quendam Auctorem in aliquâ parte reprehendiſſet, non rata priùs habita fuit opinio, quàm illam confirmâſſet Longini judicium. Cum Athenis habitaret, celeberrimum illum Porphyrium habuit diſcipulum tum in Philoſophiâ, tum in literis humanioribus: Quotidiè cum doctiſſimis viris verſatus eſt: ut quiſque vel Athenis, vel in aliâ orbis parte doctrinâ floruit, eum hoſpitio Longinus excepit, aut Epiſtolis hinc inde miſſis cum eo communicavit. Multa ſcripſit tum de Philoſophiâ, tum de rebus ad Philologiam ſpectantibus: tanto verò honore Platonem proſecutus eſt, ut quotannis ejus diem natalem (uſitato illius temporis more) celebraret. Jam tanti viri nomen latere non potuit; ubicunque aut ſeveriora ſtudia floruerint, aut ſanum de veterum ſcriptis judicium delectationi fuerit, fama & opera Longini celebrata erant:

* Vide Fragmentum quintum.

hinc

hinc nobiliſſima illa Zenobia, Palmyrenorum Regina, eum accerſivit, ut filios ejus omni eruditione optimus ille magiſter imbueret: Hujus igitur hortatu reliquit Athenas, & Palmyram civitatem illam omni admiratione dignam adiit: Hîc cum paululùm eſſet commoratus, Zenobiæ adeò placuit, ut illum non ſolùm puerorum in literis addiſcendis, ſed ſui etiam in rebus publicis adminiſtrandis adjutorem eſſe vellet: perſpexit illa Longini ingenium belli ac pacis artibus pariter idoneum, viditque eum tam in conſilio de rebus publicis dando, quàm in judicio de veterum ſcriptis ferendo ſapere: Cum igitur Zenobia novis rebus ſtuderet, multaque pro libertate ſuorum civium contra Aurelianum moliretur, Longini conſiliis uſa eſt: Aurelianus his cognitis bellum Syriæ intulit, magnoque exercitu parato, Zenobiæ copias in fugam vertit, ipſamque in urbe Palmyrâ obſedit: deinde nuncium illi miſit, qui ut ipſa ſe Aureliano dederet, poſtularet: illa verò viriles animos in fœmineo pectore gerens, & auxilio Longini libertatis ſemper amantiſſimi uſa ad hunc modum (ut teſtatur Vopiſcus) Imperatoris literis reſpondit: " Nemo adhuc, præter Te, " quod poſcis, literis petiit: virtute faciendum " eſt, quicquid in rebus bellicis eſt gerendum: " Deditionem meam petis, quaſi neſcias Cleo- " patram reginam perire maluiſſe, quàm in " quâlibet

" quâlibet vivere dignitate : nobis Perſarum
" auxilia non deſunt, quæ jam ſperamus ; pro
" nobis ſunt Saraceni, pro nobis Armenii : La-
" trones Syri exercitum tuum, Aureliane, vi-
" cerunt, quid igitur ſi illa venerit manus quæ
" undique ſperatur ? pones profectò ſuperci-
" lium, quo nunc mihi deditionem, quaſi om-
" nifariam victor, imperas."

His literis perlectis, Aurelianus iratus copias, quas Zenobia ſibi affuturas ſperaverat, aut venientes profligavit, aut pecuniâ, ne adeſſent, corrupit : Palmyrâque vi expugnatâ Zenobiam multoſque, in quibus Longinum, quorum conſiliis uſa eſſet, captivos fecit : Zenobiæ reginæ veniam dedit ; at Longino, quippe quem iſtas literas dictitâſſe credidit, adeò infeſtus fuit, ut eum ſtatim interfici juberet. Longinus, intellecto Aureliani imperio, ut mortem oppeteret, ſuæque Zenobiæ dignitati non ſupereſſet, libens ſe paravit : nec fletum, nec timorem vultu oſtendit ; ſed quæ, & quanta à Philoſophiâ didicerat, ea omnibus nota facere moriens in animo habuit : amicos igitur caſum illius lamentantes conſolatus eſt, periitque extremâ prope voce eos, qui adeſſent, ad hunc modum compellans ; " Si terra non aliud quàm magnus qui-
" dam carcer exiſtimari debeat, eum feliciſſi-
" mum eſſe, qui primus in libertatem vindice-
" tur."

Sic

Sic periit Longinus, *vir* (ut dicit Porphyrius) *omnium Criticorum maximus*, & quem ſui temporis homines *vivam quandam Bibliothecam*, & *ambulans Muſæum* vocaverunt. Multa quidem ſcripſit tum in Philoſophiâ, tum in arte Criticâ, quorum nihil (ſi hunc de Sublimitate Commentarium & paucula excipias Fragmenta) ad nos pervenit: Lectori verò nomina & titulos eorum, quos ſcripſit, librorum libet hîc apponere.

1. Περὶ τῆς (vel τῷ) κατὰ Φειδίου. Fortè Μειδίου, contra quem Demoſthenes ſcripſit; vel potiùs Μηδίου, hujus enim nominis Philoſophum memorat Longinus in Fragmento quinto.
2. Ἀπορήματα Ὁμηρικά. Vide Scholiaſt. ad Homer. Il. ϛ'.
3. Εἰ φιλόσοφος Ὅμηρος;
4. Προβλήματα Ὁμήρου καὶ λύσεις.
5. Τίνα ποτὲ τὴν ἱστορίαν οἱ γραμματικοὶ ὡς ἱστορικὰ ἐξηγοῦνται;
6. Περὶ τῆς παρ' Ὁμήρῳ πολλαχῶς σημαινομένων λέξεων.
7. Ἀττικῶν λέξεων ἐκδόσεις ϛ'.
8. Λέξεις Ἀντιμάχου καὶ Κλέωνος. (γρ. Ἡρακλέωνος.)

Horum omnium meminit Suidas

9. Περὶ ἀρχῶν: hujus libri mentionem fecit Porphyrius.

10. Πρὸς Πλωτῖνον καὶ Γενθιλιανὸν Ἀμέλιον περὶ τέλους.

11. Πρὸς τὸν Ἀμέλιον ἐπιστολή.

12. Περὶ τοῦ κατὰ Πλάτωνα δικαιοσύνης.

13. Εἰς τὴν ῥητορικὴν Ἑρμογένους.

14. Περὶ τῶν ἰδεῶν.

15. Προλεγόμενα εἰς τὸ τοῦ Ἡφαιστίωνος ἐγχειρίδιον.

16. Πρὸς τὸν περὶ Στοιχῶν περὶ ψυχῆς δόξαν ἀνίρρησις.

Hos à Longino ſcriptos fuiſſe videre eſt in Fragmentis.

17. Περὶ ὕψους.

18. Περὶ συνθέσεως λόγων.

19. Περὶ παθῶν.

20. Τὰ περὶ Ξενοφῶντος.

Horum trium mentionem ipſe facit Longinus in Commentario de Sublimitate.

21. De aciebus bellicis. Hunc librum, quem Romæ ſervari refert Geſnerus in Biblioth. Abr. Sellerus cenſet Longinum ſcripſiſſe, dum Palmyræ cum Zenobiâ viveret.

22. Περὶ ποιητῶν. Hoc opus Scholiaſtes Nicandri tribuit cuidam Dionyſio Phaſelitæ.

23. Κριτικά. Laërtius in Thalete citat Dionyſium ἐν Κριτικοῖς.

24. Ὁδά-

24. Ὀδαίναθος ὁ λόγος: hujus meminit Libanius, & Longino tribuit.

25. Φιλολόγως Longini citat Auctor Anonymus vitæ Apollonii.

In Notis & Emendationibus.

Robort. significat Editionem Robortelli. Manut. Editionem Manutii.

Par. MStum in Bibliothecâ regiâ Parisiis servatum.

Ven. MStum in Bibliothecâ Stⁱ Marci Venetiis.

Ambr. MStum in Bibliothecâ Ambrosianâ Mediolani.

Vat. MStos tres in Bibliothecâ Vaticanâ Romæ, qui numeris primo, vel secundo, vel tertio distinguuntur.

El. MStum in Bibliothecâ Johannis Moore nuperi Episcopi Elienſis, nunc verò in Bibliothecâ Academiæ Cantabrigienſis servatum.

Dudith. MStum, qui olim Andreæ Dudithii fuit, & cujus variantes Lectiones Fr. Portus Cretenſis putatur in suæ Editionis margine notâsse.

DIO-

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΠΕΡΙ

ΥΨΟΥΣ.

DIONYSII LONGINI

DE SUBLIMITATE

COMMENTARIUS.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΠΕΡΙ

ΥΨΟΥΣ.

Sect. I. ΤΟ μὲν τῦ Κεκιλίυ συγγραμμάτιον, ὃ περὶ Ὕψους συνετάξατο, ἀνασκοπουμένοις ἡμῖν, ὡς οἶδα, κοινῇ, Ποστόμιε Τερεντιανὲ φίλτατε, ταπεινότερον ἐφάνη τῆς ὅλης ὑποθέσεως, καὶ ἧκιστα τῶν καιρίων ἐφαπτόμενον, ὡς πολ-

NOTÆ, & EMENDATIONES.

Περὶ ὕψους] Rectè deest Manutianum illud λόγος post ὕψους in MSis Par. Ambr. Ven. & Vat. 1. itemque in Editione primâ, & defuit olim (ut videtur) in MS. Vat. 3. Longinus dicit paulò infrà se περὶ ὕψους ὑπομνηματίζεσθαι, & in Sect. 36. vocat hoc ipsum opus ὑπόμνημα: quapropter post voces *de Sublimitate*, addidi in Versione *commentarius*: ὑπόμνημα enim est aliquid scriptum ad subsidium memoriæ; ut nos docet Ammonius in Arist. Categ. ὑπομνηματικὰ ἐκεῖνα καλοῦσιν, ὅσα περὶς οἰκείαν ἀποσημείωσιν] ὑπόμνησιν. Modestum igitur se exhibet Auctor noster, qui hoc ipsum vocat Commentarium, cum sit opus plenum omnibusque numeris absolutum.

Lin. 1. Τῦ Κεκιλίυ.] Omnes ante Tollium Editiones, necnon MSi Par. & Ambr. habent Κεκιλίυ, non Καικιλίυ: neque aliter apud Plutarchum sæpiùs, & apud Dion. Cassium hoc nomen scriptum reperitur. Cecilius hic fuit Rhetor Siculus; vixit sub Augusto, fuitque Dionysii Halicarn. familiaris: pri-

Sect. 1.

1. Κεκιλιου. Lege Καικιλιου. Cæcilius. This writer is mentioned by Dionysius Halic. Harpocration, Plutarch, Quintilian, Eusebius, Photius, and others: He was a Rhetorician of some notoriety.

5. της ολης υποθεσεως. υποθεσις idem est quod υλη υποθεσεως. Polybius. Lib. V. ανυποσταλος η της ολης υποθεσεως αρχη και θεωρια. Aristides. Των πρωτων επιλαθομενος, μαλλον δε και της υποθεσεως ολης. Iamblichus de Myst. C. 26. της ολης υποθεσεως φαινομενης μονης παρα τοις γονσιν. Photius. Epist. 137. Αλλα ταυτα μεν σοι προς υποτυπωσιν διεχαραξα, της μεν υποθεσεως ταπεινοτερον, της δε και επισολην χρειας ισως αν ενδεεστερον.

DIONYSII LONGINI

DE SUBLIMITATE

COMMENTARIUS.

CECILII libellum, quem de Sublimitate composuit, perpendentibus nobis (ut scis) unà, Posthumi Terentiane chariſſime, humilioris ſtili eſſe viſus eſt quàm *poſtularet* argumenti materia, & præ-

Cecilii libellum de Sublimitate eſſe imperfectum, & quare.

NOTÆ, & EMENDATIONES.

primus creditur de ſublimi genere dicendi ſcripſiſſe.

L. 3. Ποσθμιὲ Τερεν[τιανὲ] Editio prima, & MSi Ven. Ambr. & Vat. tres, habent Ποσθμιὲ Φλωρεν[τιανὲ]: & ad eundem modum legimus in MSo Par. quamvis dicat Tollius ibi legi Ποσθμιὲ Φλῶρε Τερεν[τιανὲ]: Neſcio, ſuânè id fecerit incuriâ, an Voſſii, cujus codice cum MSo Par. collato uſus eſt; ſed ſemper ferè deceptus eſt in proferendis illius MSi lectionibus. Ex his vero ſupra citatis MSis Cl. Shurzfleichius legendum cenſet Ποσθμιὲ Φλ. Τερεν[τιανὲ], ut ſit nomen hujus viri *Poſthumus Flavius Terentianus.*

L. 4. Ταπεινότερον ἐφάνη τ῀ ὅλης ὑποθέσεως] Boilavius hæc ita explicat, *ſon ſtile eſt par tout inferieur à ſon Sujet*; ſed non placet, quia legitur τῆς ὅλης, non δι' ὅλου: Dacierus vero ſic, *ce livre eſt trop petit pour tout ſon Sujet*: ſed ne hoc mihi placet, quia ταπεινότερον rarò (ſi quando) apud ullum celebrioris notæ Scriptorem occurrit in ſenſu iſto *brevis* aut *minus quoad molem*; uſurpatur ſemper à Longino pro *humilius*,

πολλὰ τε ὠφέλειαν, ἧς μάλιστα δεῖ ζοχάζεσθαι τὰ γεάφοντα, πρὸς ἐπιποιῆν τοῖς ἐντυγχάνουσιν. Εἴτ' ἐπὶ πάσης τεχνολογίας δυοῖν ἀπαιτουμένοιν, (προτέρα μὲν, τὸ δεῖξαί τι τὸ ὑποκείμενον, δευτέρα δὲ τῇ τάξει, τῇ δυνάμει δὲ κυριωτέρα, πῶς ἂν ἡμῖν αὐτὸ τοῦτο, καὶ δι' ὧν τινων μεθόδων κτητὸν γένοιτο), ὅμως ὁ Κεκίλιος, ποῖόν μέ τι ὑπάρχει τὸ Ὕψηλον, διὰ μυρίων ὅσων, ὡς ἀγνοοῦσι, πειρᾶται δεικνύναι· τὸ δὲ, δι' ὅτι τρόπου τὰς ἑαυτῶν φύσεις πρὸς ὑψος ἰσχύομεν ἂν εἰς ποσὸν μεγέθους ἐπίδοσιν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὡς οὐκ ἀναγκαῖον παρέλιπεν. Πλὴν ἴσως τυτονὶ τὸν ἄνδρα οὐκ ὄντως αἰτιάσομαι τὰ ἐκλελειμμένων, ὡς αὐτῆς τῆς ἐπινοίας καὶ σπουδῆς ἄξιον ἐπαινεῖν. Επεὶ δ' ἐνεκελεύσω καὶ ἡμᾶς τι περὶ Ὕψους πάντως εἰς σὲ ὑπομνηματίσασθαι χάριν, φέρε, εἴτι δὴ δοκεῖμεν ἀνδράσι πολιτικοῖς τεθεωρηκέναι χρήσιμον, ἐπισκεψώμεθα. Αὐτὸς δ' ἡμῖν, ἑταῖρε, τὰ ἐπὶ μέρους (ὡς πέφυκας

καὶ

lius, ut Sect. 9. Ἦν γὰρ τὸ αἴτημα τοῦ Ἥρωος ταπεινότερον; & opponitur Sublimitati, Sect. 43. Ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων ἐπὶ τὰ ταπεινότερα ἀποδιδράσκει. Lege igitur, ταπεινότερον ἐφάνη τῆς ὕλης τῆς ὑποθέσεως, *humilior viſus eſt quàm argumenti vel rei tractatæ materia:* nam ita loquitur Dion. Halic. (quem Noſter ſæpius imitatur) Tom. 2. p. 68. l. 11. Ed. Francof. ἵν' ἐνταῦθεν τῆς ὑποθέσεως τῷ ὕλῃ χορηγηθῶμεν. Itemque Joſephus in Antiq. Jud. l. 6. c. 14. Ed. Hudſon. τῷ ὕλῃ ἡμῖν χορηγησάσης τὴν ὑποθέσεως. Et Noſter in Sect. 43. dicit, τίνα περιέχει τῆς ὕλης ἀδοξότερα.

L. 9. Τὰς ἑαυτῶν φύσεις] Idem hîc valet ἑαυτῶν, quod ἡμῶν: apud Græcos ſcriptores tam in prima & tertia, quàm in ſecunda perſona, hæc vox invenienda eſt.

L. 15. Ανδράσι πολιτικοῖς] Quinctil. Inſt. Or. l. 1. c. 10. ait, *civilis vir, quem* πολιτικὸν *appellant:* & in lib. 12. c. 2. ſic vocem explicat, *Velim eſſe ſapientem, qui non ſecretis diſputationibus, ſed rerum experimentis*

1. dele τε. Διόνυσ. Halicar. Antiq. Rom. 4
Lib. 1. πρωτον μεν υποθεσεις δει αιρεισ-
θαι καλας και μεγαλοπρεπεις, (1)
4. δευτερα δε. Demosthenes. Olynth. 3.
το γαρ πραττειν τα λεγειν και χειρο-
τονειν υστερον ον τη ταξει, προτερον
τη δυναμει και πρειττον εστι.

(1) και πολλην ωφελειαν τοις αναγνω-
σομενοις φερουσας.

præcipuas res minimè attingere, neque multum utilitatis (quam maximè debet ſcriptor petere) legentibus afferre. Deinde cum in omni artis *alicujus* tractatione duæ res requiruntur, (prior quidem, ut oſtendas quid ſit ſubjectum; ſecunda verò, quoad ordinem *ſecunda*, at quoad vim potior, *ut oſtendas* quomodo & quibus rationibus hoc ipſum ſit à nobis acquirendum), nihilominus Cecilius, quid ſit Sublimitas, innumeris exemplis *Lectores*, velut ignorantes, conatur docere; hoc autem, *ſc.* quâ ratione noſtra Ingenia excitare poſſimus ad *faciendos* magnos in Sublimitate progreſſus, neſcio quomodo, velut rem minimè neceſſariam præteriit. Sed fortaſſe hunc hominem non tam ob ea, quæ omiſſa ſunt, culpare æquum eſt, quàm ob ipſam *ejus* cogitationem ſtudiumque laudare. Quoniam vero juſſiſti etiam Nos aliquid de Sublimitate, Tui omninò gratiâ, commentari; age, ſi quid ſanè videamur civilibus viris utile animadverſiſſe, inſpiciamus: Ipſe autem nobiſcum, Amice, de ſingulis *hujus commentarii* partibus veriſſimè (ut naturâ comparatus es & te decet) judi-

tis atque operibus verè civilem virum exhibeat: civilis vir igitur eſt is, qui in foro veriſque litibus verſatur, & cui (ut patet ex Plin. l. 2. Ep. 3.) opponitur ſcholaſticus, i. e. qui in Scholâ nonniſi fictas cauſas agit.

L. 17. Ὡς πέφυκας] Manutius edidit πέφυκε, ſed cum MS Par. habet πέφυκας & MS Vat. 2. πέφυας, vocem πέφυκας imprimendam curavi, quæ mihi ſignificantior paulò videtur.

καὶ καθήκει,) συμπεπικρινῆς ἀληθέστατα· εὖ γὰρ δὴ ὁ ἀποφηνάμενος τί θεοῖς ὅμοιον ἔχομεν, "δυ ἔργεσί- "αν, εἶπε, καὶ ἀληθείαν." Γράφων δὲ πρὸς σέ, φίλτατε, τὰ παιδείας ἐπισήμονα, χρεὼν ἀπήλλαγμαι καὶ τοῦ διὰ πλειόνων προϋποτίθεσθαι, ὡς ἀκράτης καὶ ἐξοχή τις λόγων ἐστὶ τὰ ὕψη· καὶ ποιητάς τε οἱ μέγιστοι καὶ συγγραφέων οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐνθένδε πόθεν ἐπρώτευσαν, καὶ τὴν ἑαυτῶν περιβαλόν εὐκλείας τὸν αἰῶνα. Οὐ γὰρ εἰς πειθὼ τὰς ἀκροωμένους, ἀλλ' εἰς ἔκστασιν ἄγει τὰ ὑπερφυᾶ· πάντῃ δέ γε σοὶ ἐκπλήξει τοῦ πιθανοῦ καὶ τοῦ πρὸς χάριν ἀεὶ κρατεῖ τὸ δαιμάσιον. Εἴγε τὸ μὲν πιθανὸν ὡς τὰ πολλὰ ἐφ' ἡμῖν· ταῦτα δὲ, δύναμιν καὶ βίαν ἄμαχον περιφέροντα, πάντος ἐπάνω τοῦ ἀκροωμένου καθίσταται.

Καὶ

L. 1. Συμπεπικρινῆς] Futurum tempus Indicativi modi hîc, ut passim apud Græcos Scriptores, ponitur pro modo Imperativo.

Ibid. Εὖ γὰρ δὴ ὁ &c.] Pythagoras hujus sententiæ auctor est, ut tradit Ælianus Var. Hist. l. 2. c. 59.

L. 3. Πρὸς σὲ, φίλτατε, τὰ παιδείας &c.] Ita Faber ex conjecturâ, itáque MSi Par. & Vat. duo. Vulgò σὲ φίλτατον παιδείας.

L. 6. Λόγων] Hæc vox pariter de *dictis*, ac de *scriptis*, hîc & in sequentibus intelligenda est.

L. 7. Συγγραφέων] Vox συγγραφεὺς usitatè ponitur pro scriptore Historico: apud Longinum verò, & hîc & passim, significat quemlibet scriptorem prosaïcum, opponiturque poëtæ.

L. 8. Ταῖς ἑαυτῶν περιβαλόν &c.] Non opus est, ut cum Langbænio legamus ὑπερβαλόν: cum enim αἰὼν significat *æternitas* sive *immortalitas*, hæc verba reddi possunt *suis laudibus circumjecerunt immortalitatem*, seu, *suas laudes vestierunt immortalitate*; i. e. ut ea exposui, *suas laudes immortales fecerunt*. Non multum dissimilis Phrasis τῷ λόγῳ περιτιθέναι μέγεθος occurrit bis in Sect. 12. & alibi.

L. 10. Τὰ ὑπερφυᾶ] Monendus est Lector hoc in opere Longinum pro τὸ ὕψος & τὰ ὕψη usurpare (varietatis gratiâ) τὰ ὑπερφυᾶ, τὰ μεγάλα, τὸ ὑπερτεταμένον, τὰ μεγέθη, τὸ μεγα-

1. συνεπιπρινεις. The Future, Indicat.^e
for the Present Tense, Imperative.

S. Matthew. C. 5. 21.

Ηκουσατε, οτι ερρεθη τοις αρχαιοις.
ου φονευσεις.

Virgil. Æn. 2. 547.

Referes ergo hæc, et nuncius ibis
Pelidæ genitori.

Cicero ad Trebatium.

Sed valebis, meaq negotia videbis,
meq, ante brumam, expectabis

2. ο αποφηναμενος. Pythagoras.

Elian. Var. Hist. Lib. XII. 59.

Πυθαγορας ελεγε, δυο ταυτα επι των
θεων τοις ανθρωποις δεδοσθαι παλ-
λιστα, το τε αληθευειν, και το ευ-
εργετειν· και προσετιθη, οτι και ε-
οικε τοις θεων εργοις επατερον.

9/1. συνεπιπνεύσεις. Lacuna forsan — φιλόφρονες ὄλλα καὶ ἀληθεύοιλα. Εὐεργεσία refertur ad φιλόφρον, et ἀληθεία, ad ἀληθοῦ
8. καὶ τῶν σαυτῶν περιεβάλον συνήλειαν
τὸν αἰῶνα. Lege cum Lambano, et Ruhnkenio, ὑπερεβάλον. Plato. Menex:
οἷος μᾶλιστα μὲν ὑπερβάλεσθε καὶ
ἡμᾶς, καὶ τὸς πρόσθεν συνήλεια.

judica: bene enim ille, qui declaravit quid Diis ſimile haberemus, " beneficentiam, dixit, & " veritatem." Cum autem ſcribo ad Te, Chariſſime, literarum ſtudiis eruditum, prope liberatus ſum *neceſſitate* pluribus *verbis* præmittendi; quòd Sublimia ſunt ſummum quiddam & excellens in ſcriptis; quòdque maximi & poëtæ & proſaïci ſcriptores non aliunde quàm hinc primas obtinuerunt, ſuaſque laudes immortales fecerunt: Sublimia enim non perſuadent, ſed extra ſe rapiunt auditores; & ubique id, quod Admirabile eſt, attonitum animum faciendo, ſuperat ſuadelæ & delectationi ſerviens *genus orationis*. Eſt quidem id, quod perſuaſibile eſt, plerumque in noſtrâ poteſtate *èone afficiamur, necne*; hæc verò, *ſc. Sublimia*, quæ afferunt vim & impetum inexpugnabilem, ſe erigunt ſuprà omnem auditorem. Præ-

tereà

μεγαλοφυὲς, τὸ θαυμάσιον, ὁ ὄγκος, τὸ βάθος, τὰ ἁψιρρώμα, &c. quæ omnia Synonyma ſunt, & ſignificant vel *Sublimitas*, vel *Sublimia*: at quæ ultra id, quod Sublime eſt, procedunt, à Longino vocantur μετεωρὰ, παρατεράγωδα &c.

L. 12. Εἰ γε τὸ μὲ πιθανὸν] Cum poſt εἴ γε in ſequenti parte ſententiæ occurrit ταῦτα δὴ, emendatione opus eſſe ſentio, niſi εἴ γε poterit reddi *quoniam*: fortaſſe pro εἴ γε legendum eſt ἐσί γε vel ἐσὶ γὰρ: MSi ſæpiſſimè hujuſmodi errori ortum dederunt, ut in ſequentibus Notis docebimus. Πιθανὸν, *perſuaſibile*, i. e. perſuadendi vim habens, ad perſuadendum accommodatum; ita enim voce *perſuaſibile* utitur Quinctil. Inſt. Or. l. 3. *vis inveniendi omnia in oratione perſuaſibilia.*

Ibid. Ὡς τὰ πολλὰ] i. e. plerumque: ſic enim voces hæ ſignificant Sect. 40. & occurrit ὥσπερ τὰ πολλὰ Sect. 2.

L. 14. Παρὸς ἐπάνω τῦ ἀκροωμένε καθίσαται] Non

Καὶ τίνι μὲν ἐμπειρίαν τ διέρεσεως, καὶ τὸ τῶν πραγμάτων τάξιν καὶ οἰκονομίαν ἐκ ἐξ ἑνὸς, οὐδ' ἐκ δυοῖν, ἐκ ἧ τῶν ὅλων τ λόγων ὕφους μόλις ἐκφαινομένου ὁρῶμεν· ὕψ. δέ πως καιρίως ἐξενεχθὲν τά τε πράγματα δίκην σκηπτοῦ πάντα διεφόρησεν, καὶ τὸ ῥήτορ. διθυς ἀθρόαν ἐνεδείξατο δύναμιν. Ταῦτα γὰρ οἶμαι καὶ τὰ φλαπλήσια, Τερεντιανὲ ἥδιστε, κἂν αὐτὸς ἐκ πείρας ὑφηγήσαιο.

Sect. II. Ἡμῖν ἧ ἐκεῖνο διαπορητέον ἐν ἀρχῇ, εἰ ἔστιν ὕψους τις ἢ βάθους τέχνη· ἐπεί τινες ὅλως οἷον ἧ διπατῆσθαι τὴν τὰ τοιαῦτα ἀγωνίας εἰς τεχνικὰ φλαγέλλματα. "Γεννᾶ ἧ, φησὶ, τὰ μεγαλοφυῆ, καὶ ὠ" "διδακτὰ φλαγίνε ἧ· καὶ μία τέχνη πρὸς αὐτὰ, "τὸ πεφυκέναι· χείρω τε τὰ φυσικὰ ἔργα, ὡς οἶον-"ται,

opus est, ut cum Fabro legamus πάνυ; huic enim simili locutio occurrit in Cebetis Tabula, ἀπάνυ γὰρ κυεῖδει, καὶ ἀπάνω πάνυ ἐστὶ τ πρότερον αὐτὸν λυπάνυ: ubi videas ἐπάνω idem significare ac κυεῖν, *superior esse* sive *dominari*: idemque voluit exprimere Longinus, cum dicit in Sect. 39. ὡσπερ τ διανοίας ἐπικρατῆσαν.

L. 4. Τά τε πράγματα &c.] Longinus, (cujus nescio an leges, an exemplum per totum hoc opus magis sequendum sit; cum vix minus Stilus ejus quàm Materia Sublimitatem sapiat) Longinus, inquam, ad Sublimitatis vim exprimendam arte quâdam & proprietate verborum hîc usus est: alius scriptor dixisset διαφορεῖ & ἐνδείκνυται: sed hoc languidi esset animi. Noster præteriti temporis verba usurpat διεφόρησεν & ἐνεδείξατο, quo melius significet vim & celeritatem, quibus Sublimitas orationis animos audientium ferit: fulminis est (ait) instar, quoniam hanc eo modo, quo fulmen, præsentem non possis dicere te videre, præteritam possis ex effectu cognoscere: Porrò structura verborum in fine hujus sententiæ occurrentium, quippe quæ brevibus vocalibus currunt

12. γενναῖα δὲ The writings of Shakspeare and Ben Jonson evidence the truth of this remark: Longinus, however, does not allude to dramatic writings, but to oratory; for παθητικὸς signifies Oration, contrived to move the passions of their auditors.

tereà videmus peritiam Inventionis & ordinem diſpoſitionemque rerum non ex uno *verbo*, neque ex duobus, ſed ex totâ verborum ſtructurâ vix apparentem; Sublime verò, tempeſtivè prolatum, res omnes inſtar fulminis *quaſi jam* disjecit, unoque ictu Rhetoris multiplicem patefecit vim: *Liberatus ſum prope, inquam, neceſſitate hæc præmittendi*; hæc enim puto, & ſimilia tu, mi ſuaviſſime Terentiane, potes etiam ipſe *alios* ex eo, quod expertus es, docere.

Nobis verò hoc imprimis exquirendum eſt, utrùm ulla ſit Sublimitatis ſive Altitudinis ars; quoniam nonnulli ſentiunt illos omninò deceptos eſſe, qui hujuſmodi res legibus Artis ſubjiciunt: " naſcuntur enim (inquit *aliquis*) Sublimia, non ſunt docenda: & ſola ars conſequendi ea eſt, ut iis nati ſimus; operaque Naturæ fiunt pejora (ut putant) & omni- " nò

An Sublimitas doceri poſſit.

currunt & quaſi ſe projiciunt, aptiſſimam rapidi motus, ſive Fulminis ſive Sublimitatis, ſpeciem videtur exhibere.

L. 10. Βάθως] Sic vox βαθεῖαι, Scholiaſte in Theocriti Idyll. ϛ. 51. interpretante, ſignificat ὑπερμεγέθεις καὶ μεγίστους.

L. 12. Γεννᾶται γὰρ, φησὶ] Pro vulgato φασὶ, Editio Robort. & MSi Par. Ambr. & Vat. 2. habent φησὶ *dicit aliquis:* rectè: dicit enim Longinus in fine hujus Sectionis, Εἰ ταῦτ', ὡς ἔφην, ἐπιλογίσαιτο ὁ τοῖς χρησομαθοῦσιν ἐπιτιμῶν &c, ubi ſingulari numero utitur: cur non igitur & antea dicebat φησὶ? uſitatum eſt Longino citare alicujus authoris locum, & dicere φησὶ, non addito illius nomine: exempla hujus moris habemus in Sect. 4. & 29. & 44. & Sect. 9. ubi habes τινα, φήσει, τέχνον;

L. 4.

"ται, ἢ τῷ παντὶ δειλότερα καθίσταται, ἢ τεχνῶν "πολογίαις καταπελτευόμενα." Ἐγὼ δ' ἐλεγχθήσεσθαι τοῦδ' ἑτέρως ἔχον φημί, εἰ ἐπισκέψαιτό τις, ὅτι ἡ φύσις, ὥσπερ τὰ πολλὰ ἐν τοῖς παθητικοῖς καὶ διημμένοις αὐτόνομον, οὕτως οὐκ εἰκαῖόν τι καὶ πανταχοῦ ἀμέθοδον φιλεῖ· καὶ, ὅτι αὕτη μὲν πρῶτόν τι καὶ ἀρχέτυπον γενέσεως στοιχεῖον ἐπὶ πάντων ὑφέστηκεν· τὰς δὲ ποσότητας καὶ τὸ ἐφ' ἑκάστῳ καιρὸν, ἔτι δὲ τὸ ἀπλανέστατον ἀσκησίν τε καὶ χρῆσιν ἱκανὴ παρεῖσαι καὶ συνεξικεῖν ἡ μέθοδος· καὶ, ὡς ἐπικινδυνότερα αὐτὰ ἐφ' ἑαυτῶν δέχα ἐπιστήμης ἀφήρηται καὶ ἀνερμάτιστα ἐαθέντα τὰ μεγάλα, ἐπὶ μόνῃ τῇ

L. 4. Παθητικοῖς] Per τὰ παθητικὰ Græci intelligunt orationes, in quibus insunt Affectus, quibusque animi audientium aut ad iram, aut ad misericordiam, aut ad aliquam aliam perturbationem adducuntur: sed cum Latini nullam habeant vocem, quæ Græcæ voci respondeat, ex Græcâ hîc & alibi Latinam feci *pathetica*, ut Macrobium sæpius feciſſe video.

L. 10. Παρεῖσαι] Hæc est lectio omnium ante Tollianam Editionum, & MSorum Par. Vat. 2. & 3. pro quo Faber conjecit legendum περισσεῖσαι, Tollius vero πρεῖσαι: si necessariò quid corrigendum esset, legerem lubentiùs περιεῖσαι: sed παρεῖζειν videtur apud nostrum idem quod περιεῖζειν significare, nempe *definire, circumscribere, determinare quatenus hâc aut illâ re uti oporteat.* Nam in Sect. 10. legimus παρεῖσας τὸ κίνδυνον, *limites posuit periculo*, & paulò infra in eodem sensu παρεῖσας τὸ δεινόν. Opinor vocem παρεῖσαι referri oportere ad ποσότητας & καιρὸν, vocem vero συνεξικεῖν ad ἄσκησιν & χρῆσιν. Notandum hoc in loco videtur, quod Tollius dicit MS. Par. habere πρεῖσαι: quod nequaquam verum est: est, fateor, vox πρεῖσαι in margine illius MSi, sed in textu reperitur παρεῖσαι. Nescio, quo fato contigit illi (contigit tamen) semper ferè (ut rursus Lectorem moneam) errare, cum MSum hunc Parisiensem citaret.

Ibid. Καὶ, ὡς ἐπικινδυνότερα αὐτὰ —— ἐαθέντα τὰ μεγάλα

4. This passage may be illustrated by these admirable lines, from Pope's Essay on Criticism.

First follow Nature, and your judgement frame,
By her just standard, which is still the same.
Unerring Nature! &c

" nò infirmiora, cum Artis præceptiunculis ex-
" carnificentur." Ego verò dico probatum iri hoc ſe aliter habere, ſi quis cogitaverit, quòd Natura, ut plerumque in ſcriptis, quæ pathetici ſunt Sublimiſque generis, ſui juris *eſt*, ſic non ſolet eſſe temerarium quiddam & omninò expers methodi: Et *ſiquis cogitaverit*, quòd hæc *ſc. Natura* primum quiddam & originale elementum exiſtentiæ *Sublimitatis* in omnibus *hominibus* fuit; methodus autem poteſt definire quouſque progrediendum ſit, quodque ſit tempus cujuſvis *Sublimitatis*, & prætereà afferre uſum ejus exercitationemque tutiſſimam: Et *ſiquis cogitaverit*, quòd Sublimia *ſunt* periculis magis expoſita, ſi ſine *ſui regendi* ſcientiâ inſtabilia & nullo pondere firmata ſibi ipſa permittantur,

γάλα &c.] Primò auctoritate Robort. & MS. Par. & Vat. 1. lego αὐτὰ vice Manutiani ἓν τὰ: deinde ad fidem edit. Robort. & MSorum Par. Vat. 1. 2. 3. deleo vulgatum ἕτω. Hæ ſi recipiantur Emendationes, nihil opus eſt, ut cum doctis nonnullis ſentiamus vocem τὰ ψλοῖα excidiſſe poſt αὐτὰ: Verba enim εἰ ἐπισκέψαιό τις ſunt ſubintelligenda inter καὶ & ὡς, voxque ὡς idem valet ac ὅτι, ut videre eſt in Sect. 30. Ὅτι τοίνυν ἡ τῶν κυείων,— καὶ ὡς πᾶσι τοῖς ῥήτορσι &c. Sect. 9. Ἐπιζάτησις, ἑταῖρε, ὡς &c. Sect. 32. Διδηλωμένα, ὡς ὑψηλοτοιὸν αἱ Μεταφοραὶ, καὶ ὅτι οἱ Παθητικοὶ &c. Hanc emendationem maximâ ex parte, Lector, debes Clar. Boivino Regiæ Bibliothecæ Lutetiæ præfecto, qui addit Longinum hîc idem velle dicere, quod alio in loco dixit, nempe τὰ μεγάλα ἐπισφαλῆ δι' αὐτὸ γίνεσθαι τὸ μέγεθος. Sect. 33.

L. 12. Ἀνερμάτιστα] Metaphora à navibus ſumpta, quæ cum leviorem habent ſaburram, fluctuant, jactantur, quatiuntur: Vide Suidam in voce ἔρμα. Faber.

L. 8.

τῇ φορᾷ καὶ ἀμαθεῖ τόλμῃ λειπόμενα· δεῖ γὰρ αὐτοῖς, ὡς κέκραγα πολλάκις, ὕψει καὶ χαλινοῦ. Ὅπερ γὰρ ὁ Δημοσθένης ἐπὶ τοῦ κοινοῦ τῶν ἀνθρώπων ἀποφαίνεται βίου, "μέγιστον μὲν εἶναι τῶν ἀγαθῶν τὸ "εὐτυχεῖν· δεύτερον δέ, καὶ οὐκ ἔλαττον, τὸ εὖ βου- "λεύεσθαι, ὅπερ οἷς ἂν μὴ παρῇ, σφαναιρεῖ πάν- "των καὶ ἥττονα." τοῦτ' ἂν καὶ ἐπὶ τῶν λόγων εἴποιμι, ὡς ἡ μὲν φύσις τῆς εὐτυχίας τάξιν ἐπέχει, ἡ τέχνη δὲ τῆς εὐβουλίας. Τὸ δὲ κυριώτατόν τε καὶ αὐτό, τὸ εἴ τινα τρόπον ἐν λόγοις ἐπὶ μόνῃ τῇ φύσει, οὐκ ἄλλοθεν ἡμᾶς ἢ σχεδὸν ἐκ τέχνης ἐκμαθεῖν δεῖ. εἰ ταῦτ', ὡς ἔφην, ἐπιλογίσαιτο καθ' ἑαυτὸν ὁ τοῖς χρησομαθέσιν ἐπιτιμῶν, οὐκ ἂν ἔτι, μοι δοκεῖ, περιττὸν καὶ ἄχρηστον τὸ ἐπὶ τοῖς προκειμένοις νομίσαιτο θεωρίαν.

* * * * *

L. 8. Ὡς ἡ μὲν] MS. Paris. hîc deficit, reditque non ante verba καὶ καμίνου &c. Ante quæ verba in isto MSo ad finem paginæ scribitur λείπει, & Latinè *desunt duo folia:* hoc Lectori notum velim, ut intelligat multum hujus Commentarii tempore periisse; sequentiaque verba, quæ ex Cod. Vat. 1. protulit Tollius, quæque Boivinus invenit in quodam imperfecto MSo fragmentum aliquod Aristotelicorum Problematum continente, facere minimam partem eorum, quæ desunt: folia enim amissa tantum in se continebant, (ut ex cæteris MSi Par. foliis conjicere licet) quantum plures quàm centum hujus meæ Editionis lineæ.

L. 9. Τὸ δὲ κυριώτατόν τε καὶ αὐτὸ] Fortè τὸ δὲ κυριώτατον, (subintellige hîc εἰ ἐπισκέψαιτό τις) ἢ ὅτι καὶ αὐτὸ &c. Tertia enim hæc videtur ratio afferri, cur Sublimitatis ars quædam sit, & esse debeat: & sic loquitur Longinus in Sect. 36. καὶ τὸ κυριώτατον, ὡς εἴ τις ἐκλέξας &c. particula enim ὡς ibi idem valet, quod hîc ὅτι.

L. 14. Νομίσαιτο θεωρίαν] MS. Vat. 1. & iste MSus Par. qui

πόδοο] Metaphora ex Iracundis
Ephoro derivata. Vide Lexic. lib. X. p. 500.
Ed. Gesn. Habibus adhuc calcar-

10. Εἶναι τινα &c Horace. Art Poet. 408. sqq.:
Naturâ fieret laudabile carmen, an arte,
Quæsitum est — Ego nec studium sine divite vena,
Nec rude quid prosit video ingenium: alterius sic
Altera poscit opem res, et conjurat amicè.

tantur, ſoli *ſuo* impetui & indoctæ audaciæ relicta; nam, ut illis calcari ſæpè, ſic etiam fræno opus eſt. Quod enim Demoſthenes pronuntiat de communi hominum vitâ (" maximum qui-" dem eſſe bonorum, felicem eſſe, proximum " verò & id non minus, benè inſtituere conſi-" lia; quod *poſtremum*, quibus non adfuerit, " tollit prorſus & illud alterum):" hoc ipſum etiam de ſcriptis poſſumus dicere; nempe, quòd Natura quidem obtinet locum felicitatis, Ars autem conſilii bene inſtituti. Et, id quod præcipuum eſt, *ſi quis cogitaverit*, quòd id ipſum *ſc.* quædam ex iis, quæ ſunt in ſcriptis, Naturæ ſoli *relicta* eſſe, non poſſumus aliunde diſcere, quàm ex Arte: Si hæc (ut dixi) ſingulatim cogitaverit is, qui præcepta utilia dantes reprehendit non amplius (mihi videtur) putârit commentationem de rebus propoſitis *inſtitutam* ſupervacaneam eſſe & inutilem.

* * * * *

qui Ariſtotelis Problemata (de quo modò dixi) continet, habent κομίσαιτο; ſed in hoc MSo Par. ſolum occurrit σαιτο veteri manu ſcriptum, κομι eſt à nupero calamo: ſi legamus νομίσαιτο (ut legendum cenſet quidam Amicus meus) paululùm à MSi illius lectione diſſentiemus, nec neceſſe erit legere cum Cl. Boivino ἡγήσαιτο, cum vox νομίσαιτο idem ſignificet ac ἡγήσαιτο, *ſenſerit*, vel *putârit*.

Sect. III.

* * * * *

——Καὶ καμίνῳ χῶσι μᾶλιξ ὸν σέλας.
Εἰ γάρ τιν' ἐξιᾶχον ὄψομαι μόνον,
Μίαν παρείρας πλεκτάνῃσι χειμάρρουν,
Στέγῃ πυρώσω, κἀ καταυθεμακώσομαι.
Νῦν δ' ἐ κέκραγά πω τὸ γενναῖον μέλος.

Οὐ τραγικὰ ἔτι ταῦτα, ἀλλὰ παρατέτηγμα, "αἱ πλεκτάναι," καὶ τὸ "πρὸς ὠκεανὸν ἐξεμεῖν," καὶ τὸ τὸν Βορέαν "αὐλητὴν" ποιεῖν, καὶ τἄλλα ἐξῆς. Τεθόλωται γὰρ τῇ φράσει, καὶ τεθορύβηται τὰ φαντασίαις μᾶλλον ἢ δεδείνωται· καὶ ἕκαστον αὐτῶν πρὸς αὐγὰς ἀνασκοπῆς, ἐκ τοῦ φοβερᾶ κατ' ὀλίγον ἀπονοστεῖ πρὸς τὸ εὐκαταφρόνητον. Ὅπου δ' ἐν τραγῳδίᾳ, πράγματι σκληρῷ φύσει καὶ ἐπιδεχομένῳ στόμφον,

L. 2. Καὶ καμίνῳ] Tollius edidit καὶ μὴ καμίνῳ; ſed abeſt μὴ ab omnibus Editionibus & MSS; & quamvis Tollius dicit id extare in margine MSi Vat. 3. tamen in variis Lectionibus ex illo MSo collectis, & ad finem Tollianæ Editionis appoſitis μὴ non apparet. Critici, neſcio quâ auctoritate freti, hos verſus Æſchylo adjudicant: certè ſunt tragici cujuſdam Scriptoris.

L. 6. Κέκραγά πω] Sic Editio prima & MSi Par. Ambr. & Vat. duo. Manutius minùs rectè edidit κεκράγ' * εἴπω. V. D. Tunſtallus cenſet hæc cum Interrogationis punctis ſic legenda eſſe,

Νῦν δ' ἐ κέκραγά πω τὸ γενναῖον μέλος;

Nunc verò annon inſonui generoſum canticum?

L. 7. Οὐ τραγικὰ ἔτι ταῦτα] Fortè pro ἔτι legendum eſt ἐστι, quæ vox ad ſenſum magis accommodata eſt. Sæpius in hoc opere voces ἔτι & ἐστὶ confundi videntur.

L. 8. Πρὸς ὠκεανὸν ἐξεμεῖν] Hoc fortè in iis verſibus occurrebat, qui ante verba καὶ καμίνῳ olim extiterunt, nunc autem periêrunt.

L. 9. Βορέαν αὐλητὴν] Longinus dicit Poëtam illum facere Boream fiſtulatorem, quia Poeta in verſibus, qui perierunt, Boream appellârat αὐλητὴν fiſtulatorem. —— Notandum hîc videtur, quòd Virgilius in Æneid. l. 3. ubi Ætnam ardentem

This fragment is from the Προμηθεια of Eschylus. It is part of a speech of Boreas, who is enraged that Prometheus shd. refuse Pithyia to his wishes; & threatens to set the palace on fire, if the King persists in his refusal.

2. και μεγ. 4. Βια. 3. pro Τιν' lege Τον.

3. εσλιθχον. Majestrum domûs, vel custodem puellæ, quàm adamavit Boreas.

8. προς ὑραν. σξεμ. Attius, who is commended by Cicero, de nat. Deor. II. 35. says:

aut fortè Triton fuscinâ evertens specus,
subter radices penitus undanti in freto
Molem ex profundo saxeam ad cœlum vomit.

9. Βορεαν αὐλητήν. Shakspeare. Henry IV. P. 1.

The southern wind
Doth play the trumpet to his purposes.

11. υποτοσ. Plutarch de gerend. Resp. και το θαυμαζομενον αυτων εν αρχη της επιμελειας εις χλευασμον υποτοσει, και γελωια.

* * * * * *

De tumido dicendi genere.

Et cannini reprimant longiſſimè proſilientem lucem, ſive flammam;
Si quem enim domûs cuſtodem videro ſolum,
Unum immittens cincinnum flammæ, *inſtar torrentis volutum,*
Tectum incendam, & prunis operiam:
Nunc verò nondum inſonui generoſum canticum.

Non ſunt tragica hæc, ſed plus quàm tragica; *nempe*, " cincinni *flammæ*," & " evomere in " cœlum," & facere Boream " fiſtulatorem," aliaque quæ *illîc* ſequuntur. Obſcurantur enim Dictione, & conturbantur Viſionibus potius, quàm intenduntur: & ſi unumquodque eorum ad lumen ſuſpicias, ex eo, quod terribile *primò videtur*, abit in id quod facilè rideri poteſt: cum verò in Tragœdiâ, re naturaliter grandi ampullaſque admittente, tamen

tem magnificè deſcribit, non aliud, quàm Poëta hic ignotus, fecit; nam cum dixerat *Attollitque globos flammarum*, hypertragicè addidit *& ſidera lambit.*

L. 10. Τεθόλωται] Metaphora ſumpta à rebus, quæ atramento, ſive aliquo alio liquore obturbato conſpurcantur: Θολὸς enim eſt atramentum ſepiæ nigrum. Petra.

Ibid. Φαν[ασίαις] Audi Quinctil. Inſt. Or. l. 6. c. 2. hanc vocem explicantem, *Quas φαν[ασίας Græci vocant, nos ſanè Viſiones appellemus: per quas imagines rerum abſentium ita repræſentantur animo, ut eas cernere oculis ac præſentes habere videamur.*

L. 11. Δεδ[είνωται] *Intenduntur*, ſic enim Quinctil. Inſt. Or. l. 9. c. 2. vocem explicat, *Intendere crimen, quod eſt δείνωσις*: & in l. 6. c. 2. dicit Idem, *Hæc eſt illa, quæ δείνωσις vocatur, rebus indignis, aſperis, invidioſis vim addens oratio.*

L. 1.

φον, ὅμως τὸ παρὰ μέλος οἰδεῖν ἀσύγγνωστον, σχολῇ γ' ἄν, οἶμαι, λόγοις ἀληθινοῖς ἁρμόσειεν. Ταύτῃ καὶ τὰ τοῦ Λεοντίνου Γοργίου γελᾶται γεγράφασθαι, "Ξέρξης ὁ πυρὶ Περσῶν Ζεύς," καὶ, "γύπες ἔμ-"ψυχοι τάφοι." καί τινα πῦρ Καλλισθένους, ὄγκος οὐχ ὑψηλά, ἀλλὰ μετέωρα. καὶ ἔτι μᾶλλον τὰ Κλειτάρχου· φλοιώδης γὰρ ὁ ἀνὴρ, καὶ φυσῶν, κατὰ τὸν Σοφοκλέα, "ὑ σμικροῖς μὲν αὐλίσκοισι,——φορ-

"βειᾶς

L. 1. Παρὰ μέλος οἰδεῖν] Sumptum ex ſolemni Muſicorum reprehenſione παρὰ μέλος ᾄδειν: at Longinus aliò detorſit παρὰ μέλος οἰδεῖς. Faber.

L. 2. Λόγοις ἀληθινοῖς] Per has voces ſignificari putat Tolſius *veras cauſas*, quas oppoſuit ille Demonſtrativo generi: malim tamen intelligere ea ſcripta, quæ veritatem exponendam ſibi proponunt, qualia ſunt Hiſtoricorum, quorum prima eſt regula (monente Tullio) *ut ne quid falſi dicere audeant, ne quid veri non audeant:* huic ſenſui fidem duæ res faciunt, tum quòd protinus de Hiſtoricis quibuſdam agit Longinus, tum quòd bene his opponitur Tragœdia, in quâ fingere & licet, & uſitatum eſt.

L. 3. Γοργίας] Gorgias hic Leontinus fuit Rhetor Siculus, Sophiſtarumque pater; quem tanto in honore habuit univerſa Græcia, ut ei in templo Apollinis Delphici Statuam, non inauratam, ſed auream poneret: hunc, quia *Xerxen Perſarum Jovem* appellavit, Tumoris arguit Longinus: non tamen deſunt, qui hunc virum defendunt, eo quòd Perſarum reges à ſuis quondam Dii vocari ſoliti ſunt, & quòd Herodotus Helleſpontium quendam hoſpitio Xerxen tranſvectum excipientem ſic locutum eſſe memorat, Ὦ Ζεῦ, τί δὴ ἀνδρὶ εἰδόμῳ Πέρσῃ, καὶ ὄνομα ἀνθ' Διὸς Ξέρξεα θέμῳ, &c. *O Jupiter, quidnam Tu ſpeciem habens viri Perſæ, & aſſumens nomen Xerxis, vice Jovis* &c.?

L. 4. Γύπες ἔμψυχοι τάφοι] Si in hoc peccavit Gorgias, vereor ne & alii clari ſcriptores peccârint, ſimili ferè locutione utentes: Ovidius enim dicit,

Flet modo, ſeque vocat buſtum miſerabile nati.

Cicero vocat Piſonem *buſtum legum omnium & religionum.* Gregor. Nazianz. vocat feras homines

3. Dionyſ. Halic. de Iſæo. II. 177. 47

4. γυπ. εμψυχ. ταφοι. Bustum pro Ventre elegantèr dicitur; vivum autem bustum, ineptissimè. – Conf. Shakspeare. Macbeth. Lucretius. V. 991.

Viva videns viva. sepelirì viscera busto.

Sidon. Apoll. IX. 109.

Fratris crimine qui miser voratis
Vivum pignoribus fuit sepulchrum.

Lucian, Dial. Deor. VI. calls a decrepit old man, εμψυχον ταφον. – Milton. Samf. Agonist. 102.

5. Καλλιοθ. Cicero ad Quint. II. 13. Callisthenes quidem vulgare et notum negotium, quemadmodum Graeci aliquot locuti sunt.

5. των Περσικων, legend. putat Scaliger. Callisthenis Περσικα laudat Photius.

7. φοων δε Plutarch de Adul. Πολεμαιῳ δε τι περιηψεν αλλο φορβειαι και αυλος; —— ουχ ο πολα πενονιων επαινος;

3. D.
di 2

men immodicus tumor res est non ignoscenda, vix *ille*, opinor, veris scriptis convenerit: Ob hoc ridentur etiam verba Leontini Gorgiæ scribentis "Xer-" xes ille Persarum Jupiter," & " vultures viva " sepulchra;" & quædam Callisthenis, quæ sunt non Sublimia, sed nimis alta: & adhuc magis illa Clitarchi; hic enim vir futilis est, et, juxta Sophoclem, " spirat non parvis quidem tibiis, ——sed fine

mines devorantes τάφοι τρέχοντες, *sepulcra currentia:* cum hoc Gorgiæ dictum Noster exagitat, nescio an probasset nomen ipsi ab Eunapio, summæ doctrinæ gratiâ, impositum ἔμψυχος βιβλιοθήκη, *viva bibliotheca:* non silendum tamen hoc in loco videtur Hermogenis (de Ideis l. 1. c. 6.) de hoc ipso Gorgiæ dicto judicium, qui, cum illud culpat, addit non inficetè quidem, *hos Sophistas, qui vocant vultures viva sepulcra, dignissimos istiusmodi sepulcrorum esse.*

L. 5. Καλλισθένης] Callisthenes fuit Aristotelis in Alexandri magni institutione successor: scripsit Historiam rerum Græcarum.

L. 6. Μεσάωρα] Hæc vox semper à Longino in malo sensu usurpatur; sed in aliis scriptoribus idem est ac ὑψηλά, ut videre est in Schol. ad Theocriti Idyll ν' 51, ubi conjunguntur ὑπερμεγεθῆς et μεσάωροι quasi synonyma verba.

L. 7. Κλειτάρχου] Clitarchus scripsit res gestas Alexandri magni, cujus præliis comes interfuit: hujus tumidi dicendi generis exemplum extat apud Demetr. Phalareum, quippe qui dicit Clitarchum sic de Vespâ locutum esse, κατανέμεται μὲν τὸ ὀρεινὸν, εἰσίσταται δὲ εἰς τὰς κοίλας δρῦς, quasi (inquit Demetrius) de Bove fero, vel Erymanthio Apro, non de Ape quâdam locutus esset.

L. 8. Οὐ σμικρῆς] In MSis, deleto ῥ, legitur μικρῆς: sed nostræ Lectioni favet tum sensus loci, tum verba ipsa Sophoclis plenius citata à Cicerone in Epist. ad Att. l. 2. Ep. 16.

Φυσᾷ γὰρ, οὐ σμικρῆσιν αὐλίσχοις ἔτι,
Αλλ' ἀγρίαις φύσαισι, φορβειᾶς δ' ἄτερ.

Sensus est: Magna quidem aggreditur, sed regulâ & modo caret: ob illud laudandus est, ob hoc vituperandus: ad intelligendam vim vocis φορβειὰ, scias, Lector, veteres Tibicines solitos esse uti capistro quodam, quod ori appositum fuit, & in altera capitis parte liga-

" θειᾶς δ' ἄτερ." Τά γε μὴν Ἀμφικράτους τοιαῦτα, καὶ Ἡγησίου, καὶ Μάτρωνος· πολλαχοῦ γὰρ ἐνθουσιᾷν ἑαυτοῖς δοκοῦντες, οὐ βακχεύουσιν, ἀλλὰ παίζουσιν. Ὅλως δ' ἔοικεν εἶναι τὸ οἰδεῖν, ἐν τοῖς μάλιστα, δυσφυλακτότατον· φύσει γὰρ ἅπαντες οἱ μεγέθους ἐφιέμενοι, φεύγοντες ἀδρεπείας καὶ ξηρότητος, κατάγνωσιν, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπὶ τοῦθ' ὑποφέρονται, πειθόμενοι τῷ,

Μεγάλως ἀπολιδάνειν ὅμως εὐγλυὲς ἁμάρτημα.

Κακοὶ γὰρ ὄγκοι, καὶ ἐπὶ σωμάτων καὶ λόγων, οἱ χαῦνοι καὶ

batur: habuit vero ibi, quà texit os, aliquod foramen, per quod tibia in os immitti poſſet: hujus capiſtri (ut nos docent vet. Scholiaſtæ) duplex fuit uſus, tum *ut labrum non finderetur*, tum *ut ſpiritus moderatiùs emiſſus ſonum tibiæ dulciorem efficeret:* Boilaviana explicatio usûs hujus capiſtri quàm longiſſimè à vero abeſt; cenſet enim ille veteres hoc capiſtro uſos fuiſſe, ut daret halitui impetum majorem.

L. 1. Ἀμφικράτους] Hic Amphicrates videtur fuiſſe Orator ille Atticus, qui, cum exularet Seleuciæ (ut tradit Plutarchus in vitâ Luculli), rogatuſque eſſet, ut Scholam ibi aperiret, arroganter tumidéque ſimul reſpondit *patinam Delphinis non capacem eſſe.*

L. 2. Ἡγησίου] De hoc, ut videtur, Hegeſia homine Magneſio ſic facetè loquitur Cicero in Orat. c. 226. *Is quidem non minus ſententiis peccat, quàm verbis; ut non quærat, quem appellet ineptum, qui illum cognoverit:* Plutarchus etiam in vitâ Alexandri magni hoc ejus frigiditatis exemplum profert: cum eodem tempore, quo naſceretur Alexander, Dianæ templum Epheſi incenſum eſſet, hoc memorans Hegeſias dixit, *non mirum eſſe id conflagrâſſe, cum Diana, tum naſcente Alexandro, in obſtetricio munere fuerit occupata.* Rectè hoc culpat Plutarchus, ſed ipſe aliud ſuum non minus Hiſtorico indignum addit; *Epiphonema* (inquit enim Plutarchus) *adeo frigidum, ut ipſum incendium extinxiſſe potuerit.* O quàm vitium culpati aliquando in culpantem tranſit! Plutarchus enim hîc in reprehendendo Hegeſiâ planè alterum ſe Hegeſiam oſtendit.

L. 2.

1. Amphicrates. Relictâ Seleuciâ, in aulâ Tigranis vixit, ibiq; inediâ periit.

9. μεγαλως απολιοθαι νεαν αμαρτημ' εσγενες. a quotation from one of the ancient Comic writers. Plutarch seems to allude to this line, in his life of Crassus: ἡμαρτε μεν, ωρξε δη δε μεγαλων. Pearce is mistaken, when he asserts, that no Iambic ever begins, with two Anapests. Terence. Hecyra, Act II. Sc. I. 23.

19. 19.
Minimèq ades minum, et, ni id faciet,
magis mirum foret.

" ſine capiſtro." Et ſanè, quæ dicit Amphicrates, & Hegeſias, & Matris, ſunt hujuſmodi; ſæpe enim cum ſibi videantur inſtincti eſſe, non bacchantur, ſed ineptiunt: Tumor autem omnino videtur res eſſe, inter ea quæ maximè, difficillimè cavenda: omnes enim, qui ſunt Sublimitatis cupidi, fugiuntque nè condemnentur infirmitatis & ſiccitatis, naturâ ad hoc, neſcio quomodo, feruntur, hoc *dictum* ſecuti, " magnis " tamen excidere, generoſum eſt peccatum." Vitioſa autem *ſunt*, & in corporibus & in ſcriptis,

L. 2. Μάτευς] Scripſit Matris teſte Athenæo l. 10. Herculis encomium; orationem puto, non poëma panegyricum. Langb.

L. 9. Μεγάλως ἀπολιδαίνειν ὅμως ἐυγενὲς ἁμάρτημα] Lectio Manutii —— ἀπολιδαῖνεν, ἁμάρ]ημ' ἐυγνὲς minus placet: Pleraque, opinor, vitia, quæ hodiernas Longini Editiones conturbant, ab illâ Manutianâ defluxerunt: nactus enim ille MSum quendam Venetiis, non eum prorſus ſecutus eſt, ſed (ut frons ejus Editionis nos docet) multa paſſim emendavit, ſive potius pro arbitrio mutavit, ſuaſque conjecturas ubique cum MSi lectione commiſcuit. Sed nos, quàm maximè fieri poteſt, veterum MSorum lectionem ſequi in animo habemus. Notandum eſt igitur Edit. Robort. & MSum Par. hoc modo legere Μεγάλῳ (fortaſſe, pro μεγάλων) ἀπολιδαίνειν ὅμως ἐυγνὲς ἁμάρτημα; & ita (excepto quod habent μεγάλως) MSi Vat. 3. & Ambr. Etiam Vat. 2. quamvis in cæteris cum Manutio conveniat, habet ὅμως. Quæ lectio MSorum proba eſt certè, ὅμως enim ſæpiſſimè apud hunc auctorem ponitur non in principio, ſed in medio ferè ſententiæ, ut in Sect. 11. χρὴ γινώσκειν ὅμως τ ῥήτορα. & Sect. 13. ἐκ ἀνωφελῶς δ' ὅμως. Vitioſa Manutii in hoc loco lectio nata videtur ex eo quòd verſum hunc Iambicum eſſe cenſuit; ſed, ut Cl. Boivinus notavit, nullibi occurrit verſus Iambicus duobus Anapæſtis incipiens: Proverbium vetus potius illi videtur, quàm Verſus.

καὶ ἀναλήθεις, καὶ μήποτε περιϊόντες ἡμᾶς εἰς τἀναντίον· "οὐδὲν γάρ, φασὶ, ξηρότερον ὑδρωπικοῦ."

Ἀλλὰ τὸ μὲν οἰδοῦν ἀφαιρεῖν βούλεται τὰ ὕφη, τὸ δὲ μειρακιώδες ἀνίσχνους ἀπεναντίον τοῖς μεγέθεσι ταπεινὸν γὰρ ἐξ ὅλου, καὶ μικρόψυχον, καὶ τῷ ὄντι κακὸν ἀληθέστατον. Τί ποτ' οὖν τὸ μειρακιῶδές ἐστιν; ἢ δῆλον, ὡς σχολαστικὴ νόησις, ἀπὸ περιεργίας λήγουσα εἰς ψυχρότητα. Ὀλισθαίνουσι δ' εἰς τοῦτο τὸ ἁμάρτημα προαγόμενοι μὲν τοῦ περιττοῦ καὶ πεποιημένου, καὶ μᾶλλον τοῦ ἡδέος, ἐπισκέλλοντες δὲ εἰς ῥηματικὸν καὶ κακόζηλον.

Τούτῳ

L. 1. Ἀναλήθεις] Faber legit ἀναλθεῖς: sed emendatione non opus est; nam sensus vocis ἀναλήθης contrarius est voci ἐναλήθης, quæ occurrit in Sect. 15. eâque voce utitur Dion. Halicarn. in Dinarcho, ὕπλιοι, καὶ ψυχροὶ, καὶ ἀσύνετοι, καὶ ἀναλήθεις. p. 115. Ed. Sylburg. & p. 184. Ed. Oxon. Interim nec ἀναλήθης, nec ἐναλήθης reperitur in Stephani Thes. Græc.

Ibid. Καί μήποτε περιϊόντες ἡμᾶς &c.] Ita Editio Robort. & MSus quidam Fr. Porti, necnon MSi Vat. 2. Par. Elienſ. & Ambr. rectè opinor: vox etiam μήποτε est particula dubitationis, reddique potest (voce ὄρα subintellectâ) *vide ne*, vel per unum verbum *fortasse*: occurrit enim in Sect. 44. ὅρα δὴ, μήποτ', &c. & in hoc sensu quater à nostro Longino usurpatur, præcipuè in Sect. 40. ubi occurrit, ἂν ὄντες ὑψηλοὶ φύσει, μήποτε δὴ καὶ ἀμεγέθεις. Vulgò legitur δήποτε.

L. 7. Ἡ δῆλον, ὡς &c.] Ni fallor, optimus ille Æneïdos auctor semel hujus vitii arguendus est: nam in l. 3. v. 181. dicit Anchises *Seque novo veterum deceptum errore locorum:* ubi præ nimio studio proferendi Antitheti scripsit *novo*, nullo, opinor, sensu: *novo* enim *veterum* respondet, sed nihil sententiæ addit, imò puerilibus illam ingeniis quàm virilibus aptiorem efficit.

Ibid. Σχολαστικὴ νόησις] i. e. sensus, quali juvenes in Scholis declamantes uti solebant: hi apud Plin. Ep. l. 2. Ep. 3. vocantur *Scholastici*; qui, cum in fictis tantum causis versarentur, in oratione nimium lasciviebant, multaque extra

rem

2. Lege cum Tourio,
Οὐκ ἔστιν ἁδὲν ξηρότερον ὑδρωπικοῦ.
Quod attico elegantiâ est. Aristophanes.
Avi. 1342
Οὐκ ἔστιν ἁδὲν τοῦ πετεσθαι γλυκυτερον.
Menander. Adelph.
Οὐκ ἔστ' ἀνοιας ἁδεν, ὡς ἐμοι δοκει,
Τολμηροτερον.

6. μειρακιωδες. a μειραξ. Juvenis. To the
passage, which Pearce has cited from
the III. Iliad, may be added another,
equally puerile, from the IX. 414.
Volvitur ille vomens calidum de pectore flumen
Frigidus.
Shakespeare. Rich. III. Act 1. Sc 2.
For now they kill me, with a living
death.
Pope. Rape of the Lock.
A living death, I bear,
Sayo Dapperwit, and sunk beside his Chair.

21. 10. ροπινον. Lege ρωπινον. Hesychius. Ρωπινον: το επιτηδειον, και ωραϊσμενον.

tis, Grandia, quæ inania falſaque ſunt, & *ex quibus periculum eſt* ne circumagamur in contrarium; " nihil enim (inquiunt) ſiccius eſt *homine* " hydropico."

Sed Tumor vult altiùs inſurgere quàm Sublimia; *id* autem *vitium*, *quod* Puerile *appellatur*, planè oppoſitum *eſt* Sublimibus; humile enim eſt omnino & parvi *opus* animi, reveráque vitium ignobiliſſimum: quid igitur eſt Puerile? ſit manifeſtum, *id* eſſe ſenſum ſcholaſticum, præ ſupervacuâ operoſitate in Frigidum aliquid abeuntem: in hoc autem genus labuntur ii, qui cupiunt aliquid eximium & elaboratum, præcipuè verò dulce *dicere*; ſed qui impingunt in *genus* humile & in malam affectationem. *De frigido dicendi genere.*

Huic

rem ornamenti (ut putabant) gratiâ dicebant. Monendus eſt hìc Lector me νόησιν ſive νόημα paſſim in hoc opere per *ſenſum* explicare, & hâc voce velle ſignificare quidvis mente conceptum, Angl. *a thought*: Quinctiliani ſcilicet auctoritate me tueor, qui in Inſtit. Orat. l. 8. c. 5. ſic dicit, *Sententiam veteres, quod animo ſenſiſſent, vocaverunt:* —— *non rarò tamen & ſic locuti ſunt, ut Senſa ſua dicerent, nam Senſus corporis videbantur: ſed conſuetudo jam tenuit, ut mente concepta Senſus vocaremus; lumina autem, præcipuèque in clauſulis poſita, Sententias.*

Ibid. Περιεργίας] Quinct. Inſt. Orat. l. 8. c. 3. *Et etiam quæ περιεργία vocatur, ſupervacua (ut ſic dixerim) operoſitas, ut à diligenti curioſus, & à religione ſuperſtitio diſtat.*

L. 10. Εἰς ῥοπικὸν] Vix opinor Longinum velle hîc ponere τεφπικὸν (quod vulgo legitur) inter vitia orationis, idque opponere præcedenti voci πεποιημένη, quoniam ille in Sect. 8. dicit, quòd quintus ſublimitatis fons eſt ἡ τεφπικὴ καὶ πεποιημένη λέξις: iſtud τεφπικὸν Manutio debemus: Video autem Editionem Robort. exhibere εἰς τὸ ῥοπικὸν. & MSos Par. Ambr. præ

Τούτῳ προσκειται τέταρτον τι κακίας εἶδος ἐν τοῖς παθητικοῖς, ὅπερ ὁ Θεόδωρος παρένθυρσον ἐκάλει ἔστι δὲ πάθος ἄκαιρον ἢ κενόν, ἔνθα μὴ δεῖ παθεῖν ἢ ἄμετρον, ἔνθα μετρίου δεῖ. Πολλὰ γὰρ ὥσπερ ἐκ μέθης, τινὲς εἰς τὰ μηκέτι τοῦ πράγματος, ἴδια ἑαυτῷ καὶ σχολικά, προσφέρονται πάθη· εἶτα πρὸς ὀδὲν πεπονθότας ἀκράτους ἀσχημονοῦσιν εἰκότως ἐξεστηκότες πρὸς ὃν ἐξεστηκότας. Πλὴν πρός μὲν παθητικῶν ἄλλος ἡμῖν ἀπόκειται τόπος.

Sect. IV. Θατέρου δέ, οὗ εἶπομεν, (λέγω δέ, τοῦ ψυχροῦ) πλήσης ὁ Τίμαιος, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα ἱκανὸς καὶ πρὸς λόγων ἐνίοτε μέγεθος, οὐκ ἄφορος, πολυΐστωρ, ἐπι-

se ferre εἰς ῥοπικόν: pro quo, Tollio teste, MS Venet. habet ῥωπικόν. Vox ῥωπικὸν nota est, & significat *vile*, sive nullius pretii, quale sunt eæ merces, quæ ῥωπαὶ dicuntur: sed illa, quæ maximâ auctoritate freta est, lectio ῥοπικὸν, vera videtur, quamvis vix alibi legatur: est adjectivum enim factum à substantivo ῥοπὴ, *inclinatio sive momentum lancis ad imum vergentis*: hinc ῥοπικὸν poterit significare *id quod deorsum ferri solet*, sive *id quod ad imum inclinat*, sive (ut uno verbo vim hujus vocis satis explicem) *humile*; quod propriè opponitur præcedenti voci περιττῷ, quæ vult aliquid excellens & egregium.

Ibid. Κακόζηλον] Quinct. Inst. Orat. l. 8. c. 3. κακόζηλον, *id est, mala affectatio per omne dicendi genus peccat* —— *denique* κακόζηλον *vocatur, quicquid est ultra virtutem, quoties ingenium judicio caret, & specie boni fallitur.*

L. 2. Θεόδωρος] Theodorum intelligendum puto, qui, Gadaris natus, docuit Rhodi; *quem studiosè audisse, cum in eam insulam secessisset, dicitur Tiberius Cæsar.* Quinctil. l. 3. c. 1. Inter cætera scripsit περὶ ῥήτορος δυνάμεως. Langb.

L. 6. Σχολικὰ] i. e. ejusmodi, quo pueri declamantes in Scholis uti solent: idem hæc vox significat ac σχολαστικὰ, quam paulò ante usurpavit Longinus; hinc Athenæus vocat σχολικὰ ὑπομνήματα commentarios, in quos Juvenes ea, quæ in Scholis audierant, referebant.

L. 8.

20. 7. Distingue — αοχλημονουσιν. ει — 22
ποτως. Lycurgus. Contra Leocrat.
ουδ' αι παρα των θεων επιπνοιαι τοις
προδοταις βοηθουσιν. εικοτως. ουδεν παι
προτερον αδικησουσιν η περι τους θεους
ασεβουσι.
Diodorus Sicul. in excerptis.
Εικαιος εθαυμαζε την τ'ανδρος αρε
τήν. εικοτως· παραδοξον γαρ εφαινε-
το πασιν.

. αοχλημονουσιν. Plutarch de audit.
δε εωθυς αναπηδωντες, ουτε ακουον-
τες, ουτε ακουομενοι, λεγοντες δε προς
λεγοντας αοχλημονουσι.

22. 23.
11. καὶ πρὸς λοιδωρίαν male perverted Pearce
μὴ ἄφορος, εὖ ἐπίφορος.

Huic vicinum eſt tertium quoddam genus vitii, *nempe* in ſcriptis patheticis, quod Theodorus Parenthyrſum vocabat: eſt autem *hoc* affectus intempeſtivus & inanis, ubi affectu non opus eſt; aut immodicus, ubi mediocri opus eſt: plerumque enim velut ebrietatis vi, quidam ad affectus, qui non in re poſiti ſunt, ſibi proprios & ſcholaſticos abripiuntur: deinde meritò ignominiæ notam ſubeunt coram auditoribus nihil *perturbationis* paſſis: *quippe* qui commoti ſunt coram non commotis: ſed de *ſcriptis* patheticis alius nobis eſt locus. *De Parenthyrſo.*

Altero verò eorum, de quibus mentionem fecimus (dico autem, Frigido), plenus *eſt* Timæus; vir in aliis ſatis peritus *virtutibus ſcribendi*, & nonnunquam in Sublimitate ſcriptorum rum *De Frigido.*

L. 8. Πλὴν ἀεὶ μὲ τῶν παθητικῶν] Hanc de Affectibus partem Longinus non habuit in animo huic operi adjungere; ſed in Sect. 44. promittit ſe ſeparatim in alio Commentario de Affectibus tractaturum: miror tamen illum, cum τὰ πάθη ſecundum fontem Sublimitatis vocaverit, non & his quoque ſuum in hoc Commentario locum reliquiſſe.

L. 11. Τίμαιος] Hic Timæus fuit Hiſtoricus Siculus, cui nomen *Epitimæus* ἀπὸ τῆς ἐπιτιμᾶν à reprehendendo cæteros ſcriptores impoſitum fuit: hunc tamen ut *eruditiſſimum* & *rerum copiâ & ſententiarum varietate abundantiſſimum*, & *ipſâ compoſitione verborum non impolitum* laudat Cicero de Orat. l. 2. c. 14. cujus de Timæo judicio judicium Longini hîc bene reſpondet; etenim πολυΐστωρ ſignificat *eruditiſſimus*, ἐκ ἄφορος & ἐπινοητικὸς ſignificant *rerum copiâ & ſententiarum* (ſive ſenſuum) *varietate abundantiſſimus.*

Ibid. Καὶ πρὸς λόγων ἐνίους μέγεθος, ἐκ ἄφορος] Ita verba punctis diſtinguenda eſſe curavi, cum antea iſtud comma

ἐπινοητικὸς, πολὺ ἀλλοτρίων μὲν ἐλεγχτικώτατος ἁμαρτημάτων, ἀνεπαίσθητος δ' ἰδίων· ὑφ' οὗ δ' ἔρωτος τῶν ξένας νοήσεις ἀεὶ κινεῖν πολλάκις ἐκπίπτων εἰς τὸ παιδαριωδέστατον. Παραθήσομαι δ' ἀνδρὸς ἓν ἢ δύο, ἐπειδὴ τὰ πλείω παρέλαβεν ὁ Κεκίλιος. Ἐπαινῶν Ἀλέξανδρον τὸ μέγαν, "ὃς τὴν "Ἀσίαν ὅλην, φησὶν, ἐν ἐλάττοσι παρέλαβεν ἔτε- "σιν, ἢ ὅσοις τὸν ὑπὲρ τῶν πρὸς Πέρσας πολέμου "πανηγυρικὸν λόγον Ἰσοκράτης ἔγραψεν." Θαυμαστή γε τοῦ Μακεδόνος ἡ πρὸς τὴν Σοφιστὴν σύγκρισις. Δῆλον γὰρ, ὦ Τίμαιε, ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι διὰ τοῦτο πολὺ τοῦ Ἰσοκράτους κατ' ἀνδρείαν ἐλείποντο· ἐπειδὴ οἱ μὲν τριάκοντα ἔτεσι Μεσσήνην παρέλαβον, ὁ δὲ τὸν πανηγυρικὸν ἐν μόνοις δέκα συνετάξατο. Τοῖς δ' Ἀθηναίοις ἁλῶσι περὶ Σικελίαν, τίνα τρόπον ἐπιφωνεῖ; ὅτι "εἰς τὴν Ἑρμῆν ἀσεβήσαντες, "καὶ περικόψαντες αὐτοῦ τὰ ἀγάλματα, διὰ τοῦτ' "ἔδωκαν δίκην· οὐχ ἥκιστα δὲ ἕνα ἄνδρα, ὃς ἀπὸ "τοῦ καταγομηθέντος διὰ πατέρων ἦν, Ἑρμοκρά- "τους τὸ Ἑρμωνος." Ὥστε θαυμάζειν με, Τερεντιανὲ

ma post μέγεθος deesset; vox ἄφορος est per se satis, significatque *sterilis*: præpositio πρὸς respicit ad ἱκανὸς, quæ præcesserat: ἀνὴρ (subintellige πρὸς) τὰ μὲν ἄλλα ἱκανὸς, καὶ πρὸς λόγων ἐνίοτε μέγεθος. vide p. 28. lin. 4. & quæ de hâc loquendi formulâ diximus in Notâ ad voces τῇ μάχῃ, &c. Sect. 16.

L. 10. Τοῦ Μακεδόνος] Sic vocatur Alexander ille Magnus, ut qui inter Macedonas omnium maximè illustris esset: nec aliter Quin. Curtius eum appellat. l. 3. c. 11. *Quod ubi Macedo conspexit* &c.

L. 13. Τριάκοντα ἔτεσι] Abunde ex Historicis constat Messenen non tricesimo, sed vicesimo anno à Lacedæmoniis captam fuisse. Censet igitur Faber Longinum scripsisse κ', *viginti*, pro quo Exscriptores

10. τὸ Μακεδονος. Horace speaking of Philip says, Lib. III. Ode 16. 1.

Diffidit urbium
Portas vir Macedo.

and Demosthenes. κατα τον Φιλ. α.
Μακεδων ανηρ πολεμων την Ελλαδα.

20. ωστε θαυμαζειν. συνεξη, ὁ γενηται understood. Xenophon. Mem. Socratis. I. 3. ὡστε ραον απεχεσθαι των καλλιστων. Demosthenes προς την φιλιππου επιστ. ὁθ', ὑπερ του μειζω ποιησαι την αρχην, ἁπαντ' ετολμησε παν το σωμα τοις πολεμιοις παρεχομενον.

rum, non ſterilis, eruditus, ſenſibus abundans; ſed maximus alienorum vitiorum inſectator, ad ſua verò non attendens: quique præ ſtudio ſemper concipiendi *novos* & peregrinos ſenſus ſæpe incidit in id quod maximè Puerile eſt: Proferam verò hujus viri unum aut duo *exempla*, quia Cecilius pleraque ante occupavit: laudans Alexandrum magnum, dicit, " Qui totam Aſiam " intra pauciores annos ſubegit, quàm Pa- " negyricam orationem de bello contra Per- " ſas *gerendo* Iſocrates conſcripſit." Egregia ſcilicet Macedonis *illius* cum Sophiſtâ comparatio. Manifeſtum eſt enim, O Timæe, quòd Lacedæmonios hoc nomine multum Iſocrates ſtrenuitate excellebat; quoniam illi quidem triginta annos in expugnandâ Meſſene conſumſêrunt, hic autem in Panegyricâ *ſuâ oratione* componendâ ſolos decem. Porrò Athenienſibus in Siciliâ captis quo more inſultat? *dicit* eos, " propterea quòd impiè ſe geſſiſſent in " Hermem, & mutilâſſent ejus ſtatuas, ob hoc " pœnas dediſſe; præcipuè per unum homi- " nem, qui ex paterno genere fuit oriundus ab " illo *Deo* violato, Hermocratem filium Her- " monis." Adeo ut mirer equidem, ſuaviſſime Teren-

res librorum legerunt λ, *triginta*.

L. 17. Πεπλάσας αὐτῶν &c.] Statuas Mercurii, quotquot Athenis erant, unâ nocte mutilatas fuiſſe refert Thucyd. l. 6. aliique auctores.

τιανὲ ἤδιςε, πῶς ὁ κὴ εἰς Διονύσιον γεάφει τ τύ-
ραννον. " ἐπεὶ γὰρ εἰς τ Δία κὴ τ Ἡρακλέα δυσε-
" ὲὴς ἐγήνετο, διὰ τοῦτ' αὐτὸν Δίων κὴ Ἡρακλείδης
" τ τυραννίδ@. ἀφείλοντο." Τί δεῖ περὶ Τιμαίε
λέγειν, ὅπε γε κὴ οἱ ἥρωες ἐκεῖνοι (Ξενοφῶντα λέγω
κὴ Πλάτωνα), καίτοι γ' ἐκ τ Σωκράτες ὄντες πα-
λαίςρας, ὅμως διὰ τὰ ὄντως μικρολογῆ, ἑαυτῆς πό-
τε ἐπιλανθάνονται; Ὁ μὲν γε ἐν τῇ Λακεδαιμο-
νίων γεάφει πολιτείᾳ, " ἐκείνων γῶν ἧττον μὲν ἂν
" φωνὴν ἀκέσαις ἢ τῆς λιθίνων, ἧττον δ' ἂν ὄμμα-
" τα ςρέψαις ἢ τῆς χαλκῶν· αἰδημονές ερος δ' ἂν
" αὐτὸς ἡγήσαιο κὴ αὐτῆς τῆς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς
" παρθένου." Ἀμφιςάτει, κὴ ὦ Ξενοφῶντι, ἔπρεπε
τὰς

L. 4. Τῆς τυραννίδ@] Ita MSi Par. Ambr. & Vat. 3. & Editio Robortelli, vice vulgatæ lectionis τ τυραννίδα. Sic habes apud Herodian. lib. 3. Ἀλβῖνον κεφαλῆς ἀφεῖλον, *Albino caput abstulerunt.*

Ibid. Τί δεῖ &c.] Fortè legendum est, τί δὲ δεῖ, ex conjecturâ Schurtzfleischii. Ante hæc verba vulgò præcedit καίτοι, quod sensûs gratiâ & auctoritate Edit. pr. & MSorum Par. & Ambr. ejicio: in duobus etiam MSis Vat. τοὶ deest: istud καίτοι huc irrepsisse videtur ex sequenti καίτοι γ' ἐκ τῆς Σωκράτες, &c. quod in hâc Editione ab hoc loco penè duas lineas distat. Hoc eò notandum velim, quòd in aliis Longini locis (ut in Emendat. ad Sect. 35. dicturus sum) inveni ad eandem distantiam verbum ex suâ sede in alienam transisse: unde opinor istud duarum penè linearum in Edit. illâ spatium unam lineam in vetustissimis hujus Commentarii MSis effecisse: quod si fuerit, nsitatum esse scimus iis, qui libellum aliquem exscribunt, errare in lineâ incipiendâ, verbumque primum sequentis aut præcedentis lineæ ex incuriâ facere primum lineæ medium.

L. 6. Παλαίςρας] Hæc vox significat Scholam sive disputandi locum: nam Græci Philosophi in iis locis disputare soliti sunt, quæ luctantium exercitationis causâ ædificarentur: vide Cic. de Or. l. 2. c. 5.

L. 11. Στρέψαις] Hæc est lectio Robort. & MSorum Par. Ambr. & Vat. 3. non μετα-
στρέψαις,

1. Dionys. Hal. περὶ Εκτ. p. 248 = ubi in extr. aptum

6. Cicero, de Orat. Lib. II. 5. Sect. 20 -

Num tandem aut locus hic non idoneus videtur, in quo porticus haec ipsa, ubi ambulamus, et palaestra, et tot locis sepositi, gymnasiorum, et Graecarum disputationum memoriam quodammodo conservent?

26: 27.

12. ὀφθαλμοὶς παρθένων. Shakespeare often d
scends to quibbles, in the noblest of his spe
In Romeo and Juliet, Act 3. Sc. 2. there is
pun, which bears some resemblance to
which Longinus so justly condemns.
Juliet. Hath Romeo slain himself? Say thou but
And that bare vowel I shall poison more
Than the death darting eye of Cockatrice.
I am not I, if there be such an I,
Or those eyes shut that make thee answ
I.
In the time of Shakspeare ay was written

11. τὰ ὄμματα αἰδοῖ. Xenoph. Memor. II. 1. 22.

Terentiane, cur non in tyrannum Dionyſium ſcribat; " quoniam enim impius fuit in Dia " (ſive *Jovem*) & Herculem, ob hoc Dion & " Heraclides eum tyrannide ſpoliarunt." Quid verò opus eſt de Timæo loqui, quum etiam illi Heroes (Xenophontem dico & Platonem), quanquam ex Socraticâ erant Palæſtrâ, tamen, ob *ſenſus* tam abjectos, ſui ipſorum aliquando obliviſcuntur? Ille quidem (*ſc. Xenophon*) in *libro de* republicâ Lacedæmoniorum ſcribit; " illorum ſanè vocem minus poſſes audire, quàm " lapidearum *ſtatuarum*, oculos minus flectere " quàm ærearum: verecundiores autem illos " putares etiam ipſis, quæ in oculis ſunt, virginibus:" Amphicratem, non Xenophontem, decuit

σρέψαις, quæ hodie legitur & apud Longinum & apud Xenophontem: hanc vocem, opinor, mutavit Manutius, ut ea vulgatæ Xenophontis lectioni conveniret: ſed Stobæus in Exc. Serm. 42. hoc citans habet σρεψάντων, &, ut dixi, MSi ferè omnes præ ſe ferunt σρέψαις, quod ſanioris, opinor, eſt ſenſûs: & μετα addi videtur voci σρέψαις ex poſtremis Syllabis μετα vocis præcedentis.

L. 12. Τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παρθένων] In codicibus Xenophontis omnibus, quos nunc habemus, multo aliter hic locus legitur, ſc. τῶν ἐν τοῖς θαλάμοις παρθένων: quam veram eſſe Xenophontis lectionem Critici vulgò ſentiunt, Longinumque hîc loci aut malo codice uſum, aut memoriæ ſuæ nimium fiſum eſſe contendunt: ſed iis parum aſſentior; Unicum hoc, quod in Xenophonte vituperat Longinus, non temerè, opinor, protuliſſet: vox κόρη ſignificat & *virgo* & *pupilla oculi*; hinc παρθένος, quæ æquè ac κόρη ſignificat *virgo*, in illo altero ſenſu vocis κόρη ſc. *pupilla oculi*, ambiguè & frigidè ſimul à Xenophonte, ſi Longini lectio vera eſt, uſurpatur.

L. 5.

τὰς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῖν κόρας λέγειν " παρ-
" θένους αἰδήμονας." Οἷον ὦ, ἡφαίκλεις, τὸ τὰς ἀ-
πάντων ἐξῆς κόρας αἰσχυντηλὰς εἶ πεπεῖσθαι, ὅπε
φασὶν οὐδενὶ ὕτως ἐνσημαίνεως τὴν τινων ἀναίδειαν,
ὡς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς; ἰταμὸν, " Οἰνοβαρὲς, κυ-
" νὸς ὄμματ' ἔχων," φησίν. Ὁ μέν τοι Τίμαιος,
ὡς φωρὸς τινὸς ἐφαπτόμενος, οὐδὲ τοῦτο Ξενοφῶντι
τὸ ψυχρὸν κατέλιπεν· φησὶ γοῦν ἐπὶ τῷ Ἀγαθο-
κλέους καὶ τὸ, " τὴν ἀνεψιὰν, ἑτέρῳ δεδομένῳ, ἐκ
" τῆς ἀναλυπτηρίων ἁρπάσαντα ἀπελθεῖν· ὃ τίς
" ἂν ἐποίησεν ἐν ὀφθαλμοῖς κόρας, μὴ πόρνας,
" ἔχων;" Τί καὶ ὁ τ' ἄλλα θεῖος Πλάτων; τὰς
δέλτους θέλων εἰπεῖν, " γεάψαντες, φησὶν, ἐν τοῖς
" ἱεροῖς θήσουσι κυπαρισσίνας μνήμας." καὶ πάλιν,
" περὶ ὧ τειχῶν, ὦ Μέγιλλε, ἐγὼ ξυμφεροίμην
" ἂν τῇ Σπάρτῃ, τὸ καθεύδειν ἐᾶν ἐν τῇ γῇ κατα-
" κείμενα

L. 5. Ἰταμὸν] Vulgatæ Editiones ſequuntur Manutianam, quæ prima δίβτερ Ὁμηρος τὸν in textum induxit: at iſta 3 verba deſunt in Edit. primâ & in MSS. Par. Ambr. & Vat. 2. & 3. Manutii hinc error natus videtur, quòd putârit caſum nominativum oportere præcedere vocem φησὶν, & quòd cognoverit ſequentia verba eſſe Homeri; ſed de uſu vocis φησὶ ſine nominativo vide Emendationem ad verba, γυνᾷ γε, φησί. Pag. 9. Porro notandum eſt Tollium legere hîc πρὸς τὸ ἰταμὸν, & Schurz. πρὸς τῷ ἰταμῷ——— uterque male: φησὶν enim ſignificat hîc non *dicere* ſimpliciter, ſed *vocare*; ſic habes in fine Sect. 9. ὃς ὁ Ζωίλος ἔφη χοιρίδια κλαίοντα. & in Sect. 33. τῷ κεφαλῷ αὐτὸν φησὶν ἀκρόπολιν.

Ibid. Οἰνοβαρὲς, &c.] Homeri hæc ſunt verba in Iliad. α. v. 225.

L. 7. Ὡς φωρὸς &c.] Qui furantur, omne id, quod attigerint, ſive magni ſive nullius ſit pretii, ſecum auferunt: eodem modo Timæus, cum ſe ad furandum à Xenophonte immiſiſſet, rem, in quam primùm inciderit, frigidam licet

&

πᾶ ϙαοιν &c. Ecclesiasticus. Chap. XXVI. 9.
The whoredom of a Woman may be known
in her haughty looks, and eyelids.

Iliad α. 225.

28. 29.

decuit pupillas, quæ ſunt in oculis noſtris, appellare "virgines verecundas." Quale autem mehercule eſt, perſuaſum habere omnium pupillas ſine diſcrimine verecundas fuiſſe, cum vulgò dicunt nullâ in re impudentiam quorundam tam declarari quàm in oculis? vocat *aliquis* (ſc. Homerus) *hominem* impudentem, "O temulente, "caninos oculos habens." Timæus quidem, ut qui furtivum aliquod attigerit, ne hoc frigidum *dictum* Xenophonti reliquit: nempe dicit de Agathocle etiam hoc, "illum conſobrinam "alteri *in conjugio* datam ab ipſis muneribus "nuptialibus abripuiſſe, & abiiſſe: Quod quis "feciſſet, qui in oculis virgines, non ſcorta, "haberet?" Quid autem *facit* Plato in aliis rebus *ſcriptor* divinus? cum velit dicere libros, "poſtquam (inquit) ſcripſerint, in templis "deponent cupreſſea monumenta:" rurſuſque "Quod ad muros attinet, O Megille, ego aſſen-"tiar Spartæ, uti dormire ſinamus muros humi "jacen-

& nullius pretii, ſecum clam abſtulit.

L. 9. Καὶ τὸ] Vox τὸ ponitur hîc pro τοῦτο, ut ſæpiſſimè in hoc opere poſſis videre.

L. 10. Ἐκ τῶν ἀναλυπ]ηρίων] i. e. eo ipſo die, qui poſt nuptias illuxit: Apud antiquos mos fuit eam, quæ nuptura eſſet, ad ſponſum velatam deducere: poſteà peractis nuptiis, pronubæ officium fuit velum amovere: hinc dies, quo hoc peractum eſſet ἀναλυπτήρια vocatus eſt: vel potiùs munera ea, quæ eo die velut virginitatis amiſſæ præmia ſponſæ darentur, hâc voce ſignificantur.

L. 13. Ἐν τοῖς ἱεροῖς] Hæc Platonis locutio occurrit in l. 5. de Legibus, illa verò quæ ſequitur, in l. 6.

L. 2.

" ταχέμβρια τὰ τείχη, καὶ μὴ ἐπαυίσαιδς." Καὶ τὸ Ἡροδότειον ὃ πόρρω, τὸ φάναι " τὰς καλὰς γυναῖ- " κας ἀλγηδόνας ὀφθαλμῶν." Καί τοι γε ἔχει τινὰ βδαμυθίαν· οἱ γὰρ αὐτῷ ταυτὶ λέγοντές εἰσιν οἱ βάρβαροι, καὶ ἐν μέθῃ· ἀλλ' ὑφ' ἑκατοντων προσώπων διὰ μικροψυχίαν καλὸν ἀληθεύειν πρὸς τὴν αἰῶνα.

Sect. V. Ἅπαντα μέν τοι, τὰ ὕστως ἄσεμνα, διὰ μίαν ἐμφύεται τοῖς λόγοις αἰτίαν, διὰ τὸ περὶ τὰς νοήσεις καινόστομον, (περὶ ὃ δὴ μάλιστα κορυβαντιῶσιν οἱ νεῶ). Ἀφ' ὧν γὰρ ἡμῖν τ' ἀγαθὰ, χεδὸν ἀπ' αὐτῶν τούτων

L. 2. Τὰς καλὰς &c.] Vide Herodotum in Terpſich. c. 18. ubi hæc verba reperiuntur: cum Amyntas legatos Perſarum hoſpitio exciperet, illi ebrii Amyntam orabant, ut ſibi, patrio more, mulieres formoſæ afferrentur inter convivia: Amyntas quamvis invitus annuit, mulieresque in cœnaculum introducit: illæ pudibundæ non ad latus Perſarum, ſed in oppoſito iis loco ſedebant: queſti ſunt igitur Legati, dixeruntque melius eſſe, ut fœminæ illæ *omnino non veniſſent, quàm ut eæ venientes procul & ex oppoſito ſederent, dolores ipſis oculorum.*

Notandum verò videtur clariſſimos homines nonnullos, ſc. Langbœnium, Fabrum, & Victorium l. 2. Var. Lect. c. 5. Herodotum hîc contra Longini judicium defendere, ſimileſque (ut putant) ex variis auctoribus locutiones afferre: mihi quidem conſtat eos non ſatis mentem Longini attigiſſe: quippe qui non improbâſſet, ſi quis dixiſſet eas mulieres procul ſedentes ſpectantium juvenum oculos doloribus affeciſſe; ſolùm negat eas ſanè dici poſſe *dolores oculorum:* non ſunt dolores ipſi, ſed dolores fortaſſe excitant: Metonymia hîc eſt effectûs pro efficienti, quam velut nimiam duramque in illo Herodoti loco vituperat Longinus: ille, qui hanc Herodoteam locutionem improbat, probâſſet fortè illud Alexandri magni vocantis mulieres Perſicas βολίδας ὀμμάτων *jacula oculorum*, & illud Æſchyli appellantis

6. προς τον ασωτα. Hunc locum citat Imp. add. in Theoer. XV. 3

. Κορυβαντιωσιν.
Horace. Lib. II. Ode VII. 26
Non ego sanius
Bacchabor Edonis.
and Lib. I. XXV. 11.
Thracio Bacchante magis sub inter-
lunia vento.
Cicero, de Clar. Orat. 80.
os, quorum altior oratio, actiog ejset ardentior,
urere et bacchari arbitraretur.
Pliny. Nat. Hist. 11. 37. 54.
in et patentibus dormiunt lepores, mul
g hominum, quos corybantiare Graeci
icunt.
Cicero. in Cat. 1. 26. 10.
antâ in voluptate bacchatur.

30. 31

10. Hopv C. Statius. Sylv. 1. 2. 257. De Pocta

" jacentes, & non exſuſcitemus." Et illud Herodoti non procul eſt *à frigido*, nempe vocare " formoſas mulieres dolores oculorum:" quanquam habet quandam excuſationem; ii enim, qui apud ipſum hoc dicunt, barbari ſunt & ebrii: ſed neque ſub talibus perſonis æquum eſt in æternum abjecti animi notâ inuri.

Omnia quidem, quæ ſunt adeo indecora, innaſcuntur ſcriptis unâ ex causâ, *nempe* ex ſtudio novitatis in ſenſibus *proferendis*, (quâ in re præſertim hodierni *ſcriptores* inſaniunt): à quibus enim bona, ab his prope ipſis etiam mala

Unde fluant prædicta vitia.

pellantis Helenam μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος, *tenerum oculorum jaculum.*

L. 8. Ἅπαντα μοί τοι, τὰ ἔτως ἄσημα] Sic legendum eſt auctoritate MSorum Par. Ven. Ambr. & Edit. primæ; Manutius poſt ἅπαντα vocem ταῦτα in textum inſeruit, quæ hîc planè otioſa eſt, niſi ἅπαντα cum ultimo verbo præcedentis Sect. αἰῶνα conjungatur.

L. 10. Κορυβαντιῶσιν] Corybantes Jovis erant nutricii, Rheæ filii, ſic dicti ἀπὸ τῆς κορύσσεσθαι βαίνειν ὀρχησικῶς, ab eò quòd cum ſaltatione incederent: quia verò Corybantes ſaltare & inſtinctu divino cieri ſolebant, idcirco qui furore correpti aguntur, Corybantiare dicuntur: Langb. Hæc Metaphora mihi videtur deſumpta à geſtibus ſaltationibuſque, quibus uſi ſunt ii, qui Corybantium ſacris initiabantur. Ὅταν Δημοσθένης (inquit Dion. Halicarn. ἀεὶ Δημοσθ. δεινότητ.) τινὰ λάβω λόγον, ἐνθουσιῶ τε, κἀ δεῦρο κἀκεῖσε ἄγομαι.—— διαφέρειν τε οὐδὲν ἐν αὐτῷ δοκῶ τὰ τὰ Μητρῶα κἀ τὰ Κορυβαντικὰ, κἀ ὅσα τέτοις ἐπιπλήσια ἐστι, τελουμένων. *Cum aliquam in manus ſumo Demoſthenis orationem, divino furore inflor, & modo huc, modo illuc agor:——idemque mihi evenire videtur, quod illis ſolet, qui matris Cybeles & Corybantium ſacris, & ſi qua alia his ſimilia ſint, initiantur.*

L. 1.

τούτων καὶ τὰ κακὰ γίγνεσθαι φιλεῖ. Ὅθεν ἐπίφορον εἰς συνθαγμάτων κατόρθωσιν τά τε κάλλη τῆς ἑρμηνείας, καὶ τὰ ὕψη, καὶ πρὸς τούτοις αἱ ἡδοναί· καὶ αὐτὰ ταῦτα, καθάπερ τῆς ἐπιτυχίας, ἔστως ἀρχαὶ καὶ προθέσεις καὶ πρὸ ἐναντίων καθίστανται. Τοιοῦτόν πως καὶ ὑπερβολαί, καὶ τὰ πληθυντικά· δείξομεν δ' ἐν τοῖς ἔπειτα τὸ κίνδυνον, ὃν ἔχειν ἐοίκασι. Διόπερ ἀναγκαῖον ἤδη διαπορεῖν καὶ ἀντιθέσεως, δι' ὅτι τέρπει τὰς ἀνακεκραμένας κακίας τοῖς ὑψηλοῖς ἐκφύγειν ἂν δυναίμεθα.

Sect. VI. Ἔστι δ', ὦ φίλε, ἔντινα ποιησαίμεθ' ἐν πρώτοις καθαρὰν τὴν κατ' ἀλήθειαν ὕψους ἐπιστήμην καὶ ἐπίκρισιν· καίτοι τὸ πρᾶγμα δύσληπτον· ἡ γὰρ περὶ λόγων κρίσις πολλῆς ἔστι πείρας τελειοτάτου ἐπιγέννημα. Οὐ μὴν ἀλλ', ὡς εἰπεῖν ἐν παραγγέλματι, ἐντεῦθέν πόθεν ἴσως τις διάγνωσιν αὐτοῦ οὐκ ἀδύνατον πορίζεσθαι.

Sect. VII. Εἰδέναι χρὴ, φίλτατε, διότι, καθάπερ κἀν τῷ κοινῷ βίῳ οὐδὲν ὑπάρχει μέγα, ᾧ τὸ καταφρονεῖν ἔστι

L. 1. Ὅθεν ἐπίφορον] Tollius illud ἐπίφορον in ἐπίφορα verti voluit: quia ſubſtantivum τὰ κάλλη præcedit: ſed illum fugit, Longinum paſſim ferè hoc modo loqui ſolere: habemus (e. g.) paulo infra, τοιοῦτον πῶς καὶ ὑπερβολαί: uti in Sect. 1. ἕξοχή τις λόγων ἐστὶ τὰ ὕψη. & Sect. 32. Ἡ χρῆσις τῶν τρόπων, ὥσπερ τ' ἄλλα πάντα καλὰ ἐν λόγοις, παραγωγὸν ἀεὶ πρὸς τὸ ἄμεινον, & in fine hujus ipſius Sect. occurrit τοιοῦτον πῶς καὶ μεταβολαί καὶ αἱ ὑπερβολαὶ καὶ τὰ πληθυντικά.

L. 11. Ἔστι δ', ὦ φίλε,] Ita MSi Par. El. Ambr. & Vat. 3. necnon Editio Robortelli; Editio Manutii habet ἔστω δ', ὦ φίλε: ſed iſtud φίλε in φιλότης

1. επιφορον. The emendation of Tollius is very unnecessary. This construction is common, in Greek Writers.
Xenophon. Mem. Socr. Lib. II. 1.
Οι χρησιμωτερον νομιζθσι χρηματα, η αδελφους.

32. 33.

11. φιλος. An Atticism, for φιλε.
Theocritus. Idyl. 1. 149.
Ηνι δε τοι το δεπας, θαασαι, φιλος, ως
ηλον οοδει.
Homer. Iliad γ. 277.
Ζευ παϑερ, Ιδηϑεν μεδεων, κυδιστε, μεγιστ
Ηελιος θ', ος παντ' εφορας, και παντ' επα-
κουεις.

14. Eurip. Suppl. v. 419.

15. ως ειπειν. ως is joined to all the
Moods.
Lucian. Μιτυλλος. 32
ως νομιζεσθαι ενιοτε τη αληϑεια των ηρων
Demosthenes. περι της των Ροδιων ελευθερ.
ως γαρ ειπειν απλως.

mala ſolent nobis provenire: unde & Ornamenta Elocutionis, & Sublimitates, & prætereà Suavitates *ſunt* id, quod fert *homines* ad libros rectè ſcribendos; & *tamen* hæc ipſa ſunt principia cauſæque, ut felicitatis *in ſcriptis*, ita etiam contrariorum. Tale quidem *ſunt* & Hyperbolæ, & Pluralia: oſtendemus autem in iis, quæ ſequuntur, periculum, quod videntur habere. Quare neceſſarium eſt jam inquirere & ſtatuere, quo modo illa vitia, quæ Sublimibus commixta ſunt, fugere poſſimus.

Veræ Sublimitatis ſcientia comparanda eſt.

Eſt autem *modus*, O Amice, ſi quam claram veræ Sublimitatis ſcientiam, & judicium imprimis comparaverimus: quanquam res eſt ad conſequendum difficilis; nam de ſcriptis judicium eſt multæ experientiæ ultimus fœtus. Veruntamen, ut loquar per præceptum, hinc forſitan non impoſſible eſt judicium de iis conſequi.

Quomodo Sublimitas cognoſci poteſt.

Oportet ſcire, chariſſime, quòd quemadmodum etiam in communi vitâ nihil eſt magnum, quod contemnere magnum eſt: velut Divitiæ,

φιλό]ης verſum eſt à Fabro: malè, opinor; nam legimus in Homeri Odyſſ. γ 375 ὦ φίλος, ut hîc, pro ὦ φίλε. Vide etiam Iliad. ί 597, & Theocr. Idyll. ά 149. Adde id quod dicturus ſum in Notâ ad vocem πτώσεων, Sect. 23.

L. 15. Οὐ μὴν ἀλλ' &c.] Senſus eſt, quanquam hoc fit comparando ſcientiam & judicium veræ Sublimitatis, re difficili, tamen non impoſſibile eſt id præceptorum vi conſequi.

ἐξ᾽ μέγα· οἷον πλοῦτοι, τιμαὶ, δόξαι, τυραννίδες, καὶ ὅσα δὴ ἄλλα ἔχει πολὺ τὸ ἔξωθεν περιεργαζόμενον, οὐκ ἂν τῷ γε φρονίμῳ δόξειεν ἀγαθὰ ναὶ βάλλοντα, ὧν αὐτὸ τὸ περιφρονεῖν ἀγαθὸν ἢ μέτριον· θαυμάζεσθαι γὰρ τῶν ἐχόντων αὐτὰ μᾶλλον τοὺς δυναμένους ἔχειν, καὶ διὰ μεγαλοψυχίαν ὑπερορᾶντας. Τῇ δέ πως καὶ ἐπὶ τῶν διηρμένων ἐν ποιήμασι καὶ λόγοις ἐπισκεπτέον, μή τινα μεγέθους φαντασίαν ἔχοι τε ταύτῃ, (ᾗ πολὺ πρόσκειται τὸ εἰκῇ περιαναπλατόμενον), ἀναπνευστόμενα δ᾽ ἄλλως δύσκοιτο χαῦνα, ὧν τὸ θαυμάζειν τὸ περιφρονεῖν δυγενέστερον· Φύσει γάρ πως ἀπὸ ταληθοῦς ὕψους ἐπαίρεταί τε ἡμῶν ἡ ψυχὴ, καὶ γαῦρόν τι ἀνάθημα λαμβάνουσα πληροῦται χαρᾶς καὶ μεγαλαυχίας, ὡς αὐτὴ γεγηθασα ὅπερ ἤκουσεν. Ὅταν οὖν ἐπ᾽ ἀνδρὸς ἔμφρονος καὶ ἐμπείρου λόγων πολλάκις ἀκούσματός τι περὶ μεγαλοφροσύνην τὴν ψυχὴν μὴ σωφρονισθῇ, μηδ᾽ ἐξαταλείπῃ τῇ διανοίᾳ πλεῖον τοῦ λεγομένου τὸ ἀναθεωρούμενον, πίπτῃ δ᾽, ἂν τὸ συνεχὲς ἐπισκοπῇς, εἰς ἀπαύξησιν· οὐκ ἂν ἔτ᾽ ἀληθὲς ὕψος εἴη, μέχρι μόνης τῆς ἀκοῆς αὐξόμενον. Τοῦτο γὰρ τῷ ὄντι μέγα,

L. 8. φαντασίαν ἔχοι τε ταύτῃ] Sic MS. Vat. 3. cui & MS. Par. convenit, nisi quòd pro ταύτῃ habet ταύτην: Editio pr. legendum præbet ἔχοι τε *, ut videatur ταύτῃ vel alia aliqua vox deesse: in Vossiani libri margine pro variâ lectione fuit ἔχοι τοιαύτῃ. Vulgata lectio ἔχοντα, à Manutio profecta, cum sequentibus verbis non benè cohæret.

L. 10. Ἀναπνευστόμενα] MS. Par. ἀναπνευστόμενα.

L. 13. Ἀνάθημα] Manutius edidit πάρεσιμα: sed MSti Par. & Vat. 2. 3. necnon Editio Robort. habent ἀνάθημα; quæ vox, cum ab ἀνατίθημι, *erigo*, derivatur, cur non poterit significare *elevatio*, sive *erectio animi*?

L. 19.

ὑπερορῶν ἐλάς) Claudian —

34. 35.

21. Τὸ γὰρ τῶν ὀνπ &c

Longinus has not defined what the Sublime is, but has presented us, with a most animated description of it; and well does this passage justify the praise which our author has received from Pope "And is himself the great Sublime he draws."

Boileau has attempted to supply the definition, which Longinus has omitted "The Sublime is an energy in discourse, "calculated to elevate and transport "the soul. It flows either from grandeur "of thought, and nobleness of sentiment; or "from magnificence of language, united "with a lively, harmonious, and animated "turn of expression. It is produced by any "of these particulars, separately considered "but the union of the three constitutes "the true Sublime."

tiæ, Honores, Dignitates, Imperia, & quæcunque alia multum tragici faſtus extrà *apparentis* habent, non poſſunt videri ſapienti eſſe bona præſtantia, quorum contemptus ipſe non mediocre bonum eſt; quippe illi, qui iis fruuntur, minus admirationi ſunt quàm illi, qui poſſunt habere, & *tamen* contemnunt propter animi magnitudinem: Eodem modo etiam de iis, quæ Sublimia ſunt in poëmatibus & *ſolutis* orationibus, videndum eſt, ne nonnulla habeant hanc magnitudinis ſpeciem, (cui multum adhæret temere affictum); explicata verò deinde inveniantur tumida *fuiſſe*, quæ deſpicere generoſius eſt quàm admirari. Naturaliter enim animus noſter verâ Sublimitate elevatur, recipienſque ſuperbam quandam erectionem implétur gaudio & gloriatione, tanquam ipſe produxiſſet id quod *ſolùm* audivit. Quando igitur aliquid, ſæpiùs auditum ab homine intelligente & in ſcriptis verſato, animum ejus non celſiorem faciat, neque relinquat in animo plus cogitatione conceptum quàm verbis expreſſum; cadat autem, ſi tu illud aſſiduè contempleris, in id quod *exile* & minutum eſt; non poteſt *illud* eſſe Sublimitas vera, quod non ultra auditum perdurat. Hoc enim reverà magnum eſt, quod

L. 19. Πίστις δ', ἂν τὸ &c.] Vox τὸ ſignificat hîc αὖτὸ, (de quâ re vide quæ dixi in Emend. ad Sect. 10.) niſi malis legere ἂν αὖτὸ, MS. enim Par. habet ἀνὸ τὸ.

μέγα, ὃ πολλὴ μὲν ἡ ἀναθεώρησις, δύσκολον δέ, μᾶλλον δ' ἀδύνατον ἡ κατεξανάστασις ἰσχυρὰ δὴ ἡ μνήμη, καὶ δυσεξάλειπτον. Ὅλως δὲ καλὰ νόμιζε ὕψη καὶ ἀληθινά, τὰ διαπαντὸς ἀρέσκοντα καὶ πᾶσιν. ὅταν γὰρ τοῖς ἀπὸ διαφόρων ἐπιτηδευμάτων, βίων, ζήλων, ἡλικιῶν, λόγων, ἔν τι καὶ ταυτὸν ἅμα περὶ τῶν αὐτῶν ἅπασι δοκῇ, τόδ' ἡ ἐξ ἀσυμφώνων ὡς κρίσις καὶ συγκατάθεσις τιμὴ ἐπὶ τῷ θαυμαζομένῳ πίστιν ἰσχυρὰν λαμβάνει καὶ ἀναμφίλεκτον.

Sect. VIII. Ἐπεὶ δὲ πέντε, ὡς ἄν ἔποι τις, πηγαί τινές εἰσιν αἱ τῆς ὑψηγορίας γονιμώταται, (προϋποκειμένης, ὥσπερ ἐδάφους τινὸς κοινοῦ, τῆς πέντε ταύτας ἰδέας ἐν τῷ λέγειν

L. 2. Κατεξανάστασις] Ita Editio pr. & MSti Par. & Ambr. & hanc lectionem illâ meliorem duco, quam edidit Manutius κατεξανάτασις, & quæ fatentibus doctiſſimis quibuſdam viris, non alibi reperitur: Non igitur opus eſt, ut cum vel Fabro vel Daciero, ignotum novi verbi ſenſum venemur, cum uſitata vox κατεξανάστασις derivatur à κατεξανίσταμαι *contra aliquem inſurgo*, ſive *alicui reſiſto:* Senſus eſt: Sublimitas tanto impetu tantâque vi in nos irruit, ut ei non poſſimus reſiſtere, eâque difficile ſit non commoveri: Idem hîc Longinus dicit de Sublimitate in genere, quod de Sublimitate Demoſthenis dicit in Sect. 34. Θᾶττον ἄν τις κεραυνοῖς φερομένοις ἀντοίξαι τὰ ὄμματα δύναιτο, ἢ ἀντοφθαλμῆσαι τοῖς ἐπαλλήλοις ἐκείνου πάθεσιν.

L. 6. Λόγων ἔν τι] Delevi comma poſt λόγων, ut ad ſequentia verba περὶ τῶν αὐτῶν reſpiciat, eoque ſenſus fit clarior: idemque faciunt Edit. nonnullæ.

L. 7. Ὡς κρίσις] Fortè legendum eſt ὡς κρᾶσις, quam conjecturam mihi ſuggerit particula ὡς, quæ ante κρίσις otioſa eſt, opinor; rectè verò dicitur κρᾶσις ἡ ἐξ ἀσυμφώνων, *diſcordium ſonorum mixtio*, quo modo Longinus dicit Sect. 28. ἂν μὴ ἔχῃ φυσῶδές τι καὶ ἄμουσον, ἀλλ' ὑδραύλου κεκραμένον, & Sect. 39. τῇ πρὸς ἀλλήλους κράσει (MS. El. κρίσει) καὶ μίξει τῆς

6. 37.

6. λογων. Sermonum, Linguarum.

Polybius. IX. 17.

Οις ὁ νομος, ἡ ἐθος, ἡ λογος, οὐχ ἑτερον οὐδεν ἡν κοινον

Themistocles. Orat. VIII.

Οὐδε ὁμογλωττον οὐδα τοις λογοις τοις ἡμετεροις

quod multum mente concipiendum efficit, cui autem difficile, potius verò impoſſibile eſt reſiſtere; cujus denique recordatio firma eſt & vix extinguenda. Omnino verò ea arbitrare eſſe pulchra & vera Sublimia, quæ ſemper & omnibus placent; cum enim iis omnibus, qui differunt moribus, vitæ generibus, ſtudiis, & ætatibus, unum aliquid idemque ſimul de iiſdem ſcriptis videatur, tunc illa, quæ fit ex diſcordibus, quaſi mixtio & conſenſus fidem ei, quod in admiratione eſt, validam indubitatamque acquirit.

Quòd quinque ſunt loci Sublimitatis.

Quoniam verò quinque (ut ita dicam) fontes ſunt fœcundiſſimi Sublimitatis, (ſubſtratâ prius, quaſi communi quodam fundamento, his quin-

τῆς συμφωνίας. Quod ad loquendi formulam attinet κρᾶσις ἢ ἐξ &c. habemus exemplum ejuſdem apud Theophraſtum, qui dicit ἡ κρᾶσις ἡ ἐκ τοῦ ἀέρος *temperamentum aëris.*

L. 10. Ἐπεὶ δὲ πάντα &c.] Finitis jam iis, quæ in initio hujus Commentarii Longinus dicenda habuit, ſc. quæ ſint vitia Sublimitati contraria, & quid ſit ipſa Sublimitas, quibuſque modis à tumido dicendi genere diſtinguenda, quinque nobis exponit fontes, unde vera Sublimitas oriatur, quorum

1. Eſt Felix in ſenſibus (ſive ſententiis) proferendis Audacia.
2. Vehemens & quaſi divinitus immiſſus Affectus.
3. Certa quædam Figurarum tum ſententiæ, tum dictionis conformatio.
4. Splendida Elocutio tum in delectu verborum, tum in Troporum uſu conſiſtens.
5. Magnifica & grandis compoſitio.

De primo fonte tractat in Sect. 9. de ſecundo nihil hîc omnino dicit, utpote ſeorſim de eo in alio opere tractaturus: de tertio agit in Sect. 16. de quarto in Sect. 30. de quinto in Sect. 39.

λέγειν δυνάμεως, ἧς ὅλως χωρὶς ὑδέν), πρῶτον μὲν καὶ κράτιστον, τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἀδρεπήβολον, ὡς καὶν τοῖς περὶ Ξενοφῶντα θ. ὡρισάμεθα· δεύτερον δέ, τὸ σφοδρὸν καὶ ἐνθουσιαστικὸν πάθος· αἱ μὲν δύο αὗται τῇ ὕψει κατὰ τὸ πλέον αὐθιγενεῖς συνάγονται, αἱ λοιπαὶ δ' ἤδη καὶ διὰ τέχνης· ἥτε ποιὰ τῶν σχημάτων πλάσις, (δισσὰ δέ πως ταῦτα, τὰ μὲν νοήσεως, θάτερα δὲ λέξεως)· ἐπὶ δὲ τούτοις ἡ γλυκεῖα φράσις, ἧς μέρη πάλιν ὀνομάτων τε ἐκλογὴ, καὶ ἡ τροπικὴ καὶ πεποιημένη λέξις· πέμπτη δὲ μεγέθους αἰτία, καὶ συγκλείουσα τὰ πρὸ ἑαυτῆς ἅπαντα, ἡ ἐν ἀξιώματι καὶ διάρσει σύνθεσις· φέρε δὴ, τὰ ἐμπεριεχόμενα καθ' ἑκάστου ἰδέαν τούτων ἐπισκεψώμεθα, τοσοῦτον προεκθέμενοι, ὅτι τῆς πέντε μορίων ὁ Κεκίλιός ἐστιν ἃ παρέλιπεν, ὡς καὶ τὸ πάθος ἀμέλει. Ἀλλ' εἰ μὲν ὡς ἕν τι ταῦτ' ἄμφω, τό τε ὕψος καὶ τὸ παθητικὸν, καὶ ἔδοξεν αὐτῷ πάντῃ συνυπάρχειν τε ἀλλήλοις καὶ συμπεφυκέναι, διαμαρτάνει· καὶ γὰρ πάθη τινὰ διεστῶτα ὕψους καὶ ταπεινὰ εὑρίσκεται, καθάπερ

L. 1. Πρῶτον μὲν καὶ] Ita MS. Par. cum vulgò sit μὲν γὰρ καὶ.

L. 10. Καὶ πεποιημένη] Eodem modo locutus est Cicero in l. 3. *De Orat.* c. 48. *Oratio quæ quidem polita sit, atque* facta *quodammodo.* Et in Bruto, *Accurata & facta quodammodo oratio*, i. e. artificio quodam distincta, & elaborata.

L. 15. Ἔστιν ἃ] i. e. *quædam:* usitata Græcis dicendi formula, quam & Latini imitantur, cum dicunt *sunt qui* pro *quidam.*

L. 17. Καὶ ἔδοξεν αὐτῷ] Si Emendatione opus sit, delenda est vox καὶ: sin eam retineas, verte *etiam*, ut sit potius expletiva quam copulativa. Tollius suspicatur verbum aliquod post ἄμφω excidisse; quod si verum est, opinor id non fuisse (ut ille censet) ἀνόμιζε, (quis enim

38. 39.

quinque formis facultate dicendi, ſine quâ omnino nihil eſt); primum quidem & valentiſſimum eſt felix in ſenſibus audacia, ut etiam in illis, quæ de Xenophonte ſcripſimus, definivimus: Secundum verò eſt vehemens & quaſi numinis afflatu conceptus Affectus; ſed hæ duæ res, quæ conſtituunt Sublimitatem, maximâ ſui parte ſunt ingenitæ *hominibus*; quæ verò jam ſequuntur, etiam ex arte *veniunt*: *nempe*, & (*quæ eſt fons tertius*) certa quædam figurarum conformatio; (duplices autem hæ *figuræ ſunt*, aliæ ſententiæ, aliæ dictionis): & prætereà ſplendida Elocutio (*quæ quartus eſt fons*), cujus rurſus partes ſunt & delectus verborum, & dictio tropis plena atque facta: Quinta verò cauſa Sublimitatis, eaque quæ concludit omnia ante ſe *nominata*, eſt magnifica elataque Compoſitio; *Quoniam, inquam, hi quinque ſunt fontes Sublimitatis*, agedum inſpiciamus ea, quæ inhærent in unoquoque harum *rerum* genere, hoc unum præfati, Cecilium omiſiſſe quaſdam ex his quinque partibus, ut, verbi gratiâ, cum de Affectibus locum: ſed ſi hæc duo, *nempe* & Sublime & Patheticum, velut una quædam res, etiam viderentur illi omnino ſecum invicèm connata & coexiſtentia eſſe, in errore eſt; etenim quidam Affectus inveniuntur diſtincti à Sublimitate

nim dicit νομίζειν ὡς ?) ſed ἐποίησε: ita enim Longinus loquitur Sect. 10. καθάπερ ἔν τε σώμασι ποιεῖν.

καθάπερ οἴκτοι, λῦπαι, φόβοι· καὶ ἔμπαλιν πολλαὶ ὕψη δίχα πάθους, ὡς (πρὸς μυρίοις ἄλλοις) καὶ τὰ περὶ τοὺς Ἀλωάδας τῷ Ποιητῇ διατετολμημένα,

Ὄσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν· αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ

Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη.

Καὶ τὸ τούτοις ἔτι μεῖζον ἐπιφερόμενον,

Καί νύ κεν ἐξετέλεσσαν.——

Παρά γε μὴν τοῖς ῥήτορσι τὰ ἐγκώμια, καὶ τὰ πομπικὰ, καὶ ἐπιδεικτικά τε μὴν ὄγκον, καὶ τὸ ὑψηλὸν ἐξ ἅπαντος περιέχει, πάθους δ' ἥκιστα τῶν ῥητόρων οἱ περιπαθεῖς ἐγκωμιαστικοὶ, ἢ ἔμπαλιν οἱ ἐπαινετικοὶ περιπαθεῖς. Εἰ δ' οὖ πάλιν ἐξ ὅλου μὴ ἐνόμισεν ὁ Κεκίλιος τὸ ἐμπαθὲς τὰ ὕψη ποτὲ συντελεῖν, καὶ διὰ τοῦτ' οὐκ ἠγήσατο μνήμης ἄξιον, πάνυ διαπέπτωται· θαρρῶν γὰρ ἀφορισαίμην ἄν, ὡς οὐδὲν ὕψος, ὡς τὸ γλυκαῖον πάθος· ἔνθα χρὴ, μεγαλήγορόν ἐστι, ὥσπερ ὑπὸ μανίας τινὸς καὶ πνεύματος ἐνθουσιαστικῶς ἐκπνέον, καὶ οἱονεὶ φοιβάζον τὸν λόγον.

ΟΥ

L. 3. Ἀλωάδας] Sc. Otum & Ephialten Gigantas, quos Iphimedia, uxor Aloëi, à Neptuno compressa in lucem edidit: cum illi cœlum rescindere aggrederentur, à Dianâ & Apolline jaculis confixi erant.

Ibid. Τῷ Ποιητῇ &c.] Sc. Homero, cujus hæc sunt verba in Odyss. λ. v. 314. Homerus sæpius tum à Græcis, tum à Latinis scriptoribus *Poeta*, non addito ejus nomine, vocatur: sic in sequenti Sectione habes ἐν ἔτι τῷ Ποιητῇ, sc. Homeri; & Vell. Paterculus l. 1. c. 5. sic de Homero dicit: *Clarissimum deinde Homeri illuxit ingenium, sine exemplo maximum, qui magnitudine operis & fulgore carminum solus appellari* Poeta *meruit.*

L. 14. Ἐμπαθὲς τὰ ὕψη ποτὲ συν]τελεῖν] Faber legendum

te & humiles, velut lamentationes, dolores, metus: & rurſus multa *ſunt* Sublimia ſine Affectu *ullo*, velut (præter innumera alia) etiam illa, quæ de Aloïdis à Poëtâ ſunt audaciâ *felici* dicta,

Oſſam Olympo conati ſunt imponere, & Oſſæ Pelium frondoſum, ut cœlum ſcanſile eſſet.

Et illud, quod inſuper his majus additum eſt,

Et ſane perfeciſſent, &c.

Apud Rhetoras quidem laudationes, & ea quæ ad pompam oſtentationemque componuntur, amplitudinem & Sublimitatem ex omni parte *in ſe* continent, plerumque autem Affectu carent: unde ex Rhetoribus illi, qui in Affectibus *concitandis* valent, minimè ad laudationes facti ſunt; vel rurſus illi, qui in laudando valent, minimè apti ſunt Affectibus *concitandis*. Quòd ſi iterum omnino cenſuit Cecilius, id, quod Patheticum eſt, nihil ad Sublimia conferre, & ſi propterea illud non putavit mentione dignum, prorſus deceptus eſt: fidenter enim affirmaverim nihil tam magnificum eſſe quàm Affectum vehementem, ubi opus eſt, *adhibitum*: cum velut furore aliquo ſpirituque divinitùs ſpiret, & ſcripta quaſi plena Phœbo efficiat.

Verun-

dum cenſet ἐμπαθὲς ἐς τὰ ὕψη &c. & ſic loquitur Longinus in initio Sect. 39. σωπλεκτέον ἐς τὸ ὕψος.

L. 18. Μεγαλήγορόν ἐστι] In textum recepi illud ἐστι auctoritate Editionis primæ; certè ſubintelligi de

L. 6.

Sect. IX. Οὐ μὴν ἀλλ', ἐπεὶ τὸ κεφάλαιον μοῖραν ἐπέχει τῆς ἄλλων τὸ πρῶτον (λέγω δὲ τὸ μεγαλοφυές), χρὴ κἀνταῦθα, εἰ καὶ δωρητὸν τὸ πάθημα μᾶλλον ἢ κτητόν, ὅμως, καθ' ὅσον οἷόν τε, ταῖς ψυχαῖς ἀνατρέφειν πως πρὸς τὰ μεγέθη, καὶ ὥσπερ ἐγκύμονας ἀεὶ ποιεῖν γενναίων ἐκφαντημάτων. Τίνα, φήσει, τρόπον; γέγραφά που καὶ ἑτέρωθι, τὸ τοιοῦτον ὕψος μεγαλοφροσύνης ἀπήχημα. Ὅθεν καὶ φωνῆς δίχα θαυμάζεταί ποτε ψιλὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ ἔννοια δι' αὐτὸ τὸ μεγαλόφρον· ὡς ἡ τοῦ Αἴαντος ἐν Νεκυίᾳ σιωπὴ μέγα καὶ παντὸς ὑψηλότερον λόγου. Πρῶτον οὖν τοῦτο, ἐξ οὗ γίνεται, πρυτανεύεσθαι πάντως ἀναγκαῖον· ὡς ἔχειν δεῖ τὰ ἀληθῆ ῥήτορα μὴ ταπεινὸν φρόνημα καὶ ἀγεννές· οὐδὲ γὰρ οἷόν τε μικρὰ καὶ δουλοπρεπῆ φρονοῦντας καὶ ἐπιτηδεύοντας παρ' ὅλον τὸν βίον θαυμαστόν τι καὶ τοῦ παντὸς αἰῶνος ἐξενεγκεῖν ἄξιον· μεγάλοι δὲ οἱ λόγοι τούτων κύριοι τὸ εἰκός, ὧν ἂν ἐμβριθεῖς ὦσιν αἱ

L. 6. Τίνα, φήσει, τρόπον] Ita Editio Rohortelli & Manutii, pro quo MS. Vat. 2. habet φήσεις: istud φήσει τις, quod edidit Tollius, à Fr. Porto profectum est: sed vox φήσει per se sola significat *dicet aliquis*, de quo vide quæ dixi in Emendatione ad voces γεννᾶν γὰρ, φησὶ, in Sect. 2. p. 9.

L. 7. Ἑτέρωθι, τὸ &c.] Tollius jubet legere ἑτέρωθι, ὅτι τὸ &c. sed malim subintelligere vocem εἴρηται in hâc sententiâ.

L. 10. Ἐν Νεκυίᾳ &c.] Vide Homeri Odyss. λ. v. 561. Et hoc Ajacis silentium, cum viderit Virgilius Sublime esse, in l. 6. Æneid. imitatus est; ibi enim, cum in Elysio Æneas allocutus esset Didonem,

Illa solo fixos oculos aversa tenebat;
Nec magis incepto vultum sermone movetur,
Quàm si dura silex, aut stet Marpesia cautes:
Tandem corripuit sese, atque inimica refugit
In nemus umbriferum.

L. 13.

42-43.

VEruntamen, quoniam primum *genus* (dico autem id quod ex animi magnitudine venit) partem obtinet inter cæteras præſtantiſſimam, oportet etiam hîc, (ſit licet *hæc* res potius dono *naturæ* accipienda quàm *labore* acquirenda), tamen, quantum poſſumus, animos noſtros ad Sublimia alere & tanquam gravidos amplitudine *quâdam* nobili ſemper efficere. Quo, dicet *aliquis*, modo? Scripſi in alio etiam loco, quòd hujuſmodi Sublimitas eſt Echo magnitudinis animi: Unde etiam ſine voce admirationi aliquando eſt nudus per ſe ſenſus ob eam ipſam, *quam oſtentat*, magnanimitatem; velut ſilentium Ajacis in *libro*, *qui inſcribitur De* Manibus, magnum eſt & omni ſermone Sublimius. Primo igitur in loco omnino neceſſarium eſt ante oculos *Lectoris* conſtituere id, ex quo naſcitur; *nempe* quòd verus Orator debet habere animum non humilem & abjectum: neque enim fieri poteſt, ut illi, qui per omnem vitam ſuam cogitant curantque parva & ſervilia, proferant aliquid admirandum omnique ætate dignum: Magna vero *ſunt* ſcripta horum *hominum*, uti par eſt, quorum cogitationes ſunt feliciter audaces: Eodem modo etiam ea, quæ maximè

De ſenſuum altitudine.

Sub-

L. 13. Ὡς ἔχειν δεῖ] Ita Editio prima: cui fortè (ut ſolet) conſenſiſſet MS. Par. niſi in hoc loco infeliciter hiâſſet: minus recta eſt lectio Manutii & MStorum, qui iſtud δεῖ omittunt.

L. 3.

αἱ ἔννοιαι. Ταύτῃ γὰρ εἰς τὰς μάλιστα φρονηματίας ἐμπίπτει τὰ ῥᾳθυμα. ὁ γὰρ τῷ Παρμενίωνι φήσαντι, "Ἐγὼ μὲν ἂν ἠρκέσθην, [εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην," ἀπεκρίνατο ὁ Ἀλέξανδρος, εἰπών, "Καὶγὼ νὴ Δία, "εἰ Παρμενίων ἤμην," τὸ αὐτὸ μεγαλόφρον δείκνυσιν· ὡς γὰρ τὸ Ὁμήρου παρορίζει μεγαλοφυὲς ἐν τῷ Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει] τὸ ἐπ' ἠῶ ἀπὸ γῆς διάστημα· καὶ τοῦτ' ἂν εἴποι τις ἢ μᾶλλον τὸ Ἕκτορος, ἢ Ὁμήρου μέτρον. Ὦ ἀνόμοιόν γε τὸ Ἡσιόδειον ἐπὶ τὸ Ἀχιλλέως, εἴγε Ἡσιόδου καὶ τὴν Ἀσπίδα στέον,

Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον.

ὁ γὰρ

L. 3. Ἐγὼ μὲν ἠρκέσθην] Darius, cum jam fractas ſuas res viderit, ſeque multis cladibus debilitatum, Legatos ad Alexandrum miſit, qui pacem peterent, offerrentque illi Darii filiam & dimidium regni Perſiæ: quas conditiones pacis cum offerri ſenſerit Parmenio, dixit, *Ego eas acciperem, ſi eſſem Alexander*; cui Alexander, *& ego, quidem, ſi eſſem Parmenio:* quo dicto innuebat Alexander ſe majores animos & ſpes, quàm Parmenionem, habere, nihilque ſibi victoriâ partum videri, ſi quid pariendum ſupereſſet. Poſt hæc verba incipit ſecundus & longè maximus hujus Commentarii Hiatus: octo enim folia in MSto Par. (ut dicit Cl. Boivinus) deſunt: conjicit verò ille, nec temerè quidem, duo ex his octo foliis in recentioribus MSis, ex illo natis, etiamnum ſervari: Uncis incluſi ea verba, quæ Gabr. de Petra protulit ex Plutarchi Alexandro & ex Homero, ad ſupplendam ſententiam & ante & poſt hiatum; quædam verò immutavi, cum ille ediderit, Ὁ γὰρ τῷ Παρμενίωνι φήσαντι, Ἐγὼ μὲν ἂν ἠρκέσθην, εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην, Καὶγὼ νὴ Δία, εἶπον, εἰ Παρμενίων ἤμην, τὸ αὐτὸ μεγαλόφρον δείκνυσιν * * * * * * * Hîc addi poteſt Sublimis illa Scauri defenſio, quæ extat in Quinct. Inſt. Or. l. 5. c. 12. *Quintus Varius Sucronenſis ait Æmilium Scaurum remp. P. R. prodidiſſe; Æmilius Scaurus negat:* Et illud Iphicratis, qui cum Ariſtophontem, quo accuſante

44.45.

Sublimia ſunt, cadunt in illos qui maximè elatis ſunt animis: illud enim, quod Parmenioni dicenti, "Ego quidem contentus eſſem [*condi-*
"*tionibus oblatis*, ſi eſſem Alexander," *reſpondit Alexander*, dicens, "Et ego quidem, ſi eſ-
"ſem Parmenio," ipſius animi magnitudinem oſtendit: ut etiam in illo, *quod de Diſcordiâ dicit Homerus*,

In cælo ſtabilivit caput ſuum, & humi graditur.

Homerici ingenii Sublimitatem determinat] diſtantia à terrâ ad cœlum; & hanc aliquis dicat non potius menſuram Diſcordiæ quàm Homeri. Cui diſſimile eſt illud Heſiodi de Triſtitiâ, ſi quidem ſtatuendum ſit etiam *poëma illud dictum* Scutum eſſe Heſiodi,

Ejus ex naribus humores fluebant.

Neque

ſante reus erat, interrogaſſet, *An is acceptâ pecuniâ remp. proditurus eſſet*, iſque id negâſſet: *Quod igitur* (inquit) *Tu non feciſſes, Ego feci?*

L. 8. Τὸ ἐπ' ὠϱανὸν &c.] Reſpicit ad Iliad. Σ. v. 443. ubi dicit Hom.

Οὐϱανῷ ἐϛήιξε κάϱη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.

Quod & Virg. de Famâ dicens imitatur,

Ingrediturque ſolo, & caput inter nubila condit.
Æn. l. 4. v. 177.

Nec aliter ſonat id quod in Sapient. Solomonis c. 18. v. 16. dicitur, *Omnipotens tuus ſermo uſque ad cœlum pertingebat, ſtabat verò ſuper terram.*

L. 12. Τῆϛ ἐκ &c.] Vide Heſiodum in *ſcuto Herculis* v. 267. ubi apparet (ut Faber & Dacierus dicunt) Ἀχλὺν non eſſe *Tenebras*, ſed *Triſtitiam*.

L. 1.

ἐγὼ δεινὸν ἐποίησε τὸ εἴδωλον, ἀλλὰ μισητόν. Ὁ δὲ πῶς μεγεθύνει τὰ δαιμόνια;

Ὅσσον δ' ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν,
Ἥμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσων ἐπὶ οἴνοπα πόντον·
Τόσσον ἐπιθρῴσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι.

Τῷ ὁρμῇ καὶ πηδήματι κοσμίῳ διαστήματι καταμετρεῖ. Τίς οὖν οὐκ ἂν εἰκότως διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ μεγέθους ἐπιφθέγξαιτο, ὅτι, ἂν δὶς ἐξῆς ἐφορμήσωσιν οἱ πηδῶν ἵπποι, οὐκέτ' εὑρήσουσιν ἐν κόσμῳ τόπον; Ὑπερφυᾶ γὰρ τὰ ἐπὶ τοῖς θεομαχίας φαντάσματα,

Ἀμφὶ δ' ἐσάλπιγξεν μέγας οὐρανός, ὄλυμπός τε,
Ἔδδεισεν

L. 1. Ὁ δὲ πῶς μεγεθύνει] Manutius habet τὸ μεγεθύνει sine interrogatione: sed πῶς sine ὑπὲρ extat in MSto Par. & omnibus, præter Manutianam, Editionibus.

L. 3. Ὅσσον δ' ἠεροειδὲς &c.] Versus hi sunt in Hom. Iliad. ε. v. 770.

L. 5. Ὑψηχέες ἵπποι] Ita MSti Vat. 2. & 3. & Ambr. necnon Editio Robortelli, & vulgatæ Homeri editiones: Manutius hîc impressit ὑψαύχενες: sunt verò equi ὑψηχέες, ὧν ὑψοῦ ὁ ἦχος ἧται τῶν ποδῶν, vel quorum (ut cum Virgilio loquar)

——*sonitu quatit ungula campum.*

L. 8. Ὅτι, ἂν δὶς ἐξῆς &c.] Vox ἐξῆς videtur hîc significare, *æqualiter, pari modo, & impetu:* fortasse tamen legendum est non ἐξῆς, sed ἐξ ἴσης, ut in fine Sect. 33. docti nonnulli legendum arbitrati sunt. Sed magis notatu dignum videtur, quomodo Longinus hîc Homerico velut numine inflatus est: non illam Poëtæ divini ἔννοιαν probat modò, & admiratur; sed imitatur, pæne dixeram in altius quiddam tollit: Spatium, quod Homerus unicuique istorum equorum saltui tribuit, tantum est, quæ tum aliquis oculo potest metiri, cum aërem inspiciat in altissimâ speculâ positus, & mare versus, ubi nihil videnti obstat, oculos suos intendens: Hoc magnum est satis: Sed Longinus quiddam vel hoc Sublimius protulit: non enim conjectu cujusvis oculorum eos saltus terminat, sed totum mundi spatium duobus istiusmodi saltibus non suffecturum pronunciat.

L. 11.

46-47.

neque enim fecit imaginem terribilem, ſed odioſam. Ille autem *ſc. Homerus* quomodo Sublimia reddit ea, quæ de Diis *fingit*?

Quantum verò aëris-per-horizontem-extenſi ſpatium homo videt oculis,
Sedens in ſpeculâ, proſpectans in nigricantem pontum,
Tantum ſaltu conficiunt deorum altiſoni equi.

motum eorum celerem mundi ſpatio metitur: quis igitur non ob excellentiam *hujus* Sublimitatis jure dixerit, ſi bis eodem modo ad ſaltandum ſe concitent Deorum equi, eos non amplius inventuros in mundo locum? Valde Sublimes ſunt etiam illæ de pugnâ Deorum imagines,

Circum autem inſonuit magnum cœlum Olympuſque,

Timuit

L. 11. Ἀμφὶ δ' ἰσάλτηγξεν] Inter hunc verſum & ſequentem ponitur in poſterioribus Edit. Longini ϰὴ, notantque Interpretes primum verſum, nonnihil mutatum, inveniri apud Hom. Il. φ. v. 388. ſequentes verò verſus inveniri in Iliad. υ. v. 61. &c. ſed opinor Longinum tum primum verſum tum ſequentes ex eodem loco, nempe ex Iliad. υ. citâſſe, aut ſaltem putâſſe eos omnes in uno loco extitiſſe; deeſt enim ϰὴ in MS. Vat. 2. & in Edition. Robortelli & Manutii. Fr. Portus eam particulam primus ex conjecturâ in textum inſeruit: at in iis, quibus Longinus hunc Homeri locum paulo infrà laudat, planè videmus eum hos omnes verſus unà conjunctos putâſſe; πάνθ' ἅμα ἱεμενὸς, ἄδηϛ, τὰ θνητὰ, τὰ ἀθάνατα, &c. ubi enim ſunt ἱεμενὸς & τὰ ἀθάνατα, ſi primum verſum ab illâ Deorum pugnæ, quæ in ſequentibus verſibus occurrit, deſcriptione ſejungas? Videamus igitur annon in vulgatis Homeri editionibus Il. υ. ante verſum 61. interponondus ſit iſte verſus Ἀμφὶ δ' ἰσάλτηγξεν &c.

L. 1.

Ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Αἰδωνεύς.
Δείσας δ' ἐκ θρόνου ἆλτο, καὶ ἴαχε, μὴ οἱ ὕπερθε
Γαῖαν ἀναρρήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Οἰκία δ' ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι φανείη,
Σμερδαλέ', οἷσι θεοὶ στυγέουσι δόμοι τε καὶ αὐλαί.
Ἐπιβλέπεις, ἑταῖρε, ὡς, ἀναρρηγνυμένης μὲν ἐκ βάθρων γῆς, αὐτῷ δὲ γυμνουμένῳ ταρτάρῳ, ἀνατροπὴ δὲ ὅλου καὶ διάστασιν τοῦ κόσμου λαμβάνοντος, πάντ' ἄρα, ὑφ' ἡμῶν, φῶς, τὰ θνητά, τὰ ἀθάνατα, ἅμα τῇ τότε συμπολεμεῖ καὶ συγκινδυνεύει μάχῃ. Ἀλλὰ ταῦτα φοβερὰ μὲν, πλὴν εἰ μὴ κατ' ἀλληγορίαν λαμβάνοιτο, παγκάπασιν ἄθεα, καὶ ὑ σώζοντα τὸ πρέπον. Ὅμηρος γάρ μοι δοκεῖ, παθητικὰς τερατείας θεῶν, φάσεις, τιμωρίας, δάκρυα, δεσμὰ, πάθη πάμφυρτα, τοὺς μὲν ἐπὶ τῶν Ἰλιακῶν ἀνθρώπους, ὅσον ἐπὶ τῇ δυνάμει, θεοὺς ποιοῦντα, τοὺς θεοὺς δὲ ἀνθρώπους. Ἀλλ' ἡμῖν μὲν δυσδαιμονοῦσιν ἐπόκειται λιμὸς κακῶν, ὁ θάνατος· τῶν θεῶν δ'

L. 1. Ἔδδεισεν &c.] Locus est in Iliad. υ. v. 61. quem imitatus est Virgilius in l. 8. Æneid. v. 243.

Non secus, ac si quâ penitus vi terra debiscens
Infernas reserret sedes, & regna recludat
Pallida, Diis invisa; superque immane barathrum
Cernatur, trepidentque immisso lumine Manes.

Sed hæc apud Virgilium, per similitudinem dicta, minus lectorem commovent, quàm illa apud Homerum, quæ Poëticæ pars sunt historiæ, &, quasi tantùm non ad quodvis temporis punctum futura, narrantur.

L. 6. Ἐπιβλέπεις &c.] Magnifica illa Deorum pugnantium descriptio nec breviùs nec planiùs nec Sublimiùs, quàm est apud Longinum, explicari & quasi ob oculos poni potest: hoc est veri Critici, posse virtutes Scriptorum & acutè videre, & aptè depingere.

L. 11.

παραδίδως τραυμαῖα θεῶν &c
Plutarch, De aud. Poetis.

19. λειμὼν πανῶν — ex Aesch. Suppl.
467. Conf. Not. ad loc. (487 Schutz.)

48. 49

Timuit etiam ſubtus rex inferorum Pluto:
Territuſque ſolio exiliit, & exclamavit, nè ei deſuper
Terram reſcinderet Neptunus quaſſator-terræ;
Domuſque mortalibus & immortalibus apparerent
Viſu terribiles, ſitu ſentæ, quaſque horrent ipſi Dii.

Videſne, amice, quomodo, diſruptâ quidem ex *ſuis* ſedibus terrâ, ipſoque nudato tartaro, & toto mundo ſubverſo diſſipatoque, omnia ſimul, Cœlum, Orcus, mortalia, immortalia cum pugnâ, *quæ* tunc *fuit*, conflictantur & periculum unà ſubeunt? Sed hæc, *quæ ſunt* terribilia quidem, niſi allegoricè accipiantur, omnino ſunt impia, nec ſervantia decorum: Homerus enim mihi videtur, cum *literis* tradit Deorum vulnera, diſſidia, ultiones, lacrymas, vincula, eaque omnis generis, quæ patiuntur, mala, Homines, qui rebus Iliacis *interfuerunt*, Deos, quantum potuerit, feciſſe; Deos vero Homines. Sed nos quidem, *ſi* infelices *ſimus*, manet mors, malorum portus: Deorum verò non naturam *ſolùm*,

L. 11. Πλωὺ εἰ μὴ] Tria hæc verba nihil allud ſignificant quàm *niſi*, ut in Sect. 11. πλωὺ εἰ μὴ ἐν οἴκοις, & in Sect. 44. πλωὺ εἰ μή τι ἀπάντιον. MSti Vat. duo, & Ambr. & Edit. pr. habent πλωὺ ἄλλως εἰ μὴ.

L. 12. Παν[ά]πασιν ἄθεα] Delevi καὶ otioſam particulam ante παν[ά]πασιν auctoritate MSti Vat. 3. & Editionum Robort. & Manutii: primus eam F. Portus ex errore (ut videtur) typographico edidit.

ὑ τὴν φύσιν, ἀλλὰ τὴν ἀτυχίαν ἐποίησεν ἀθάνατον. Πολὺ γὰρ περὶ τὴν θεομαχίαν ἀμείνω τὰ, ὅσα ἄχραντόν τι καὶ μέγα τὸ δαιμόνιον, ὡς ἀληθῶς, καὶ ἄκρατον παρίστησιν, οἷα (πολλοῖς γὰρ πρὸ ἡμῶν ὁ τόπος ἐξείργασται) τὰ ἐπὶ τῷ Ποσειδῶνος,

——Τρέμε δ' ὕρεα μακρὰ, καὶ ὕλη,
Καὶ κορυφαὶ, Τρώων τε πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν
Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.

Βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἀτὰλλὲ γὰρ ἵκετ' ἀπ' αὐτῆς
Πάντοθεν ἐκ χοιράδος, ὅθ' ἡνύσατο ἄνακτος.
Γηθοσύνῃ γὰρ θάλασσα διΐστατο· τοὶ δὲ πέτοντο——

Τούτῳ καὶ ὁ παρ' Ἰουδαίοις θεσμοθέτης, ἐκ δὲ τυχὼν ἀνὴρ, ἐπειδὴ τὴν τοῦ θεοῦ δύναμιν καὶ τὴν ἀξίαν ἐχώρησε, καὶ ἐξέφηνεν· οὗτος ἐν τῇ εἰσβολῇ γράψας τοῦ νόμου, "Εἶπεν ὁ θεὸς," φησὶ τί; "γενέσθω φῶς, καὶ ἐγένετο· γενέσθω γῆ, καὶ ἐγένετο." Οὐκ ὀκνηρὸς

L. 4. Ἄκρατον] Petra conjecit legendum esse ἀκήρατον *immortale*; quæ lectio bene respondet ei, quod paulò infra in loco Homeri citato legitur, ἀθανάτοισι: habet etiam MS. El. in margine ἀκήρατον.

L. 6. Τρέμε] Consule Homeri Iliad. υ. v. 18, 19, 27, &c.

L. 7. Καὶ κορυφαὶ] Hunc versum addidi, secutus MStos Vat. 2. & 3. & Ambr. & El. & Editiones Robort. & Manutii: interque tertium & quartum versum delevi καὶ eâdem ferè auctoritate, retus; quam particulam Tollius primus in textum induxit. Quamvis ille versus καὶ κορυφαὶ non in illo Homeri loco (sc. Iliad. υ. v. 18. &c.) appareat, & quamvis versus βῆ δ' ἐλάαν separati sint apud Homerum à prioribus tribus versibus, tamen tutius esse reor Longinum ad fidem optimorum MStorum & Editionum ob oculos lectoris ponere: fortasse memoriter hæc citavit; certè id quod scripserit Longinus, non quod scribere debuisset, Editoris est exhibere.

L. 13.

This description of Neptune is very in-
ferior to the description of the Deity,
in the inspired Writers:

Psalm 18.

7. The earth shook, and trembled, the foundations
also of the hills moved, and were shaken, because
he was wroth.

8. There went up a smoke out of his nostrils,
and fire out of his mouth devoured: coals were
kindled by it.

9. He bowed the heavens also, and came down,
and darkness was under his feet.

10. And he rode upon a Cherub, and did fly:
yea, he did fly upon the wings of the Wind.

Psalm LXXVII.

16. The Waters saw thee, O God: they were afraid: the
depths also were troubled.

17. The clouds poured out water: the skies sent out a
sound: thine arrows also went abroad.

18. The voice of thy thunder was in the heaven: the
lightenings lightened the world: the earth trembled
and shook.

19. Thy way is in the sea, and thy path in the great
waters, and thy footsteps are not known.

Psalm LXVIII.

7. O God, when thou wentest forth, before thy people, when
thou didst march through the wilderness,

8. The earth shook, the heavens also dropped at the presence
of God: even Sinai itself was moved at the presence of
God, the God of Israel.

50. 51. Milton's descriptions of the Messiah are sublimely grand and magnificent:

Paradise lost. Book.

He on the wings of Cherub rode sublime,
On the chrystallin sky, in saphir thron'd,
Illustrious far and wide.

and

Before him, power divine his way prepaid:
At his command, the uprooted hills retir'd
Each to his place: they heard his voice, and went
Obsequious. Heaven his wonted face renewd,
And with fresh flowerets hill and valley smild.

15. ειπεν ο θεος, &c

Psalm 33. 9.

He spake, and it was done: he commanded, and it stood fast.

St. Mark. IV. 39.

He arose, and rebuked the wind, and said unto the sea: "Peace, be still." And the wind ceased, and there was a great calm.

ſolùm, ſed infortunium fecit æternum. Multò autem meliora iis, quæ de pugnis Deorum *ab illo dicuntur*, ſunt illa, quæcunque repræſentant Numen, ut revera *eſt*, intaminatum, & magnum, & purum; qualia *ſunt* (à multis autem ante nos hic locus tractatus eſt) illa, quæ de Neptuno *dicuntur*,

——*Tremebant autem montes ſpatioſi, & ſylva,*
Et vertices, & Trojanorum urbs, & naves Achivorum
Sub pedibus immortalibus Neptuni incedentis:
Tendebatque ire per undas: exultabant autem balænæ ſub ipſo
Undique è latebris, neque ignorabant Regem:
Cum lætitiâ etiam mare ſe dividebat; hi verò volabant &c.

Ad hunc modum etiam ille Judæorum legiſlator, vir minimè vulgaris, poſtquam potentiam Numinis pro dignitate ejus mente concepit, etiam declaravit; ſtatim in principio legum *ſuarum* ſcribens, "Dixit Deus," inquit: quid? "ſit lux, & fuit; ſit terra, & fuit." Non moleſtus

L. 13. Κατὰ τὴν ἀξίαν ἐχώρησε] Ita MSti duo Vaticani, Ambr. & Editio Robort. nec aliter ferè MS. El. qui habet ἐχώεισε: illa vulgata vox (quæ Manutii eſt) ἐγνώεισε minus valet, quia ἐγνώεισε & ἐξέφηνε ferè ſynonyma ſunt.

L. 15. Γενέσθω φῶς, καὶ ἐγένετο &c.] Clariſſimi viri Huetius & Clericus cenſent Sublimitatem hîc eſſe in rei naturâ, non aut in verbis aut in ſenſu à Moſe concepto: uſitatum eſt enim (aiunt) Hebræis ita loqui: Sed his ſe opponunt Boi-

ὀχληρὸς ἂν ἴσως, ἑταῖρε, δόξαιμι, ἔν ἔτι τῷ Ποιητῇ, καὶ τῆς ἀνθρωπίνων παθημάτων, τῷ μαθεῖν χάριν, ὡς εἰς τὰ ἡρωϊκὰ μεγέθη συνεμβαίνειν ἐθίζει. Ἀχλὺς ἄφνω, καὶ νὺξ ἄπορος αὐτῆς τῆς Ἑλλάδων ἐπέχει μάχης· ἔνθα δὴ ὁ Αἴας ἀμηχανῶν,

Ζεῦ πάτερ, (φησὶν) ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν,
Ποίησον δ' αἴθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
Ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον.

Ἔστιν ὡς ἀληθῶς τὸ πάθος. Αἰανὴς γὰρ ζῆν εὔχεται, (ἦν γὰρ τὸ αἴτημα τοῦ ἥρωος ταπεινότερον)· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν ἀπεράντῳ σκότει τὴν ἀνδρείαν εἰς ὑδὲν γυναῖον εἶχε διαθέσει, διὰ ταῦτ' ἀγανακτῶν, ὅτι πρὸς τὴν μάχην ἀργεῖ, φῶς ὅτι τάχιστα αἰτεῖται, ὡς

lavius & alii; horum omnium dissertationes vide ad finem operum Boilavii Edit. Amst. Videtur Longinus hæc Mosis verba mutuari à Cecilio, qui à Suidâ vocatur ἡ δόξαν Ἰουδαϊος, σοφὸς τὰ Ἑλληνικά.

L. 2. Καὶ τῶν ἀνθρωπίνων] Potius cum Tollio legendum est κατὰ τὰ ἀνθρωπίνων, *de rebus humanis*; sic enim κατὰ cum Genitivo significat, ut Stephani Thesaurum consulentibus patebit.

L. 4. Νὺξ ἄπορος αὐτῷ] Ita se habent MSti duo Vat. Ambr. & El. in margine; item Editio Robort. & Fr. Portus eam vocem protulit ex suo MSto: idem significat ἄπορος νὺξ, quod paulò infrà ἀπεράντῳ σκότος; vulgata vox ἄπειρος non concinnè satis ad noctem referri videtur: Notandum est hîc αὐτῆς idem significare ac παρ' αὐτῷ *apud ipsum*, sc. Homerum; sic enim noster loqui solet, Sect. 15. ἐπὶ τὴν Καισάνδρειαν αὐτῆς.

L. 6. Ζεῦ πάτερ &c.] Exstat in Iliad. ρ. v. 645. Sed hujus loci Sublimitatem intellexisse nec Petra, nec Tollius videtur; quorum alter hos versus velut ejusmodi πάθος nobile continentes ex Ovid. Trist. l. 1. El. 2. citavit.

Nec

moleſtus fortaſſe videar, amice, ſi unum amplius *locum* Poetæ *ſc. Homeri* de iis, quæ ad homines pertinent, proponam, ut diſcas quomodo aſſuefaciat *nos* ſecum unà ingredi in Sublimia heroïca. Caligo repente & nox ignava apud illum inhibet pugnam Græcorum: hîc Ajax incertus conſilii,

At tu, Jupiter, (inquit), *libera à caligine*
filios Achivorum:
Et fac ſerenitatem, daque oculis videre;
In luce verò vel perde.

Eſt reverà affectus Ajacis; non enim optat vivere, (hæc enim petitio eſſet abjectior quàm decet heroa): ſed, cum in tenebris ignavis non potuit *ſuâ* fortitudine ad generoſum ullum facinus uti, propterea indignans ſe ad pugnam inutilem eſſe, lucem quàm primum *oriri* precatur, tanquam omnino *in eâ* inventurus funus dignum

Nec letum timeo, genus eſt miſerabile leti:
Demite naufragium, mors mihi munus erit.

Alter verò protulit id, quod dicit Tellus apud Ovid. Metam. l. 2.

——*Liceat perituræ viribus ignis*
Igne perire tuo, clademque auctore levare.

Harum enim Ajacis vocum Sublimitas non ex eo oritur, quòd genus lethi, nempe tenebroſum, metueret, nec quod Jovis manu perire mallet: ſed quòd, cum in iis tenebris, quæ tunc exercitum Græcorum circumdederint, non poſſet ſtrenuum ſe fortemque præſtare (caligo enim illa repentina obſtitit ſuæ victoriæ), optaret lucem iterum naſci, contentus vel perire (ſi ſic Jovi placuit), modo fortiter pugnans, ſeque de hoſtibus ſuis ultus, perierit.

ὡς πάντως τ' ἀρετῆς ἀδήριτον ἐπαφρίον ἄξιον, περὶ αὐτῆς Ζηνὸς ἀνιστάμενον· Ἀλλὰ γὰρ Ὅμηρος μὲν ἐνθάδε ἥρως συνεμπνεῖ τοῖς ἀγῶσιν, καὶ οὐκ ἄλλο τι αὐτὸς πέπονθεν, ἢ

Μαίνετο, ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχέσπαλος, ἢ ὀλοὸν πῦρ
Οὔρεσι μαίνηται βαθέης ἐνὶ τάρφεσιν ὕλης
Ἀφλοισμὸς δ' ἄμφὶ στόμα γίνεται.

Δείκνυσι δ' ὅμως διὰ τ' Ὀδυσσείας (καὶ γὰρ ταῦτα πολλῶν ἕνεκα περισκεπτέον), ὅτι μεγάλης φύσεως ὑποφερομένης ἤδη ἴδιόν ἐστιν ἐν γήρᾳ τὸ φιλόμυθον. Δῆλος γὰρ ἐκ πολλῶν τε ἄλλων συνιδεῖν ἐστὶν οὕτω καὶ ταύτῃ δευτέραν τ' ὑπόθεσιν, ἀτὰρ δὴ καὶ τῷ λείψανα τῆς Ἰλιακῶν παθημάτων διὰ τ' Ὀδυσσείας, ὡς ἐπεισοδιά τινα τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ, περισπείρειν· καὶ νὴ Δί' ἐκ τῶν τὰς ὀλοφύρσεις καὶ τὰς οἰκίσεις, ὡς πάλαι ποτὲ περιγνωσμένας τοῖς ἥρωσιν, ἐνταῦθα περισαποδιδόναι· ὁ γὰρ ἄλλ' ἢ τ' Ἰλιάδος ἐπίλογός ἐστιν ἡ Ὀδύσσεια.

Ἔνθα μὲν Αἴας κεῖτο ἀρήιος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς,
Ἔνθα δὲ Πάτροκλος, θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος·
Ἔνθα δ' ἐμὸς φίλος υἱός.

Ἀπὸ

L. 3. Καὶ οὐκ ἄλλό τι &c.] Sensus est: Ipse etiam secundum ventum sibi aspirantem habet: non solùm pugnantium certamina, sed Poëtæ etiam animus quasi æstuat & turbatur.

L. 5. Μαίνετο, ὡς ὅτ' Ἄρης &c.] Hi versus occurrunt in Iliad. ο. v. 605. sed, pro Imperfecto tempore μαίνετο & γίνετο, Longinus hîc utitur præsenti μαίνεται & γίνεται, ut verba Homeri melius ad suam rem accommodet.

L. 17. Οὐ γὰρ ἄλλ' ἢ] Ita MS. Par. & Editio Robort. pro vulgatâ ἄλλο ἢ: ἄλλο verò æquè

54. 55

dignum virtute *ſuâ*, etiam ſi Jupiter ſe illi opponat. Sed enim Homerus hîc, *velut* ventus ſecundus, unà adſpirat certaminibus, & non alius ipſe paſſus eſt *quàm heroës*, vel *(ut ejus verbis uter)*

Furit, ut cum Mars haſtam vibrans, aut ignis perniciosus
In montibus furit, profundæ in denſis receſſibus Sylvæ:
Spuma autem eſt circum os ejus.

Oſtendit tamen in Odyſſeâ (etenim hæc, *quæ ſequuntur*, pluribus de cauſis ſunt obſervanda), magni ingenii, cum jam declinet, proprium eſſe in ſenectute amorem fabularum. Illum enim compoſuiſſe hoc argumentum ſecundo in loco conſtat ex multis aliis *rebus*, ſed & ex eo quòd reliquias Iliacorum laborum in Odyſſeâ, tanquam Trojani belli partes adventitias, adduxerit; & meherculè ex eo quòd lamentationes & dolores, ut quos olim anteà cognôſſent heroës, illic enarraverit: Odyſſea enim nihil aliud eſt quàm epilogus Iliadis:

Illic quidem Ajax jacet martius, illic etiam Achilles,
Illic verò Patroclus, diis ſimilis conſiliarius:
Illic etiam meus carus filius. Ex

æquè ac ἀλλὰ vocalem ultimam ante ſequentem vocalem amittere ſolet.

L. 19. Ἔνθα μὲν &c.] Verba ſunt Neſtoris in Odyſſ. γ. v. 109.

Ἀπὸ δὴ τ αὐτῆς αἰτίας, οἶμαι, τ μὲν Ἰλιάδ Θ., γεφομένης ἐν ἀκμῇ πνεύματ Θ., ὅλον τὸ σωμάτιον δραματικὸν ὑπεςήσατο καὶ ἐναγώνιον· τ δ' Ὀδυσσείας τὸ πλέον διηγηματικὸν, ὅπερ ἴδιον γήρως. Ὅθεν ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ παρεπάσαι τις ἂν καταδυομένῳ τ Ὑπερίονι ἡλίῳ, ἃ δίχα τ σφοδρότητ Θ. πλαμένει τὸ μέγεθ Θ. ὁ γὰρ ἔτι τοῖς Ἰλιακοῖς ἐκείνοις ποιήμασιν ἴσον ἐνταῦθα σώζει τ τόνον, οὐδ' ἐξωμαλισμένα τὰ ὕψη καὶ ἰζήματα μηδαμῆ λαμβάνοντα, οὐδὲ τιὼ περόχυσιν ὁμοίαν τῆ ἐπαλλήλων παθῶν, οὐδὲ τὸ ἀληθέσφον καὶ πολιτικὸν ἅπ ἐκ τῆς ἀληθείας φαντασίαις καταπεπυκνωμένον· ἀλλ', οἷον ὑποχωρῶν Θ. εἰς ἑαυτὸν ὠκεανῆ καὶ πρὸς τὰ ἴδια μέτρα ἐρημωμένα, τὸ λοιπὸν φαίνεται τῆ μεγέθους ἀμπώτιδες καὶ

L. 2. Σωμάτιον] Singuli Iliados & Odysseæ libri ποιήματα paulo infrà vocantur: σωμάτιον igitur significat sive volumen, sive corpusculum (ut id vocat Marius Victorinus) omnes vel Iliadis, vel Odysseæ libros in se continens: inde illud Poëtæ,

——*Sacri lacerum collegit corpus Homeri.*

L. 5. Ὅθεν ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ &c.] Nihil hoc aut similius aut Sublimius dici potest. Homeri Odysseam (senectutis & vergentis ætatis opus, in omnibusque, si excipias vim & impetum, Iliadi parem) cum occidente Sole, cujus eadem manet magnitudo, etiam quum vehemens fervor se remiserit, comparandam putat. En Longinum tam suarum, quàm alienarum dicendi virtutum commonstratorem! Optimis auctoribus par, optimos laudat: nec solum antecessores suos ad veras scribendi leges revocat, sed posteris etiam legem se scribendi, atque exemplar tam ingenii quàm judicii exhibet.

L. 11. Ταῖς ἐκ τῆς ἀληθείας &c.] Ita Editio pr. & omnes MSti: sed Manutius illud ἐκ omisit.

L. 12. Ἀλλ', οἷον ὑποχωρῶντ Θ &c.] Sensus, qui multum (ne dicam frustra) vexavit Interpretes,

Ex eâdem causâ, opinor, totum corpuſculum Iliadis, quæ ſcripta fuit in vigore *ejus* ſpiritûs, actione & certaminibus plenum fecit: Odyſſeæ autem *corpuſculum* maximâ ex parte narratione plenum, quod proprium eſt ſenectutis. Unde in Odyſſeâ comparare poteſt aliquis Homerum ſoli occidenti, cujus ſine vehementiâ *ardoris* permanet magnitudo: neque enim amplius hîc conſervat intentionem *animi* parem poëmatibus illis Iliacis, neque Sublimitates ubique (*uti ibi*) æquales & nuſquam *quaſi* ſubſidendo ſe remittentes, neque idem illud ſibi ſemper ſupervenientium affectuum flumen, neque verſatile *illud dicendi genus* & concertatorium, Viſionibus à veritate *ductis* cumulatè repletum: ſed, velut oceani recedentis in ſe & à ſuis finibus relicti, *ita Homeri in Odyſſeâ* deinceps apparent Sublimitatis receſſus etiam in illis fabuloſis & incredibilibus

terpretes, hic eſt, ni fallor: Quemadmodum cum Oceanus in ſe refluit, æſtuſque ejus ſubſidit, ea litoris pars, quæ ab aquâ relinquitur & quaſi Oceani defectus eſt, oſtendit tamen quantus ſit, quámque immenſis pæne limitibus contineatur: eodem modo in Odyſſeâ, etiam cum Homerus vim ſuam remittit, & ad fabuloſos incredibileſque Ulyſſis errores labitur, apparent tamen magnitudinis quædam veſtigia, quæ receſſum non aliûs, quàm Sublimis alicujus ingenii, indicant.

L. 13. Περὶ τὰ ἴδια μέτρα] Ita Editio Robort. & MSti duo Vat. El. Ambr. Ven. necnon Par. dicat licet falsò Tollius in hoc poſteriore legi περὶ τ' ἀϊδνὰ τέλματα: quippe erravit ille (ut paſſim ſolet) in hoc MSto citando: τὸ μέτρον hîc ſignificat *finis, limes, terminus*, cujuſmodi eſt Oceano litus. Vulgatum τέρματ' à Manutio profectum eſt.

L. 1.

καὶν τοῖς μυθώδεσι καὶ ἀπίστοις πλάνοις. Λέγων δὴ ταῦτ' οὐκ ἐπιλέλησμαι περὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ χειμώνων, καὶ περὶ τὰ Κύκλωπα, καί τινων ἄλλων· ἀλλὰ γῆρας διηγοῦμαι, γῆρας δ' ὅμως Ὁμήρου Πλοῦ ἐν ἅπασι τούτοις ἐξῆς τοῦ μεγαλοπρεποῦς κρατεῖ τὸ μυθικόν. Παρεξέλθω δ' εἰς ταῦθ', ὡς ἔφην, ἵνα δείξαιμι, ὡς εἰς λῆρον ἐνίοτε ῥᾷστον καὶ τὰ ἀπαρκοῦντα μεγαλοφυΐᾳ παρατρέπεται· οἷα τὰ περὶ τὸν ἀσκόν, καὶ τοὺς ἐκ Κίρκης συοφορβουμένους (ὡς ὁ Ζωίλος ἔφη χοιρίδια κλαίοντα), καὶ τὰ ὑπὸ τῶν πελεκάνων ὡς νεοσσὸν παρατρεφόμενον Διός, καὶ τὰ ἐπὶ τοῦ ναυαγίου δέκ' ἡμέρας ἄσιτον, τά τε περὶ τὴν μνηστηροφονίαν ἀπίθανα· τί γὰρ ἂν ἄλλο φήσαιμι ταῦτα, ἢ τοῦ ὄντως τοῦ Διὸς ἐνύπνια; Δευτέρου δ' ἕνεκα περισκοπείσθω τὰ

καὶ

L. 1. Καὶ ἀπίστοις πλάνοις] Ita MSti & Editiones omnes, sed videtur legendum esse πλάνοις, cui fidem facit sensus loci, quem versio Latina exhibet.

L. 2. Τῶν ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ χειμώνων &c.] Vide Odyss. ε. v. 313 &c. & μ. v. 405 &c. ubi tempestates optimè describuntur: miror equidem, quòd Cl. Dacierus hæc ita verterit, ut Longinum has tempestatum descriptiones culpantem faceret: cum in sequenti Sectione Longini hæc sunt verba, Ἐπὶ τῶν χειμώνων ὁ Ποιητὴς (sc. Homerus) ἐκλαμβάνει τὰ παρακολουθοῦντα τὰ χαλεπώτατα.

L. 7. Κατὰ τοῦ ἀπαρκοῦντα] Manutium sequor, qui legit ἀπαρκοῦντα, quòd ea vox significat *remissio vigoris*, ut videre est paulò infrà, cum dicitur ἡ ἀπαρκὴ τῶν πάθους—— Interim MSti Par. & Vat. 3. & El. itemque Editio Robortelli habent ἀπαρκοῦν.

L. 8. Τὰ περὶ τὸν ἀσκὸν] Vide Odyss. κ. v. 19.

L. 9. Ἐκ Κίρκης] Ita Manutius, Edit. pr. & MSti Par. aliique, opinor, omnes: sed ἐκ in ἐν mutavit Faber (quem Tollius secutus est), ut sit *in domo Circes*: sed notandum est ἐκ idem aliquando significare ac ὑπὸ monente Stephano in suo Gr. Thesauro, qui hæc exempla profert ex Herodoto ἐκ φύσεως δοῦναι, & ἐκ Πρηξάσπεω πεπονθέναι. Respicit hîc Longinus ad Odyss. κ. v. 239.

L. 9.

αρα μιν ειπον' ελασεν μεγα πομα παλ' αφης,
νον επεσσυμενον, περι δε σχεδιην ελελιξεν.
λε δ'απο σχεδιης αυτος πεσε· πηδαλιον δε
χειρων προεηκε· μεσον δε οι ισιον εαξε
ίνη μισγομενων ανεμων ελθουσα θυελλα. &c
Odyss. E. 313.
and Odyss. M. 405.

τα
οια περι τον ασπον.
Odyss. K. 19.
ηε δε μοι δειρας ασπον ζοος εννεαροιο
α δε βυπλαων ανεμων παλεδησε πελευθα.
τας εκ Κιρκης συνοφορβαμενας.
Odyss. K. 239.
δε συων μεν εχον πεφαλας, φωνην τε, δεμας τε
τριχας, αυταρ νους ην εμπεδος, ως το παρος περ
οι μεν ηλαιονδε συεσφαλο.
τον υπο των πελειαδων, ως νεοσσον, παρατρε-
φομενον Δια.
Odyss. M. 62.
— ὧδε πελειαι
ηρωες, ταὶ τ'αμβροσιην Διι παιρι φερουσιν

58.69.]

11. και τον επι τω ναυαγιω δεχ' ημερας αστ

Odyss. M. 447.

Ενθεν δ' εννημαρ φερομην· δεκατη δε με νυκ

Νησον ες Ωγυγιην πελασαν θεοι.

12. Τα τε περι την μνηστηροφονιαν απιθανα

The slaughter of the suitors is related

the 22d Book of the Odyssey.

Odyss. X. 79.

— ειρυσσαλο φασγανον οξυ,

Χαλκειον, αμφοτερωθεν ακαχμενον· αι

dibilibus divagationibus. Cum vero hæc dico, non oblitus ſum earum, *quæ* in Odyſſeâ *deſcribuntur*, tempeſtatum, & eorum quæ ad Cyclopem attinent, & aliorum quorundam: ſed *hæc* appello ſenectutem, ſenectutem tamen Homeri. Imò in omnibus his & ſingulis plus eſt fabulæ quàm actionis. Digreſſus ſum verò ad hæc, ut dixi, oſtendendi causâ quàm facillimè Sublimia ingenia, cum vigor *eorum* ſe remiſerit, ad nugas nonnunquam deflectuntur; cujuſmodi ſunt ea, quæ *finguntur* de utre; & de iis, qui porcorum more à Circe paſti erant, (quos Zoïlus vocavit porcellos flentes); & de Jove, pulli inſtar, à columbis nutrito; & de illo, qui in naufragio inediam decem dierum ſuſtinuit; & ea, quæ de procorum cæde *finguntur*, incredibilia: quid enim aliud poſſimus hæc dicere, quàm reverà Jovis ſomnia? Secundam autem ob cauſam memo-

L. 9. Ζωΐλου] Maximè infame nomen Auctoris cujuſdam è Thraciâ oriundi, qui contra Homeri & Iliadem & Odyſſeam librum edidit, eumque inſcripſit Λόγον Ὁμήρου: quod ſui temporis homines ægrè ferentes morte eum punierunt, & quaſi victimam læſo Homeri Genio mactârunt: nimium ille auſus eſt, nimium certè illi effecerunt.

L. 10. Τὸν ὑπὸ τῶν πελειάδων] Odyſſ. μ. v. 62.

L. 12. Ἄστροι] Poſt hanc vocem Tollius addidit ex ingenio Ὀδυσσέα, (qui proculdubio hîc ſubintelligendus eſt), contrà omnium librorum tam ſcriptorum quàm impreſſorum fidem: hoc, opinor, ſcribere eſt, non edere. Conſule Odyſſ. μ. v. 447.

Ibid. Περὶ τῆς μνηστηροφονίας] Odyſſ. χ. v. 79 &c.

L. 14. Τοῦ Διὸς ἐνύπνια] Senſus eſt: Illa quidem ſuprà memorata ſunt ſomnia ſed Jovis ſomnia, i. e. in ſuo genere præſtantiſſima.

L. 3.

καὶ τὴν Ὀδύσσειαν, ὅπως ἤ σοι γνώριμον, ὡς ἡ ἀπαχμὴ τοῦ πάθους ἐν τοῖς μεγάλοις συλλαφεῦσι καὶ ποιηταῖς εἰς ἦθος ἐκλύεται· τοιαῦτα γάρ πως, τὰ περὶ τὴν τοῦ Ὀδυσσέως ἠθικῶς αὐτῷ βιολογήματα οἰκίαν, οἱονεὶ κωμῳδία τίς ἐστιν ἠθολογημένη.

Sect. X. Φέρε νυν, εἴ τι καὶ ἕτερον ἔχομεν ὑψηλὸν ποιεῖν τοὺς λόγους δυνάμενον, ἐπισκεψώμεθα. Οὐκοῦν, ἐπειδὴ πᾶσι τοῖς πράγμασι φύσει συνεδρεύει τινὰ μόρια καὶ ὕλαις συνυπάρχοντα, ἐξ ἀνάγκης γίνοιτ' ἂν ἡμῖν ὕψους αἴτιον, τὸ τῶν ἐκφερομένων ἐκλέγειν ἀεὶ τὰ καιριώτατα, καὶ ταῦτα τῇ πρὸς ἄλληλα ἐπισυνθέσει καθάπερ ἕν τι σῶμα ποιεῖν δυνάμενος· ὁ μὲν γὰρ τῇ ἐκλογῇ τῶν λημμάτων, ὁ δὲ τῇ συκνώσει τῶν ἐκλελεγμένων προσάγεται. Οἷον ἡ Σαπφὼ

L. 3. Περὶ τῆς Ὀδυσσέως ——οἰκίαν] Vide Odyss. α. & γ. & δ. ubi Procorum mores, & vivendi in Ulyssis ædibus methodus benè describuntur.

L. 6. Ἔχομεν] Ita Robert. & MSti Par. & Ambr. pro quo Manutius habet ἔχομεν.

L. 10. Ἐκφερομένων] Ita omnes MSti & Editiones; pro quo Tollius legit ἐμφερομένων *quæ illic continentur:* ut in Sect. 12. ἀπὸ πάντων τῶν ἐμφερομένων τοῖς πράγμασι &c.

L. 12. Ὁ μὲν γὰρ τῇ ἐκλογῇ τῶν ἀκροατῶν τῶν λημμάτων, ὁ δὲ &c.] Sic edendum curavi secutus auctoritatem MStorum. Primò editio Robort. & MSti Vat. duo, & Par. El. & Ambr. habent ὁ μὲν —— ὁ δὲ, non (ut Manutius legit) τὸ μὲν —— τὸ δὲ: voces verò ὁ μὲν ——— ὁ δὲ significant, *partim, partim,* ut videntur in N. T. Matth. 13. 8. & 23. ὁ μὲν ἑκατὸν, ὁ δὲ ἑξήκοντα, ὁ δὲ τριάκοντα. Porro pro vulgatâ lectione τῶν λημμάτων τῶν ἀκροατῶν (quæ ex Manutio profecta videtur) in omnibus MStis, itemque in Editione Robort. verba leguntur hoc ordine τῇ ἐκλογῇ τῶν ἀκροατῶν τῶν λημμάτων, ubi si sana vox esset ἀκροατῶν, locum sibi non aptum occupassset: Faber conjecit

60. 61

memorentur hæc de Odyſſeâ; *nempe*, ut tibi notum ſit, quomodo remiſſio vigoris Affectuum in magnis proſæ ſcriptoribus & poëtis in moratum dicendi genus diſſolvatur: talia enim, quæ de Ulyſſis domo moratè ab illo vitam *procorum* deſcribentia narrantur, ſunt inſtar comœdiæ cujuſdam mores hominum exprimentis.

Præcipuarum circumſtantiarum delectum & conjunctionem Sublimitatem efficere.

Agedum nunc, videamus ſi quid aliud habeamus, quod poſſit ſcripta efficere Sublimia. Idcirco, cum in omnibus rebus naturaliter inſident quædam particulæ cum ipsâ materiâ unà natæ, neceſſariò *hoc* nobis eſſet Sublimitatis cauſa, ſi poſſemus ſemper eligere præcipua ex iis, quæ inde exoriuntur, & hæc conjunctione inter ſe factâ quaſi unum quoddam corpus efficere: partim enim *Sublimitas* efficitur delectu circumſtantiarum ſummarum, partim autem conſtipatione electarum. Qualiter Sappho eas, quæ acci-

cit legendum eſſe τῶν ἄκρων λημμάτων, ſed Tollii conjectura magis placet, qui legit τῶν ἀκροτάτων λημμάτων, ad lectionem codicum accommodatiùs: Certè Emendatione hîc opus eſt, quia hæc Longini oratio non de quovis *lemmate*, ſed de optimis & maximè ſublimibus inſtituitur; ſic paulò infrà de Sappho loquitur, τὰ ἄκρα αὐτῶν καὶ ὑφῃρπαμένα δεινὴ ᾖ ἐκλέξαι ᾖ εἰς ἄλληλα σωδῆσαι: ſic etiam in Sect. 11. Longinus dicit φειγεαφή τις ἦν ἐκεῖνο τῶν ἄκρων λημμάτων, ᾖ εἰς ἑνότητα σώταξις: & in fine hujus Sect. ἡ λῆψις, ὡς ἔφλω, τῶν ἄκρων, ᾖ ἡ εἰς ταυτὸ σωαίρεσις ἀπεργάσατο ἢ ἐξοχλώ.

Σαπφὼ τὰ συμβαίνοντα τῇ ἐρωτικῇς μανίας παθήματα ἐκ τῆς παρεπομένων, καὶ ἐκ τῆς ἀληθείας αὐτῆς ἑκάστοτε λαμβάνει. Πῶς δὲ τὴν ἀρετὴν ἀποδείκνυσι; ὅτε τὰ ἄκρα αὐτῆς καὶ ὑφρτεταμένα δεινὴ καὶ ἐκλέξαι καὶ εἰς ἄλληλα συωδῆσαι.

Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν

Ἔμμεν'

L. 1. Σαπφὼ] Sappho fuit Poëtria Lesbia, Sapphicique (quale est sequens Ode) carminis inventrix: cujus tamen nullum ferè poëma extat, si excipias hanc Oden, unamque aliam, quæ apud Dion. Halicarn. περὶ συωδέσεως &c. legitur. Titulus hujus Odes apud Ursinum in fragmentis Sapphûs est, πρὸς γυναῖκα ἐρωμένην: & rectè quidem; Plutarchus enim (ut præteream testimonia Tatiani, Max. Tyrii, Suidæ, & Philostrati in vitâ Apollonii Tyan. quæ edidit Ursinus) in Ἐρωτικῷ habet hæc verba, Ἡ καλὴ Σαπφὼ λέγει, τὴν ἐρωμένης ὑπφανείσης τῷ τε φωνῷ ἴσχεσθαι &c. Adde quòd Strabo & Athenæus nos docent nomen huic mulieri fuisse *Doricam*, eamque à *Charaxo* Sapphûs fratre amatam fuisse. Puta igitur, Lector, hanc Doricam, amicam infamem Sapphûs, familiariter Charaxum sermone hospitioque excepisse, imò in amatoris loco habuisse. Intervenit derepente Sappho, vidit, vehementer commota est; & in hâc Ode conatur ea omnia, quæ tunc animo furens passa est, exprimere. Hoc est, ut opinor, Odes argumentum: Ille igitur, cui hæc nota sunt, parùm probabit Boilavii, qui hanc Oden sermone Gallico donavit, sequentes versus:

—dans les doux transports, où s'egare mon ame.

Et,

—— je tombe en des douces langueurs.

vox enim *doux* longè aliter sonat, quàm furentis animi Sapphûs æstus requirit.

Apud Catullum extat hujus Odes (non Versio, ut vulgò putant, sed) Imitatio: multa enim mutavit, ut ea ipsi suæque Lesbiæ convenirent, nec eam totam in animo habuit Latinè exprimere: unde eos censeo Criticos errâsse, qui vellent hanc Oden ad Catullianæ Imitationis fidem emendare.

Nec solum Catullus eam imitatus est, sed & Lucretius; quorum prior sic ad Lesbiam suam scribit,

Ille

52.5. The whole of this Ode was not
Catullus, We might otherwise have been
sented with the ideas, at least, which
e contained, in this beautiful poem.
fourth stanza has been translated
Henry Stephens, to supply the ima
ary deficiencies of Catullus:
Manat et sudor gelidus, tremor
ecupat totam: velut herba, pallent
a: spirandi neq compos, orco
Proxima credor.
his Ode, except the last line, has
n translated by Phillips.
Blest as the immortal Gods is he,
The Youth, who fondly sits by thee,
nd hears, and sees thee, all the while,
o softly speak, so sweetly smile.
was this deprived my soul of rest,
nd raised such tumults in my breast;
r while I gazed, in transport tost,
y breath was gone, my voice was lost:
my bosom glowed: the subtle flame
an quick through all my vital frame;
er my dim eyes a darkness hung;
My ears, with hollow murmurs rung:

In dewy damps my limbs were chill'd:
My blood, with gentle horror, thrill'd
My feeble pulse forgot to play,
I fainted, sunk, and died away.

D. Smollet has imitated it, in his Roderick Random:

My fatal shafts unerring move:
I bow before thine altar, Love!
I feel the soft resistless flame
Glide swift through all my vital fram
For, while I gaze, my bosom glows:
My blood, in tides impetuous flows:
Hope, fear, and joy, alternate ~~rage~~,
And floods of transport whelm my s
My faultering tongue attempts in va
In soothing numbers to complain:
My tongue some secret magic ties:
My murmurs sink in broken sighs.
Condemn'd to nurse eternal care,
And ever drop the silent tear:
Unheard I mourn; unknown I sigh:
Unfriended live, unpitied die!

accidunt furoribus amatoriis, perpeſſiones ex circumſtantiis, & ex ipſâ veritate undique ducit: Ubi autem hanc excellentiam oſtendit? *nempe* quando egregia eſt in eligendis præcipuis earum *circumſtantiarum* altiſſimiſque, & in iis inter ſe connectendis:

Videtur mihi ille æqualis Diis

Eſſe

Ille mi par eſſe Deo videtur,
Ille, ſi fas eſt, ſuperare Divos,
Qui ſedens adverſus identidem Te
Spectat & audit

Dulce ridentem; miſero quod omnes
Eripit ſenſus mihi: nam ſimul Te,
Lesbia, aſpexi, nihil eſt ſupermî

* * * *

Lingua ſed torpet, tenuis ſub artus
Flamma dimanat; ſonitu ſuopte
Tinniunt aures, gemina & teguntur
Lumina nocte.

Poſterior verò in l. 3. v. 153. huc reſpiciens dicit,

Verùm ubi vehementi magis eſt commota metu mens,
Conſentire animam totam per membra videmus:
Sudores itaque & pallorem exiſtere toto
Corpore, & infringi linguam, vocemque aboriri,
Caligare oculos, ſonere aures, ſuccidere artus:
Denique concidere ex animi terrore videmus
Sæpe homines ——

L. 3. Πῶς ἧ τῳ ἀρετῳ] Ita omnes Editiones & MSti: ſed Faber legendum conjecit πῶς ἧ ταύτῳ τῳ ἀρετῳ &c. quod nollem factum: Longinus enim voce ὁ pro αὐτὸς vel ἕτος per omnes illius articuli caſus utitur: ſic in Sect. 4. occurrit ᾗ τὸ (i. e. τοῦτο,) τῳ ἀνεφιὰν &c. Sect. 7. ἂν τὸ (i. e. αὐτὸ) συνηχὲς ἐπισκοπῇς. Sect. 16. ὀλίγα τῶν, i. e. τούτων. Sect. 28. τῇ (i. e. ταύτῃ) τῳ ἐκ τῆς διαφορᾶς πεῖχεράμβῳ ἐυμέλειαν. Et Sect. 43. τοῦ τούτων (aliàs τῶν) ὅτι πορρωτάτω &c. Sæpius etiam alibi hoc loquendi genus occurrit, præſertim in ſacris N. Teſt. libris.

L. 6. Φαίνεταί μοι κῆνος] Poſt tot viros doctiſſimos hanc Oden velle emendare, vereor ne mihi non concedatur: ſed vetuſtiſſimi MSti Par. aliorumque MStorum veſtigia ſecutus multa hîc emendanda cenſeo; nam pro vulgato κεῖνος MSti Par.

Ἔμμεν' ὠνὴρ, ὄϛις ἐναντίός τοι
Ἰζάνει, καὶ πλασίον ἆδυ φωνέ-
σας ὑπακούει.
Καὶ γελαΐς ἰμερόεν· τό μοι τὰν
Καρδίαν ἐν ϛήθεσιν ἐπτόασεν.
Ὡς γὰρ ἔΐδω σε, βροχέως με φωνᾶς
Οὐδὲν ἔτ' εἶκει,
Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσα ἔαγε· λεπτὸν δ'
Αὐτίκα

Par. & Ambr. habent κῆνος, quam ſectionem etiam Voſſius protulit ex Apollonio Alexandrino in Grammaticâ: notavit item Joh. Grammaticus in ſuo de dialectis tractatu κῆνος Æol. dici pro ἐκεῖνος: fortaſſe tamen legendum eſt τῆνος pro ἐκεῖνος, quæ vox Æolicè ſcribentibus uſitatior eſt. Nec mirum videatur, quòd prima litera vocis ἶσος hîc corripitur, cùm legamus in Theocr. Idyll. ε. 25, ἐξ ἴσυ ἄμμιν, & idem alibi.

L. 1. Ἔμμεν' ὠνὴρ, ὄϛις] Manutius edidit ἔμμεν' ἢ μιὼ: ſed cum Editio pr. habet Ἐμπρέπων ἥρως, ὃς &c. cum MSti Vat. duo habent Ἐμμενόν ἥρως τις, cumque MSti Par. & Ambr. & El. habent Ἐμμενών ἥρως τις, legendum omnino cenſeo cum Cl. Voſſio Ἔμμεν' ὠνὴρ, ὅϛις &c. vox ὠνὴρ Æol. dicitur pro ὁ ἀνὴρ, ut Corinthus in tractatu ſuo de Dialectis notavit ὦλλος legi pro ὁ ἄλλος: & in Theocrito Ὦδωνις legitur pro ὁ Ἄδωνις: & Herodot. l. 1 c. 162. dicit ὦτος ὠνὴρ.

L. 2. Ἆδυ φωνέσας] Ita Editio prima & MSti Vat. duo, & φωνέσας Æolicè dicitur pro φωνέσης. Manutiana lectio ἀδυφώνυ σεῦ non placet, quia nimis à MStorum veſtigiis recedit. Interim MSti Par. & Ambr. habent ἀδύφων σαῖς, quod Boivinus vertere jubet in ἀδὺ φωνᾶσαι σ': ſed vocem φωνέσας à Sapphûs manu profectam fuiſſe cenſeo.

L. 4. Καὶ γελαΐς] Manutius edidit γέλωσας, nullum, opinor, MStum ſecutus: MSti enim Par. & Vat. duo habent γελαῖς: unde legendum eſſe cenſeo γελαΐς quod ſolent Æoles dicere pro γελᾷς: Dicit enim Corinthus in tract. de Dialectis, Οἱ Αἰολεῖς τὸ ἀνεκφώνητον ἐκφωνεῖν εἰώθασιν ἐπὶ δευτέρυ καὶ τείτυ προσώπυ· οἷον βοᾷς βοαΐς, γελᾷ γελαΐ. Nec huic meæ conjecturæ obeſt, quòd ſyllaba ΐς brevis eſt; in illo enim Sapphûs Odario, quod citat Dion. Halic. περὶ συνθέσεως &c. brevis ſyllaba in hoc loco verſûs ſæpius occurrit, e. g.

Ποικι-

64. 65.

8. αλλα παμμεν γλωσσα εαγε· λεπτον δ

Manutius and Tournius read

αλλα παμμεν γλωσσ' εαγ' αν λεπτον δ'

The final a in γλωσσα would be cut off, before εαγ which is prevented in τειφι ανασσεις, by the interp tion of the Digamma. The a, in εαγε, is short in Eolic Dialect; but long in the Doric. Thus πεπρ γα for πεπρηγα, in the fragment from Eschy in Sect. III.

Νυν δ' ω πεπρᾱγα πῶ το γυμναιον μελος.

Sophocles. Ajax. 1253.

Ποιᾳ πεπρᾱγας ανδρος ωδ' υπερφρονα.

The a in εαδε for ηδε, Doricè and atticè long short. Theocritus.

πολλοι με μενωνται, νοον δ' εμον ουτις εᾱδε.

The a in εαγη, aorist. 2. pass. is short, in Homer, Bolicè.

Νυν δε μοι εν χειρεσσ' εαγη ξιφος· επι δε μοι εγχος θε

Esse vir, qui oppositus tibi
Sedet, & prope te dulce loquentem audit.
Et rides amabiliter: quæ res mihi
Cor in pectoribus tremere fecit:
Cum enim videam te, repentè ad me vocis
Nihil amplius venit;
Sed lingua quidem fracta est: subtiliſque
Statim

Ποικιλόφρον ἀθάνατ' Ἀφρόδιτη,
Παῖ Διὸς, δολοπλόκε, λίσσομαί σε,
Μὴ μ' ἀσαισι μηδ' ὀνίαισι δάμνα
Πότνια θῦμον.

Voſſio placuit γελαῖς pro γελᾶν.

Ibid. Τό μοι τὰν] MSti Par. & Vat. duo habent τὸ μὴ ἐμὰν, quod Tollius contrahit in μὰν: Interim MS. Ambroſ. legit τό μοι ἐμὰν, & Edit. Robort. habet μοι, quamvis illîc deſit ἐμὰν, unde non diſplicet illa Cl. Boivini lectio τό μοι 'μὰν.

L. 6. Ὡς γὰρ εἶδω σε] MS. Ambr. habet ὡς γὰρ σ' εἶδω, MSti El. Vat. duo, & Par. σ' ἴδω, Editio verò prima ἴδω σε; unde Voſſius Tolliuſque legendum eſſe cenſent ὡς γὰρ εἶδω σε. Manutius ex conjecturâ, opinor, edidit ὡς ἴδον σ'.

Ibid. Βεγχίως με φωνᾶς Οὐδὲν ἔτ' εἴκει] Ita Edit. prima, & MSti Par. Vat. duo, Ambr. & El. niſi quòd hic poſterior habet ἧκει non εἴκει: malè, aſpiratæ enim voces Æolibus non placuêre: vox βεγχίως Æolicè dicitur pro βεμχίως; eodemque modo dicitur θεγσίως pro θεμσίως, notante Joh. Grammatico: Videtur etiam βεγχίως idem ſignificare quod ἐν βεμχεῖ *repente*: nec quenquam moveat, quòd dicitur εἴκει με pro εἴκει εἰς ἐμέ; ſimile eſt enim iſtud Sophoclis ἦλθες τάφον pro ἦλθες εἰς τάφον. Tollius verò legit βεύχε' ὡς με &c. ut βεύχε' ſit pro βεύχεο vel βεύχῃ, quod & Æol. pro βεύγχῃ *è gutture*; utque ὡς με idem valeat quod εἰς ἐμέ. Manutius edidit

Ὡς ἴδον σ', ὡς βεύσχον ἐμοὶ
γὰρ αὐδᾷς &c.

L. 8. Ἀλλὰ καμμὺ γλῶσσά ἔαγε, λεπτὸν δ'] Manutius edidit ἀλλὰ καμμὺ γλῶσσ' ἐάγ', ἐν δὲ λεπτὸν; ſed cum MS. Par. habet ἀλλὰ κἀν μὺ γλῶσσα ἔαγε, λεπτὸν δ', & MSti Vat. duo ἀλλὰ κἀν μὺ γλῶσσαν ἔαγε, λεπτὸν δ', malim legere ἀλλὰ καμμὺ γλῶσσα ἔαγε,

Αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν·
Ὀππάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημ', ἐπιῤῥομ-
βεῦσι δ' ἀκουαί·
Καδδ' ἰδρὼς ψυχρὸς κέεται, τρόμος δὲ
Πᾶσαν ἀγρεῖ, χλωροτέρα δὲ ποίας
Ἐμμί· τεθνάκην δ', ὀλίγω 'πιδεύης
Φαίνομαι ἄπνοις.

Ἀλλὰ

λεπτὸν δ' &c. ubi καμμὶν Æolicè ponitur pro χῆ μὲ, & χῆ in conſtructione conjungi debet cum ἔαγε, ut ſit κατέαγε *fracta eſt*, vel *ſe fregit lingua*: hoc eſt quod vult Catullianum illud *Lingua ſed torpet*, & Lucretianum *infringi linguam*. Porrò notandum eſt, vocalem α in ἔαγε hîc longam eſſe, ut in Sect. 3. Νῦν δ' ἀ κέκραγά που &c. & in Theocriti Idyll. κζ. v. 22. ὅστις ἔαδε: & finalem vocalem ante alteram initialem non ſemper ſolere præcidi, exemplo ſit iſtud Homeri Iliad. α. v. 38. Τεύχεσι δ' ἐν τε ἕκαστος ἀνέδυνε.

Ibid. Λεπτὸν δ' &c.] Per vocem πῦρ intelligendus eſt is ignis, qui colorem rubeum in iis, qui re aliquâ afficiuntur, efficit; eam enim per ἐρύθημα πυρῶδες explicat Plutarchus in Demetrio Poliorc. ubi dicit Antiochum ægrotantem omnia ſigna habuiſſe, quæ in ſuâ Ode Sappho notârat; & ex his Medicum reperiſſe, eum non alio morbo, quàm amore, laborâſſe: per vocem χρῶ Sappho videtur ſignificare cutem totius corporis: huic etiam ſenſui conveniunt Plutarchi in Eroticô verba (p. 763. Edit. Xyland.) hujus Odes virtutes enumerantia ῥιγεδὸς τὸ σῶμα, & Catulliana Imitatio *Tenuis ſub artus flamma dimanat.*

L. 2. Ὀππάτεσσιν] Ita MSti Par. & Vat. duo, & El. & Ambr. quod Æolum magis proprium eſt, quàm Manutiana lectio ὀμμάτεσσιν.

Ibid. Ὄρημ' ἐπιῤῥομβεῦσι δ' ἀκουαί·] Manutius edidit ὄρημι, βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μοι: ſed cum Ed. prima habet ὀρῶμι * * χ' ἐπιβομβεῦσιν δ' ἀκουαὶ *, & MS. Vat. 2. ὄρημι ἐπιῤῥομβεῦσι δ' ἀκουαὶ; Vat. verò 3, & MS. Par. ὀρῶ μὴ ἐπιῤῥομβεῦσι δ' ἀκουὲ; conjecturâ legendum cenſeo ὄρημ', ἐπιῤῥομβεῦσι δ' ἀκουέ. Vox ἀκουὲ videtur Æol. dici pro ἀκουαὶ, ut Simonides apud Clem. Alexandr. Edit. Heidelb. p. 211. l. 48. dicit Æol. νέειν pro ναίειν, & apud eundem dicit Democr. γέα pro γαῖα, unde γεάοχος pro γαιάοχος legitur apud Pindarum Olymp. Od. 13. Porrò ἐπιῤ-

Statim cutem ignis ſubiit,
Et oculis nihil video, tinniunt
& aures mihi:
Et ſudor gelidus manat, tremorque
Totam occupat, pallidiorque herbâ
Sum, & à moriendo parum abſore
Videor exanimis:

Sed

ἐπιῤῥομβεῦσι dicitur Æol. pro ἐπιῤῥομβεῖσι, ut θορυβεῦσι occurrit apud Theocr. Idyll. 21. v. 5. pro θορυβεῖσι.

L. 4. Καδδ' ἰδρὼς ψυχεὸς χέεται.] Multum ab hâc Manutii lectione differt illa MStorum & Editionis primæ: habent enim MSti Par. & duo Vat. ἔκα δέ μ' ἰδρὼς ψυχεὸς κακχέεται, niſi quòd Vat. 2. legit ἐκ δέ με &c. Editio verò pr. habet ἐκ δ μεῦ ψυχεὸς ἰδρὼς ἐκχέεται. Neutra lectio ſana eſt: at iſta vocalis ε in MStorum lectione ἔκα δ planè nata eſt ex ultimâ literâ præcedentis vocis ἀκυὲ.

L. 5. Πᾶσαν ἀγρεῖ] Ita Editio pr. & MSti Par. Ambr. El. & Vat. duo: pro quo Manutius habet αἱρεῖ: ſed ἀγρεῖ dicitur Æol. pro αἱρεῖ. ſic Heſychius dicit καλαγρεῖ, καθαιρεῖ. Et (ut notavit Voſſius) ipſa Sappho apud Apollonium Alex. in Grammaticâ ſic locuta eſt, ὅτα πάννυχος ἄσφι καλαγρεῖ.

Ibid. χλωροτέρα] Ita MSti Par. & Ambr. & Ed. prima: Manutius verò χλωροτέρη. Vox χλωρὸς ſignificat *ita viridis, ut in pallorem vergat*; vel ſimpliciter etiam *pallidus*, referens colorem herbarum foliorumque flacceſcentium & areſcentium: arentes enim herbæ virorem illum priſtinum paulatim amittunt & pallorem induunt: vide Steph. Theſ. in voce χλωρὸς.

L. 6. Τεθνάκλω δ' ὀλίγω 'πιδεύσλω] Ita MSti Par. & Ambr. à quibus MSti Vat. duo & El. non aliter differunt, quàm quod 'πιδέυκλω aut 'πιδέυλω exhibent: Editio prima habet ὀλίγῳ δέω, κἦν. Sed ea lectio, quam imprimendam curavi, mihi (uti Clar. Boivino) veriſſima videtur: τεθνάκλω Æol. dicitur pro τεθνάναι, & ὀλίγω 'πιδεύσλω pro ὀλίγῳ ἐπιδεύσειν, vel ἐπιδεήσειν. Manutius edidit τεθνάνϊ δ' ὀλίγῳ δεοῖσα.

L. 7. Φαίνομαι ἄπνυς] Iſta vox ἄπνυς deeſt in omnibus MStis & in Editione primâ: à Manutii conjecturâ videtur profecta eſſe: ſed cum Plut. in vitâ

Ἀλλὰ πᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πένητα——

Οὐ θαυμάζεις, ὡς ὑπ' αὐτὸ τ ψυχλὺ, τὸ σῶμα, τὰς ἀκοὰς, τ γλῶσσαν, τὰς ὄψεις, τ χρόαν, πάνθ', ὡς ἀλλότρια, διοιχόμενα ἐπιζητεῖ; ἢ καθ' ὑπεναντιώσεις ἅμα ψύχεται, καίεται, ἀλογιζεῖ, φρενεῖ; ἢ γὰρ φοβεῖται, ἢ παρ' ὀλίγον τέθνηκεν, ἵνα μὴ ἔν τι πρὸς αὐτὴν πάθῃ. φαίνηται, παθὼν ἢ σιώσῃ. Πάντα μὲν τὰ τοιαῦτα γίνεται περὶ τὰς ἐρωμένας· ἡ λῆψις δ', ὡς ἔφην, τῆς ἄκρων, ἢ ἡ εἰς ταυτὸ συναίρεσις ἀπειργάσατο τ ἐξοχήν· ὅπερ, οἶμαι, ἢ ἐπὶ τῶν χειμώνων τρόπον ὁ Ποιητὴς ἐκλαμβάνει τῶν συσχολιθέντων τὰ χαλεπώτατα. Ὁ μὲν γὰρ τὰ Ἀριμάσπεια ποιήσας ἐκεῖνα αἴνεται δεινά.

Θαῦμ' ἡμῖν ἢ τοῦτο μέγα φρεσὶν ἡμετέρῃσιν·
Ἄνδρες ὕδωρ ναίουσιν ἀπὸ χθονὸς ἐν πελάγεσσι·

Δύσηνοί

tâ Demetrii Poliorc. hanc vocem explicat per τ ψυχῆς ἀπορία, hæc lectio Manutii verior videtur, quàm Voſſiana illa, ἄλλα pro ἀλάλη *muta*.

L. 1. Ἐπεὶ πένητα ——] Opinor Longinum non plus ex iſtâ Sapphûs Ode citâſſe, quàm quod jam habemus; reliqua enim Odes pars non (ut conjicere eſt) amplius illa, quæ amantibus accidunt, mala deſcripſit: videtur Sappho in ſequentibus velle ſe conſolari, aut potius fortem animum contrà Fœminæ illius amatæ injurias gerere.

L. 5. Ψύχεται] Alludit ad verba Odes Καδδ' ἰδρώς μ' ψυχρὸς χέεται.

Ibid. Καίεται] Reſpicit ad illa, χρῶ πῦρ ὑπαδεδρόμακεν.

Ibid. Ἀλογιζεῖ] Sc. cum dicat φαίνομαι ἄπνυς.

Ibid. Φρενεῖ] Cùm Sappho ſe quaſi corrigens addit, ἀλλὰ πᾶν τολματὸν &c.

L. 6. Φοβεῖται] i. e. ita commovetur, ut extra ſe rapi videatur: & ita Noſter utitur hâc voce in Sect. 34. εἰδεὶς γὰρ Τηλεβόλῳ ἀναγιγνώσκων φοβεῖ.

L. 12. Τὰ Ἀριμάσπεια ποιήσας] Ariſteas Proconneſius dicitur ſcripſiſſe poëma vocatum Ἀριμ-

11. Ὁ ποιητης. Sc. Homerus. Cic. in Topic. Homerus, propter excellentiam, commune poetarum nomen effecit apud Graecos suum. Plut. in Sympos. πολλων ονλων ποιητων, ἑνα τον πραιστον ἐξαιρετως ποιητην καλλιστον. Galen. ἑκατονταετων των ἀνθρωπων τα πρωτεῖα τα μεν τῳ γενει, τῳ τα γενους προσαγορευειν ονομαζει. Seneca.

Sed tamen *omne* eſt *audendum, quoniam pauperem* &c.

Nonne miraris, quomodo ſub idem tempus animam, corpus, aures, linguam, oculos, colorem, omnia hæc dilapſa, velut aliena *ab ipsâ eſſent*, requirat? & *quomodo* per vices *ſibi* oppoſitas ſimul friget, uritur, ratione caret, ſapienter ſe habet? vel enim exanimata, vel prope mortua eſt, adeò ut non unus aliquis Affectus in ipsâ appareat, ſed Affectuum cœtus. Omnia quidem hujuſmodi amantibus eveniunt: ſed delectus (ut dixi) ſummarum *circumſtantiarum* & earum conſociatio in unum efformavit Sublimitatem. Quo more, opinor, & in tempeſtatibus *deſcribendis ille* Poeta ſc. *Homerus* excerpit maximè terribiles circumſtantias: Ille enim, qui fecit *poëma dictum* Arimaſpia, hæc cenſet grandia eſſe,

Admirationi nobis hoc magnæ fuit & animis noſtris.

Homines aquam incolunt procul à terrâ in mari:

Infelix

Ἀριμάσπεια i. e. de rebus Arimaſporum, gentis Scythicæ, procul ab omni mari ſitæ. Verſus hi ex illo poëmate adducti videntur verba eſſe cujuſdam Arimaſpi mirantis homines velle ſe navibus committere, conantiſque nautarum tempeſtatibus oppreſſorum deſcriptionem facere.

L. 14. Θαῦμ' ἡμῖν κ) &c.] Ita Manutius, Robort. & MSti: ſed Faber pro ἡμῖν legendum cenſuit ἢ μὰν *ſanè*: quo enim pacto (inquit ille) ἡμῖν cum ἡμετέρῃσιν ſtabit.

Δύσηνοί τινές εἰσιν· ἔχουσι γὰρ ἔργα πονηρά·
Ὄμματ' ἐν ἀσεγέσι, ψυχὴ δ' ἐν πόντῳ ἔχουσιν.
Ἦτορ πολλὰ θεοῖσι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἔχοντες
Εὐχονται πλάσχνοισι κακῶς ἀναβαλλομένοισι.

Παντὶ μὲν, οἶμαι, δῆλον, ὡς πλέον ἄνθος ἔχει τὰ λεγόμενα ἡδέως. Ὁ δὴ Ὅμηρος πῶς; ἓν γὰρ ἀπὸ πολλῶν λεγέσθω·

Ἐν δ' ἔπεσ', ὡς ὅτε κῦμα θοὴ ἐν νηὶ πέσῃσι
Λάβρον ὑπαὶ νεφέων, ἀνεμοτρεφές· ἡ δέ τε πᾶσα
Ἀχνὴ ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης

Ἰσίῳ

L. 2. Ὄμματ' ἐν ἀσεγέσι &c.] Antitheſis vocum in hoc verſu ὄμματα, ψυχὴ, & ἀσεγέσι, πόντῳ partem illorum, quos hîc Longinus non probat, floſculorum efficit.

L. 3. Φίλας] i. e. *ſuas, proprias:* hanc autem vocis ſignificationem Heinſio in Lectionum Theocrit. c. 5. debemus, qui primus docuit φίλον ſæpe ſignificare *meum, tuum, noſtrum* &c. vel quod eſt *cujuſque proprium.*

L. 4. Σπλάσχνοισι &c.] i. e. (ut cenſet Langbænius) ναυσιῶσι ſtomacho præ nauſeâ rejectante; nautis enim, non multùm mari aſſuetis, vel etiam mari aſſuetis, ſi modo vehementi tempeſtate jactentur, ſæpe accidit, ut evomendo quaſi ipſa viſcera rejecturi videantur.

L. 5. Πλέον ἄνθος ἔχει τὰ λεγόμενα ἡδέως] Ita cum MStis Par. Ven. Vat. 2. & 3. & Editione primâ cenſeo legendum, ut ſenſus ſit, *potiùs habent floridum aliquid* (ſc. quàm δεινότητα) *hæc, quæ tam dulci modo dicuntur:* Sic enim Sect. 35. (ut probaturus ſum ibi) dicit Longinus πλέον ἔχει τὸ ὕψιστον ἐν πᾶσι, καὶ μέγα καὶ καλὸν: & ita Hermogenes de Ideis, l. 1. πλέον ἔχει τὸ φαιδρὸν ἡ ἀκμὴ: Porrò, cur non tam ſana eſt lectio τὰ λεγόμενα ἡδέως, quàm illa altera Longini in Sect. 28. ἡδέως κεκοσμένον? Vulgò legitur——καὶ ἡδέσθη, quam lectionem Tollius ſic ex conjecturâ emendat, πλέον ἄνθους ἔχει τὰ λεγόμενα, ἢ δέως: cui conjecturæ nihil habeo quod opponam, præter MStorum omnium auctoritatem.

L. 8. Ἐν δ' ἔπεσ' &c.] Vide Iliad. ο. v. 624. & confer illa, quæ Virgilius dixit in l. 1. Æneid. de tempeſtate Æneæ naves jactante,

Iu-

8. Note by Pearce. Incubuere mari, &c. 70.
Virgil. En. I. 88.
and again. En. I. 106.
Stridens Aquilone procella,
lum adversa ferit, fluctus q ad sidera
tollit.
guntur remi, dum prora avertit, & undis
t latus: insequitur cumulo præruptus aquæ mons
summo in fluctu pendent: his unda dehiscens
am inter fluctus aperit, furit æstus arenis.
he terrible graces predominate in Homer's
iption, but is excelled by Virgil's, in ele-
ce.
vid. Metam. XI. 480.
mare per noctem tumidi, albescere capit,
ctibus, et procepse spirare valentius Eurus—
490.
ena crescit hyems, omnig a parte, feroces
la gerunt venti, pelag indignantia miscent.
how florid, than dreadful. &c
Shakespeare. King Lear. Act. Sc.
e view, in our imaginations, the aged Monarch,
Contending with the fearful elements,
d the wind blow the earth into the sea,
swell the curled waters, 'bove the main,
t things might change, or cease: tear his
white hair,
ich the impetuous blasts, with eyeless fury,
ch in their fury.

70:71.

8. Psalm 107. 25

For he commandeth, and raiseth the stor
wind, which lifteth up the waves thereof.

26. They mount up to the heavens, they go dow
again to the depths, their soul is melted be
of trouble.

27. They reel to and fro and stagger like a d
en man, and are at their wits end.

28. Then they cry unto the Lord, in their trouble,
he bringeth them out of their distresses.

29. He maketh the storm a calm, so that the
waves thereof are still.

Infelix genus ſunt hominum; ſubeunt enim labores improbos:
Oculos in aſtris fixos, animam verò in ponto habent.
Sanè multum Diis ſuas manus tendentes
Precantur viſceribus turpiter rejectis.

Unicuique, puto, manifeſtum eſt, hæc, quæ dicta ſunt ſuaviter, potius habere floſculum, *quàm Sublimitatem*. Homerus autem quomodo *hanc rem depingit?* unum enim *exemplum* de multis proferatur.

Incidit autem, veluti cum fluctus velocem in navem ingruerit
Rapidus à nubibus, ventis auctus: hæc etenim tota
Spumâ operta eſt, venti verò gravis flatus

In

Incubuêre mari, totumque à ſedibus imis
Unà Euruſque, Notuſque ruunt, creberque procellis
Africus, & vaſtos volvunt ad litora fluctus:
Inſequitur clamorque virûm, ſtridorque rudentum:
Eripiunt ſubitò nubes cœlumque diemque
Teucrorum ex oculis, ponto nox incubat atra:
Intonuere poli, & crebris micat ignibus æther:
Hi ſummo in fluctu pendent, his unda debiſcens
Terram inter fluctus aperit, furit æſtus arenis.

Nec ſilendum eſt hoc in loco Auctorem Pſalmi 107. modo Sublimi, optimorumque poëtarum inſtar habente, tempeſtatis vim depinxiſſe; dicit enim in verſibus 25, &c. *Edicit* (ſc. Deus) *& excitat ventum procelloſum, qui attollit fluctus maris. Aſcendunt* nautæ *ad cœlos, & deſcendunt iterum ad abyſſos: anima ipſorum calamitate ſe ipſa diſſolvit. Huc, illuc titubant, &, velut ebrius, loco ſtare neſciunt; tota eorum* navigandi *peritia* velut in mediis fluctibus *abſorbetur.*

Ἵππων ἐμβρέμεται· τρομέουσι δέ τε φρένα πᾶσαι
Δαιδάλεαι· τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται.

Valck. Diatr. 240.

Ἐπεχείρησε καὶ ὁ Ἄρατος τὸ αὐτὸ τοῦτο μετενεγκεῖν,

—— ὀλίγον δ' ὑπὲρ ξύλον ἄϊδ' ἐρύκει·

Πλὴν μικρὸν αὐτὸ καὶ γλαφυρὸν ἐποίησεν ἀντὶ φοβερᾶς· ἔτι δὲ παρῄρεσε τὸ κινδυνῶδες, εἰπών, "ξύλον "ἄϊδ' ἐρύκει" ἀκίνδυνον ἀπεργάσας. Ὁ δὲ Ποιητὴς οὐκ εἰς ἅπαξ παρορᾷ τὸ δεινόν, ἀλλὰ τὸν ἀεὶ καὶ μονονουχὶ καθ' ἕκαστον κῦμα πολλάκις ἀναλλυμένης ἐπανογεφυροῖ· καὶ μὴν τὰς παρθένους, ἀσυμβάτους οὔσας, συναναλκάσας φύσει, καὶ εἰς ἀλλήλας συμβιασάμενον, "ὑπ' ἐκ θανάτοιο," τῷ μὲν συμπίπτοντι πάθει τὸ ἔπος ὁμοίως ἐβασάνισεν· τῇ δὲ τοῦ ἔπους συμπλίψει τὸ πάθος ἄκρως ἀπεπλάσατο, καὶ μονονουχὶ ἐνετύπωσε τῇ λέξει τοῦ κινδύνου τὸ ἰδίωμα, "ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται." Οὐκ ἄλλως ὁ Ἀρχίλοχος

L. 12. Τῷ μὲν συμπίπτοντι &c.] Hoc artificium verba ad ſenſum accommodandi ex Homero didicit Virgilius, qui (ut dicit Langbænius) monſtrum Cyclopem non alio carmine, quàm monſtroſo, deſcripſit:

Monſtrum horrendum, informe, ingens, cui lumen ademptum.
Æn. l. 3. v. 658.

Cum verò Idem celeritatem equorum velit depingere, quaſi dactylorum pennis volat ejus verſus, ut in Æn. l. 8. v. 596.

Quadrupedante putrem ſonitu quatit ungula campum.

Eodem modo vorticis Trojanos merſuri vis verbis rapidiſſimis deſcribitur, ut in Æn. l. 1. v. 117, ubi Orontis navim

—*Rapidus vorat æquore vortex.*

Contrà, ubi velit ob oculos lectoris ponere gigantes magno molimine rem arduam tentantes, laborat ejus verſus, vocaliumque concurſu verba velut vi proferuntur, ut in Georgic. l. 1. v. 281.

Ter

τω μεν συν εμπεδον ηε δε

Pope. Essay on Criticism.

sound should seem an echo to the sense.

Homer, and Virgil, have rendered, in many

tances, with great felicity, their verses, echoes

their sentiments.

Iliad γ. 363.

ιχθα τε και τετραχθα δια πτολεμον επεσε
χειρος.

Virgil. Georg. III. 284.

fugit interea, fugit irreparabile tempus.

p. 73.

16. Αρχιλοχος. He was the inventor of Iambic

Horace. Art. Poet.

Archilochum proprio rabiem armavit Iambo

In a fragment of this author, preserved by H
chides of Pontus, he speaks of a Tempest.

Γλαυκε, ορα· βαθυς γαρ ηδη πυμασι ταρασσ
ται ποντος, αμφι δ' ακρα γυρεσον ορπαξ ισλαδαι
φος, σημα χειμωνος· πιχανει δ' εξ ασλπλης
φοβος.

In velo fremit, trepidantque animo nautæ
Timentes, parvo enim ſpatio à morte ſubvehuntur.

Tentavit & Aratus hoc idem *ab Homero ad ſuum poëma* transferre,

——*parvum autem lignum prohibet mortem.*

Sed exile hoc fecit & venuſtum vice terribilis: præterea terminos periculo conſtituit dicendo, *lignum prohibet mortem:* ergo arcet. Ille verò Poëta ſc. *Homerus* ne ſemel terminos conſtituit ei, quod terribile eſt; ſed repræſentat *homines* ſemper & pænè ad ſingulos fluctus ſæpe pereuntes: Et quidem præpoſitiones, quæ conjungi non poſſunt, cogens contra *ipſarum* naturam, alteramque in alteram vi urgens, ἀπ' ἐκ θανάτοιο, tormento affecit verſum ad ſimilitudinem incidentis *nautis* tempeſtatis; & violentiâ verſui adhibitâ id, quod *in tempeſtate* patiuntur, magnificè effinxit, & tantum non impreſſit dictioni *ipſam* periculi naturam, ἀπ' ἐκ θανάτοιο φέρεσθαι. Non aliter Archilochus in naufragio *fecit,*

Ter ſunt conati imponere Pelio Oſſam
Scilicet, atque Oſſæ frondoſum involvere Olympum.

L. 16. Ἀρχίλοχ&] Poëta hic primus inter eos, qui Iambos ſcripſerunt, memoratur; Scripſit etiam Elegos, quibus annumerandum cenſeo, quod hîc citatur, opus *de naufragio*, quod illud compoſuiſſe probabile eſt in obitum ſororis ſuæ mariti, quem in mari periiſſe ex Plutarchi libro de audiend. Poetis cognoſcimus. Langb.

λοχῷ ἐπὶ τῷ ναυαγίῳ, καὶ ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ ὁ Δημοσθένης, "Ἑστέρα μὲν γὰρ ἦν ——," φησίν. Ἀλλὰ τὰς ἐξοχὰς (ὡς εἴποι τις) ἀρτίνδην ἐκκαθήραντες ἐπισωρεύθησαν, ὑδὲν φλοιώδες, ἢ ἄσεμνον, ἢ σχολικὸν ἐγκατατάττοντες διὰ μέσου. Λυμαίνεται γὰρ ταῦτα τὸ ὅλον, ὥσανεὶ ψήγματα ἢ ἀρραιώματα, ἐμποιοῦντα μεγέθη συνοικονομήματα τῇ τε πρὸς ἄλληλα ἕξει συντετειχισμένα.

Σωσθενὶς

L. 1. Ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ &c.] Intelligit Demosthenis orationem περὶ στεφάνου, ubi Orator ille tumultum Athenienſium poſt allatum de captâ à Philippo Elatiâ nuncium deſcribit: Sed cum maximè Sublimis ille ſemper à Criticis habitus eſt locus, eum integrum hîc libet apponere. Ἑστέρα μὲν γὰρ ἦν· ἦκε δ' ἀγγέλλων τὶς ὡς τοὺς Πρυτάνεις, ὡς Ἐλάτεια κατέλημπται· καὶ μὴ ταῦτα οἱ μὲν ἀνδρὸς ἐξαναστάντες μεταξὺ δειπνοῦντες τοὺς τε ἐκ τῶν σκηνῶν τῶν κατ' ἀγορὰν ἐξῆργον, καὶ τὰ γέρρα ἐνεπίμπρασαν· οἱ δὲ τοὺς στρατηγοὺς μετεπέμποντο, καὶ τὸν σαλπιγκτὴν ἐκάλουν, καὶ θορύβου πλήρης ἦν ἡ πόλις. Τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἅμα τῇ ἡμέρᾳ οἱ μὲν Πρυτάνεις τὸν βουλὴν ἐκάλουν εἰς τὸ βουλευτήριον· ὑμεῖς δ' εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐπορεύεσθε· καὶ πρὶν ἐκείνους χρηματίσαι καὶ προβουλεῦσαι, πᾶς ὁ δῆμος ἄνω καθῆτο. Καὶ μὴν ταῦτα, ὡς εἰσῆλθεν ἡ βουλὴ, καὶ ἀπήγγειλαν οἱ Πρυτάνεις τὰ πεπυσμένα ἑαυτοῖς, καὶ τὸν ἥκοντα παρήγαγον, κἀκεῖνος εἶπεν, ἐρώτα μὲν ὁ Κῆρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; παρῆσαν δ' οὐδεὶς, πολλάκις δὴ τοῦ Κήρυκος ἐρωτῶντος, οὐδεὶς μᾶλλον ἀνίστατο οὐδείς, ἀπάντων μὲν τῶν στρατηγῶν παόντων, ἁπάντων δὲ τῶν Ῥητόρων, καλούσης δὲ τὴν κοινὴν πατρίδος φωνὴν τὴν ἐρωτᾶν τὰ σωτήρια.

L. 3. Ἐκκαθήραντες] Vox ἐκκαθαίρω plerumque ſignificat *expurgo*; hîc vero *educo*, ut in Plat. de Rep. l. 2. ὡς ἐῤῥωμένως ἐκάτερον τοῖν ἀνδροῖν, ὥσπερ ἀνδριάντα, εἰς τὴν κρίσιν ἐκκαθαίρεις, i. e. *in judicium educis*.

L. 5. Λυμαίνεται γὰρ &c.] Senſus eſt, ut videtur: Frivolæ, humiles & pueriles, ſententiæ, cum gravi & magnificâ oratione immixtæ ſint, totam eam lædunt, non ſecus ac ramenta lapidum, murum, qui con-

74.75.

fecit, & Demoſthenes in nuntii expoſitione: *Erat enim diei veſpera* &c, inquit. Sed præcipuas *circumſtantias*, cum optimates (ſi ita loqui liceat) eduxerint, connectebant, nihil futile, aut vile, aut è ſcholâ petitum in medio infercientes: Hæc enim, veluti ramenta aut fruſtula *lapidum*, omnino lædunt ea, quæ efficiunt ut Sublimitates ſint unà diſpoſitæ, & mutuâ inter ſe affectione conſtructæ.

Vicina

conſtruitur, lædunt, ſi ad rimas ejus complendas immittantur; impediuntque, quo minus ejus partes aptè & firmiter inter ſe cohæreant.

L. 6. Ἀρμώματα] Hæc vox ſignificat *interſtitia*, *rimæ*, & fortaſſe *lapidum fruſtula*, quæ ἀρμιὰ *tenuia* ſunt. Faber verò legendum cenſet παραπληρώματα *complementa*, vel ἀρμενώματα *lapilli rimis inſerti*.

L. 7. Ἐμποιῆται μεγέθη συνοικονομούμενα] Sic imprimendum curavi, quia Edit. pr. & MSti Vat. duo, Ven. & Ambr. itemque MS. Par. (dicat licet Tollius ibi legi συσκονιώμενα) habent συνοικονομούμενα i. e. *unà diſpoſita*: Longinus enim in Sect. I. habet ἡ τῶν πραγμάτων τάξις καὶ οἰκονομία. & in Sect. II. dicit εἶτ' (ſubint. διὰ) ἐποικονομίαν ἔργων ἢ παθῶν: Interim confiteri liceat, me nihil certi habere, quod ad locum tam difficilem emendandum proferam. Vulgata vox συνοικοδομούμενα placeret ſi MSti faverent: vox μεγέθη ſemper apud Longinum de Sublimitatibus orationis uſurpatur: prorſus autem aliter eam intelligunt, qui reddunt *magnificas ſubſtructiones*: feſellit eos, puto, ſequens vox συνεστειχισμένα, quæ non hîc in proprio ſenſu de muris conſtructis, ſed metaphoricè de exædificatione verborum dicitur: notandum eſt hîc τὸ ὅλον adverbium eſſe *omnino*, & ἐμποιῆται (numeri pluralis accuſativique caſûs) ſequi verbum λυμαίνεται, quod in mediâ voce uſurpatur. Fortè, vox συνοικοδομούμενα interpretamento fuit voci συνεστειχισμένα; nam iſtud τε poſt τῇ abeſt ab omnibus MStis & vet. Edit.

L. 1.

Συνεδρός ἐστι τῶν περεχομένων ἀρετῇ, ἡ ἣν καλοῦσιν Αὔξησιν· ὅταν (δεχομένων τῶν πραγμάτων ἡ ἀγώνων καὶ εἰσόδους ἀρχάς τε πολλὰς καὶ ἀπαιτήσεις,) ἕτερα ἑτέροις ἐπεισκυκλήσωμα μεγέθη σωρηδὸν ἐπεισάγηται καὶ ἐπίβασιν. Τοῦτο δ' εἴτε διὰ τοπηγορίαν, εἴτε δεινώσιν, ἢ πραγμάτων ἢ κατασκευῶν ἐπίρρωσιν, εἴτ' ἐποικονομίαν ἔργων ἢ παθῶν,

L. 1. Ἣν καλοῦσιν Αὔξησιν] Tertium jam Longinus profert modum, unde ad sensus Sublimes excitandos via aperitur; nempe Incrementum, sive Amplificationem. Exemplum hujus habemus illustre in Virg. Æn. l. 2. v. 726.

Et me, quem dudum non ulla injecta movebant
Tela, nec adverso glomerati ex agmine Graii,
Nunc omnes terrent auræ, sonus excitat omnis.

Imò illustrius quidem, & Incrementi vim magis ostendens, exemplum occurrit apud Ciceron. in Or. pro lege Manilià, ubi de Pompeio, eum laudans, sic dicit: *Pro dii immortales! tantámne unius hominis incredibilis ac divina virtus tam brevi tempore lucem afferre Reip. potuit; ut vos, qui modò ante ostium Tiberinum classem prædonum videbatis, ii nunc nullam intra Oceanum hostium navem esse audiatis?* Hîc vocibus *ostium Tiberinum, classem,* & *videbatis*, oppositæ voces *Oceanum, navem,* & *audiatis* Pompeii de Piratis victoriam reportatam ad id, supra quod nihil esse posset, increscere fecerunt.

L. 3. Ἀγώνων] Vox ἀγὼν significat hîc & alibi causam veram, qualis in foro multâ cum contentione animi agi solet; unde sæpissimè apud Ciceronem Oratorum adversariæ actiones vocantur *Contentiones.*

L. 6. Τοπηγορίαν] Sic communis locus definitur apud Aphthon. in progymn. esse, λόγος αὐξητικὸς τῶν πρασσόντων τινὰ καλῶν ἢ κακῶν, p. 15. Edit. Crisp. ubi exemplum loci communis contra tyrannum adducit.

Ibid. Δείνωσιν] Quinctil. l. 6. c. 2. *Hæc est illa, quæ δείνωσις vocatur, rebus indignis, asperis, invidiosis vim addens oratio: quâ virtute præter alios plurimum Demosthenes valuit.* Exemplum verò hujus δεινώσεως sit Ciceronianum illud de Verre. *Facinus est vincire civem Romanum, scelus verberare, prope parricidium necare: quid dicam, in crucem tollere?* de quo Quinctil. Inst. Or.

2. αὔξησις. Amplification. 476.

Lucan.

Istne Dei sedes, nisi terra, & pontus, & aër,
& calum, et virtus? Superos quid quærimus ultra?
Jupiter est, quodcunq; vides, quocunq; moveris.

Cicero in Catil. I.

vero vir amplissimus, P. Scipio, Pontifex Max
us mediocriter labefactantem reip. statum su
tus interfecit: Catilinam vero orbem terræ ca
& dq incendiis vastare cupientem, nos consules
feremus?

Tillotson. Serm. XII.

pleasant to be virtuous, and good, because that
excel many others: 'Tis pleasant to grow better,
ause that is to excel ourselves. Nay, 'tis pleasant
to mortify, and subdue our lusts, because that
ictory: 'tis pleasant to command our appetites,
passions, and to keep them, in due order,
in the bounds of reason and religion, because
is empire!

Clarke. Serm. I.

a deep sense of a Supreme Being, who created the
by his power, preserves and governs it, by his
om and goodnes; and will judge it, with justice,
ty and truth. of such a supreme being, whose glory
e can behold, whose majesty, no thought can com
end; whose power no strength can resist: from whose
e no swiftnes can flee; from whose knowledge, no
can be concealed; whose justice no aid can evade:
e goodnes, every creature partakes.

76.77. Hooker. Ecclesiastical Polity. Book 1.

of Law, there can be no less acknowledged, than her
her seat is the bosom of God: her voice, the har-
mony of the World: all things in heaven and earth
do her homage: the very least, as feeling her care,
and the greatest, as not exempt from her power:
angels, and men, and creatures — all, with uni-
form consent, admiring her, as the mother of their
peace and joy.

Corinthians II. C. III. 22.

22. παντα γαρ υμων εστιν.

23. Ειτε Παυλος, ειτε Απολλως, ειτε Κηφας, ειτε κο-
. μος, ειτε ζωη, ειτε θανατος, ειτε ενεστωτα, ειτε
μελλοντα· παντα υμων εστιν. Υμεις δε, Χριστου,
Χριστος δε, Θεου.

Vicina eſt etiam iis, quas jam tractavimus, virtus, & quam vocant Incrementum; *ſcilicet* cum (admittentibus Rebus & Contentionibus multa initia multaſque clauſulas in periodis) illa, quæ *per ſe* magna ſunt, alia aliis ingeſta, continuâ ſerie inſurgant aſcendendo. Hoc autem ſive per *communis* loci tractationem *fiat*, ſive per exaggerationem, vel probationum corroborationem, ſive per factorum aut affectuum alterius poſt alterum *De Incremento.*

Or. l. 8. c. 4. ſic commentatur. " Si tantùm *verberatus* " *eſſet*, uno gradu increverat, " ponendo etiam id eſſe *faci-* " *nus*, quod erat inferius: & " ſi tantum *occiſus eſſet*, per " plures gradus aſcenderat; " cum verò dixerit *prope parri-* " *cidium necare*, ſuprà quod ni- " hil eſt; adjecit, *quid dicam,* " *in crucem tollere?* ita cum id, " quod maximum eſt, occu- " pâſſet, neceſſe fuit in eo, " quod ultrà eſt, verba defi- " cere."

Ibid. Ἡ πεζυμάτων] Hæc verba delenda eſſe cenſeo: videntur mihi fuiſſe olim in margine poſita ad explicandam vocem paulo infra ſequentem ἔργων.

L. 7. Ἐποτκονομίαν ἔργων] Exemplum hujus generis Incrementi peti poteſt ex iſtis de Antonio verbis Ciceronianis, Philip. 2. *Tu iſtis faucibus, iſtis lateribus, iſtâ gladiatoriâ totius corporis firmitate, tantum vini in Hippiæ nuptiis exhauſerat, ut tibi neceſſe eſſet in populi Romani conſpectu vomere poſtridie: O rem non modo viſu fœdam, ſed etiam auditu! Si inter cœnam, in tuis immanibus illis poculis hoc tibi accidiſſet, quis non turpe duceret? in cœtu verò populi Romani negotium publicum gerens, magiſter equitum, cui ructare turpe eſſet, is vomens, fruſtis eſculentis, vinum redolentibus gremium ſuum & totum tribunal implevit.* De quo Quinctil. Inſt. Or. l. 8. c. 4. ſic commentatur, " Quid *late-* " *ra & fauces* ad ebrietatem? " minimè ſunt otioſa: nam " reſpicientes ad hæc, poſſu- " mus æſtimare quantum ille " vini in Hippiæ nuptiis ex- " hauſerit, quod fere & co- " quere non poſſet illâ *gladia-* " *toriâ corporis firmitate.* Tanta " vis fuit vini erumpentis, ut " non caſum afferret aut vo- " luntatem, ſed *neceſſitatem*, ubi " minimè deceret, vomendi; " & cibus non recens, ut ac- " cidere

θῶν, (μυρίαι γὰρ ἰδέαι περὶ αὐξήσεων γίνοιντο), ἔχει γινώσκειν ὅμως τὸ ῥήτορα, ὡς οὐδὲν ἂν τούτων καθ' αὐτὸ συγχώρεις ὕψος τέλειον, πολλοῦ γε μὴ ἐν ὄγκοις ἄρα γε καὶ Δία, ἢ ἐν εὐτελισμοῖς. Τῶν δ' ἄλλων αὐξητικῶν ὅτου περ ἂν τὸ ὑψηλὸν ἀφέλῃς, ὡς ψυχρὸν ἐξαιρήσεις σώματος· οὐθὲν γὰρ ἀτονεῖ καὶ κενοῦται τὸ ἔμπροσθεν αὐτοῦ, μὴ τοῖς ὕψεσι συνεπιῤῥωννύμενον. Ἢ μήτοι διαφέρει τοῦ ἀρτίως εἰρημένου τὰ νῦν προλεγόμενα, (προηγεται γάρ τις ἦν ἐκεῖνο περὶ ἄκρων λημμάτων, καὶ εἰς ἑνότητα σύνταξις), καὶ τίνι καθόλου περὶ αὐξήσεων προλλάττει τὰ ὕψη, τῆς σαφηνείας αὐτῆς ἕνεκα σαφῶς διοριστέον.

Sect. XII. Ὁ μὲν οὖν περὶ τεχνογραφῶν ὅρος ἐμοιγ' οὐκ ἀρεστός. Αὔξησίς ἐστι, φασὶ, λόγου μέγεθος προσθήκαις τοῖς ὑποκειμένοις. Δύναται γὰρ ἀμέλει καὶ ὕψος, καὶ πάθος, καὶ τρόπων εὖ κοινός ἐστιν ὁ ὅρος, ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖνα τῷ λόγῳ προσιτίθησι ποιόν τι μέγεθος. Ἐμοὶ δὲ φαίνεται ταῦτα ἀλλήλων προλλάττειν, ἢ κεῖται τὸ μὲν ὕψος ἐν διάρματι, ἡ δ' αὔξησις καὶ ἐν πλήθει· διόπερ ἐκεῖνο μὲν καὶ νοήματι ἑνὶ πολλάκις, ἡ δὲ πάντως μετὰ ποσότητος καὶ προσθήκης τινὸς ὑφίσταται.

" cidere interim ſolet, redde-
" retur, ſed qui uſque in poſte-
" rum diem redundaret: ſin-
" gula incrementum habent:
" per ſe deforme vel non *in*
" *cœtu vomere*, in cœtu etiam
" non *populi*, populi etiam non
" *Romani*, vel ſi nullum *negotium ageret*, vel ſi non *publicum*, vel ſi non *magiſter equitum*. Sed alius divideret hæc, & circa ſingulos gradus moraretur: hic in Sublime etiam currit, & ad ſummum pervenit, non nixu, ſed impetu."

78-79

terum diſpoſitionem, (innumera enim genera poſſunt eſſe Incrementorum), oportet tamen oratorem cognoſcere, quòd nihil ex his per ſe ſine Sublimitate conſtituat *aliquid* perfectum, niſi in miſerationibus *movendis* meherculè, aut in rebus extenuandis. Cæterarum verò rerum Incrementum facientium cuicunque id, quod Sublime eſt, detraxeris, detrahes tanquam animam corpori; ſtatim enim ſe remittit & evaneſcit id, quod efficax in iis eſt, cum non ſit ſuffultum Sublimitatibus. Quomodo ſané differant ab illo, quod nuper diximus, hæc de quibus nunc præceptum damus, (illud enim erat delineatio quædam ſummarum circumſtantiarum & in unum collocatio); & quomodo in univerſum Sublimia diſcrepent ab Incrementis, breviter, ut res clariùs percipi poſſit, definitione exponendum eſt.

Definitionem Incrementi, quâ utuntur artis ſcriptores, veram non eſſe.

Definitio igitur Scriptorum Artis mihi non placet: Incrementum eſt, inquiunt, oratio ſubjectam materiam magnitudine veſtiens. Hæc enim poteſt æquè eſſe communis definitio & Sublimitatis & Affectûs & Troporum, quoniam & hæ res orationem veſtiunt certâ quâdam magnitudine: Hæc autem mihi videntur inter ſe diſcrepare in eo, quod Sublimitas quidem conſiſtat in elatione *orationis*, Incrementum autem etiam in multitudine: quare illa quidem ſæpe extat etiam in uno ſenſu, hoc autem ſemper cum abun-

ὑφίσταται. Καὶ ἔστιν ἡ αὔξησις, ὡς τύπῳ θέλει-
ειν, συμπλήρωσις ἀπὸ πάντων τῶν ἐμφερομένων
τοῖς πράγμασιν ὁρίων καὶ τόπων, ἰσχυροποιοῦσα τῇ
ἐπιμονῇ τὸ κατεσκευασμένον· ταύτῃ τε πίστεως δια-
φέρουσα, ὅτι ἡ μὲν τὸ ζητούμενον ἀποδείκνυσιν, * *
* * * * * πλεοσιώτατα, καθάπερ τι πέλα-
γος, εἰς ἀναπεπταμένον κέχυται πολλαχῇ μέ-
γεθος. Ὅθεν, οἶμαι, καὶ λόγον ὁ μὲν ῥήτωρ, ἅτε
παθητικώτερος, πολὺ τὸ διάπυρον ἔχει, καὶ θυμι-
κῶς ἐκφλεγόμενον· ὁ δέ, καθάπερ ἐν ὅπλῳ καὶ μεγα-
λοπρεπεῖ σεμνότητι, οὐκ ἔφυλλα μέν, ἀλλ' οὐχ ἧτ-
τον ἐπέσκιασε. Οὐ κατ' ἄλλα δέ τινα ἢ ταῦ-
τα, ἐμοὶ δοκεῖ, φίλτατε Τερεντιανέ, (λέγω δέ, ἃ
καὶ ἡμῖν ὡς Ἕλλησιν ἐφεῖταί τι γινώσκειν.) καὶ ὁ Κικέ-
ρων τῶν Δημοσθένους ἐν τοῖς μεγέθεσι μᾶλλόν ἐστι.
Ὁ μὲν γὰρ ἐν ὕψει τὸ πλέον ἀποτόμῳ, ὁ δὲ Κικέρων
ἐν χύσει· καὶ ὁ μὲν ἡμέτερος διὰ τὸ μὴ βίας ἕκαστα,

ἔτι

L. 3. Πεφύγμασιν ὁρίων καὶ τόπων] Fr. Portus conjecit legendum πεφύγμασι μερίων καὶ τόπων: cujus conjecturam probat Tollius, addit verò etiam τύπων pro τόπων legendum esse: μερίων placet, quia in Sect. 10. Longinus dicit πεφύσμασι φύσει συμφορά τινα μόρια ταῖς ὕλαις συμπάρχοντα: sed vox τόπων non mutanda est. Editiones Robort. & Manutii, omnesque MSti vulgatam lectionem exhibent.

L. 4. Τὸ κατεσκευασμένον] Ita Robort. & MSti Par. Ambr. & Vat. 3. vulgò legitur τὸ κατασκευαζόμενον.

Ibid. Πίστεως] *Hæc omnia* (sc. argumenta) *generaliter* πίστεις *appellant: quod etsi propriâ interpretatione dicere* fidem *possumus, apertius tamen* probationem *interpretabimur.* Quinctil. Inst. Or. l. 5. c. 10.

L. 5. Ἀποδείκνυσιν, * * * * * * * πλεοσιώτατα] In MStis omnibus extat solum ἀποδει: istud κνυσιν est ex conjecturâ Manutii: sed inter hæc duo verba spatium duorum foliorum

ο ρητωρ

abundantiâ quâdam & copiâ. Et Incrementum (ut *id* definiendo exprimam) eſt oratio completa omnibus, quæ in rebus continentur, particulis ac locis; addens ei, quod probatur, vim diutius inhærendo: in hoc differens à Probatione, quòd hæc demonſtrat eam rem de quâ quæſtio inſtituitur, * * * * * * * abundantiſſimè, velut mare quoddam, paſſim in latè patentem (*Plato*) effuſus eſt magnitudinem. Unde, puto, in oratione Rhetor hic, *ſc. Demoſthenes*, ut *qui* in Affectibus commovendis potentior *eſt*, multum habet inflammatum, & quaſi irâ accenſum: ille autem *(ſc. Plato)*, elationem & magnificam gravitatem habens, non quidem frigidus fuit, ſed non pari modo *fulminis inſtar* contortus eſt. Non autem in aliis quàm his rebus, ut mihi videtur, chariſſime Terentiane, (addo autem, ſi nos etiam, utpote Græci, poſſimus aliquid ſcire *de ſcriptoribus Latinis*) etiam Cicero differt à Demoſthene in Sublimitatibus. Hic enim *abundat* plerumque Sublimitate præciſâ, Cicero autem diffusâ: & ille noſter, quia violentiâ

liorum olim in MS. Pariſ. intervenit: idemque de MS. Veneto dicendum videtur, quippe Cl. Tollius dicit quatuor fermè paginas cum dimidiâ ibi vacuas relinqui, ad ſcribenda ſcilicet ea, quæ deſiderantur: aliter ille ſic lacunam implêſſet, ἀποδείκνυσιν ἀληθὲς ὄν, ἢ ὃ τῦτο δεινότερον ἀπεργάζεται καὶ παθητικώτερον.

L. 7. Κέκριται] Hoc de Platone dici probat initium Sect. 13.

L. 16. Ὁ μὲν οὖν] Non aliud judicium de Demoſthene & Cicerone protulit Quinctil. Inſt. Or. l. 10. c. 1. *In eloquendo eſt aliqua*

ἔτι ἡ τάχος, ῥώμης, δεινότητος, οἷον καίειν τε ἅμα καὶ διαρπάζειν, σκηπτῷ τινι παρεικάζοιτ' ἂν ἡ χειρωνῶ· ὁ δὲ Κικέρων, ὡς ἀμφιλαφής τις ἐμπρησμός, (οἶμαι), πάντη νέμεται καὶ ἀνειλεῖται, πολὺ ἔχων καὶ ἐπίμονον ἀεὶ τὸ καῖον, καὶ διαχλιερνομένμενον ἄλλοτ' ἀλλοίως ἐν αὐτῷ, καὶ κατὰ διαδοχὰς ἀνατρεφόμενον. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὑμεῖς ἂν ἄμεινον ἐπικείνοιτε. Καιρὸς δὲ τῇ Δημοσθενικῇ μὲν ὕψει καὶ ὑφηγεταμένῃ, ἔν τε τοῖς δεινώσεσι καὶ τοῖς σφοδροῖς πάθεσι, καὶ ἔνθα δεῖ τὴν ἀκεραίαν τὸ σωῖολον ἐκπλῆξαι. τῆς δὲ χύσεως, ὅπου χρὴ καταλῆσαι· τροπηγορίαις τε γὰρ, καὶ ἐπιλόγοις κατὰ τὸ πλέον, καὶ βαθάσεσι, καὶ τοῖς φερεικοῖς ἅπασι καὶ ἐπιδεικτικοῖς, ἱστορίαις τε, καὶ φυσιολογίαις, καὶ ἐκ ὀλίγοις ἄλλοις μέρεσιν ἁρμόδιος.

Sect. XIII. Ὅτι μέντοι ὁ Πλάτων (ἐπαίνειμι γὰρ) τοιούτῳ τινὶ χώματι ἀψαφητὶ ῥέων ὑδὲν ἧττον μεγεθύνεται, ἀνεγνωκὼς

aliqua diverſitas: denſior ille, hic copioſior: ille concludit aſtrictiùs, hic latiùs pugnat.

L. 1. Καίειν τε ἅμα καὶ διαρπάζειν] Ita omnes Edit. & MSti: ſed emendare rem ſanam voluit Tollius, ideóque edidit καίων & διαρπάζων, oblitus verba διὰ τὸ paulò ſuprà præcedere verba καίειν & διαρπάζειν.

L. 3. Ἀμφιλαφής τις] Ita MSti Par. & Vat. 3. cum vulgò deeſt τίς.

L. 5. Καὶ διαχλιερνομένμενον ἄλλοτ' ἀλλοίως] MSti Par. Ambr. El. & Vat. 3. & Ed. prima habent καὶ & ἀλλοίως vice vulgati ἄλλως.

L. 8. Καὶ ὑφηγεταμένῃ] Vox τὸ ὑφηγεταμένον ſubſtantivè hìc accipitur, & ſignificat idem quòd τὸ ὕψος, id quod maximè elatum ſive altiſſimum eſt in oratione: Sic Noſter voce utitur in Sect. 10. p. 62. ὅτε τὰ ἄκρα αὐτῶν καὶ ὑφηγεταμένα δεινὴ ἐκλέξαι, & eodem modo occurrit in Sect. 34. τὸ μεγαλοφυεςάτε ſubſtantivè uſurpatum.

L. 12. Ἐπιλόγοις] Quinctil. Inſt. Or. l. 10. c. 1. *Salibus certè & commiſeratione* (qui duo plurimum

3. Ἀριστόλαος. Suidas. Junius et D. Ruhnk. in loc. — Ruhnk. etiam in Tim. p. 34.

82. 83.
13. επιδεικνύμενοι. Aulus Gellius. II. 22.

violentiâ, & item celeritate, robore, vehementiâ omnia quaſi & urat ſimul & abripiat, comparari poteſt turbini procelloſo, aut fulmini: Cicero autem, velut latè patens quoddam incendium, (opinor), ubique depaſcitur & volutatur, multam habens ſemperque manentem inflammandi vim, & variis in locis vario modo apud ipſum diſtributam, alterâque *materiâ* alteri ſuccedente enutritam: ſed de his Vos *Latini* melius poteſtis judicare: Tempus autem Demoſthenicæ Sublimitatis *generiſque dicendi* elati maximè, eſt & in exaggerationibus & in vehementibus Affectibus, & ubi oportet auditorem omnino commovere: *tempus* autem *Ciceroniani* fuſi *dicendi* generis eſt, ubi oportet *eum* demulcere; communis enim loci *alicujus* tractationibus, & epilogis plerumque & digreſſionibus, & omnibus, quæ narrationem aut oſtentationem habent, hiſtoriiſque, & rerum naturalium expoſitionibus, & non paucis aliis partibus *orationis* eſt aptum.

De Sublimi dicendi genere Platonis.

Quòd Plato quidem (redeo enim) tali quodam flumine ſine ſtrepitu decurrens non minus *tamen*

plurimum affectus valent) *vincimus: & fortaſſe epilogos illi* (Demoſtheni) *mos civitatis abſtulerit.*

L. 13. Ἐπιδεικτικοῖς] Τὰ ἐπιδεικτικὰ ſunt ſcripta ad oſtentationem compoſita; vide Quinctil. Inſt. Or. l. 3. c. 4. *Mihi ἐπιδεικτικὸν non tam demonſtrationis vim habere, quàm oſtentationis videtur.* & Aul. Gellium l. 2. c. 22.

L. 16. Ἐπιδείκνυμι γὰρ] Hæ voces reſpiciunt ad illa, quæ de Platone Noſter dixerat in

ἀνεγνωκὼς τὰ ἐν τῇ Πολιτείᾳ [τὸν τύπον] οὐκ ἀγνοεῖς.
"Οἱ ἄεθλα φερνήσεως, φησὶ, καὶ ἀρετῆς ἄπειροι, δύω-
χίαις ἢ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀεὶ ξυνόντες, κάτω (ὡς
ἔοικε) φέρονται, καὶ ταύτῃ πλανῶνται διὰ βίε-
πρὸς ἢ τὸ ἀληθὲς ἄνω ὕτ' ἀνέβλεψαν πώποτε,
ὕτ' ἀνηνέχθησαν, οὐδὲ βεβαίως τε καὶ καθαρᾶς ἡδο-
νῆς ἐγεύσαντο· ἀλλὰ, βοσκημάτων δίκην, κά-
τω ἀεὶ βλέποντες, καὶ κεκυφότες εἰς γῆν καὶ εἰς τρα-
πέζας βόσκονται χορταζόμενοι καὶ ὀχεύοντες, καὶ ἕνε-
κα τῶν τούτων πλεονεξίας λακτίζοντες καὶ κυρίττον-
τες ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασι καὶ ὁπλαῖς ἀποκτιν-
νύουσι δι' ἀπληστίαν."

Ἐνδείκνυται δ' ἡμῖν ὅτι ὁ ἀνὴρ, εἰ βουλοίμεθα
μὴ κατολιγωρεῖν, ὡς καὶ ἄλλη τις ὁδὸς ἐπὶ τὰ εἰρημένα
ὁδὸς ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ τείνει· ποία ἦ, καὶ τίς αὕτη; ἡ
τῆς ἐμπροσθεν μεγάλων συγγραφέων καὶ ποιητῆς μι-
μησίς τε καὶ ζήλωσις. Καὶ τοῦτο γε, φίλτατε, ἀπείξ
ἐχώμεθα

iis, quæ olim extabant in præcedenti Sect. ſed maximâ ex parte nunc amiſſa ſunt: atque hinc abunde conſtat eum, quem cum Oratore ibi contulerat, fuiſſe Platonem.

Ibid. Τοιούτῳ τινὶ χαλινῷ] Hæc eſt lectio MS. Par. à quâ non recedunt MSti Ambr. & Vat. 3. niſi quod hic χήμαλι, ille vero χήμαλι habet: Vulgatis abeſt τοιούτῳ.

L. 1. Τὸν τύπον] Iſthæc duo verba [τὸν τύπον] planè delenda, nata autem ſunt ex gloſſemate [τὸν τόπον], quod appoſitum fuerat illis vocibus τὰ ἐν τῇ, &c. i. e. *locum, qui in Politiâ Platonis legitur:* Sic infinitæ corruptelæ factæ ſunt in genere librario. Faber.

L. 2. Οἱ ἄεθλα &c.] Locus hic extat apud Plat. l. 9. de Rep.

L. 13.

2. Many of the beauties of style, which are
mended in the writings of Plato, may be
ed in the works of Archb. Tillotson.

Sermon XXIX.

d and miserable Man! who in despite of all the
ciful warnings of God's word and providence,
run themselves into this blind state, and
think of returning to a better mind, till
retreat is difficult almost to an impossi-
ity.

tamen Sublimem ſe præſtat, Tu, qui legiſti ea quæ in *ejus* republicâ *continentur*, non ignoras. " Qui quidem ſapientiæ & virtutis expertes, " conviviis verò & hujuſmodi rebus ſemper in- " dulgentes, deorsùm (uti par eſt) feruntur, " atque ita per vitam vagantur: ad veritatem " autem neque ſuſpexerunt unquam, neque aſ- " ſurrexerunt, neque ſtabilem *ullam* & puram " voluptatem guſtaverunt: ſed, pecudum in- " ſtar, deorsùm ſemper intuentes, deflexique " ad terram & ad menſas explent ſe epulis & " venere; & causâ cupiditatis harum rerum " calcitrantes & arietantes ſe ferreis cornibus " unguliſque interficiunt ex inſatiabili deſide- " rio."

Oſtendit autem nobis hic vir, ſi nolimus *illum* negligere, aliam etiam eſſe quandam, præter eas quas tractavimus, viam, quæ ad Sublimia ducit: qualis autem, & quænam *eſt* hæc? *nempe* imitatio æmulatioque magnorum ſcriptorum proſaïcorum & poëtarum, qui ante nos vixerunt. Et ad hunc ſcopum, chariſſime, *oculos*, *De Imitatione.*

L. 13. Ἐνθεάζουσι δ' ἡμῖν &c.] Longinus de improviſo & quaſi contra formam inſtituti ſui operis aliam hîc excogitat viam, unde Sublimes ſenſus excitentur, ſc. Imitationem Sublimium ſcriptorum, & de hâc agit uſque ad finem Sect. 14.

L. 14. Μὴ καθολιγωθεῖν] Ita MSti Par. Ambr. El. & Vat. duo, necnon Edit. prima; vulgata lectio καταολιγωρῆσαι minus placet.

ἐχώμεθα τῆ σκοπῆ· πολλοὶ γὰρ ἀλλοτρίῳ θεοφορῆσθαι πνεύματι τὸν αὐτὸν τρόπον, ὃν καὶ τὴν Πυθίαν λόγος ἔχει τρίποδι προσιάζουσαν, (ἔνθα, "ῥῆγμα" "ἐστι γῆς ἀναπνεῶν, ὡς φασιν, ἀτμὸν ἔνθεον") αὐτόθεν ἐκκύμονα τοῦ δαιμονίου παθητικῆς δυνάμεως φαντικὰ χρησμῳδεῖν κατ' ἐπίπνοιαν· ἔτως ἀπὸ τῶν ἀρχαίων μεγαλοφυΐας εἰς τὰς τῶν ζηλούντων ἐκείνους ψυχὰς, ὡς ἀπὸ ἱερῶν στομίων, ἀπόῤῥοιαί τινες φέρονται, ὑφ' ὧν ἐπιπνεόμενοι, καὶ οἱ μὴ λίαν φοιβασικοὶ, τῶν ἑτέρων συνενθουσιῶσι μεγέθει. Μόνος Ἡρόδοτος Ὁμηρικώτατος ἐγένετο; Στησίχορος ἔτι πρότερον, ὅ τε Ἀρχίλοχος· πάντων δὲ τούτων μάλιστα ὁ Πλάτων, ἀπὸ τοῦ Ὁμηρικοῦ ἐκείνου νάματος εἰς αὐτὸν μυρίας ὅσας ῥαγδαίας ἀποχετεύσαμενος. Καὶ ἴσως ἡμῖν ἀποδείξεων ἔδει, εἰ μὴ τὰ ἐπ' εἴδους

L. 1. Πολλοὶ γὰρ &c.] Hæc Similitudo, sive Comparatio facta inter Pythiam Apollinis sacerdotem, & eos, qui imitantur optimos scriptores, feliciter excogitatur, & per omnes suas partes ritè incedit: nihil illâ pulchrius, nihil quod magis ipsam rem attingit: Pythia illa in tripode solebat sedere, ibique per quædam terræ spiracula divino furore implerii: non aliter (ait Longinus) ii, qui imitantur optimos scriptores, ab iis, quos imitantur, inflari, eorumque Sublimi spiritu agi videntur. In hâc igitur Comparatione summi illi Auctores pænè cum Diis æquantur: eadem illis potestas tribuitur, quæ ipsi præsidenti Oraculis Numini; quodque in iis efficiunt, qui ipsos in exemplar sumunt, divini spiritûs nomine ornatur.

L. 3. Ῥῆγμ' ἐστι γῆς ἀναπνεῶν] Cum MSti Par. Ambr. & Vat. 3. itemque Editio prima habent ἀναπνεῖν (non ut vulgò legitur ἀναπνέον), vocem ῥῆγμα in ῥῆγμ' mutavi, ut appareat versum hunc, ex veteri quodam ignoto poetâ adductum, esse Iambicum trimetrum: vox ἀναπνεῖν ponitur Atticè pro ἀναπνέον, eo modo quo (monente Cl. Maittaire) occurrunt δεῖν & δαεῖν pro δέον

oculus diligenter intendamus; multi enim *quaſi* divinitus feruntur vi alieni ſpiritûs eodem modo, quo rumor eſt etiam Pythiam, cum tripodi appropinquet, (ubi, ut dicunt, " hiatus eſt " terræ ſpirans halitum divinum)," illinc quaſi gravidam factam vi divinâ ſtatim per inflatum oracula edere: ſimiliter ab illâ veterum animi magnitudine ad animos imitantium feruntur quædam, velut à ſacris ſpiraculis, effluvia; quibus inflati etiam ii, qui *naturâ* non valdè ſunt Deo pleni, ab aliorum magnitudine concitantur. Solúſne Herodotus fuit magnus Homeri imitator? Steſichorus etiam ante *eum idem fuit*, & Archilochus: Plus autem, quàm hi omnes, Plato *fuit*, qui ab Homerico illo fonte innumeros rivulos ad ſe deduxit. Et forſitan nobis opus fuiſſet exemplis, niſi ea ſigillatim

δέον & δοκέον apud Phavorin. Etymol. p. 189. l. 35. Moſchop. p. 186. & Suid. Νείλεως, Νεόλεως, κεράσει τὸ ε χ᾽ ο εἰς ῥ ει· ὁμοίως τῷ Κλειδένης, δέον δεῖν.

L. 4. Αὐτόθεν ἐſκύμωνα &c.] Manutius inter has duas voces particulam χὴ injecit, ſed rectè abeſt ab Edit. pr. & MStis Par. Ambr. & Vat. 3.

L. 10. Μόνος Ἡρόδοτος Ὁμηρικώτατος ἐγένετο;] Tollius ex conjectura edidit Οὐ χὴ μόνος——ἐγένετο· ſed cum voces οὐ χὴ ab omnibus Editionibus & MStis abſunt, illas delevi; præſertim cùm, additâ poſt ἐγένετο interrogationis notâ, ſenſus loci ſe ſatis tuetur. Schurtzfl. legit Μῶν μόνος Ἡρόδοτος &c. *Num ſolus Herodotus* &c.

L. 11. Στησίχορος] Poëta nobilis, Lyricique chori inventor: natus eſt, teſte Suidâ, Olymp. 37. de quo ſic ſcribit Quinctil. Inſt. Or. l. 10. c. 1. *Si tenuiſſet modum, videtur æmulari proximus Homerum potuiſſe.*

L. 15. Εἰ μὴ τὰ ἐπ᾽ ἐλάχιſτοις χὴ οἱ περὶ Ἀμμώνιον] Manutius, & eum ſecutæ Editiones ediderunt

εἴδως καὶ οἱ περὶ Ἀμμώνιον ἐκλέξαντες ἀνέγραψαν. Ἔστι δ' ὃ κλοπὴ τὸ πεφώρηται, ἀλλ' (ὡς ἀπὸ καλῶν ἠθῶν) ἢ πλασμάτων, ἢ δημιουργημάτων ἀποτύπωσις. Καὶ εἰδ' ἂν ἐπαχμάσαι μοι δοκεῖ τηλικαῦτά τινα τοῖς τῆς φιλοσοφίας δόγμασι, καὶ εἰς ποιητικὰς ὕλας πολλαχῇ συνεμβλῆναι καὶ φράσεις, εἰ μὴ περὶ πρωτείων νῦν Διὰ παντὶ θυμῷ πρὸς Ὅμηρον, (ὡς ἀνταγωνιστὴς νέος πρὸς ἤδη τεθαυμασμένον), ἴσως μᾶλλον φιλονεικότερον, καὶ οἱονεὶ διαδρασατιζόμενος, οὐκ ἀνωφελῶς δ' ὅμως, διημερεύετο.

——ἀγαθὴ (γὰρ κατὰ τὸν Ἡσίοδον) ἔρις ἥδε βροτοῖσι,

καὶ πῇ ὄντι καλὸς ἔτι καὶ ἀξιονικότατος δυκλείας ἀγών τε καὶ στέφανος, ἐν ᾧ καὶ τὸ ἡττᾶσθαι πῇ πρὸς μείζονα ἔρωτα οὐκ ἄδοξον.

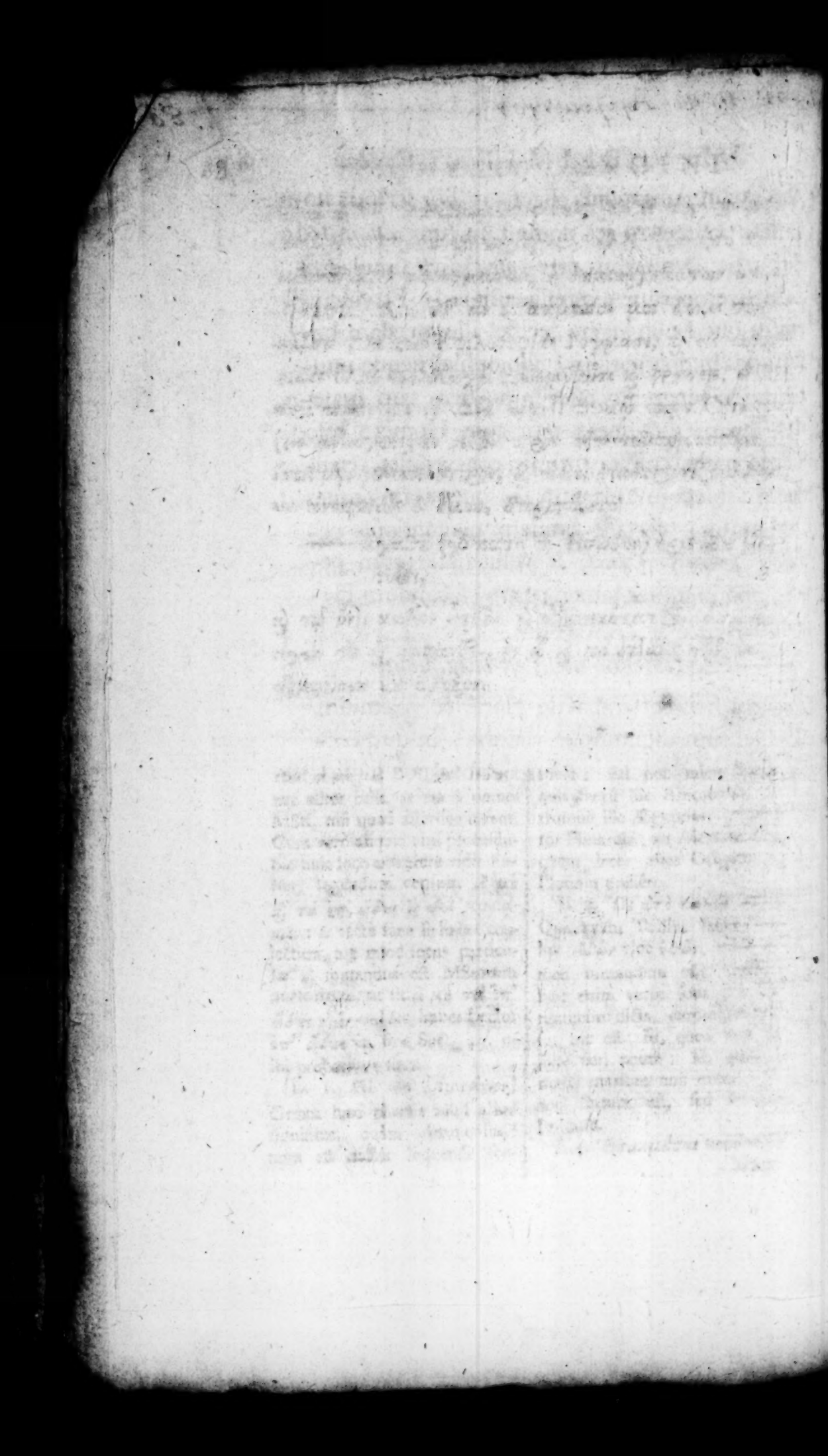
Οὐκοῦν

runt εἰ μὴ τὰ * * ἐπ' ἴνδυς: nec aliter Edit. prima & omnes MSti, nisi quod asteriſco carent. Cum verò aliquid vitii proculdubio huic loco adhærere vidit Faber, legendum cenſuit, εἰ μὴ καὶ τὰ ἐπ' εἴδυς οἱ περὶ Ἀμμώνιον: & rectè ſane ſe habet conjectura, niſi quod locus particulæ καὶ mutandus eſt MStorum auctoritate, ut ſit εἰ μὴ τὰ ἐπ' εἴδυς καὶ οἱ περὶ &c. habes Lector ἐπ' εἴδυς in fine Sect. 43. ut ibi probaturus ſum.

L. 1. Οἱ περὶ Ἀμμώνιον] Græca hæc phraſis nihil aliud ſignificat, quàm Ammonius: nota eſt doctis loquendi formula: ſed non adeo liquet, quis fuerit hic Ammonius: utrumne ille Ægyptius, præceptor Plutarchi; an Alexandrinus, quem inter alios Origenes & Plotinus audiêre.

L. 2. Ὡς ἀπὸ καλῶν ἠθῶν] Quanquam Tollius legere voluit εἰδῶν vice ἠθῶν, nihil tamen mutandum eſſe cenſeo: hæc enim verba ſunt per Parentheſin dicta, eorumque ſenſus hic eſt: Id, quod non injuſtè fieri poteſt; id, quod à malis moribus non evenit: ſc. non furtum eſt, ſed honeſta Imitatio.

L. 4. Ἐπαχμάσαι μοι δοκεῖ] Manu-

tim etiam Ammonius eligens in *ſuis* ſcriptis notâſſet. Hæc vero res non eſt furtum *ullum*, ſed (ut à bonis moribus *fieri poteſt*) ſive ſimulacrorum ſive operum expreſſa effigies. Et videtur mihi, quòd non vigere feciſſet ille quædam hujuſmodi in dogmatibus philoſophiæ, neque multis in locis ingreſſus eſſet in poëticas tam materias, quàm dictiones, niſi cum Homero toto animo meherculè de primis concertâſſet, (tanquam athleta juvenis cum eo, quem jam omnes admirantur), fortaſſe quidem contentionis cupidiùs *quàm par fuit*, & velut haſtâ eum petens, non inutiliter tamen: nam (ſecundum Heſiodum)

—— *hæc contentio utilis eſt mortalibus*,

& reverâ hoc certamen de gloriâ & præmium eſt pulchrum dignumque victoriâ; in quo *certamine* vinci quidem nos à majoribus non inglorium eſt.

Ergo

Manutiana, quam aliæ Editiones ſecutæ ſunt, lectio eſt ἐμβιβάσαι: ſed hæc vox, quam edidi, extat in Edit. primâ & quinque MStis: fortaſſe Longinus hanc vocem uſurpavit pro *vigere facio*, quo in ſenſu rectè hîc invenitur. Manutii lectiones, fateor, mihi ſæpè ſuſpectæ ſunt, quoties omnibus MStis adverſentur; quia ille multa per totum hoc Longini opus emendavit (ut dicit), nec tamen ſemel nos docuit, quæ lectio ſua eſſet, quæve MSti.

L. 6. Συμβιβῶσι] Ita Ed. prima & MS. Par. ſed Tollio magis placet Manutii lectio συνεκβιβῶσι: neſcio tamen, cur συμβιβῶσι repudietur, cum ſignificet propriè *ingredi* ſive *accedere*, ut in Sect. 9. p. 52. ὡς εἰς τὰ ἡρωϊκὰ μεγέθη συμβαίνειν ἐθίζει.

L. 4.

Sect. XIV. Οὐκοῦν ἡμᾶς, ἡνίκ' ἂν διαπονῶμεν ὑψηγορίας τι καὶ μεγαλοφροσύνης δεόμενον, καλὸν ἀναπλάττεσθαι ταῖς ψυχαῖς, πῶς ἄν, εἰ τύχοι, ταυτὸ τοῦθ' Ὅμηρος εἶπεν, πῶς δ' ἂν Πλάτων ἢ Δημοσθένης ὕψωσαν, ἢ ἐν ἱστορίᾳ Θουκυδίδης· περσαίπολλα γὰρ ἡμῖν καὶ ζῆλον ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα, καὶ οἷον διαπρέπουσα, τὰς ψυχὰς ἀνοίσει πως πρὸς τὰ ἀνειδωλοποιούμενα μέτρα. Ἔτι δὲ μᾶλλον, εἰ καὶ ἐκεῖνο τῇ διανοίᾳ προσυπογράφοιμεν, πῶς ἂν τόδε τι ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενον παρὼν Ὅμηρος ἤκουσεν, ἢ Δημοσθένης, ἢ πῶς ἂν ἐπὶ τούτῳ διετέθησαν· τῷ γὰρ ὄντι μέγα τὸ ἀγώνισμα, τοιοῦτον ὑποτιθεὶς τὴν ἰδίων λόγων δικαστήριον καὶ θέατρον, καὶ ἐν τηλικούτοις ἥρωσι, κριταῖς τε καὶ μάρτυσιν, ὑπέχειν τὴν γραφομένων εὐθύνας προσταχθαι. Πλέον δὲ τούτων παρορμητικόν, εἰ προστιθείης, πῶς ἂν ἐμοῦ ταῦτα γράψαντος ὁ μετ' ἐμὲ πᾶς ἀκούσεται αἰών; Εἰ δέ τις αὐτόθεν φοβοῖτο, μὴ τοῦ ἰδίου βίου καὶ χρόνου φθέγξαιτό τι ὑφήμερον, ἀνάγκη καὶ τὰ συλλαμβανόμενα ὑπὸ τ τούτου ψυχῆς ἀπολλῦ

L. 4. Ὕψωσαν] Forte ὕψωσεν; sic enim paullo infrà occurrit Ὅμηρος ἤκουσεν, ἢ Δημοσθένης.

L. 14. Εὐθυώρας παραίχθαι] Editio prima habet εὐθυώρας * * Manutius verò edidit καὶ μὴ παῖξαι, pro quo Langbænius mavult καὶ μὴ πλῆσαι. Ego MStorum omnium lectioni adhæreo, totumque locum sic lego, ὑπέχειν τὴν γραφομένων εὐθυώρας παραίχθαι. *exerceri in ratione scriptorum reddendâ.* Vox παίζω non solùm significat *ludo puerorum more*, sed & ludo athletarum more, unde occurrit apud Epictet. παίζω τὴν παλαιστρὰν, *ago palæstritam*, sive *ludo palæstrâ*: & sic locus, ubi athletæ se solebant exercere, à Latinis vocatur *ludus*: cujusmodi plures erant Romæ. *Æmilium circà ludum Faber imus*, &c. Hor. de Art Poet. v. 32. *ludum gladiatorium exædificari.* Sueton. in vitâ Cæsar. c. 31. sic & dicitur *ludus palæstræ*, & *ludus*

Ergo & nos decet, cum molimur aliquid, quod Sublimitatem & animi altitudinem exigat, animis effingere quomodo forſitan Homerus hoc idem dixiſſet; & quomodo id Plato, vel Demoſthenes, vel in hiſtoria Thucydides Sublime effeciſſet: illæ enim perſonæ, ex imitatione nobis occurrentes & velut prælucentes, animos *noſtros* efferent ad illos *Sublimitatis* terminos, quorum imaginem ob oculos poſuimus. Tum vero magis, ſi illud quoque cogitationi repræſentemus, quomodo hoc, quod à me dicitur, auditum accepiſſet Homerus, ſi adeſſet, aut Demoſthenes; vel quomodo hoc affecti eſſent: reverà enim magnum eſt certamen, tale conſtituere noſtrorum ſcriptorum tribunal theatrumque, & apud tantos heroas, judiceſque *ſimul* & teſtes, in ratione ſcriptorum reddendâ exerceri. Majus autem his incitamentum *eſt*, ſi addideris, quomodo de me, qui hæc ſcripſerim, judicabit omne ſequens ſæculum? Si quis autem ipſo *ſcribendi* tempore vereatur, ne non pronunciet aliquid, quod ſuæ vitæ temporique ſuperſit, neceſſe eſt ut etiam ea, quæ illius mente concipiuntur,

Optimos ſcriptores in ſcribendo ante oculos noſtros ponendos eſſe.

ludus armorum: Hæc vox παλαῖσθαι (quo modo eam explicavi) mihi eò magis placet, quòd Longinus in principio hujus ſententiæ eâdem metaphorâ ἀγώνισμα uſus eſt: utraque enim vox, ἀγώνισμα & παλαῖσθαι, de athletis uſurpari ſolet.

L. 17. Μὴ τῶ ἰδίῳ] Forte, μὴ τῷ ἰδίῳ βίῳ ἢ χρόνῳ OT φθέγξαιτο.

L. 2.

λῆ καὶ τυφλὰ ὥσπερ ἀμβλεῦσι, πρὸς τὸ τῆς εὐφημίας ὅλως μὴ τελεσφορήμασα χρόνον.

Sect. XV. Ὄγκος, καὶ μεγαληγορίας, καὶ ἀγῶνος. ἐπὶ τούτοις, ὦ νεανία, καὶ αἱ Φαντασίαι παρασκευαζικώταται· ἕτω γὰρ εἰδωλοποιίας αὐτὰς ἔνιοι λέγουσι· καλεῖται μὲν γὰρ κοινῶς φαντασία, πᾶν ἐννόημα λόγῳ γλυπτικὸν, ὁπωσοῦν παρεισάγον· ἤδη δ' ἐπὶ τούτων κεκράτηκε τοῦνομα, ὅταν ἃ λέγῃς, ὑπ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ πάθους βλέπειν δοκῇς, καὶ ὑπ' ὄψιν τιθῇς τοῖς ἀκούουσιν. Ὡς δ' ἕτερόν τι ἡ ῥητορικὴ φαντασία βούλεται, καὶ ἕτερον ἡ παρὰ ποιηταῖς, οὐκ ἂν λάθοι σε, ὅτι τὸ μὲν ἐν ποιήσει τέλος ἐκπλῆξις, τὸ δ' ἐν λόγοις ἐνάργεια· ἀμφότερα δ' ὅμως τοῦτ' ἐπιζητοῦσι, τὸ συγκεκινημένον.

Ὦ

L. 2. Ὅλως] Ita MSti Par. & Vat. 3. itemque Editio pr. non, ut Manutius edidit, ὅλης.

L. 3. Ὄγκος, καὶ &c.] Alium & quintum Longinus hîc profert modum, unde ad Sublimes ſenſus excitandos via aperiatur; nempe Imagines vel Viſiones.

L. 4. Φαντασίαι] *Quas* φαντασίας *Græci vocant, nos ſanè* Viſiones *appellemus; per quas Imagines rerum abſentium ita repræſentantur animo, ut eas cernere oculis ac præſentes habere videamur.* Quinctil. Inſt. Or. l. 6. c. 2.

Ibid. Οὕτω γὰρ εἰδωλοποιίας αὐτὰς ἔνιοι λέγουσι] Duas priores voces addidi auctoritate Edit. pr. MStorumque Par. & Ambr. necnon (ut dicit Tollius) quatuor aliorum: non eſt autem, ut hanc lectionem cum Tollio improbemus eò, quòd vox ἔνιοι hîc non bene videtur convenire cum ſequentibus ἤδη δ' ἐπὶ τούτων κεκράτηκε τοῦνομα: illud enim κεκράτηκε non de omnibus intelligendum eſt, ſed innuit ſolùm id nomen apud ἐνίους quoſdam, eoſque fortaſſe Rhetoricæ magiſtros, valuiſſe.

L. 7. Ἤδη δ'] Ita Editio pr. & omnes MSti: Manutius vero legit ἰδίως.

L. 12.

piuntur, imperfecta & cæca quaſi abortum patiantur, omnino non perducta ad tempus famæ apud poſteros *vigentis*.

Prætereà, juvenis, Sublimitatis, & magnitudinis, & vis actuoſæ maximè effectrices ſunt etiam Viſiones (vel Imagines): quippe ſic nonnulli appellant ipſas imaginum fictiones: vocatur enim generaliter Viſio, quidvis mente conceptum orationem generans, quomodocunque adſit; jam verò in his nomen valuit, cum ea, quæ dicis, divino quodam furore & Affectu cernere videaris, eaque ob oculos audientium ponas. Quòd vero aliud quiddam velit rhetorum Viſio, & aliud illa poëtarum, non poteſt te latere; neque quòd Viſionis in poëſi finis ſit terror, ejus autem in orationibus *ſolutis* evidentia; utræque res tamen hoc quærant, *nempe* commotionem *animi*. *De Viſionibus.*

O

L. 12. Ἔμπληξις] Sic Editio prima & Manutius, itemque MStus Par. & hæc vox, etſi nullis in Lexicis inveniatur, tamen æquè poteſt ſignificare *ſtupor* & *perterrefactio*, ac ἐμπληξία, quæ in hoc ſenſu frequenter occurrit. Fr. Portus primus edidit ἔκπληξις typographico, opinor, errore.

Ibid. Τῆς δ' ἐν λόγοις ἐνάργειας] Audi quid de hujuſmodi, quæ apud Oratores optimos inveniuntur, Viſionibus ſive Imaginibus, quarum finis eſt evidentia, dicat Quinctilianus in Inſt. Orat. l. 6. c. 2. *Ut hominem occiſum querar, non omnia, quæ in re præſenti accidiſſe credibile eſt, in oculis habebo? non percuſſor ille ſubitus erumpet? non expaveſcet circumventus? exclamabit? vel rogabit? vel fugiet? non ferientem, non occidentem videbo? non animo ſanguis, & pallor, & gemitus, extremus denique*

Ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε· μὴ πίσευέ μοι
Τὰς αἱματωπεῖς καὶ δρακοντώδεις κόρας·
Αὗται γάρ, αὗται πλησίον δρώσκουσί μου.
καὶ,
Οἵ μοι, κλαυτῇ μ' ποῖ φύγω;

Ἐνταῦθ' ὁ ποιητὴς αὐτὸς εἶδεν ἐμμανὰς ὃ δ' ἐφαντάσθη, μικρᾷ δεῖν θεάσασθαι καὶ τὰς ἀκόντας ἠνάγκασεν. Ἔστι μὲν οὖν φιλοπονώτατος ὁ Εὐριπίδης δύο ταυτὶ παθεῖν, μανίας τε καὶ ἔρωτας, ἐκλαμψῆσαι, καὶ τούτοις, ὡς ἐκ οἶδ' εἴ τισιν ἑτέροις, ἐπιτυχέστατος· μᾶλλον ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλαις ἐπιτίθεται φαντασίαις ἐκ ἀτολμότερος· ἦκιστά γέ τοι μεγαλοφυὴς ὢν, ὅμως τῇ αὐτὸς αὑτῷ φύσιν ἐν πολλοῖς γνώμῃ τραγικῇ προσπλησίασε,

que expirantis hiatus insidet? & Idem dicit in l. 8. c. 3. *An quisquam tam procul à concipiendis imaginibus rerum abest, ut cum illa Ciceronis in Verrem legit,* Stetit soleatus Prætor populi Romani, cum pallio purpureo, tunicâque talari, mulierculâ nixus in littore, *non solum ipsum os intueri videatur, & locum, & habitum; sed quædam etiam ex iis, quæ dicta non sunt, sibi ipse adstruat? Ego certè mihi cernere videor & vultum & oculos & deformes utriusque blanditias, & eorum, qui aderant, tacitam aversationem ac timidam verecundiam.*

L. 1. Ὦ μῆτερ &c.] Verba sunt Euripidis in Oreste. v. 255.

L. 2. Τὰς αἱματωπεῖς &c.] Intellige Furias, quæ apud Poëtas sæpius sic describuntur: & huc videntur respicere illa, quæ Virgilius dicit in Æn. l. 4. v. 470.

Aut Agamemnonius scenis agitatus Orestes,
Armatam facibus matrem & serpentibus atris
Cum fugit, ultricesque sedent in limine Diræ.

Hujus etiam generis est illa Visio, quam Alcmæoni tribuit Cic. in Acad. quæst. l. 4.

Unde hæc flamma oritur?——
Incende, incende: adsunt, adsunt; me, me expetunt:
Fer mi auxilium, pestem abige à me:

Flam-

Ἀ μηδὲν, ἀπέτεων or &c.
acbeth's celebrated soliliquy, in Shakspeare,
t before he perpetrates the murder of the
g, is as lively an instance of the power
e imagination, as can be produced.
Macbeth. Act. Sc.

ἐπιτίθεσθαι] De hac Voce Valeken. in
Herodot. III. p. 236. 45

O mater, obſecro te, ne contra me excites
Sanguinoculas & anguicomas virgines:
Ipſæ enim, ipſæ prope me inſiliunt.

&,

Hei mihi! interficiet me: quò fugiam?

Hic poëta ipſe vidit furias; & id, quod imaginatus eſt, coëgit auditores quoque propemodum videre. Eſt igitur quidem Euripides imprimis ſtudioſus tragicè exprimendi duos hos Affectus, furoreſque & amores, & in his *Affectibus* (ut neſcio an in ullis aliis) feliciſſimus: veruntamen non inaudax eſt ad alias quoque Viſiones aggrediendas: ſanè cum minimè naturâ Sublimi eſſet, tamen ipſe ſuam naturam coëgit in

Flammiferam hanc vim, quæ me excruciat,
Cæruleæ, incinctæ igni incedunt (fortè *incendunt*):
Circumſtant cum ardentibus tædis——.

L. 5. Οἵ μοι &c.] Vide Euripidis Iphigeniam T. v. 408.

L. 6. Αὐτὸς οἶδεν ἐεννύας] Manutius edidit αὐτὸς ὐκ οἶδεν: ſed Editio pr. & MSti Par. Ambr. & Vat. duo non habent ὐκ: quos ſequi malo, præſertim cum Longinus in hâc ipsâ Sect. paulò infrà dicit οἱ καθ' ἡμᾶς δεινοὶ ῥήτορες, καθάπερ Τραγῳδοὶ, βλέπουσιν ἐεννύας. Si Tragœdi in genere, cur non Euripides etiam dicatur *furias videre*, i. e. oculis animi videre?

L. 10. Εἴ τισιν ἐτέρωις] Ita omnes MSti, & Editiones ante Tollianam; ut Tollius, doctiſſimi Stanleii, in notis ad Æſchylum, conjecturam εἴ τις ἕτερος in textum induxit, quod nollem factum: quid eſt enim cauſæ, cur repudiemus iſtam veterum cod. lectionem? Fefellit, opinor, Stanleium conſtructio hujus loci non ipſi ſatis manifeſta: ſubintelligenda eſt enim hîc præpoſitio ἐν, quæ in primâ ſententiæ parte præceſſit, quaſi Longinus dixiſſet καὶν τούτοις, ὡς ὐκ οἶδ' εἰ ἔν τισιν ἑτέρωις, &c.

L. 3.

ἐνάσκασε, καὶ παρ' ἕκαστα ἐπὶ τῶν μεγεθῶν, ὡς ὁ Ποιητὴς,

Οὐρῇ δ' ὑψοῦ τε καὶ ἰσχίον ἀμφοτέρωθεν
Μαίεται, ἐὲ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι.

Τῷ γῦν Φαέθοντι παραδιδοὺς τὰς ἡνίας ὁ Ἥλιος,

Ἔλα δή, μήτε Λιβυκὸν αἰθέρ' εἰσβαλών·
Κεᾶσιν γὰρ ὑγρὰν οὐκ ἔχων, ἀψίδα σὴν
Κάτω διήσει, ——————————

φησίν. Εἶτ' ἐξῆς,

Ἴει δ' ἐφ' ἑπτὰ Πλειάδων ἔχων δρόμον.
Τοσαῦτ' ἀκούσας εἶτ' ἔμαρψεν ἡνίας·

Κρούσας

L. 3. Οὐρῇ δ' &c.] Hi verſus occurrunt in Homeri Iliad. v. v. 170.

L. 6. Ἔλα δή &c.] Hic locus videtur deſumptus fuiſſe ex Euripidis tragœdiâ, cui nomen fuit Phaëthon: ſed ea jam omnino periit: Proculdubio eam ob oculos habuit Ovidius in Metam. l. 2. v. 131. cum apud ipſum Phœbus currus ſuos Phaëthonti commodans ſic loquitur,

Zonarumque trium contentus fine, polumque
Effugito Auſtralem, junctamque Aquilonibus Arctον:
Hâc ſit iter, manifeſta rotæ veſtigia cernes.
Utque ferant æquos & Cœlum & Terra caloret,
Nec preme; nec ſummum molire per æthera currum:
Altiùs egreſſus cæleſtia tecta cremabis,
Inferiùs terras; medio tutiſſimus ibis.

Sed id Sublime, quod ab Euripide hîc mutuatus fuit, floſculis ſuis attenuavit, & pænè vitiavit. Nullibi verò ferè occurrit Sublimior Viſio, quàm illa, quâ in Deboræ cantico poſt victum Siſeram Judic. cap. 5. v. 28. &c. deſcribitur gloriatio matris Siſeræ, cum illa ſuum filium expectaret redeuntem, & (ut ſpem ſibi fecerat) ex victoriâ redeuntem: *Per feneſtram proſpectabat, & exclamabat mater Siſeræ per cancellum: Cur tardè venit currus ejus? cur morantur*

in multis *locis* tragicam & *erectam* fieri, & ubique in Sublimibus (ut *dicit* Poëta ille)

Caudâ & latera & lumbos utrinque
Ferit, ſeque ipſe concitat ad pugnandum.

Phaëthonti igitur Sol cum tradidiſſet habenas, *apud illum ſic* dicit,

Age verò, neque Libycum aërem ingreſſus;
Temperiem enim humidam non habens, tuum currum
Deorſum tranſmittet.

Deinde poſteà,

I verò ad ſeptem Pleiadas tenens curſum:
Tot cum audiiſſet, deinde corripuit habenas;
Quatienſque

tur inceſſus curruum? Sapientes ex principibus ejus fœminis illi reſpondebant, etiam ipſa ſibi reſpondebat: Annon aſſecuti ſunt? annon jam partiuntur prædam? unam puellam, ſeu potiùs duas unicuique viro? Siſeræ verò præterea prædam veſtis diverſis coloribus ornatæ, veſtis diverſos colores acu pictos habentis, imò veſtis utrinque variegatæ, eorumque collo, qui ſpoliis potiti ſunt, non indignæ.

Ibid. Λιβυκὸν αἰθέρ'] i. e. Zonam (ut vocant) torridam: ei enim Libya, Africæ pars, ſubjici Euripidi videbatur.

L. 7. Ἀψίδα σὺ κάτω δήσει] Manut. Robort. & omnes MSti habent ἀψίδας ἥν γε δίεσι: ſed nullus dubito, quin Fabri conjectura recipienda ſit, qui legere jubet ἀψίδα σὺ κάτω δήσει: vox enim δίεμι (ut idem dicit) non eſt activæ ſignificationis, quale eſt δίημι: ita δήσει σὺ ἀψίδα ad verbum, erit, *tranſmittet currum tuum*, i. e. locum cadenti currui dabit.

L. 10. Ἐφ' ἑπτὰ &c.] i. e. versùs eam Zodiaci partem, quà occurrit Taurus, cujus in dorſo ſunt ſeptem Stellæ vocatæ Pleiades.

L. 11. Ἔστ'] Ed. pr. & omnes MSti habent τὶς: pro quo legendum opinor ταῦς, (quod & Barneſius edidit in Eurip. fragm.) nam infrà legitur Ἰπτάμενος παῦδα γεθεταῦν.

Κρύσας ἡ πολυεᾶν πτεροφόρων, ὀχημάτων
Μεθῆκεν· αἱ δ' ἔπλαν' ἐπ' αἰθέρ· πυχάς.
Πατὴρ δ' ὅπιθε νῶτα σειρὰν βεβὼς
Ἵππους, παῖδα νεθεὶς, Ἐνεῖσ' ἔλα,
Τῇ ῥα τρέφ' ἅρμα, τῇ δέ.——

Ἆρ' οὐκ ἂν εἴποις, ὅτι ἡ ψυχὴ τὸ γεώφρον σωεπιβαίνει τῷ ἅρματι, καὶ συγκινδυνεύουσα τοῖς ἵπποις συνεπέρωται; ὃ γὰρ ἂν, εἰ μὴ τοῖς θεσπεσίοις ἐκείνοις ἔργοις ἰσοδρομοῦσα ἐφέρετο, τοιοῦτ' ἂν ποτε ἐφαντάσθη. Ὅμοια καὶ τὰ ἐπὶ τῷ Καλχαίνθεως αὐτῷ,

Ἀλλ', ὦ φίλιπποι Τρῶες——.

Τῷ δ' Αἰχύλῳ φαυλασίαις ἐπιτολμῶντι ἡρωϊκωτάταις, (ὥσπερ καὶ οἱ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας παρ' αὐτῷ,

Ἄνδρες,

L. 1. Πτεροφόρων, ὀχημάτων μεθῆκεν] Ita verba interpungenda esse censeo, ut vox ὀχημάτων, non cum πτεροφόρων, sed cum μεθῆκεν conjungatur, & sit genitivi casûs vi præpositionis μὴ in voce μεθῆκεν: quamvis enim Interpretes putent ὀχήματα *currus* hîc poni pro *equos*, ut in illo Virgilii——*neque audit currus habenas*, tamen mihi satis constat Euripidem nolle post ὀχημάτων (etiam si hâc voce pro *equis* usus esset) dicere αἱ δ' ἔπλαν' &c. sed si disjungas πτεροφόρων ab ὀχημάτων, vox πτεροφόρων potest esse fœminini generis, & significare *alatarum equarum*, vel (ut Virg. loquitur in Æn. l. 7. 277.) *alipedum*. Eumelus Corinthius Bronten & Steropen Equas Solis nominat: easque Soli tribui solitas esse probat Ez. Spanhemius ad Callimach. p. 434.

L. 3. Σειρὰν] Lege σειρὰς; vox enim σεῖρος significat *astrum*, unde σείριος est *astricus*, vel *equus astricus*; nam omnes Planetæ suos habere equos putabantur. Faber. Hæc vox, quam Faber suæ conjecturæ tribuit, extat in Edit. pr. & MSto Par. pro quâ Manutius edidit σειρὰν.

L. 5. Τῇ ῥα τρέφ'] Ita Editio pr. & MSti Vat. duo: quod melius est quàm Manutianum illud τῇ ῥ' ἕτερ', &c.

L. 7. Τοῖς ἵπποις] Communiter

Quatienſque ſcuticâ latus equarum alatarum,
cum currubus
Dimiſit eas; illæ autem volabant ad ætheris
convexa:
Pater verò ponè tergum equi aſtrici conſcendens
Equitavit, admonens filium, Illâc age,
Hâc verte currum, & hâc &c.

Annon poſſis dicere, animum ſcribentis ſimul *cum Phaëthonte* conſcendere currum, & in eodem verſatum periculo unà cum equis volare? neque enim, niſi ferretur curſu æquali factis illis cœleſtibus, talia unquam imaginari potuiſſet. Similia *ſunt* etiam illa, quæ apud ipſum de Caſſandrâ *dicuntur*,

Sed, O Troës pugnis equeſtribus gaudentes &c.

Et cum Æſchylus audax ſit in concipiendis Viſionibus maximè heroïcis, (ut apud ipſum *Tragœdia vocata* ſeptem ad Thebas dicit

Viri

muniter hîc Longinus uſurpat vocem ἵπποις pro *equis & equabus*: Sed referri debet ad equas Solis ſuprà ab Euripide memoratas.

L. 11. Ἀλλ' ὦ &c.] Euripidis tragœdia, unde hæc deſumpta ſunt, hodie non extat: videtur tamen de Caſſandrâ, vate illâ *non unquam Teucris creditâ*, ſcripta fuiſſe: Longinus initium tantùm loci illius, quem adeò admiratur, citavit; Lectoresque ſuos ad ipſam tragœdiam tunc temporis extantem remiſit.

L. 13. Καὶ οἱ ἔπλα ἐπὶ Θήβας] Edit. pr. & MSti Par. & Vat. 3. habent χῆ; & MS. Par. Θήβας, non vulgatum Θήβαις: Hanc Trag. Plut. appellat τὸ μέγιστον τῶν Αἰσχύλου δραμάτων, *omnium Æſchyli Fabularum maximè Sublimem*: Ariſtophanesque in Ranis eam vocat Ἄρεος μεστὸν, *Marte plenam, adeóque*

Ἄνδρες, φησὶν, ἑπτὰ, θύραι λοχαγέται,
Ταυροσφαγοῦντες εἰς μελάνδετον σάκος,
Καὶ σιγάνοντες χερσὶ ταυρείαν φόνον,
Ἄρειόν τ', Ἐνυὼ, καὶ φιλαίματον Φόβον
Ὁρκωμότησαν, ——————

ἢ ἴδιον αὐτῆς πρὸς ἀλλήλους δίκαια οἴκοι συνομνύμενοι θάνατον), ἐνίοτε μὲν τοῖς ἀκατεργάστοις, καὶ οἰονεὶ πυκνοειδέσι τὰς ἐννοίας καὶ ἀμαλάκτοις φέρονται, ὅμως ἑαυτὸν ὁ Εὐριπίδης καὶ ἐκείνοις ὑπὸ φιλοτιμίας τοῖς κινδυνώδεσι προσβιάζει. Καὶ πῶς μὲν Αἰσχύλῳ πρέπει τὰ τοῦ Λυκούργου βασίλεια καὶ ἡ ἐπιφάνειαν τοῦ Διονύσου θεοφορεῖται,

Ἐνθουσιᾷ δὴ δῶμα, βακχεύει τέγη.

ὁ δ' Εὐριπίδης τὸ αὐτὸ τοῦτ' ἑτέρως ἐφηδυσμένως ἐξεφώνησε,

Πᾶν ὄρος συνεβάκχευσ' ὄρος.

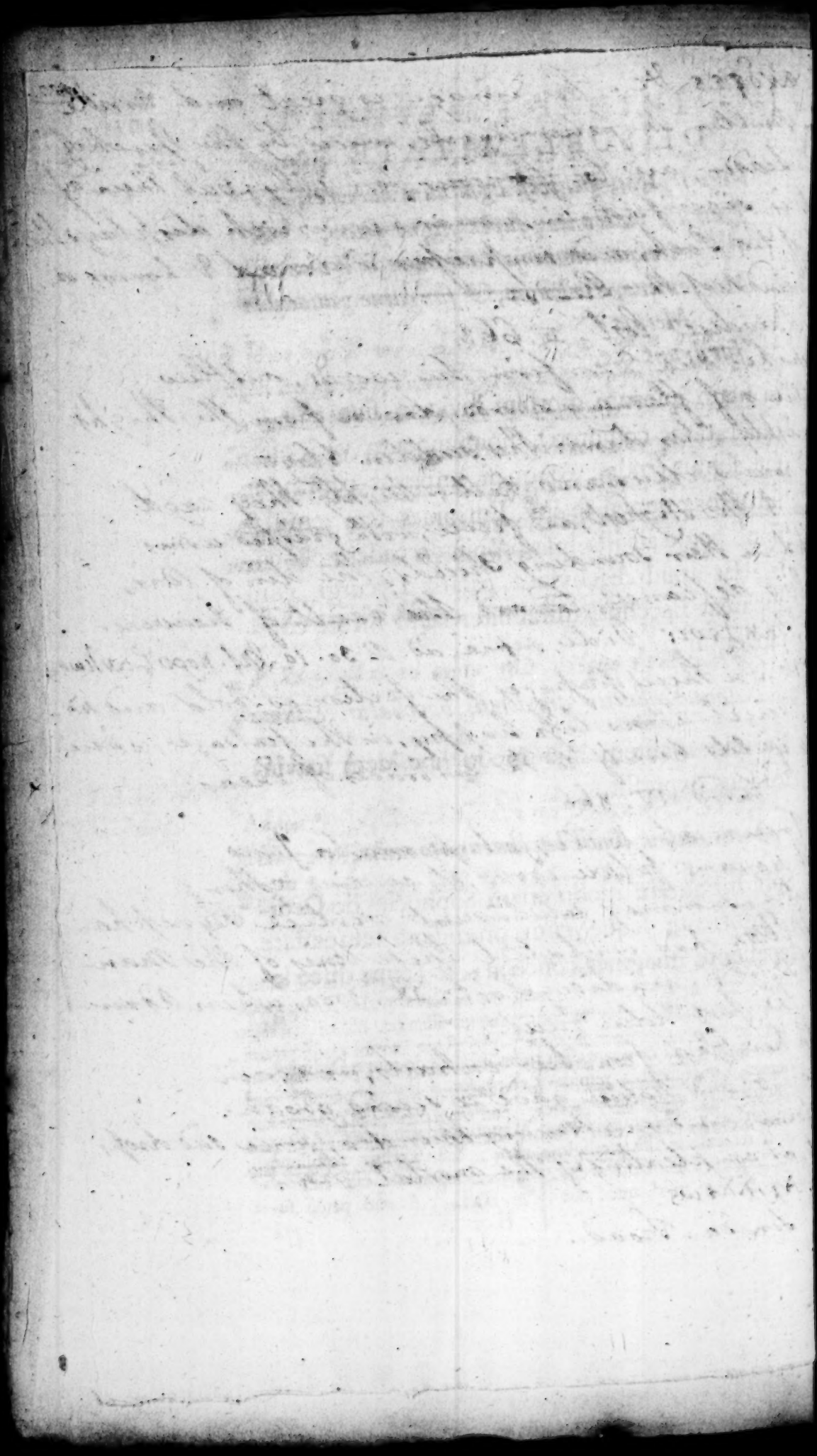
Ἄκρως δὲ καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ Οἰνόπου καὶ ἑαυτὸν μετὰ διοσημείας τινὸς πάντους τεφάνλαι, καὶ, κατὰ τὴν ἀπόπλουν τῶν Ἑλλήνων, ἐπὶ τ' Ἀχιλλέως περ-

(addit Idem) *plenam, ut nemo illam viderit, quin esset belli amantissimus.* In illâ tragœdiâ septem inclyti duces solenni modo jurârunt se aut vi expugnaturos urbem Thebas, aut illic pugnando morituros: Æschylus verò hoc eorum juramentum in sequentibus versibus describit.

L. 16. Πᾶν ὄρος συνεβάκχευσ' &c.] i. e. totus mons bacchantibus assonuit: Æschylus ipsam domum facit bacchari & instinctam esse: Euripides verò mollius quiddam suaviusque profert, cum nihil aliud monti tribuit, nisi quòd bacchantium voces recinat.

L. 17.

avdges &c. The image is great and terrific.
Milton, the fallen Angels, roused by the speech of
leader, are too furious for reply: but their af-
t is signified, in a manner, which displays the
of the Poet, and impresses a dread & horror on
minds of the Reader.
Paradise lost. I. 663.
spake; and to confirm his words, outflew
llions of flaming swords, drawn from the thighs
mighty Cherubim: the sudden blaze
round illumin'd hell: highly they rag'd
inst the Highest, and fierce, with grasped arms
h'd, on their sounding shields, the din of War,
ling defiance toward the vault of heaven.
. Βαλλεσκε. Vide supra ad P. 30. 10. Ms. κορυ Βαλλοντα
16. In these passages, the fiction is bold and no-
. Virgil is no less happy, in the passage, where
yields herself to the embraces of Eneas:
Eneid IV. 166.
Prima et tellus, et pronuba Juno
t signum: fulsere ignes, et conscius æther
ubri; summoq ululārunt vertice Nymphæ.
Milton has imitated these lines of the man
Bard; Paradise Lost. IX. 1000, when Adam
the forbidden fruit:
h trembled from her entrails, as again
angs; and nature gave a second groan:
lowerd, and mustering thunder, some sad drops
t, at compleating of the mortal sin.
. Αχιλλεως.
Seneca. Troad.

Viri ſeptem, bellicoſi agminum ductores,
Taurum mactantes ſuper nigro ſcuto,
Tangenteſque manibus taurinum ſanguinem,
Martemque, Bellonam, & ſanguine gaudentem
Metum
Jurârunt &c.

in ſuam ipſorum mortem invicem ſine *ulla ſui* miſeratione conjurati), nonnunquam verò afferat ſenſus rudes, & quaſi impexos parumque ſubactos, tamen ſe ipſe Euripides præ æmulatione cogit ad illa ipſa propiùs accedere pericula. Et apud Æſchylum palatia Lycurgi, cum appareat Bacchus, mirabiliter ſacro furore commoventur,

Numine afflatur jam domus, bacchatur tectum:

Euripides autem alio modo hoc idem ſuavius reddens expreſſit,

Totus autem ſimul bacchatus eſt mons.

Sublimi autem modo etiam Sophocles de Oedipo moriente ſeque cum prodigiosâ tempeſtate ſepeliente imagines concepit; & (cum diſcederent

L. 17. Ἐπὶ τῆς θυέσκου] Videtur Longinus hîc reſpicere Sophoclis Oedip. Colon. (à v. 1525 ad v. 1555), ubi Chorus in tempeſtate illâ prodigiosâ ſic loquitur, Ἔκλυτεν αἰθὴρ, ὦ Ζεῦ &c. vel ad id, quod nuncius ibi dicit de morte Oedipi v. 1657 &c.

L. 19. Ἐπὶ τ' Ἀχιλλέως] Manutius edidit ἔπειτ' Ἀχιλλέως: ſed Tollius rectiſſimè conjecit legendum eſſe ἐπὶ τ' Ἀχιλλέως: ſi verò paulò ſuprà

προφαινομένοις ὑπὲρ τοῦ τάφου. Ἦν ἐκ οἶδ' εἴ τις ὄψιν ἐναργέστερον εἰδωλοποίησε Σιμωνίδου· πάντα δ' ἀμήχανον φαντάσεως. Οὐ μὴν ἀλλὰ τὰ μὲν παρὰ τοῖς ποιηταῖς μυθικωτέραν ἔχει τὴν ὑποκρίσιν, ὡς ἔφην, καὶ πάντῃ τὸ πιστὸν ὑπερβαίνουσαν· τὰ δ' ῥητορικῆς φαντασίας, πάλλιστον ἀεὶ τὸ ἔμπροσθεν καὶ ἐναλλαγές· δεινὰι δ' καὶ ἔκφυλοι αἱ παραβάσεις, ἡνίκ' ἂν ᾖ ποιητικὸν τοῦ λόγου καὶ μυθῶδες τὸ πλάσμα, καὶ εἰς πᾶν προσεκπίπτον τὸ ἀδύνατον· ὡς ἤδη νὴ Δία καὶ οἱ καθ' ἡμᾶς δεινοὶ ῥήτορες, καθάπερ οἱ τραγῳδοί, βλέπουσιν ἐμμανῶς· καὶ ὑδὲ ἐκεῖνο

prà poſt καὶ ponamus comma, ut ſit καὶ, καὶ τὸ ἀπόπλουν τῶν Ἑλλήνων, ἐπὶ τ' Ἀχιλλέως &c.] ſanè ſatis procedet ſententia: nam anteà Longinus dixerat ἐπὶ τοῦ θνήσκοντος Οἰδίπου, jam addit καὶ ἐπὶ τ' Ἀχιλλέως pro τοῦ Ἀχιλλέως, ut alibi τ' ἀνδρὸς pro τοῦ ἀνδρὸς, p. 24. & τ' ἀληθοῦς, p. 34. Hæc tragœdia Sophoclis, ubi Achillis umbram ad tumulum apparentem depinxerat, hodie non extat: ſed legitur apud Senecam in initio Troad. hujus Viſionis infelix imitatio: Ovidius etiam hanc tragœdiam Sophoclis in animo habuit, cum hæc de Achillis manibus apparentibus cecinit in Metam. l. 13. 441.

Hîc ſubitò, quantus cum viveret eſſe ſolebat,
Exit humo latè ruptâ, ſimiliſque minaci
Temporis illius vultum referebat Achilles.

Ubi elegans ille magis, quàm Sublimis, Poëta ſuo more bonis mala immiſcet: cum enim deſcriptionem optimè incepiſſet, uſuſque eſſet felicibus verbis *humo latè ruptâ*, (quæ mirificè docent, quantus is fuerit, qui exiret), derepente ille ſe demittit, ſpirituſque ejus videtur in ultimo verſu omnino cadere & languere.

L. 2. Σιμωνίδου] Simonides fuit celebris poëta Ceius: quem inventorem fuiſſe artificialis Memoriæ tradit Cic. de Orat. l. 2. eumque poëtam his verbis ornat Quinctil. l. 10. c. 1. *Præcipua ejus in commovendâ miſeratione virtus, ut quidam in hâc eum parte omnibus ejuſdem operis auctoribus præferant.*

L. 8.

rent Græci) de Achille apparente ſuper tumulo iis, qui reditum parabant. Quod quidem viſum neſcio an quis evidentius, quàm Simonides, repræſentaverit: ſed omnia *exempla Viſionum* apponere, difficile eſt. Veruntamen ea, quæ *ſunt* apud poëtas, habent exceſſum fabuloſiorem, ut dixi, & ubique id, quod credibile eſt, ſuperantem: quod verò ad rhetoricam Viſionem attinet, id ſemper pulcherrimum eſt, quod ex re & veritate ductum eſt. Sublimeſque tranſitiones *in Rhetoribus* ſunt etiam alienæ, cum forma orationis ſit poëtica & fabuloſa, & incidat in omne id quod impoſſibile eſt: ut jam etiam illi, qui Sublimes (ſi Diis placet) apud nos rhetores ſunt, eodem more, quo tragœdi, vident

L. 8. Παρεκβάσεις] Petra conjecit legendum eſſe παρεκτάσεις, quas Quinctilian. Inſtit. Or. lib. 4. cap. 3. vocat *egreſſus* vel *egreſſiones*: *quæ* (ut dicit) *per totam cauſam varios habent excurſus; ut laus hominum locorumque, ut deſcriptio regionum, expoſitio quarundam rerum non ſolum geſtarum, ſed etiam fabuloſarum.* Interim non video, quare vox παρεκβάσεις rejiciatur, ſi ſic eam explicare liceat, ut ſignificet tales *tranſitus* à perſonâ ad perſonam, quales apud Poëtas occurrunt, cum, narratione omiſsâ, ſe Furias fingunt videre: Hujuſmodi παρεκβάσεις apud Euripidem Sublimis eſt; quia Oreſtes, cum dicit μέθες, μὴ ἔσω &c. inſanus eſt; ſed cum Rhetores, temporibus Longini, Furias ſe videre finxerint, iſta παρεκβάσεις fuit ἐκφυλος aliena, ſc. quæ Poëtis ſolùm conceſſa, & Fabulis magis quàm veris cauſis propria videretur.

Ibid. Ποιητικὸν τῦ λόγυ] Manutianum illud τὸ ante τῦ ſententiam turbat, quia ſequitur τὸ πλάσμα: vox verò τὸ abeſt ab Edit. pr. & MStis Par. & Vat. 3.

L. 10. Οἱ καθ' ἡμᾶς δεινοὶ] Voces δεινοὶ & γενναῖοι, (quæ poſterior paulò infra ſequitur), videntur eſſe per Ironiam dictæ.

ἐκεῖνο μαθεῖν οἱ γλυκεῖοι δύνανται, ὅτι ὁ λέγων Ὀρέστης,

Μέθες, μί' ὕσα τῆδ' ἐμῇδ' ἐγκυύων·
Μέσον μ' ὀχμάζεις, ὡς βάλῃς εἰς τάρταρον,

φαντάζεται ταῦθ', ὅτι μαίνεται. Τί δὲν ἡ ῥητορικὴ φαντασία δύναται; πολλὰ μὲν ἴσως καὶ ἄλλα τοῖς λόγοις ἐναγώνια καὶ ἐμπαθῆ προσεισφέρειν· καταχιρναμένη μέντοι τοῖς πραγματικοῖς ἐπιχειρήσεσιν, ἃ πείθει τὰ ἀκροατὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ δυλοῦται. "Καὶ "μὴν εἴ τις, φησὶν, αὐτίκα δὴ μάλα κραυγῆς "ἀκούσειε περὶ τοῦ δικαστηρίου, εἴτ' ἔκποι τις, ὡς "ἀνέῳκται τὸ δεσμωτήριον, οἱ δὲ δεσμῶται φεύγουσιν, ἀθεὶς ἕτως, ἔτε γέρων ἔτε νέος, ὀλίγωρός "ἐστιν, ὃς οὐχὶ βοηθήσει καθ' ὅσον δύναται. εἰ δή "τις εἴποι παρελθὼν, ὡς ὁ τύτυς ἀφεὶς ἕτός ἐστιν, "οὐδὲ λόγυ τυχὼν σωτηρίας ἂν ἀπόλοιτο." Ὡς νὴ Δία καὶ ὁ Ὑπερείδης κατηγορούμενος, ἐπειδὴ τὰς δύλας μετὰ τῶν ἦτταν ἐλευθέρας ἐψηφίσατο, "τῦτο τὸ "ψήφισμα,

L. 3. Μέθες, μί' ὕσα &c.] Vide Euripidis Oreſtem v. 264.

L. 9. Καὶ μὴν εἴ τις &c.] Hæc ſunt verba Demoſthenis in Or. contra Timocratem non procul à fine. Et hunc locum (ut notat Tollius) Cicero in Or. 4. contra Verrem videtur imitari: *Intereà* (inquit) *ex clamore fama totâ urbe percrebuit, expugnari Deos patrios, non hoſtium adventu inopinato, neque repentino prædonum impetu: ſed ex domo atque coborte prætoriâ manum fugitivorum inſtructam armatamque veniſſe. Nemo Agrigenti neque ætate tam affectâ, neque viribus tam infirmis fuit, qui non illâ nocte eo nuncio excitatus ſurrexerit, telumque, quod cuique ſors offerebat, arripuerit: Itaque brevi tempore ad Fanum ex totâ urbe concurritur.* Sed Cicero hîc non aſſecutus eſt, ſeu potius non conatus eſt aſſequi id, quod in illa Demoſthenis loco præcipuum

17. Υπερίδης. Cicero.

vident furias: & ne hoc illi magnanimi *ſcilicet* poſſunt diſcere, quòd, cum dicit Oreſtes,

Dimitte me, tu quæ es una mearum Furiarum:
Medium me ulnis amplecteris, ut jacias in tartarum,

imaginatur hæc, quia inſanit. Quid igitur rhetorica Viſio poteſt *facere?* orationibus quidem etiam multa forſitan *poteſt* alia afferre, quæ in ſe vim contentionis & Affectûs habent: ſanè immixta argumentationibus negotialibus non tantùm perſuadet auditori, ſed etiam dominatur. " Et ſanè ſi quis (dicit *Demoſthenes*) de-
" repente clamorem ante tribunalia magnum
" audiat; deinde nunciet aliquis apertum eſſe
" carcerem, vinctoſque fugere; nemo, ſive ſe-
" nex ſive juvenis, tam negligens eſt ut non
" auxilium, quantum poterit, ferat: Siquis ve-
" rò ſuperveniens dicat, quòd qui illos emiſe-
" rit, Hic eſt, ſtatim, ne impetratâ *pro ſe* di-
" cendi veniâ, periret." Ut mehercule etiam Hyperides accuſatus, quòd ſervos poſt cladem *acceptam* liberos eſſe decreverit, " Hanc roga-
" tionem

cipuum eſt; nempe fictionem illam perſonæ loquentis, εἰ δ' δή τις εἶπoι παρελθὼν, ὡς ὁ τύτυς ἀφεὶς ὗτός ἐσιν &c.

L. 17. Ὑπερείδης] Inſignis orator Athenienſis, qui eodem, quo Demoſthenes, tempore vixit: hujus *acuminis* mentionem facit Cicero, eumque ſic laudat Quinctil. Inſt. Or, l. 10. c. 1. *Dulcis imprimis & acutus Hyperides; ſed minoribus cauſis, ut non dixerim utilior, magis par.*

L. 2.

" ψήφισμα, εἶπεν, οὐχ ὁ ῥήτωρ ἔγραψεν, ἀλλ' ἡ " ἐν Χαιρωνείᾳ μάχη" ἅμα γὰρ τῷ πραγματικῷ ἐπιχειρεῖν ὁ ῥήτωρ πεφάνταται· διὸ καὶ τὸ τοῦ πείθειν ὄρον ὑπερβέβηκε τῷ λήμματι. Φύσει δέ πως ἐν τοῖς τοιούτοις ἅπασιν ἀεὶ τοῦ κρείττονος ἀκούομεν· ὅθεν ἀπὸ τοῦ ἀποδεικτικοῦ πρὸς τὸ κατὰ φαντασίαν ἐκπληκτικὸν, ᾧ τὸ πραγματικὸν ἐγκρύπτεται πρὸς λαμπόμενον. Καὶ τοῦτ' οὐκ ἀπεικότως πάσχομεν· δυοῖν γὰρ συντατομένοιν ὑφ' ἕν, ἀεὶ τὸ κρεῖττον εἰς ἑαυτὸ τὴν θατέρου δύναμιν πρόσεστι. Τοσαῦτα περὶ τῆς κατὰ τὰς νοήσεις ὑψηλῶν, καὶ ὑπὸ μεγαλοφροσύνης, ἢ μιμήσεως, ἢ φαντασίας ἀπογυμνωμένων ἀρκέσει.

Sect. XVI. Ἀνωτάτω μέντοι καὶ ὁ περὶ σχημάτων ἐφεξῆς τέτακται τόπος· καὶ γὰρ ταῦτ', ἂν ὧν δεῖ σκευάζηται τρόπον, ὡς ἔφην, οὐκ ἂν ἡ τυχοῦσα μεγέθους εἴη μερὶς

L. 2. Ἅμα γὰρ τῷ πραγματικῷ ἐπιχειρεῖν] Infinitivus modus hîc ponitur pro ſubſtantivo: quaſi dixiſſet Longinus ἅμα τῇ πραγματικῇ ἐπιχειρήσει.

L. 4. Ὑπερβέβηκε τῷ λήμματι] i. e. plus fecit, quàm ut auditoribus perſuaderet ſolùm; eos enim commovit & perculit: in iſtis ſuprà citatis Hyperidis verbis rhetorica inest Imago: dat enim perſonam pugnæ Chæronenſi, eamque dicit egiſſe ea, quæ ipſe neceſſitate poſt illam infelicem pugnam adductus egerat: non ſolùm igitur innuit Hyperides eam Rogationem non ei, qui tulit, eſſe in crimine ponendam; ſed & furtim ſui nominis mentionem aufert, dicitque alium fuiſſe ejus Rogationis latæ auctorem: adeò ille non modò ſe nihil mali feciſſe, ſed & nihil omnino feciſſe credi velle videtur.

L. 11. Καὶ ὑπὸ μεγαλοφροσύνης &c.] Paucula verba *hîc* excidiſſe videntur, quorum ſenſum (opinor) in Latinâ Verſione expreſſi.

L. 14.

στιν χειρων. Infinitives substantivè ponitur

υπερβεβηκε &c. He past, and continued to pass the bounds of persuasion. This word, in the present perfect tense imports the lasting impression of the image, or fiction upon the audience.

Homer. Iliad A.

— ος χρυσην αμφιβεβηκας. Who hast protected, and still continuest to protect Chrysa

" tionem (dixit) non rhetor tulit, ſed Chæro-
" nenſis pugna:" ſimul enim cum argumentatione negotiali rhetor Viſionem effecit; quare & perſuaſionis terminum tranſivit *illâ* circumſtantiâ *ex re ductâ*. Naturaliter autem quodammodo in omnibus hujuſmodi rebus ſemper audimus & *attendimus ad* id, quod melius eſt: unde ab eo, quod demonſtrativum eſt, abducimur ad id, quod Viſione nos commovet; in quo occultatur magna luce circumdata pars illa, quæ negotialis eſt. Et hoc non præter rationem patimur; nam, cum duæ res collocatæ ſunt in unum, ſemper melior vim alterius ad ſe trahit.

Hæc ſufficient *dicta* de Sublimibus, quæ ad Senſus attinent, & quæ *vel* ab animi Magnitudine, *vel præcipuarum circumſtantiarum Delectu & Congerie, vel Incremento*, vel Imitatione, vel Viſione naſcuntur.

ILlîc porrò etiam de Figuris in ordine aſſignatus eſt locus; etenim hæ, ſi adhibeantur eo quo debent modo, poſſunt eſſe (ut dixi) minimè vulgaris pars Sublimitatis: veruntamen, quoniam *De Figuris.*

L. 14. Ἀντόθι μὲν τοι &c.] Incipit hîc Longinus de Figuris, quæ ſunt tertius Sublimitatis fons, dicere; ſecundum, qui Affectus reſpicit, fontem ad alium (ut ipſe dicit in Sect. 44.) commentarium reſervaturus.

Ibid. Ἐφεξῆς] Hæc eſt lectio Edit. pr. & MStorum Par. Amb. & Vat. 3. vulgata vox ἐμφερὴς à Manutio profecta eſt.

ἐάν· ὃ μὲν ἀλλ', ἐπεὶ τὸ πάντα διακριβῶν πολὺ ἔργον ἐν τῷ παρόντι, μᾶλλον δ' ἀπρεπέστερον, ὀλίγα τῶν, ὅσα μεγαληγορίας ἀποτελεστικά, τῷ πιστώσασθαι τὸ προκείμενον ἕνεκα καὶ δὴ διέξιμεν. Ἀποδείξων ὁ Δημοσθένης ὑπὲρ τῶν πεπολιτευμένων εἰσφέρει τίς δ' ἴσως ἡ πρὸς φύσιν χρῆσις αὐτῆς; "οὐχ "ἡμάρτετε, ὦ τ ὑπὲρ τ τῶν Ἑλλήνων ἐλευθε- "ρίας ἀγῶνα ἀγάμενοι· ἔχετε γὰρ οἰκεῖα τούτου πα- "ραδείγματα· οὐδὲ γὰρ οἱ ἐν Μαραθῶνι ἥμαρτον, "οὐδ' οἱ ἐν Σαλαμῖνι, οὐδ' οἱ ἐν Πλαταιαῖς." Ἀλλ', ἐπειδὴ (καθάπερ ἐμπνευσθεὶς ἐξαίφνης ὑπὸ θεοῦ, καὶ οἱονεὶ φοιβόληπτος γεγόμενος) τ τῶν ἀριστέων τ Ἑλλάδος ὅρκον ἐξεφώνησεν, "οὐκ ἔστιν ὅπως ἡμάρ- "τετε, ὃ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαν- "τας," φαίνεται δὶ ἑνὸς τοῦ ὁμοτικοῦ σχήματος, ὅπερ ἐνθάδε ἀποσοφιοῦμαι ἐγὼ καλῶ, τοὺς μὲν προγόνους ἀποθεώσας, (ὅτι δεῖ τοὺς ὅτως ἀποθανόντας ὡς θεοὺς ὑμνεῖσθαι παρίστανον), τοῖς δὲ κρίνουσι τὸ τῶν ἐκεῖ προκινδυνευσάντων ἐντιθεὶς φρόνημα, τοῦ δὲ τ ἀπο-

L. 2. Ὀλίγα τῶν] Ita Edit. prima & MSti Par. & Vat. duo, cum vulgò legitur τούτων: sed frequenter (ut alibi notavimus) ὁ pro ὅστις & αὐτὸς per omnes casus apud Longinum occurrit: vide quæ de hâc re dixi in Sect. 10. p. 63. ad voces πρὸ τοῦ τ ἀρετῆς &c.

L. 7. Ὧ τ ὑπὲρ τ τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἀγῶνα ἀγάμενοι] Hæc est lectio Edit. primæ, & MStorum Par. & Ambr. in MSto etiam Vat. 3. desunt vulgatæ illæ voces ἄνδρες Ἀθηναῖοι, & in MStis El. & Vat. 2. occurrit ἐλευθερίας ἀγῶνα. Fateor Manutianam lectionem, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τ ὑπὲρ τ τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας καὶ σωτηρίας κίνδυνον ἀγάμενοι, reperiri in Demosthenis oratione; sed Longinum credo vel memoriâ lapsum, vel brevitate

108.109.

13. ΝΗΝ ΣΟΙΝ ΟΠΩΣ ΗΜΑΡΤΕΤΕ &c. This oath is v
sublime. There are several, however, in the sacr
Writers, which surpass it in grandeur.

Genesis. XXII.

15. And the Angel of the Lord called unto Abraham, ou
of heaven, the second time,

16. and said, By myself have I sworn, saith the L
for because thou hast done this thing ——

17. That in blessing I will bless thee &c.

Jeremiah. XXII. 5.

But if ye will not hear these words, I swear
myself, saith the Lord, that this house shall be
come a desolation.

quoniam omnes eas accuratè in præſens tractare multi laboris eſſet, ſeu potius infiniti, ex his paucas, quæ Sublimitatem efficiunt, confirmandi id quod *à nobis* poſitum eſt causâ percurremus. Probationem Demoſthenes affert de iis quæ *à ſe* in adminiſtratione urbis geſta erant: Quinam autem eſſet naturalis ejus *probationis* uſus? *nempe hic*, " Non malè feciſtis, O vos, " qui certamen iniiſtis pro libertate Græcorum; " habetis autem domeſtica hujus exempla; ne- " que enim male fecerunt illi, qui ad Mara- " thona *depugnarunt*, neque qui ad Salamina, " neque qui ad Platæas." Sed, quum (velut numine repente afflatus & quaſi Phœbo percitus) jusjurandum illud per propugnatores Græcorum edidit, " Non male feciſtis; non, *juro* " per eos, qui in Marathone anteà periclitati " ſunt," videtur hâc unâ jurisjurandi figurâ, quam hîc Apoſtrophen appello, majores *ſuos* Deos effeciſſe, (docendo, quòd oporteat per eos, qui ſic è vitâ exceſſerint, tanquam per Deos jurare); judicibus autem animi magnitudinem eorum, qui illîc olim periculum ſubierant, inſinuâſſe;

te de induſtriâ uſum ſic, ut ſe habent MSti, ſcripſiſſe: Manutius verò videtur textum Longini pro ſuo arbitrio immutâſſe ad fidem Editionum Demoſthenis.

L. 13. Οὐκ ἔστιν ὅπως &c.] Vide locum in Demoſthenis Orat. pro Coronâ, p. 124. Edit. Oxon.

L. 1.

ἀποδείξεως φύσιν μεθεςακὼς εἰς ὑφβάλλον ὕψ⊙. καὶ πάθ⊙. καὶ ξένων καὶ ὑπερφυῶν ὅρκων ἀξιοπιςίαν, καὶ ἅμα παιώνειόν τινα καὶ ἀλεξιφάρμακον εἰς τὰς ψυχὰς τῆς ἀκροάσεως καθιεὶς λόγον· ὡς κεφιζομένης τοῦ τῆς εἰκοσμίας μηδὲν ἔλαττον τῇ μάχῃ τῇ πρὸς Φίλιππον, ἢ ἐπὶ τοῖς ἐν Μαραθῶνα καὶ Σαλαμῖνα νικητηρίοις, παρίςασθαι φρονεῖν· οἷς πᾶσι τὸν ἀκροατὴν διὰ τοῦ σχηματισμοῦ συναρπάσας ᾤχετο. Καίτοι πῶς ἀπὸ τῆς Εὐπόλιδι τοῦ ὅρκου τὸ ἀσέρμα φασὶν εὑρῆσθαι,

Οὐ γᾶ, μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην,
Χαίρων τις αὐτῆς τὸν ἐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.

Ἔςι δὲ τὸ ὀπωσοῦν τινὰ ὀμόσαι μέγα, τὸ δὲ πῶς, καὶ πῶς, καὶ ἐφ' ὧν καιρῶν, καὶ τίνος ἕνεκα. Ἀλλ' ἐκεῖ μὲν οὐδὲν ἐς' εἰ μὴ ὅρκος, καὶ πρὸς δύτυχοῦντας ἔτι, καὶ δεομένους παρηγορίας, τοὺς Ἀθηναίους· ἔτι δ' οὐχὶ τοὺς ἄνδρας ἀπαθανατίσας ὁ Ποιητὴς ὤμοσεν, ἵνα τὴν ἐκείνων ἀρετῆς τοῖς ἀκούσιν ἐνέγκῃ λόγον ἄξιον, ἀλλ' ἀπὸ

L. 1. Μεθεςακὼς] Ita Edit. prima & quatuor MSti. Vulgò μεθιςάς.

L. 5. Τῇ μάχῃ] Ante hæc verba ſubintelligenda eſt præpoſitio ἐπὶ, quæ in ſequenti ſententiæ parte occurrit: & hæc loquendi formula noſtro Auctori uſitata & familiaris eſt: ſic in Sect. 4. habemus, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα ἱκανὸς, καὶ πρὸς λόγων ἐνίοτε μέγεθος: & ibid. ὀδενὶ ἔτως ἐνσημαίνεται, ὡς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς: & Sect. 16. τοὺ Σαλαμῖνι, καὶ τοὺ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχήσαντας: & Sect. 4. οἱ μὲ τεσσαράκοντα ἔτεσι Μεσσηνίων παρέλαβον, ὁ δὲ τὸν Παναγυρικὸν ἐν μόνοις δέκα συνετάξατο. Sic etiam legimus in Virgilii Æn. I. 6. v. 692.

Quas ego te terras, & quanta per æquora vectum
Aſpicio!

L. 9

ſinuâſſe; & probationis naturam convertiſſe in eximiam Sublimitatem & affectum & in eam fidem, quæ meritò tribuenda eſſet novi excellentiſque generis juramentis; ſimulque infudiſſe in animos audientium opinionem quandam medicam & dolores propulſantem; ut illi elati laudibus docerentur non minores animos habere ob pugnam cum Philippo *commiſſam*, quàm ob victorias Marathone & Salamine *reportatas*: quibus omnibus auditores vi *hujus* Figuræ ſecum abripiens inceſſit. Dicunt quidem ſemen *hujus* juramenti inventum eſſe apud Eupolidem,

Non enim, juro per meam ad Marathona pugnam,
Gaudens aliquis eorum meum cor dolore afficiet.

At non quovis aliquem jurare modo, magnum eſt: ſed ubi, & quomodo, & quo tempore, & cujus rei causâ *juremus*, *conſiderandum eſt*. Illîc autem nihil aliud eſt quàm *merum* juramentum, idque ad Athenienſes factum, cum adhuc proſperè res ſuas agerent, & conſolatione non indigerent; porrò Poëta juravit, non homines immortalitate donando, ut audientibus inſereret rationem dignam illorum virtute; ſed ab iis, qui anteà

L. 9. Παρὰ τῷ Εὐπόλιδι] Eupolis hic fuit Comicus Poëta Athenienſis, cujus nihil ferè, præter nomen celebre, hodie extat.

L. ult. Ἐνδέχῃ λόγον ἄξιον] Vox λόγος ſignificat hîc aut *opinionem*, aut id quod *ratio* ſive *reſpectus* velit, cum dicimus *hujus*

ἀπὸ τῶν περικινδυνευσάντων ἐπὶ τὸ ἄψυχον ἀπεπλανήθη, τοῦ μάχου. Παρὰ δὲ τῷ Δημοσθένει πεπραγμάτευται περὶ ἡττημένους ὁ ὅρκος, ὡς μὴ Χαιρώνειαν ἔτ' Ἀθηναίοις ἀτύχημα φανείης. Καὶ ταυτὸν, ὡς ἔφην, ἅμα ἀπόδειξίς ἐστι τοῦ μηδὲν ἡμαρτηκέναι, παράδειγμα, ὅρκων πίστις, ἐγκώμιον, παρηγορία. Καθάπερ ἐπήνεγκε τῷ ῥήτορι, "Λέγεις ἥττην πολι- "τευσάμενος, εἶτα νίκας ὀμνύεις," διὰ ταῦθ' ἑξῆς κανονίζει καὶ δι' ἀσφαλείας ἄγει καὶ ὀνόματα, διδάσκων ὅτι καὶν βαχχεύμασι νήφειν ἀναγκαῖον· "τοὺς "περικινδυνεύσαντας, φησὶν, ἐν Μαραθῶνι τῶν "προγόνων, καὶ τοὺς Σαλαμῖνι, καὶ τοὺς ἐπ' Ἀρτεμι- "σίῳ ναυμαχήσαντας, καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παρα- "ταξαμένους." ὑδαμοῦ "νικήσαντας" εἶπεν, ἀλλὰ πάντη τὸ τοῦ τέλους διακέκλοφεν ὄνομα, ἐπειδήπερ ἴσως εὐτυχές, καὶ τοῖς πᾶσι Καιρώνειαν ἀπεναντίον· διόπερ καὶ τὴν ἀκεραίαν φθάνων εὐθὺς ἀποφέρει, "ὃς ἅπαντας "ἔθαψε

hujus rei rationem habet, aut *ad hanc rem respectum habet*: sic in Sect. 44. occurrit μηδὲ πέρα φήμης εἶναί τινα λόγον, *nec ulterius iis ullam esse famæ rationem.*

L. 4. Καὶ ταυτὸν] Sine Manutiano illo πᾶσι, quod sensum loci turbat: abest verò πᾶσι à M3tis El. Par. Ambr. & Vat. 3. & Edit. primâ.

L. 6. Παράδειγμα] Deest καὶ ante hanc vocem in Edit. pr. & MStis Par. & Ambr.

L. 12. Τοὺς Σαλαμῖνι, καὶ τοὺς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχήσαντας] Ita Edit. prima & omnes MSti: pro quo Manutius edidit τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντας, καὶ τοὺς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ, καὶ τοὺς &c: noster verò verborum ordo necessariò recipiendus est: pugna enim tam ad Artemisium, quàm ad Salamina navalis fuit: illa vero Platæis commissa terrestris fuit, quare solùm dicitur παρατάξαμένους. Præpositio ἐπὶ ante Σαλαμῖνι subintelligenda est: de quâ loquendi formulâ vide quæ dixi ad verba καὶ περὶ λόγων ἐνίοτε &c.

anteà periclitati erant, malè delapsus est ad rem inanimam, *nempe* ad pugnam: Apud Demosthenem verò rem habuit cum victis juramentum, ut Chæronea non amplius videretur Athenienſibus fuisse infortunium. Et hoc (ut dixi) eodem tempore Probatio est *illos* nihil malè feciſſe, exemplum, juramenti fides, laudatio, cohortatio. Et quoniam Rhetori *in animo* occurrebat *hoc*, " Tu qui Remp. adminiſtrâsti lo-" queris de clade, deinde juras per victorias;" propterea in iis, quæ ſequuntur, ad normam explorat, & per tutum iter verba quoque ducit, docens neceſſe eſſe etiam in ipſis furoribus, ſobrium ſe præſtare; " per illos (inquit) ex majo-" ribus *noſtris*, qui anteà periclitati ſunt in Ma-" rathone, & illos qui ad Salamina & ad Arte-" miſium navali prœlio dimicârunt, & illos qui " ad Platæas acie ſteterunt inſtructâ:" nuſquam dixit " qui vicerunt," ſed omnino quaſi furto removit eventûs nomen, quia fortunatus fuit, iiſque rebus, quæ ad Chæroneam *geſtæ ſunt*, contrarius: quare & auditorem præveniens ſtatim ſubjicit, " quos omnes (inquit) publicè " ſepeliit

&c. Sect. 4. quæque modò Lectorem docui in Notâ ad verba τῇ μαχῇ in hac Sectione.

L. ult. Οὓς ἅπαντας &c.] In codicibus Demoſthenis locus hic paulo aliter legitur ὃς ἅπαντας ὁμοίως ἡ πόλις, ἣ αὐτῆς ἀξιώσασα τιμῆς, ἔθαψεν, Ἀριφίνη &c. ubi pro ὁμοίως forte legendum δημοσίως: hîc enim Longinus dicit ἔθαψε δημοσίᾳ, & Plutarchus in libro ult. de gloriâ Athenienſium, ad hæc Demoſthenis verba

" ἔθαψε δημοσίᾳ, φησὶν ἡ πόλις, Αἰχίνη, ἐχὶ
" τὸν κατορθώσαντας μόνους."

Sect. XVII. Οὐκ ἄξιον δ' ἐπὶ τούτῳ τῷ τόπῳ παραλιπεῖν ἕν τι τῶν ἡμῖν τεθεωρημένων, φίλτατε, (ἔστι γὰρ πάνυ σπούδασμον)· ὅτι φύσει πως συμμαχεῖ τῷ ὕψει τὰ σχήματα, καὶ πάλιν αὖ ἰσυμμαχεῖται θαυμαστῶς ὑπ' αὐτοῦ. Πῇ γὰρ πῶς, ἐγὼ φράσω. Ὑποπτόν ἐστιν ἰδίως τὸ διὰ σχημάτων πανουργεῖν, καὶ προσβάλλον κακόνοιαν ἐνέδρας, ἐπιβουλῆς, παραλογισμῷ· καὶ ταῦθ', ὅταν ἡ πρὸς κριτῶν κύριον ὁ λόγος, (μάλιστα γὰρ πρὸς τυράννους, βασιλέας, ἡγεμόνας ἐν ὑποψίαις)· ἀγανακτεῖ γὰρ εὐθύς, εἰ, ὡς παῖς ἄφρων, ὑπὸ τεχνίτου ῥήτορος σχηματίοις καταστοφίζεται· καὶ εἰς καταφρόνησιν ἑαυτοῦ λαμβάνων ἢ παραλογισμόν, ἐνίοτε μὲν ἀποθηρεύεται τὸ συμφέρον, κἂν ἐπιχειρήσῃ γοῦν τῷ θυμῷ, πρὸς τὸ πειθοῖ τῷ λόγων παντελῶς ἀνιδιατίθεται. διόπερ καὶ τότε ἄριστον δοκεῖ τὸ σχῆμα, ὅταν αὐτὸ τοῦτο διαλανθάνῃ, ὅτι σχῆμά ἐστι. Τὸ τοίνυν ὑψος καὶ πάθος τὸ ἐπὶ τῷ σχηματίζειν ὑπονοίας ἀλέξημα καὶ θαυμαστή τις ἐπικουρία καθίσταται· καὶ ὡς

ba respiciens, inquit, ἀλλὰ τούτους ἡ πόλις δημοσίαις ταφαῖς ἔθαψεν.

L. 5. Συμμαχεῖ] MSti Par. Ambr. & Vat. 3. habent συμμαχεῖται, Edit. verò prima ἐμμαχεῖται; sed rectiùs συμμαχεῖ opponitur sequenti voci ἀντισυμμαχεῖ): & vocem συμμαχεῖν usurpat Xenoph. in Cyrop. p. 7. Ed. Steph. & Thucyd. l. 1. c. 39. Scripsit forsitan Longinus συμμαχεῖ καὶ &c. *auxilium ferunt* etiam *Sublimitati.* Cl. Tunstallus conjicit legendum esse, ὅτι φύσει πως, ὡς συμμαχεῖ τῷ ὕψει τὰ σχήματα, καὶ πάλιν ἀντισυμμαχεῖται θαυμαστῶς ὑπ' αὐτοῦ: Multi enim (inquit) prius illud notârant; hoc verò novum Longini est inventum, Figuras à Sublimitate auxilium accipere.

L. 12.

πως

" ſepeliit civitas, Æſchine, non eos ſolos, qui " feliciter rem geſſerint."

Figuras & Sublimitatem ſibi invicem auxilium ferre.

Non autem decet hoc in loco, chariſſime, prætermittere unum quoddam ex iis, quæ à nobis obſervata ſunt, (erit verò breviſſimum): *nempe*, quòd Figuræ naturâ quodammodo auxilium ferunt Sublimitati, rurſuſque mirificè accipiunt ab illâ. Sed ubi & quî *hoc fit*, exponam. Omnia per Figuras tractare, imprimis eſt res ſuſpicioſa, & quæ adducit opinionem inſidiarum, doli, fraudis: idque cum oratio habetur coram Judice, ex cujus arbitrio cauſa pendet, (præſertim verò coram Tyrannis, Regibus, Imperatoribus ſummâ poteſtate utentibus); indignatur enim ſtatim, ſi, velut puer inſipiens, ab artifice Rhetore Figuris decipiatur: putanſque ratiocinationem falſam eſſe contemptum ſui, nonnunquam omnino efferus eſt, &, ſi contineat iram, *tamen*, quo minus verbis perſuadeatur, totum ſe opponit: quare & tunc Figura optima videtur, cum eam ipſam non appareat Figuram eſſe. Sublimitas igitur & Affectus contra ſuſpicionem, quæ ex Figurarum uſu veniat, remedium & admirabile quoddam auxilium eſt: & artificium *illud*

L. 12. Ὑπὸ τεχνίτου ῥήτορος] Rhetor ſive Orator vocatur τεχνίτης, qui artificio in dicendo multum utitur.

L. 15. Ἐπιχειρήσῃ ὑπὸ τοῦ θυμοῦ] Ita, deleto illo Manutiano τοῦ ante τοῦ, Editio pr. & MSti Par. Ambr. Vat. 3. & alius Tollii MStus.

πως παραληφθεῖσα ἡ τῆς παντεργεῖν τέχνη τοῖς κάλλεσι καὶ μεγέθεσι τὸ λοιπὸν δέδυκε, καὶ πᾶσαν ὑπαψίαν ἐκπέφευγε. Ἱκανὸν ὃ τεκμήριον τὸ περιημμένον, "μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι." Τίνι γὰρ ἐνταῦθ' ὁ ῥήτωρ ἀπέκρυψε τὸ σχῆμα; δῆλον, ὅτι τῷ φωτὶ αὐτῷ· ἡδὺ γάρ, ὥσπερ καὶ τἀμυδρὰ φέγγη ἐναφανίζεται τῷ ἡλίῳ περιαυγέμενα, οὕτω τὰ τῆς ῥητορικῆς σοφίσματα ἐξαμαυροῖ περιχυθὲν πάνθοθεν τὸ μέγεθος. Οὐ πόρρω δ' ἴσως τούτου καὶ ἐπὶ ζωγραφίας τι συμβαίνει· ἐπὶ γὰρ τοῦ αὐτοῦ κειμένων ἐπιπέδου μαλλον ἐν χρώμασι τῆς σκιᾶς τε καὶ τοῦ φωτός, ὅμως μᾶλλον ὑπανθᾷ τε τὸ φῶς ταῖς ὄψεσι, καὶ ὃ μόνον ἔχον, ἀλλὰ καὶ ἐγγυτέρω πολὺ φαίνεται. Οὐκοῦν καὶ τῶν λόγων τὰ πάθη καὶ τὰ ὕψη, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἐγγυτέρω κείμενα διά τε φυσικήν τινα συγγένειαν καὶ διὰ λαμπρότητα, ἀεὶ τῶν σχημάτων περιφαίνεται, καὶ τῇ τέχνῃ αὐτῶν ἀποσκιάζει καὶ οἷον ἐν καταλύψει τηρεῖ.

Τί

L. 1. Παραληφθεῖσα ἡ τῆς] Editio pr. & MSti Par. & Ambr. habent παραληφθεῖσαν τῆς, unde Tollius conjecit legendum esse παραληφθεῖσα ἡ τῆς &c. Schurzfl. verò παραληφθεῖσ' ἂν τῆς &c. Fortè tamen rectiùs legas, περιληφθεῖσα *circumdata iis, quæ pulchra & sublimia sunt.*

Ibid. Κάλλεσι] Tollius censuit legendum esse πάθεσι: quod probo, quamvis alibi Noster vocem καλλος solet conjungere cum voce μέγεθος, ut in Sect. 30. μέγεθος ἅμα, κάλλος: habes etiam in Sect. 20. τὸ ἰσχυὸν, τὸ πιθανὸν, τὸ καλλος.

L. 2. Δέδυκε] Ita Edit. prima, & MSti Par. Ambr. & Vat. 3. vulgò ὑπεδέδυκε.

L. 4. Μὰ τοὺς ἐν] Edit. prima, & MSti Par. Ambr. & Vat. 3. delent Manutianum istud ἐ ante μὰ.

L. 9. Ἐπὶ τῆς ζωγραφίας τι συμβαίνει] Sic Editio pr. & MSti Par. Ambr. & Vat. 3. Manutiana vox τοῦτο post τι planè hîc

illud omnia vafrè agendi *per Figuras*, cum adhibitum fuerit iis, quæ pulchra & Sublimia ſunt, deinceps latuit, omnemque ſuſpicionem evitavit. Idoneum autem argumentum *hujus rei* eſt id quod anteà citavimus, " Juro per eos, " qui in Marathone," &c. Quomodo enim Rhetor hîc figuram celavit? manifeſtum eſt, quòd *hoc* ipsâ luce *fecit:* ferè enim, quemadmodum lumina debilia obſcurantur undique Sole illuſtrata, ita Sublimitas ubique circumfuſa abſcondit Rhetoricæ artificia: Et non diverſum fortè ab hoc quiddam in picturâ evenit: nam cum umbra & lux, coloribus depictæ, in eâdem tabellæ planitie parallelæ jaceant, tamen lux priùs oculos ferit, neque ſolùm eminere, ſed & multò propiùs eſſe videtur. Quare etiam Affectus & Sublimitates ſcriptorum, cum animis noſtris jaceant propinquiores tum ob naturalem quandam cognationem tum ob *ſuum* ſplendorem, ſemper ante conſpiciuntur quàm Figuræ, artificiumque iſtarum *Figurarum* obumbrant & quaſi occultum aſſervant.

Quid

hîc otioſa, imò non ferenda eſt, quia præceſſerat ὑ πόῤῥω ἴσως τέτε.

L. 10. Παραλλήλων] i. e. coloribus umbræ non altiùs in tabellâ, quàm lucis, inſurgentibus.

L. 12. Καὶ ὐ μόνον ἔξοχον, ἀλλὰ ᾗ] Veriſſima eſt conjectura Cl. Boivini, qui vulgatam iſtam vocem καιόμενον in ᾗ ὐ μόνον vertit: non ſolùm quia ſenſus ſic poſtulat, ſed etiam quia poſt ἔξοχον in MSto Par. vox ἀλλὰ ſequitur: & iſtud ἀλλὰ extat etiam in Edit. primâ & MStis El, Ambr. & Vat. 3.

Sect. XVIII. Τί δ' ἐκεῖνα φῶμεν, τὰς πύσεις τε καὶ ἐρωτήσεις; ἆρα οὐκ αὐταῖς τοῖς τῶν σχημάτων εἰδοποιίαις ἀφανολὺ ἐμπρακτότερα καὶ σοβαρώτερα ἀπεργάζεται τὰ λεγόμενα; "Ἢ βέλεσθε, εἰπέ μοι, μαλθακῶς ἀλλήλων "ἀπαλύνεσθαι, λέγεταί τι καινόν; τί γὰρ ἂν ἡγοῖτο "[τοῦτο] καινότερον, ἢ Μακεδὼν ἀνὴρ καταπολε- "μῆσαι τὴν Ἑλλάδα; τέθνηκε Φίλιππος; ἀλλὰ μὰ "Δί', ἀλλ' ἀθενεῖ· τί δ' ὑμῖν διαφέρει; καὶ γάρ, ἂν "ὅτας τι πάθῃ, ταχέως ὑμεῖς ἕτερον Φίλιππον "ποιήσετε." Καὶ πάλιν, "Πλέωμεν ἐπὶ Μακε- "δονίαν, φησί· ποῖ δὴ μεθορμιούμεθα; ἤρετό τις· "εὑρήσει

L. 1. Τὰς πύσεις] Hujuſmodi Interrogationum exemplum nobile eſt in iis, quæ Debora de matre Siſeræ dixit, quæque paulo ante ad pag. 96. in Notis citavi: Et Cicero in Orat. pro Roſcio Amerino hâc ipſâ Figurâ pulcherrimè uſus eſt, cum dicit; *Quid ergo? audaciſſimus Ego ex omnibus? minimè: At tanto officioſior quàm cæteri? ne iſtius quidem laudis ita ſum cupidus, ut aliis eam præreptam velim.* Nec tacenda videntur hoc in loco ea, quæ in Sancti Matthæi c. 11. per Interrogationem, ſibique ipſi Reſponſionem dicit Chriſtus, *Quid exiiſtis in deſertum, ut videretis? num arundinem ventis agitatam? Sed quid exiiſtis, ut videretis? hominem mollibus veſtibus indutum? ecce, ii, qui ſic molliùs veſtiuntur, in ædibus Regum ſunt: Sed quid exiiſtis, ut videretis? num Prophetam? verè hoc vobis dico, etiam hominem præſtantiorem Prophetâ.*

L. 4. Ἢ βέλεσθε] Vide Demoſthenis Philip. 1.

L. 5. Τί γὰρ ἂν ἡγοῖτο τοῦτο καινότερον, ἢ &c.] Vocem τοῦτο ejiciendam eſſe cenſeo, quia ſequitur ἢ poſt καινότερον, quæ particula ſatis Comparativo reſpondet: adde quod apud Demoſthenem ſic ſine illo τοῦτο legitur, ἡγοῖτο γὰρ ἄν τι καινότερον, ἢ &c.

L. 6. Μακεδὼν ἀνὴρ καταπολεμῆσαι τὴν Ἑλλάδα] Ita Edit. prima & MSti Par. Ambr. & Vat. 3. Manutius, opinor, vulgatam lectionem protulit, Μακεδὼν ἀνὴρ Ἀθηναίους καταπολεμῆσαι καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων διοικῶν, ut hîc Longini verba Demoſthenis verbis melius accommodarentur: ſed Longino mos eſt (ut ſæpius notavi) Scripto-

Judges. V.

The Mother of Sisera looked out at a Window &
ied through the lattice: "Why is his chariot so
g in coming? why tarry the wheels of his cha-
ts?

Her wise ladies answered her, yea, she re-
ned answer to herself,

Have they not sped? have they not divided
prey, to every man a damsel, or two? To
ra a prey of divers colours, a prey of divers
urs of needle work, of divers colours of needle
k, on both sides, meet for the necks of them
t take the spoil?

Numbers. XXIII. 19.

th he said, and shall he not do it? or hath
spoken, and shall he not make it good?

Tacitus. Annal. I.

od nomen huic cœtui dabo? Milites ne
pellem? Qui signum imperatoris vestri, valla
armis circumsedistis. An cives? quibus tam
ojecta senatûs auctoritas.

Livy. XXVIII. 27.

uid vos, quemad modum loquar, nec consi-
m, nec oratio suppeditat: quos, nec quo no-
ne quidem appellare debeam, scis. Cives? qui
patriâ vestâ descivistis. An Milites? qui im-
perium, auspicium, abnuistis, sacramenti reli-
nem abnuistis. Hostes? Corpora, ora, vestitum,
signum, civium agnosco: facta, dicta, consilia
mos, hostium video.

Quid verò de illis dicemus, *nempe* de Interrogationibus & Percontationibus? annon his Figurarum conformationibus *idem ille Rhetor Demoſthenes* laborat efficere ea, quæ dicit, multo magis actuoſa & magnifica? " Num vultis " (inquit) dic mihi, *quiſquis es*, circùm curſitantes alii alios percontari, Dicitúrne ali- " quid novi? Quid enim poteſt eſſe magis no- " vum quàm vir Macedo bello aggrediens Græ- " ciam? Mortuúſne eſt Philippus? non per " Jovem, ſed ægrotat: quid autem veſtrâ in- " tereſt? ſi enim moriatur ille, brevi vos " alium Philippum *vobis* facietis." Et rurſus dicit, " Navigemus in Macedoniam: ſed quò " appellemus? roget aliquis: bellum ipſum " inveniet *De Interrogationibus & Percontationibus.*

Scriptorum veterum verba quàm breviſſimè, ita tamen, ut nequid ſenſui deſit, citare.

L. 8. Ἂν ἔτός τι πάθῃ] i. e. *ſi moriatur ille*; ſic enim veteres Græci ſcriptores loqui ſolent: exemplo ſit illud initium Teſtamenti, quod Diog. Laërtius l. 5. 61. Philoſopho Ariſtoteli tribuit, ἐάν τι πάθω &c. i. e. *ſi moriar*, tunc illa, quæ ſequuntur, fieri volo: itemque illud Homeri in Iliad. φ. v. 274. ἔπειτά γ' ἤδη καί τι πάθοιμι, *poſteà verò vel moriar.*

L. 11. Ἤρετό τις] Ita omnes MSti Longini, itáque Editiones Demoſthenis: ſed mihi, fateor, parum placent hæc verba: videntur enim ei, de quo agit Longinus, aliquantulum adverſari; de iis enim interrogationibus dicit, quas aliquis ſibi facit; hæc vero apud Demoſthenem non eſt Interrogatio ſibi facta, ſi verum eſt illud ἤρετό τις: aut igitur verba ſunt ex gloſſemate nata, utpote ex margine, ubi ad voces ποῖ δὴ πεῳσόμεθα explicandas poſita erant, in textum recepta; aut ea lectio, quæ inter varias Demoſthenis lectiones à Morellio collectas extat, admittenda eſt, ſc. ἔρριτό τις. Prior conjectura magis placet.

"εὑρήσει τὰ σαθρὰ τῆς Φιλίππου πεφαλμάτων αὐ-
"τὸς ὁ πόλεμος." Ἦν ἦ, ἁπλῶς ῥηθὲν, τὸ πεφᾶλ-
μα τῆς φαντὶ καταδεέστερον· νυνὶ ἦ τὸ ἔνθεν καὶ
ἐξαίρετον τῆς φράσεως καὶ ἀποκρίσεως, καὶ τὸ πρὸς ἑαυ-
τὸν ὡς πρὸς ἕτερον ἀνθυπαντᾶν, ὑ μόνον ὑψηλότε-
ρον ἐποίησε τῷ σχηματισμῷ τὸ ῥηθὲν, ἀλλὰ καὶ πι-
στότερον. Ἄγει γὰρ τὰ παθητικὰ τότε μᾶλλον,
ὅταν αὐτὰ φαίνηται μὴ ἐπιτηδεύειν αὐτὸς ὁ λέγων,
ἀλλὰ ὑμνᾶν ὁ καιρός· ἡ δ' ἐρώτησις ἡ εἰς ἑαυτὸν, καὶ
ἀπόκρισις μιμεῖται τὸ πάθος τὸ ἐπίκαιρον. Σχε-
δὸν γὰρ, ὡς οἱ ὑφ' ἑτέρων ἐρωτώμενοι, παροξυνόντες
ἐκ τοῦ φαρμάκου, πρὸς τὸ λεχθὲν ἐναγωνίως καὶ
ἀπ' αὐτῆς ἀληθείας ἀνθυπαντῶσιν· οὕτω τὸ σχῆμα τῆς
φράσεως καὶ ἀποκρίσεως, εἰς τὸ δοκεῖν ἕκαστον τῆς
ἐσκεμμένων ἐξ ὑποψίας κεκινῆσθαί τε καὶ λέγεσθαι, τῷ
ἀκαταπλήκτῳ ἀπάγον καὶ φαλογίζεται. Ἔτι τοίνυν,
(ἓν γάρ τι τῆς ὑψηλοτάτων τὸ Ἡροδότειον περι-
ἔστηκε,) εἰ οὕτως ἔ * * * * * * * *

* * *

L. 1. Εὑρήσει τὰ σαθρὰ &c.] Tacitus ad hunc Demoſthenis locum videtur reſpexiſſe, cum dicit in l. 2. Hiſt. *Aperiet & recludet contecta & tumeſcentia victricium partium vulnera bellum ipſum.* Tollius.

L. 11. Ὡς ὅτ] Eſt ex conjecturâ Fabri, cum in MStis & Edit. vet. legitur ὅσον: vide prorſus ſimilem (quod ad conſtructionem attinet) locum in p. 128. l. 10. Eodem ferè modo errârunt Edit. in Plat. de Rep. l. 1. ad initium, ἐπὶ τούτῳ δὴ τὸ γῆρας ὑμνοῦσιν, ὅσων κακῶν σφίσιν αἴτιον: ubi legendum eſt ὡς ὄν, ut alibi loquitur Plato, αὐτὸ ἦ δι' αὐτὸ φαυλότατον, ὡς ὂν χαλεπόν.

Ibid. Παροξυνόντες] Ita Edit. prima & MS. Par. cum vulgò legimus παροξύνονται: παροξύνειν videtur hîc verbum neutrum eſſe, & ſignificare *exacuere ſe*, vel *invadere*, hunc enim poſteriorem ſenſum vox habet apud Galenum, cum dicit,

τεταρ-

" inveniet ea, quæ debilia ſunt in rebus Phi-
" lippi." Eſſet autem hæc res, ſi ſimpliciter diceretur, omnino abjectior *quàm decuit:* nunc autem concitata vis velocitaſque Interrogationis & Reſponſionis, & ille ſibi ipſi velut alteri *objicienti* occurrendi modus, Figuræ ope non ſolùm Sublimius fecit id quod dictum eſt, ſed & credibilius; Pathetica enim tunc magis commovent, cum ea videatur non elaborare ipſe Orator, ſed generare Occaſio: ad ſe autem *directa* Interrogatio & *facta* Reſponſio imitatur Affectum ex occaſione natum. Ferè enim, quemadmodum illi, qui ab aliis *quid* Interrogati ſunt, ſubitò ſe exacuentes, ei, quod dicitur, concitatè atque ex ipsâ veritate reſpondent; ſic Figura Interrogationis & Reſponſionis auditorem, ut ei videatur unumquodque eorum, quæ meditata ſunt, extempore concipi dicique, abducendo etiam fallit *eum.* Porrò (nam hoc Herodoti creditum eſt unum eſſe ex maximè Sublimibus), ſi ſic * * * * * * * * *

* * *

τεταρταίοι ἢ τεταῖοι (ſc. febres) μὴ ῥίγες τὐπίπαν παεξωίνσι.

L. 15. Τὸν ἀκρατῶ ἀπάγον] Ita MSti Par. & Ambr. & Vat. 2. Ii verò, qui non clarè ſatis viderint conſtructionem ſententiæ, legendum dederunt ἀπάγει: illud ἀπάγον eſt participium neutrius generis, cohæretque cum ſubſtantivo præcedente σχῆμα.

L. ult. Εἰ ἔτως ἔ * * * * πλοκα] Ita MS. Par. hic verò eſt quartus magnus hiatus, deſuntque duo folia, ut nos docent MSti Par. & Ven. iſtud verò πλοκα (ut opinor) in ἄπλοκα, quod edidit Manutius, mutandum eſt; & vox ἄπλοκα ſignifi-

Sect. XIX. * * * * * * * πλοκα ἐκπίπτει, καὶ οἱονεὶ περιχεῖται τὰ λεγόμενα, ὀλίγου δεῖν φθάνοντα καὶ αὐτὸν τὸ λέγοντα. "Καὶ συμβαλόντες, "φησὶν ὁ Ξενοφῶν, τὰς ἀσπίδας, ἐωθοῦντο, ἐμά-"χοντο, ἀπέκτειναν, ἀπέθνησκον." Καὶ τὰ τῆ Εὐρυλόχῳ,

Ἤιομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμὰ, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Εὔεσμεν ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα καλά·

Τὰ γὰρ ἀλλήλων διακεκομμένα, καὶ ὠθὲν ἧττον κατεσταλμένα, φέρει τὴν ἀγωνίας ἔμφασιν, ἅμα καὶ ἐμποδιζόσης τι καὶ σωληοικούσης. Τοιαῦτ' ὁ Ποιητὴς ἐξήνεγκε διὰ τῆς ἀσυνδέτων.

Sect. XX. Ἄκρως δὲ καὶ ἡ ἐπὶ ταυτὸ συνάθροισις τῶν σχημάτων ἐώθασι κινεῖν· ὅταν δύο ἢ τρία, οἷον ἐκ συμμορίας ἀναπη-

significabit *non ligata*, i. e. non copulativis particulis, quales sunt ἠ & ἠὲ, implicata.

L. 3. Καὶ συμβαλόντες &c.] Occurrunt hæc verba bis apud Xenophontem, nempe in Orat. de Ageſilao rege p. 22. & in l. 4. rerum Græcarum p. 219. Edit. Oxon. Aliud etiam hujus Figuræ exemplum, idque (ut puto) illuſtrius aptiuſque, Virgilius exhibet in iis, quæ in Æn. l. 4. v. 593. amore furens Dido dicit de Æneâ abituro,

——— ——— ——— *Ite,*
Ferte citi flammas, date tela, impellite remos.

Hæc eſt verè feſtinantis oratio; particulas enim omnes copulativas, velut obſtantem ſibi catervam, dimovet illa, & tantùm non in naves Trojanas omnibus ſuis copiis impetum jamjam factura videtur.

L. 7. Ἤιομεν, ὡς ἐκέλευες· Εὔεσμεν] Ita Homeri exemplaria in Odyſſ. κ. v. 251. & hæc lectio potior certè eſt quàm ea, quæ occurrit in MSS. Longini & Edit. pr. Ἤλθομεν, Ἴδομεν.

L. 8. Δώματα καλὰ] Ita edidi auctoritate Edit. pr. & omnium

Sallust. Bell. Jug. Cl. p. 377.

Sequi, fugere, occidi, capi.

Terence. Phormio. Act I. Sc. 2. 85.

Persuasum est homini: factum est: ventum est: vincimur. Ducit ——

Act V. Sc. 6. 27.

— Hoc ubi ego audivi, ad fores
Eunso gradu placidè ire perrexi: accessi: astitiv
Imam compressi: aurem admovi.

14. συνοδος των σχημαδων.

Prior. on his friend's death, who was drowned in the River Piava.

On curst Piava's banks the Goddess stood,
Show'd her dire warrant to the rising flood:
When, whom I long must love, & long must mourn,
With fatal speed was urging his return. &c.

Shakspeare.

— She never told her love,
But let concealment, like a worm in the bud,
Feed on her damask cheek. She pin'd in thought,
And, with a green & yellow Melancholy,
She sat, like patience, on a monument,
Smiling at grief.

Samuel II. Chap. I.

* * * * * * * ea, quæ dicuntur, non ligata proveniunt, & quaſi profunduntur, ferè prævenientia etiam ipſum dicentem: " Et confligentes clypeos (dicit Xenophon) impellebantur, pugnabant, cædebant, moriebantur:" Et illa Eurylochi *apud Homerum*, *De Diſſolutis.*

Ivimus, ut juſſiſti, per ſylvas, inclyte Ulyſſe,
Vidimus in vallibus extructas ædes pulchras.

Quæ enim ab ſe invicem abſciſſa ſunt, & nihilominus accelerata, exhibent repræſentationem efficaciæ *cujuſdam* eodem tempore & nonnihil impedientis *curſum orationis*, & *tamen* ordinantis. Talia Poëta ille protulit per Diſſoluta.

Summopere autem Figurarum quoque in unum Coacervatio ſolet commovere; quando duæ vel *De figurarum Coacervatione.*

omnium MStorum, quibus reſpondent Homeri exemplaria: vulgata lectio Κίρκης proculdubio vitioſa eſt (ut ait Faber) quippe in illâ apud Homerum narratione Eurylochus teſtatur ignoraſſe ſe, cujuſnam ædes illæ eſſent.

Ἔνθα δὲ τις μέγαν ἶδον ἐποιχομένην λίγ' ἀείδεν,
Ἢ θεὸς, ἢὲ γυνή.
Odyſſ. κ. v. 254.

L. 12. Συνδιοικήσης] Faber legit συνδιωκήσης *impellentis, urgentis:* citatque illud Longini Sect. 21. τῶν πάθους τὸ συνδεδιωγμένον, cui addere potuiſſet illud, quod occurrit in Sect. 43. ἂν μὴ σφόδρα τινὸς ἀνάγκης συνδιωκώμεθα: quòd ſi vulgatæ lectioni hæreamus, vox συνδιοικήσης reddi poteſt *ſimul ordinantis*, i. e. recto ordine procedere facientis: & ſatis contraria erit præcedenti ἐμποδιζούσης *impedientis.*

L. ult. Κατὰ συμμοείας] Ita Editio pr. & MSti Par. El. & Ambr. cum vulgò legatur συμμοείαν. Per vocem συμμοεία intelligenda eſt vel munerum

ἀναχιρνάμφνα, ἀλλήλοις ἐρανίζῃ ἢ ἰχλιῶ, ἢ πειθῶ, τὸ κάλλος. Ὁποῖα καὶ τὰ εἰς τὴν Μειδίαν, ταῖς ἀναφοραῖς ὁμοῦ καὶ τῇ διατυπώσει συναναπεπλεγμένα, τὰ ἀσύνδετα· "Πολλὰ γὰρ ἂν ποιήσειεν ὁ τύπ-
" των, ὧν ὁ παθὼν ἕνια ὐδ' ἂν ἀπαγγεῖλαι δύναι- 5
" το ἑτέρῳ, τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ."
Εἶδ', ἵνα μὴ ἐπὶ τῷ αὐτῷ ὁ λόγος ἰὼν ςῇ, (ἐν ςάσει γὰρ τὸ πρεμὲν, ἐν ἀταξίᾳ δὲ τὸ παθος, ἐπεὶ φορὰ ψυχῆς καὶ συγκίνησίς ἐςιν), δύθυς ἐπ' ἄλλα με-
θήλατο ἀσύνδετα, καὶ ἐπαναφορὰς, " τῷ σχήματι, 10
" τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ, ὅταν ὡς ὑβρίζων, ὅταν
" ὡς ἐχθρὸς, ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρρης."
Οὐδὲν

nerum ſocietas (ut Suidæ placet), vel Decuria munera obeuntium: nam ex decem tribubus Athenis delecti erant mille ducenti homines ditiores, qui conferrent pecunias, quotieſcunque Reſpublica egeret: diſtributi autem erant in viginti claſſes, (in ſingulas ſexaginta), vocabantque Athenienſes συμμορίαν ſexaginta illos: Ex his omnibus locupletiſſimi treceni eligebantur, qui imprimis pecuniam conferrent præ aliis. Hæc ſunt, quæ ex Ulpiano ad Demoſthenis Olynth. 1. & ex Harpocratione collegit Stephanus.

L. 1. Ἐρανίζῃ] Vox ἔρανος ſignificat *ſymbola*, ſive (ut eam Cicero vocat) *collecta*; i. e. id quod à convivis ad ſumptus cœnæ tolerandos colligitur: unde ἐρανίζειν eſt *ſymbolam dare, vel conferre:* pulchrâ igitur hîc Figurâ utitur Longinus. Sublimi (inquit) modo auditores afficiuntur, cum duæ vel tres Figuræ, tanquam convivæ, in unum coëant, & ſibi invicem robur, perſuadendi vim pulchritudinemque, quaſi ſymbolam ex unaquâque exactam dent. Significat etiam vox ἐρανίζειν, *ſymbolam petere vel exigere:* quo in ſenſu vocis Diogenes ille Cynicus (ut tradit Laërtius) luſit; nam cum ab illo quidam in convivio ſymbolam exegit, ille eam noluit dare, ſed illum verſum Homeri in Iliad. π. v. 83. Ed. Barn.

Τὸς δ' ἄλλους ἐνέδειζ', ἀπὸ δ' Ἕκτορος ἶχτο χέρας,

paululùm immutando ad ſuam rem

Psalm XXIV.

Lift up your heads, O ye gates, and be ye lift
ye everlasting doors

8. ταξεις pro σλαοις citat Schrad. in Prof. Emend. p. 32. at σλαοις Ruhnk. ad Aquil. Rom. p. 148.

vel tres, quaſi per munerum ſocietatem commixtæ, ſibi invicem robur, ſuadelam, pulchritudinem conferunt. Qualia ſunt & illa in Midiam Diſſoluta, permixta ſimul cum Repetitionibus & cum *eâ Figurâ, quæ vocatur* ſub oculos Subjectio. " Multa enim poſſit facere is, " qui *aliquem* verberat, (ex quibus nonnulla ille, " qui patitur, ne referre quidem alii poteſt) ge- " ſtu, vultu, voce." Deinde, ut oratio non in iiſdem rebus incedere perſeveret, (in perſeverantiâ enim eſt quies, in ordinis verò defectu ineſt Affectus, quoniam impetus animi & commotio eſt), ſtatim ad alia tranſiliit Diſſoluta, & ad *alias* Repetitiones, " Geſtu, vultu, voce; quum ut " inſultans, quum ut inimicus, quum pugno, " cum

rem ſic accommodavit,

Τὰς ἄλλας ἐφόδους· ἀπὸ δ' Ἑκτορος ἴσχεο χώρης.

Ibid. Τῷ πειθῷ] Vide quæ dicturus ſum Sect. 39. in Notâ ad voces πειθῦς καὶ ἡδονῆς.

L. 2. Τὰ εἰς τὸν Μειδίαν] Ea, quæ ſequuntur, ſunt Demoſthenis verba in Orat. contra Midiam p. 337. Edit. Pariſ. Ad quam (ut bene notavit Tollius) reſpexit Quinctil. Inſt. Or. l. 6. c. 1. *Plurimum tamen affert atrocitatis modus; ſi graviter, ſi contumelioſè: ut Demoſthenes ex parte percuſſi corporis, ex vultu ferientis, ex habitu invidiam Midiæ quærit.*

L. 7. Ἐν στάσει] Ita Edit. prima & MSti Par. El. Ambr. & Vat. 3. & στάσις ſignificat *conſtantia, perſeverantia,* ut monuit Stephanus in ſuo Theſauro: hanc autem veram eſſe lectionem vox præcedens σῇ ſatis docet: Manutius habet ἐν τάξει.

L. 10. Τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ] Has voces in textum induxi auctoritate Edit. primæ & MStorum Par. Ambr. & Vat. duorum.

L. 12. Ὅταν ἐπὶ κόρρης] Editio pr. & MSti Par. Ambr. & Vat. duo habent ὅταν ὡς δῆλον: ſed verba ὡς δῆλον ex gloſſemate nata eſſe arbitror, ut

Οὐδὲν ἄλλο διὰ τέτων ὁ ῥήτωρ, ἢ ὅπερ ὁ τύπλων, ἐργάζεται· τ̓ διάνοιαν τῷ δικαζόντων τῇ ἐπαλλήλῳ πλήπλει φορᾷ. Εἶτ' ἐνλεῦθεν πάλιν, ὡς αἱ καταγίδες, ἄλλως πνοιόμενοι ἐμβολὴν, "ὅταν κονδύ-"λοις, ὅταν ἐπὶ κόρρης, φησὶ· ταῦτα κινεῖ, ταῦτα "ἐξίςησιν ἀνθρώπες ἀήθεις ὄνλας τὸ πρόπηλακί-"ζειν· ὐδεὶς, ταῦτα ἀπαγγέλλων, δύναιτο τὸ δει-"νὸν φράσαι." Οὐκοῦν τ̓ μὲν φύσιν τῷ ἐπαναφορῶν καὶ ἀσυνδέτων πάνλῃ φυλάπλει τὴ συνεχεῖ μεταβολῇ· ὕτως αὐτῷ καὶ ἡ τάξις ἄτακλον, καὶ ἔμπαλιν ἡ ἀταξία πνοιὰν φιλαμβάνει τάξιν.

Sect. XXI. Φέρε δὴ πρόδες τὸς συνδέσμες, εἰ θέλοις, ὡς πνοιῶσιν οἱ Ἰσοκράτειοι, "Καὶ μὴν ὐδὲ τῦτο χρὴ "φράλιπεῖν, ὡς πολλὰ ἂν πνοίησειεν ὁ τύπλων,— "πρῶτον μὲν τῷ σχήματι, εἶτα ᾧ τῷ βλέμματι, "εἰτά γε μὴν αὐτῇ τῇ φωνῇ." καὶ εἴση, κλ τὸ ἐξῆς ὕτως φραγεάφων, ὡς τῦ πάθες τὸ σωδεδιωγμένον καὶ ἀποτραχυνόμνον, ἐὰν τοῖς συνδέσμοις ἐξομαλίσῃς εἰς λειότητα, ἄκενλρόν τε πρασίπλει, καὶ δίθὺς ἕσβεσαι.

ut quæ ad explicandam vim vocum κονδύλοις & ἐπὶ κόρρης olim in margine appositа erant: pugno enim in malâ percuti, servile ritè putabatur. Apud Demosthenem legitur ἐπὶ κόρρης, & ita paulo post apud Longinum, ut in proxime ferè sequenti Emendatione poteris videre.

L. 2. Τῇ ἐπαλλήλῳ πλήπτει φορᾷ] Ita Robort. & MSti Par. & El. pro quo Manutius edidit ἐπαλλήλων πλήπτει, quod Faber vertit in ἐπαλλήλῳ πλήπτων: sed poteris, Lector, ex meâ versione Latinâ satis scire eam, quam protuli lectionem, genuinam esse.

L. 4. "Ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρρης, φησὶ] Hæ voces, quæ absunt à Manutii Editione, reperiuntur in Edit. primâ & MStis Par. Ambr. & Vat. duobus,

10. η ταξις ατακτον. Homer. B. 204
ουκ αγαθον πολυκοιρανιη.
Virgil.
—Varium & mutabile semper
Fœmina.

126. 127.

18. ἐαν τοις συνδεσμοις &c

St. Paul is not lavish of copulatives. Corin. Thess.

II. Chap. VI.

4.

" cum in malam." Nihil aliud hic efficit Rhetor, quàm is qui verberat: ſc. mentes judicum repetito impetu percutit. Deinde hinc, procellarum inſtar, rurſus aliam *judicibus* faciens aggreſſionem, " quum pugno, cum in malam " (inquit): hæc perturbant, hæc extra ſe ra- " piunt homines non aſſuetos injurias pati: ne- " mo eſt, qui hæc referens poteſt acerbitatem " eorum ob oculos ponere." Ergo naturam Repetitionum & Diſſolutorum ubique perpetuâ variatione cuſtodit: ſic apud illum etiam ordo confuſum quid, rurſuſque ordinis defectus certum quendam in ſe continet ordinem.

Age igitur, adde *his* copulas, ſi vis, ut faciunt Iſocratis imitatores, " Et ne hoc quidem " oportet omittere, quòd multa poſſit facere is " qui verberat &c. primum quidem geſtu, dein- " de vultu, poſtremò autem ipsâ voce," & ſenties (ſic in iis, quæ ſequuntur, addendo) id, quod Affectus in ſe habet concitatum & aſperum, ſi copulis ita complanes ut læve ſit, aculeo carens ſubſidere, & ſtatim extingui. Ut enim *Copulas enervare orationem.*

duobus, quorum auctoritati reſiſtere non auſus ſum.

L. 8. Τὸ μὴ φύσιν &c.] Senſus eſt: perpetuâ Figurarum varietate cavet, ne appareant iſtæ Repetitiones & Diſſoluta; quæ, ſi appareant, ejus naturæ ſunt, ut orationi obſint: vox φυλάσσειν ſignificat ita *cuſtodire*, ut nequid alicui mali inde accidat.

L. 10. Ἄτακτον] Tollius maluit legere ἄτακτόν τι.

L. 7.

ἔσθεσαι. Ὥσπερ γὰρ, εἴ τις συνδήσειε τὰ θέοντων τὰ σώματα, τὴν φορὰν αὐτῶν ἀφήρηται, οὕτως καὶ τὸ πάθος ὑπὸ τῶν συνδέσμων καὶ τῶν ἄλλων περιττῶν ἐμποδιζόμενον ἀγανακτεῖ· τῷ γὰρ ἐλευθερίαν ἀπολύει τὸν λόγον, καὶ τὸ ὡς ἀπ' ὀργάνου τινὸς ἀφίεσθαι.

Sect. XXII. Τῆς δ' αὐτῆς ἰδέας καὶ τὰ Ὑπερβατὰ θετέον· ἔστι δ' λέξεων, ἢ νοήσεων ἐκ τοῦ κατ' ἀκολουθίαν κεκινημένη τάξις, καὶ οἱονεὶ χαρακτὴρ ἐναγωνίου πάθους ἀληθέστατος. Ὡς γὰρ οἱ τῇ ὄντι ὀργιζόμενοι, ἢ φοβούμενοι, ἢ ἀγανακτοῦντες, ἢ ὑπὸ ζηλοτυπίας, ἢ ὑπὸ ἄλλου τινὸς (πολλὰ γὰρ καὶ ἀναρίθμητα πάθη, καὶ ὅσ' ἂν εἰπεῖν τις ὁπόσα δύναιτο) ἑκάστοτε σφαλλόμενοι, ἄλλα περθέμενοι πολλάκις ἐπ' ἄλλα μεταπηδῶσι, μέσα τινὰ παρεμβαλόντες ἀλόγως, εἶτ' αὖθις ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνακυκλοῦντες, καὶ πάντῃ περὶ τὴν ἀγωνίας, ὡς ὑπ' ἀστάτου πνεύματος, τῇδε κἀκεῖσε ἀλλοφρόνως ἀνιαρώμενοι τὰς λέξεις, τὰς νοήσεις, ἢ ἐκ τοῦ κατὰ φύσιν εἱρμοῦ παντοίως πρὸς μυρίας τροπὰς ἐναλλάττουσι τάξιν· οὕτω σφαλεῖσαι τοῖς ἀρίστοις συγγραφεῦσι διὰ τὴν ὑπερβατὴν ἡ μίμησις ἐπὶ τὰ

τὸ

L. 7. Τῆς δ' αὐτῆς ἰδέας] i. e. Hyperbata eodem modo, quo ſuprà dictæ Figuræ, grandem & elatam Orationem efficiunt.

L. 10. Ὡς γὰρ οἱ τῇ ὄντι &c.] Longinus hîc in naturâ Hyperbati explicandâ, rurſuſque ad finem hujus Sectionis, Hyperbato, ſive (ut veriùs loquar) confuſo quodam & prolixiore ambitu ſententiæ uſus eſt: caſúne verò hoc fecerit, an conſilio, incertus ſum; quanquam Fabro hoc videtur artificium quoddam eſſe auctoris, dictionem

MVSEVM BRITANNICVM

128. 129.

21, διὰ τῶν ὑπὲρ ἑαυτὸν &c

This remark may be illustrated from Shakspe

Hamlet.

But two months dead! nay, not so much, not t

So excellent a king, that was to this

Hyperion to a satyr: so loving to my moth

That he permitted not the winds of heaven

Visit her face too roughly. &c

Eurip. Electr. 975. πῶς γάρ; πλανᾶν νιν, ἤ μ' ἐθρέψε, πᾶ]σχει

enim, ſi quis colligaverit corpora currentium, abſtulit impetum eorum; ſic etiam Affectus à copulis aliiſque additamentis impeditus indignatur; prohibet enim, quo minùs liberè currat *Affectus*, & velut è machinâ quâdam contorqueatur.

De Hyperbatis.

Statuendum eſt verò Hyperbata ejuſdem eſſe ſpeciei: ſunt autem *Hyperbata* ordo verborum vel ſenſuum ex eo, quo naturâ res ſe ſequuntur, mutatus, certiſſimuſque velut character Affectûs actuoſi. Ut enim illi, qui reverà iraſcuntur, vel timent, vel indignantur, vel qui præ invidiâ aliove quodam *affectu* (multi enim & infiniti ſunt affectus, & eorum numerum nemo poteſt recenſere) ubique incurſantes, alia proponentes ſæpe ad alia tranſiliunt, quædam in medio contra rationem ponentes; deinde rurſus ad prima quaſi circulo revertentes, & omnino animi impetu (velut vento inſtabili) huc & illuc ſubitâ mutatione in alium *locum* trahentes verba & ſenſus, ordinem ex naturali ſerie quomodocunque in plurimos flexus immutant: Sic apud optimos ſcriptores vi Hyperbatorum imitatio *eos* ducit ad

nem ſuam materiæ accommodantis.

L. 13. Ἐκάστοτε ἁρπίττοντες] i. e. qui nunc hoc, nunc illud incipiunt dicere: qui modò in unam partem, modò in alteram dicturi feruntur: ſequentia verba harum vocum ſenſum benè explicant.

τῆ φύσεως ἔργα φέρεται (τότε γὰρ ἡ τέχνη τέλεον, ὅταν λανθάνουσαν περιέχῃ τὴν τέχνην) ὥσπερ λέγει ὁ Φωκαεὺς Διονύσιος ἐν τῷ Ἡροδότῳ, "Ἐπὶ ξυρῷ "γὰρ ἀνημῖν ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα, ἄνδρες "Ἴωνες, ἢ ἐλευθερίοις, ἢ δούλοις, καὶ τούτοις ὡς δρα- "πέτῃσι. Νῦν ὦν, ὑμέες ἢν μοὶ βούλησθε ταλαι- "πωρίας ἐυδέκεας, τὰ παραχρῆμα μοὶ πόνου. ὑμῖν "ἔσται·

L. 3. Λανθάνουσαν] Ita MS. Par. pro vulgato λανθάνουσα; & rectè quidem: nam Ars, non Natura, ea eſt, quæ debet latere.

Ibid. Ὥσπερ λέγει ὁ Φωκαεὺς &c.] Vide Herodoti l. 6. c. 11. ubi hunc Dionyſium Phocaenſem inducit loquentem: Gravis & ardua res agebatur, tempus breve ad deliberandum fuit; quibus de cauſis Hyperbaton hoc non ſolùm ferendum eſt, ſed & laudandum, quia naturale eſt iis, qui in maximis periculis verſantur: Duo in illo ornamenta Sublimitatem facientia notavit Longinus; ſc. mutationem ordinis tum Verborum, tum Senſuum: Verborum ordinis mutatio in eo eſt, quòd voces ἄνδρες Ἴωνες in initio ſententiæ poni uſitato ſcribendi more debuerant: Senſuum eſt ordo mutatus, quia vulgò dicimus laborem ab aliquo capiendum eſſe, poſteà verò rationem hujus reddimus: hîc verò Ioues primùm docentur, quam ob cauſam ab iis labor ſuſcipiendus ſit; deinde monentur, ut labores ſuſcipiant. Interim his, quæ Longinus notavit, addendum cenſeo, quòd Herodotus etiam conſultò videtur mutâſſe perſonas: cùm enim dixerit ἡμῖν in primâ Orationis parte, ejus vice uſurpavit ὑμέες & ὑμῖν in ſequentibus; ut mutatio hæc perſonarum eſſet indicium animi potiùs feſtinantis loqui, quàm curantis, quo modo loqueretur. Inter Hyperbata etiam Sublimia numerandum eſt illud Virg. Æn. l. 2. v. 348.

—Moriamur, & in media arma ruamus.

& illud Æn. l. 9. v. 427.

Me, me, adſum qui feci, in me convertite ferrum:

ubi ex naturali ordine in alium (quale perturbatis animis accidere ſolet) locum verba removentur.

L. 4.

A. cum ξυρὸν γὰρ ἀπεχρῆν &c.

Milton. Paradise Lost. V.

Sweet is the breath of Morn, her rising sweet,
With charm of earliest Birds: pleasant the Sun
When first on this delightful land he spreads
His orient beams, on herb, tree, fruit, and flower,
Glistening with dew. &c

4 ἀπεχρῆν. Demosthenes. Philip. A

της φυσεως φερεται.

Shakspeare is generally most happily accurate
in his imitations of nature. The confusion of
Juliet, and the disordered state of her mind pre-
vious to her drinking the draught which
the Friar had given her, is most natural
& beautiful.

Romeo and Juliet. Act IV. Sc. 3.

ad ea, quæ ſunt Naturæ opera; (tunc enim Ars perfecta eſt, cum videatur eſſe Natura; è contrario verò Natura *tunc* voti compos *eſt*, cum latentem in ſe Artem contineat): at dicit apud Herodotum Dionyſius Phocaënſis. " In acie " enim novaculæ res ſunt nobis, Iones, ut li- " beri ſimus, aut ſervi, iiſque quaſi fugitivi. " Nunc igitur, vos ſi quidem velitis labores " ſuſcipere, in præſens vobis labor erit; ſed " poteritis

L. 4. Ἐπὶ ξυρῇ γὰρ ἀκμῆς] Huic proverbiali dicto reſpondet id quod Livius dicit, *Jam enim ſub ictu teli erant, & undique inſtabant hoſtes.* Schurzſi.

Ibid. Ἐπὶ ξυρῇ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα] Editio prima & MSti habent ἀκμῆς ſine præeunte ἐ, quomodo Homerus, à quo hæc phraſis profecta eſt, loquitur: porrò omnes MSti Editioneſque habent ἡμῖν, ſi excipias Manutianam, quæ habet ὑμῖν: Portus & Petra, qui ſecuti ſunt Editionem Manutii, ediderunt ἡμῖν, arbitrantes ὑμῖν ex errore natum eſſe: ſed Tollius tandem vocem ὑμῖν recipiendam eſſe cenſuit, quia mox ſequitur Νῦν ὦν ὑμεῖς: ſed ratio hæc non ſufficit; mutatio ſcilicet perſonarum affectui loquentis aptior eſt, ut dixi in Notâ præcedente: adde quòd paulò infrà hæc verba ſic repetuntur, ἐπὶ ξυρῇ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα: ubi omnes MSti & Editiones vett. (imò Manutii ipſius) habent ἡμῖν.

L. 6. Εἶναι ἀλλὰ δέεσθε, ἢ δοῦλοι, καὶ τοῦτοις ὡς δεσπόταις] Hæc eſt lectio Edit. primæ & MStorum Par. & Vat. duorum, in quibus omnibus ἢ deeſt ante δοῦλοι), & litera ι ad finem trium dativorum non occurrit.

L. 7. Νῦν ὦν, ὑμεῖς] MSti Par. Ambr. & Vat. duo habent ἡμεῖς: quod non probo, quia ſequitur ἢν μὲ βούλησθε, & quia Editio pr. legit ὑμεῖς.

Ibid. Ταλαιπωρείας ἐνδέχεσθαι] Ita Manutius, quem cæteri Editores ſecuti ſunt: ſed MS. Vat. 2. habet ταλαι σὲι ἐνδέχεσθ, MSti Par. & Vat. 3: ταλαιπωρίαις ἐνδέχεσθ, Editio verò prima ταλαιπωρίαις ἐνέχεσθ: ſi vox ταλαιπωρίαις ſana eſt, certè ἐνέχεσθ potius quàm ἐνδέχεσθ recipienda eſt: ἐνδέχομαι enim nuſquam regit caſum dativum; ſed ἐνέχεσθ

" ἔσται οἵοί τε ἦσθε ὑπερβαλέσθαι τοὺς πολεμίους."
Ἐνταῦθ' ἦν τὸ χώραν τάξιν. "Ω ἄνδρες Ἴωνες, νῦν
" καιρός ἐστιν ὑμῖν πόνους ἐπιδέχεσθαι· ἐπὶ ξυρῆς γὰρ
" ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα." Ὁ δὲ τὸ μὲν,
" ἄνδρες Ἴωνες," ὑπερεβίβασεν· προεισέβαλε γοῦν
εὐθὺς ἀπὸ τοῦ φόβου, ὡς μηδ' ἀρχὴν φθάνων πρὸς
τὸ ἐφεξῆς δέον προαγορεῦσαι τοὺς ἀκούοντας· ἔπειτα
δὲ τὴν νοημάτων ἀπέστρεψε τάξιν· πρὸ γὰρ τοῦ
φῆσαι, ὅτι αὐτοὺς δεῖ πονεῖν, (τοῦτο γάρ ἐστιν ὃ παρα-
καλεῖται), ἔμπροσθεν ἀποδίδωσι τὴν αἰτίαν, δι' ἣν
πονεῖν δεῖ, " ἐπὶ ξυρῆς ἀκμῆς, φήσας, ἔχεται ἡμῖν
" τὰ πράγματα·" ὡς μὴ δοκεῖν ἐσκεμμένα λέ-
γειν, ἀλλ' ἠναγκασμένα. Ἔτι δὲ μᾶλλον ὁ Θουκυ-
δίδης καὶ τὰ φύσει πάντως ἠνωμένα καὶ ἀδιαπέμπτα ὅ-
μως πᾶσι ὑπερβάσεσιν ἀπ' ἀλλήλων ἄγειν δεινότα-
τός. Ὁ δὲ Δημοσθένης οὐχ ὕστερος μὲν αὐξητής, ὥσπερ
ἦν τός, πάντων δ' ἐν τῷ γένει τούτῳ κατακορέστατος·
καὶ

ἀποείμασι occurrit apud Herodot. & ἐνέχεσθαι τὴν ἀνάγκην apud Lucianum: poterit igitur ἐνέχεσθαι παλαιστικείαις significare *implicari laboribus*, idemque esse quod Longinus paulò infrà vocat ἐπιδέχεσθαι πόνους.

L. 1. Ὑπερβαλέσθαι τοὺς πολεμίους] Ita Editio pr. & MSti Par. Ambr. duoque Vat. pro vulgato ὑπερβαλλόμενοι τοὺς ἐναντίους, εἰ ἐλεύθεροι, quod non nisi unius MSti, quo usus est Manutius, auctoritate nititur; vel quod (ut opinor) Manutius ex conjecturâ impressit, ut hæc apud Longinum verba convenirent cum iis, quæ præ se ferunt Herodoti Exemplaria.

L. 5. Προεισέβαλε γοῦν εὐθὺς ἀπὸ τοῦ φόβου, ὡς μηδ' ἀρχὴν φθάνων πρὸς &c.] Manutius edidit προεισέβαλεν γὰρ εὐθὺς ἀπὸ τοῦ φόβου φθάνων, ὡς μηδ' ἀρχὴν πρὸς &c. Sed hæc, quam sequor, lectio MStorum auctoritate se tuetur: MSti enim Par. & Vat. 2. habent προεισέβαλεν ἤν ἂν εὐθὺς ἀπὸ τοῦ φόβου, ὡς μηδ' ἀρχὴ φθάνων: quibus consentiunt MSti Ambr. & Vat. 3. nisi quòd hic habet προεί-

" poteritis hoſtes ſuperare." Ordo hîc erat. " O Iones, nunc tempus eſt laborum vobis ſuſ- " cipiendorum; in acie enim novaculæ res " ſunt nobis:" Ille autem hoc, " O Iones," *ex ſuo loco* in alium tranſtulit: initium igitur fecit ſtatim metu incutiendo, ut qui omnino non primò compellârit auditores propter imminentem timorem: deinde etiam ordinem ſenſuum evertit; anteà enim, quàm dicit oportere eos laborare (hoc enim eſt id ad quod *eos* hortatur), coràm reddit rationem, ob quam laborare neceſſe eſt, dicens, " in acie novaculæ " res nobis ſunt:" ita ut videatur dicere non meditata, ſed ea, quæ ipſa rerum neceſſitas expreſſit. Prætereà Thucydides peritiſſimus eſt in iis, quæ omnino unita ſunt naturâ & non diviſibilia, tamen à ſe divellendis vi Hyperbatorum: Demoſthenes autem non adeò nimis creber eſt ac ille: omnium verò in hoc genere Figu-

προσίζαλον, ille verò περισίζαλον: Editio autem pr. & MS. El. cætera fere MStis Par. & Vat. 2. convenientes, habent ἄρχω, MS. verò El. in margine γῶν. Notum eſt doctis vocem ἀρχῶ cum particulâ negativâ ſignificare *non omnino*, voceſque ἐ φθάνων vel μὴ φθάνων προσαγορεῦσαι, reddi poſſe *non allocutus*, vel *non primò allocutus*: vide Steph. Theſaurum ad verba ἀρχὴ & φθάνω.

L. 16. Οὐχ ἥτως μὲν αὐθάδης] Vox αὐθάδης derivatur ab αὐτὸς & ἀδεῖν, & ſignificat propriè *ſibi placens*, vel, ut eam hîc verti, *nimis creber*; qui enim crebriùs, quàm par eſt, eâdem Figurâ utitur, ſatis oſtendit ſe ſibi eâ utentem placere.

L. ult. Καταχορέσατος] Vox καταχορὴς hîc videtur ſignificare eum, qui ſatis, nec tamen plus quàm ſatis, habet.

καὶ πολὺ τὸ ἀγωνιστικὸν ἐν τῷ ὑπερβαίζειν καὶ ἔτι μᾶλλον Δία τὸ ἐξ ὑπογυίου λέγειν συμπεφωνωκὼς, καὶ περὶ πάντος εἰς τὸ κίνδυνον τῆς μακρᾶς ὑπερβατῆς τὰς ἀκριβολογίας συνεπιταράττων. Πολλαχοῦ γοῦν τὸν νοῦν, ὃν ὥρμησεν εἰπεῖν, ἀνακρεμάσας, καὶ μεταξὺ (ὡς εἰς ἀλλόφυλον καὶ ἀπροσκόπως ταύτην) ἄλλ' ἐπ' ἄλλοις διὰ μέσου καὶ ἐξωθέν ποθεν ἐπεισκυκλῶν, εἰς φόβον ἐμβαλὼν τὸν ἀκροατὴν, ὡς ἐπὶ παντελεῖ τῷ λόγῳ διαπλάσει, καὶ συναποκυδωνιάσειν ὑπ' ἀγωνίας τῷ λέγοντι συναναλώσας, εἶτα ἀθρόαν διὰ μακρᾶς τὸ πάλαι ζητούμενον δικαίως ἐπὶ τέλει τῆς περιόδου, αὐτῷ τῷ κατὰ τὰς ὑπερβάσεις ἀθρόῳ καὶ ἀκινδύνῳ μᾶλλον ἐκπλήττει. Φεύγω δὲ τῶν ἀθετημάτων ἔγωγε διὰ τὸ πολλῶν.

Sect. XXIII. Τά γε μὴν Πολύπτωτα λεγόμενα, Ἀθροισμοὶ, καὶ Ἀλλοιμεταβολαὶ, καὶ Κλίμακες, πάνυ ἀγωνιστικὰ, ὡς

L. 15. Πολύπτωτα] Longinus nullum hujus Figuræ exemplum profert: sed hoc ex oratione Cic. pro Cœlio peti potest, ubi dicit, *Argumentis agemus, signis omni luce clarioribus crimina refellemus: res cum re, causa cum causâ, ratio cum ratione pugnabit:* cui addi potest illud Virgilii Æn. l. 10. v. 361.

---Hæret pede pes, densusque viro vir.

Ibid. Ἀθροισμοὶ] Hâc Figurâ Orator utitur, cum vice rei totius omnes ejus species enumerat: cujus exemplum habes in Or. Ciceronis pro Marcello, *Nihil ex istâ laude Centurio, nihil Præfectus, nihil Cohors, nihil Turma decerpit:* Si dixisset Cicero *nihil ex istâ laude milites decerpunt*, hoc satis esset ad ejus mentem, non ad Oratoris vim exprimendam. Vide etiam quæ Quinctil. de Inst. Or. l. 8. c. 4. dicit de *Congerie verborum ac sententiarum idem significantium.*

L. 16. Ἀλλοιμεταβολαὶ] Exemplum hujus Figuræ profert Quinctil. Institit. Or. l. 9. c. 3. ex

4. πολλαχις γαρ τον κυν. &c

St. Paul's defence, before King Agrippa.
Acts. Chap. XXVI.

15. αθροισμοι. Cicero pro Milone. Sect. VII.
Insidiator superatus, vi victa vi, vel potius oppressa virtute audacior est — hoc ei ratio dolori &c

16 Κλιμακες. Romans. V.
Therefore being justified in faith, we have peace, with God, through our Lord Jesus Christ.

15. πολυπτώλα . Homer. Il. B. 861
ως φρήφρη

Figurarum abundantiſſimus ad ſatietatem uſque: & ſpeciem multæ vehementiæ atque etiam mehercule extempore dicendi, verba ex ſuis locis transferendo, præ ſe fert; ſecumque prætereà trahit auditores in periculum, quod ex longioribus Hyperbatis *oritur*. Sæpe enim ſuſpensâ ſententiâ, quam inchoaverat dicere; & interim (tanquam in ordinem alieni generis & diſſimilem) alia aliis in medio & extrinſecùs *arceſſita* ingerens; incutiens item auditori metum, ac ſi oratio omnino aberrâſſet; cogenſque *eum* præ ſollicitudine ſimul periclitari cum dicente; deinde inopinatò longo poſt tempore id, quod jam diu deſiderabatur, feliciter ad finem perducens, multo magis *eum* audaci illâ & periculosâ utendi Hyperbatis viâ percellit. Sed omittantur exempla propter *eorum* multitudinem.

Illa quidem, quæ appellantur Polyptota, *ſive variè deſinentia*, Coacervationes, & Commutationes, *De Mutatione Numerorum.*

ex oratione Ciceronis pro Sex. Roſcio: *Etenim, cum ſit artifex ejuſmodi, ut ſoli dignus videatur eſſe, qui ſcenam introeat; tum vir ejuſmodi eſt, ut ſolus videatur dignus, qui eò non accedat.* Notetur verò Edit. pr. & MStos Par. Vat. 2. & 3. & Ambr. habere μεταβολαὶ, de quibus vide Quinctil. Inſt. Or. l. 9. c. 3.

Ibid. Κλίμακες] Exemplo ſit iſtud ex oratione de Coronâ (ubi Demoſthenes ſe purgat), quod Quinctilianus l. 9. c. 3. ita Latinè vertit, *Nec hæc dixi quidem, ſed nec ſcripſi; nec ſcripſi quidem, ſed nec obii legationem; nec obii quidem, ſed nec perſuaſi Thebanis.* Item id, quod Cicero dicit in Or. Philip. c. 12.

ὡς οἶδα, κόσμε τε, καὶ παντὸς ὕψει, καὶ πάθει συνεργά. Τί γάρ; αἱ τῶν πτώσεων, χρόνων, προσώπων, ἀριθμῶν, γενῶν ἐναλλάξεις πῶς ποτε κατα-ποικίλλουσι καὶ ἐπεγείρουσι τὰ ἑρμηνευτικά;

Φημὶ δὴ τῶν καὶ τὰς ἀριθμὰς οὐ μόνα ταῦτα κοσμεῖν, ὁπόσα, τοῖς τύποις ἑνικὰ ὄντα, τῇ δυνάμει καὶ ἀναθεώρησιν πληθυντικὰ δείκνυσι).

——Αὐτίκα (φησὶ) λαὸς ἀπείρων
Θύνων ἐπ' ἠιόνεσι διιζάμενοι κελάδησαν.

Ἀλλ'

Quid enim, per Deos immortales, poteſt Reipublicæ prodeſſe noſtra legatio? prodeſſe, dico? quid ſi etiam obfutura eſt? obfutura, dico? quid ſi etiam nocuit?

L. 1. Κόσμε τε, καὶ παντὸς] Faber legendum eſſe cenſuit κόσμε τε πάντως καὶ, ut vox πάντως in conſtructione cum συνεργὰ conjungatur: quia (ait) illud παντὸς ὕψει falſum eſt de Polyptotis.

L. 2. Πτώσεων] Exemplum hujus mutationis caſûs occurrit in Virg. Æn. l. 1. v. 577.

Urbem quam ſtatuo, veſtra eſt——

Ubi Accuſativus caſus *urbem* ponitur pro Nominativo *urbs*. Nominativus etiam ſæpe pro Vocativo uſurpatur, ut apud Æſchinem in Cteſiph. Ταῦτα γάρ τίνος ἐστὶν, ὦ κίναιδος, ῥήματα ἢ θαύματα; Vide quæ de hac re notavimus ad Sect. 6.

Ibid. Χρόνων] De hâc temporum mutatione agit Longinus in Sect. 25.

Ibid. Προσώπων] Hujus Figuræ exempla profert Noſter in Sect. 26.

L. 3. Ἀριθμῶν] De numerorum mutatione tractat Idem in hâc & ſequenti ſectione.

Ibid. Γενῶν] Hujus Figuræ frequens eſt apud Homerum uſus; dicit enim κλυτὲς Ἱπποδάμεια, & τέκνον φίλε: ſed Sublime aliquid & Homericum habet illud, quod de Tireſiâ ad Ulyſſem in Elyſio accedente dicitur in Odyſſ. λ. v. 90.

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίου
Τειρεσίαο
Χρύσεον σκῆπτρον ἔχων——

Homerus enim vocem ἔχων non ad ψυχὴν, ſed ad ipſum Tireſiam; non ad dictionem, ſed ad id, quod ſignificatur, hîc accommodavit.

L. 8.

2 πλοκης. The figure is produced by an Ellipsis.

Terent. Eun. IV. III. 11.
Eunuchum quem dedisti nobis, gravis turba, dedit.

Plautus. Amphitruo. IV.
Faucratem quem convenire volui, in navi non erat.

Longinus, φιλος, pro ω φιλε. Sic Hom. Il. A. 569.
Odyss. γ. 375.

Æschines in Ctesiph. Ταυτα και τινος εστιν, ω πινακιδος, γραμματα η θαυματα

nes, & Gradationes, omnino (uti noſti) contentioni inſerviunt, & efficiunt ornatum, omniſque generis Sublimitatem & affectum. Quid vero? mutationes Caſuum, Temporum, Perſonarum, Numerorum, Generum quomodo exornant elevantque Elocutionem?

Dico ſanè ex iis *Figuris*, quæ ad numeros attinent, non ſolas has ornatum *orationi* afferre, quæ, cum ſint quoad formas *earum* Singularis numeri, poteſtate, ſi contempleris, Plurales deprehenduntur.

——*Statim* (inquit) *populus infinitus*
Ruebant, & in litoribus ſtantes inſonabant.

Sed

L. 8. Αὐτίκα &c.] Simile eſt iſtud Ovidii *Turba ruunt*, & Statii

——*Tardi ſubeunt Tegeæa juventus.*

L. 9. Θωὼν ἐπ' ἠϊόνεσι δϊϊσάμενοι κελάδησαν] Hoc in loco verſum olim fuiſſe, ſatis patet ex eo quòd Poeticè dicitur κελάδησαν, & quòd verba, quæ hæc præcedunt, ſunt ultima Hexametri pars: Langbænius igitur legendum cenſuit,

——Αὐτίκα λᾶας ἀπείρων
Θωὼν, ἐπ' ἠϊόνεσι δϊϊσάμενοι κελάδησαν.

Cui conjecturæ Faber ſe opponit; ſi (inquit) legas Θωὼν, neceſſariò erit legendum καὶ δϊϊσάμενοι κελάδησαν, atque ità corruat verſus, neceſſe eſt: rectè vidit Faber copulativam particulam requiri, ſed erravit, cum χὴ requiri putârit: cur enim non ſic Emendationem Langbænii emendemus?

Θωὼν, ἐπ' ἠϊόνεσι ϑ' ἱσάμενοι κελάδησαν.

Δὲ enim (ut paſſim apud Homerum) ſignificat hîc *et*, &, ne quem offendat ultima ejus vocalis ε ante ſequentem vocalem non eliſa, legat illa Homeri Iliad. α. v. 36. Ἀπολλῶνι

Ἀλλ' ἐκεῖνα μᾶλλον θαυμαστέον, ὅτι ἐν ὅσοις ποιηταῖς τὰ πληθυντικὰ μεγαλοφραμονέστερα, ἢ δύναμιν δοξοκομπωνία τῷ ὄγκῳ τοῦ ἀριθμοῦ. Τοιαῦτα παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ τὰ ἐπὶ τοῦ Οἰδίπου.

——Ὦ γάμοι, γάμοι,
Εφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες πάλιν
Ἀνεῖτε ταὐτὸν σπέρμα, καὶ πεδείξατε
Πατέρας, ἀδελφοὺς, παῖδας, αἷμ' ἐμφύλιον,
Νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χὤπόσα
Αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίνεται.

Πάντα γὰρ ταῦτα ἓν ὄνομά ἐστιν, Οἰδίπους, ἐπὶ ἓν πατέρα Ἰοκάστην. Ἀλλ' ὅμως χυθεὶς εἰς τὰ πληθυντικὰ ὁ ἀριθμὸς συνεπλήθυσε καὶ τὰς ἀτυχίας· καὶ, ὡς ἐκεῖνα, πεπλεόνασται.

Ἐξῆλθον Ἕκτορές τε καὶ Σαρπηδόνες.

Καὶ τὸ Πλατωνικὸν, ὃ καὶ ἑτέρωθι παρατεθείμεθα, ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων, "Οὐ γὰρ Πέλοπες, οὐδὲ Κάδ-
" μοι

λῶνι ἄνακτι, & v. 38. Τετληότι τε ἴσῃ ἀνάσσειν, & C. 589. Μάλιστα δ' ἵετο θυμῷ, &c. Interim video Edit. primam & M8tos Par. & Ambr. habere θυώνων, pro quo Schurzfl. non temerè conjecit legendum ΘΤΜΟΝ. ſc. ut ſit ſenſus *diſſidebant animo.* in ſtudia contraria diſciſſi.

L. 3. Δοξοκομπῶν] Cum vox δόξα ſignificat *opinio* vel *ſpecies*, & κομπεῖν *tumidè* vel *jactanter ſe gerere*, vocem ex his duabus compoſitam vertendam cenſeo *ſpecie grandia*: in fine hujus ſectionis legimus φύσει ἐξαίσιται τὰ σχήματα κομπωδέστερα &c. ubi κομπωδέστερα ſignificat *grandiora*, vel *magis Sublimia.*

L. 4. Τὰ ἐπὶ τοῦ Οἰδίπου] Vide Sophoclis OEdip. Tyr. v. 1417.

L. 11.

a. locum non praeteriit Brunck. V. 1403

Sed illæ, *quæ Plurales ſunt*, potius obſervatu dignæ ſunt, quia aliquando Pluralia cadunt magis magnifica, & ſpecie grandia præ ipsâ multitudine numeri: Talia ſunt apud Sophoclem ea, quæ in *fabulâ* Oedipi *dicuntur*,

——*O nuptiæ, nuptiæ!*
Genuiſtis nos, &, cum genuiſtis, rurſus
Reddidiſtis idem ſemen, & oſtendiſtis
Patres, Fratres, Filios, ſanguinem cognatum,
Sponſas, uxores, matreſque, & quæcunque
Fœdiſſima inter mortales opera ſunt.

Omnia enim hæc ſunt unum nomen, *hinc* Oedipus, ex alterâ autem parte Jocaſta. Sed tamen numerus, diffuſus in Pluralia, multiplicavit etiam infortunia; &, ut illa, *ſic* augetur *hoc*,

Exierunt Hectoreſque & Sarpedones.

Item illud Platonis (quod & alibi adduximus) de Athenienſibus, " Neque enim Pelopes, neque

L. 11. Παῖδα γὰρ ταῦτα &c.] i. e. Sophocles per verba πατέρας, ἀδελφὰς, & παῖδας ſolum intelligit Oedipum: itemque per verba νύμφας, γυναῖκας, μητέρας ſolam Jocaſtam, Oedipi matrem; quam ille, mortuo ſuo patre, inſcius uxorem duxerat. Voces ἓν ὄνομα poteris etiam reddere *unum caput, una perſona*; ut in Sacris Literis Act. i. 15. & Apocal. iii. 4. Porrò ante Οἰδίπους Tollius cenſet deeſſe ἐφ' ἑτέρᾳ πᾶ: potius verò puto voces τῇ πᾶ excidiſſe; vide p. 38. l. 7.

L. 17. Οὐ γὰρ Πέλοπες &c.] Verba ſunt Platonis in Menexeno (qui & ab aliis Ἐπιτάφιος vocatur) p. 245. Edit. Par. Habe-

" μοι, ὐδ' Αἰγυπτόι τε ϗ Δαναοί, ὐδ' ἄλλοι
" πολλοὶ φύσει βάρβαροι συνοικοῦσιν ἡμῖν, ἀλλ' αὐ-
" τοὶ Ἕλληνες, ὐ μιξοβάρβαροι, οἰκοῦμεν," ϗ τὰ
ἑξῆς· φύσει γὰρ ἐξακούεται τὰ παράγματα κομπω-
δέστερα, ἀγελησὸν ὕτως τῆ ὀνομάτων ἐπισυνθέσει
μυόων. Οὐ μὲν τοι δεῖ ποιεῖν αὐτὸ ἐπ' ἄλλων, εἰ
μὴ ἐφ' ὧν δέχεται τὰ ὑπερκείμενα αὔξησιν, ἢ πλη-
θυν, ἢ ὑπερβολήν, ἢ πάθος, ἔν τι τούτων, ἢ τὰ
πλείονα· ἐπεί τοι τὸ παντὶ χῷ κώδωνας ἐξῆφθαι,
λίαν σοφιστικόν.

Sect. XXIV. Ἀλλὰ μὴν ϗ τὐναντίον τὰ ἐκ τῆς πληθυντικῶν
εἰς τὰ ἑνικὰ ἐπισυναγόμενα ἐνίοτε ὑψηλοφανέστατα.
" Ἔπειθ' ἡ Πελοπόννησος ἅπασα διεστήκει," φησί·
" Καὶ δὴ Φρυνίχῳ δρᾶμα Μιλήτου ἅλωσιν διδά-
" ξαντι, ἐς δάκρυα ἔπεσε τὸ θέατρον·" τὸ γὰρ
ἐκ

Habemus etiam hujus Figuræ exemplum in Cic. de Or. l. 2. c. 71. *Non enim vereor, ne quis me in isto genere leviorem jam putet, quoniam quidem tu Fabricios mihi auctores, & Africanos, Maximos, Catones, Lepidos protulisti.*

L. 7. Ὑπερκείμενα] Ita Editiones Rob. & Manut. MStique omnes, sed Petra conjecit legendum ὑπερκείμενα: quid si legamus ὑπεκκείμενα? ut in Sect. 11. habes πεφεκκειμέναις.

L. 10. Κώδωνας] Apud Antiquos κώδωνες seu *tintinnabula* frænis & phaleris equorum addebantur; non tamen ubique & semper, sed cum decursio aliqua equestris aut transvectio fiebat, seu quid aliud ejus generis, quod splendidè fieri deceret. Faber.

L. 13. Ἔπειθ' ἡ Πελοπόννησος &c.] Verba sunt Demosthenis in oratione pro Coronâ p. 17. Edit. Oxon. ubi ἡ Πελοπόννησος usurpatur pro οἱ Πελοποννήσιοι: & ita Livius sæpiùs loquitur *Romanus prælio victor*, ubi Singularis numerus positus vice Pluralis vi & majestate orationem vestit: cui simile est istud Ennii, quod citat Cicero de Orat. l. 3. c. 42.

Ad

9 κωδωνας. Exodus 28. 33.
Bells of Gold between them round about.

15. Deuteron. Shakespeare. Anthony and
Cleopatra. Act. Sc.
The City cast off
Her people out upon her, and Anthony,
Enthron'd in the Market place, did sit alone
Whistling to the air; which but for vacancy
Had gone to gaze on Cleopatra too,
And made a gap in Nature.

" que Cadmi, neque Ægyptii & Danai, ne-
" que alii multi origine Barbari unà nobiſcum
" habitant; ſed *nos* ipſi Hellenes, non cum
" Barbaris commixti, habitamus," & ea quæ ſequuntur; naturaliter enim audientibus videntur res eſſe magis Sublimes, cum nomina ſic gregatim accumulentur. At oportet non hoc facere in aliis, quàm in iis, quorum ſubjecta *materia* recipit incrementum, vel multitudinem, vel hyperbolen, vel affectum, unum quiddam ex his, vel plura: quoniam tintinnabula ubivis ſuſpendi, valde ſophiſtam ſapit.

Singularia aliquando efficere Sublimitatem.

Sed & contra illa, quæ ex Pluralibus in Singularia colliguntur, habent nonnunquam ſpeciem maximam Sublimitatis. " Deinde omnis
" Peloponneſus *in factiones* diſceſſit," inquit: " Et quum Phrynichus fabulam *dictam* Mileti
" excidium docuiſſet, effuſum eſt in lacrymas
" Thea-

At Romanus homo tamen, etſi
res bene geſta eſt,
Corde ſuo trepidat——

L. 14. Καὶ δὴ Φρυνίχῳ &c.] Hæc verba occurrunt in Herodoti l. 6. c. 21.

Ibid. Δρᾶμα Μιλήϊος ἄλωσιν διδάξαντι] i. e. cum in ſcenâ fabulam exhiberet: Cicero id, quod Græci vocant δρᾶμα διδάξαι, vertit *agere & docere fabulam:* Vide etiam Horat. in A. P. 288. Miletus urbs fuit Ionica, quam Perſæ expugnârunt: de cujus urbis excidio Phrynichus, Tragicus Poëta, fabulam in ſcenâ exhibuit: quapropter Athenienſes (utnos docet Herodotus) eum mille drachmis multârunt, quod domeſtica mala defricuiſſet; addito interdicto, ne quis poſteà eâ fabulâ uteretur.

L. 15. Ἐς δάκρυα ἔπεσε τὸ θέατρον] Omnes Editiones & MSti habent ἔπεσον οἱ θεώμενοι, quo nihil menti Longini excogi-

ἐκ τῆς διηρημένων εἰς τὰ ἀναμὶξ ἐπισυρρέψαι τὸν ἀρθμόν, σωματοειδέστερον. Αἴτιον δ' ἐπ' ἀμφοῖν οἶμαι τοῦτο τὸν αὐτὸν εἶναι· ὅτι τε γὰρ ἑνικὰ ὑπάρχει τὰ ὀνόματα, τὸ πολλὰ ποιεῖν αὐτά, καὶ δόξαν ἐμπαθῆ· ὅτι τε πληθυντικά, τὸ εἰς ἕν τι εἰωχον συνκορυφῶν τὰ πλείονα, διὰ τὴν εἰς τἀναντίον μεταμόρφωσιν τῆς πραγμάτων, ἐν τῷ λόγῳ.

Sect. XXV. Ὅταν γε μὴν τὰ παρελπιδότατα τοῖς ἀκούουσιν εἰσάγῃς ὡς γινόμενα καὶ παρόντα, ἢ διήγησιν ἔτι τὸν λόγον, ἀλλ' ἐναγώνιον πρᾶγμα ποιήσεις. "Πεπτωκὼς δέ τις, φησὶν ὁ Ξενοφῶν, ὑπὸ τῷ Κύρῳ ἵππῳ, καὶ πατάξας, πάνει τῇ μαχαίρᾳ εἰς τὴν γαστέρα τὸν ἵππον· ὁ δὲ σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον, ὁ δὲ πίπτει." Τοιοῦτον ἐν τοῖς πλείοσιν ὁ Θουκυδίδης.

Sect. XXVI. Ἐναγώνιον δ' ὁμοίως καὶ ἡ τῶν προσώπων ἀνάμιξις· πάθεσι, καὶ πολλάκις ἐν μέσοις τοῖς κινδύνοις ποιοῦσα τὸν ἀκροατὴν δοκεῖν γράφειν.

Φαίης

excogitari potuit magis contrarium. Faber voluit ἕτερον δέπτειν, sed ne sic mentem Auctoris assecutus est. Tollius tandem legendum vidit ἕτερα τὸ δέπτειν: & ita Gronovius testatur se legisse in celeberrimo illo Herodoti MSto Mediceo: scilicet ut in illo priore exemplo Longini occurrebat διεπάνει, sic in hoc posteriore necesse fuit, ut diceretur ἕτερα singulari numero.

L. 5. Ἐμπαθῆ] Ita legendum conjecit Faber, ejusque conjecturam firmat MS. Par. Vulgò legitur ἐυπαθῆς.

L. 10. Πεπτωκὼς δέ τις &c.] Petuntur hæc verba ex Xenoph. de Cyropæd. l. 7. p. 408. Ed. Oxon. Quibus addi potest id, quod Tollius citat ex Virgilii Æn. l. 11. v. 637.

Hastam interfit equo, ferrumque sub aure reliquit:

Qui

" Theatrum:" converſio enim numeri ex iis, quæ in plura diviſa ſunt, ad ea, quæ unitate conjuncta ſunt, quaſi corporis molem præ ſe magis fert. In utriſque verò cauſam ornatûs eandem eſſe opinor: namque ubi vocabula ſunt Singularia, ea Pluralia facere, ejus eſt, qui præter expectationem afficitur; & ubi *vocabula ſunt* Pluralia, collectio plurium in unum aliquid ſonorum eſt, propter commutationem rerum in contrarium, res inopinata.

De Mutatione Temporum.

Quando ſanè ea, quæ temporibus præterita ſunt, inducas quaſi quæ *nunc* fiant & adſint, orationem facies non jam narrationem, ſed rem vetitatem ipſam ob oculos ponentem. " Cum ceci-
" diſſet quidam (inquit Xenophon) ſubter equum
" Cyri & proculcaretur, ferit equi ventrem gla-
" dio; ille autem ægrè ferens excutit Cyrum,
" hic verò decidit." Talis in pleriſque eſt Thucydides.

De Mutatione Perſonarum.

Rem quoque ipſam ob oculos ponit Perſonarum commutatio, & ſæpiſſimè facit, ut auditor videatur in mediis periculis verſari:

Diceres

Quo ſonipes ictu furit arduus, altaque jactat,
Vulneris impatiens, arrecto pectore crura:
Volvitur ille excuſſus humi.

Ubi præſenti tempore utendo Virgilius Lectorem facit & equi vulnus & bellatoris caſum penè oculis videre.

L. 12. Παίει τῷ μαχαίρᾳ εἰς τὸν γαστέρα τὸ ἵππον] Hic ordo ſervatur in Edit. primâ & MStis Par. & Vat. 3. & deletur αὐτῷ in Edit. primâ & MStis Par. & Ambr. Interim Manutius

Φαίης κ' ἀκμῆτας ἢ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
Ἀντεσ' ἐν πολέμῳ· ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.

Καὶ ὁ Ἄρατος,

Μὴ κείνῳ ἐνὶ μιλῶι περικλύζοιο θαλάσσῃ.

Ὧδέ πῃ καὶ ὁ Ἡρόδοτος, "Ἀπὸ δ' Ἐλεφαντίνης πό- "λεως ἄνω πλέουσι, καὶ ἔπειτα ἀφίξῃ ἐς πεδίον "λεῖον·——διεξελθὼν δὲ τοῦτο τὸ χωρίον, αὖ- "θις εἰς ἕτερον πλοῖον ἐμβὰς πλέουσι δύο ἡμέ- "ρας, καὶ ἔπειτα ἥξεις ἐς πόλιν μεγάλην, ἡ ὄνομα "Μερόη." Ὁρᾷς, ὦ ἑταῖρε, ὡς πανταχοῦ σε ψυχὴν διὰ τῶν τόπων ἄγει, τινὰ ἀκοὴν ὄψιν ποιῶν. πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα, περὶ αὐτὰ ἀπερειδόμενα τὰ

tius edidit πάλει εἰς τινὰ γαστέρα τῇ μαχαίρᾳ τὸν ἵππον αὐτοῦ.

L. 1. Φαίης κ' ἀκμῆτας &c.] Hæc extant apud Homerum in Iliad. o. v. 698. Quibus non diſſimile eſt iſtud Virgilii, cum deſcribit navalem pugnam Actiacam, Æn. l. 8. v. 689.

Una omnes ruere, ac totum ſpumare reductis
Convulſum remis roſtriſque tridentibus æquor.
Alta petunt: pelago credas innare revulſas
Cycladas, aut montes concurrere montibus altos.

Ubi, cum narrationem Poeta derepente intermittit, ſuoſque Lectores alloquitur, mirâ arte efficit, ut illi pugnæ ipſi intereſſe videantur; ut res ibi geſtas non amplius legant, ſed cernant; ut denique non tam Poetæ quàm pugnantium comites ſint.

L. 5. Ἀπὸ δ' Ἐλεφαντίνης &c.] Hæc deſumpta ſunt ex Herodoti l. 2. c. 29. ſed non continuo ordine, multa enim de induſtriâ à Longino omiſſa ſunt: Et hæc fortaſſe Perſpicuitatis magis, quàm Sublimitatis, gratiâ laudanda ſunt, quamvis aliter judicare Longinus videatur.

L. 1.

Diceres illos indefatigatos & indomitos ſibi invicem
Occurrere in pugnâ; adeò concitatè pugnabant.

Et Aratus,

Ne in illo menſe circumluare mari:

Sic etiam Herodotus: " Ab urbe verò Elephantinâ ſurſum navigabis, & deinde venies ad " campum planum:——tranſiens autem hunc " locum, iterum aliud navigium conſcendens " biduum navigabis, & poſteà venies ad magnam urbem, cui nomen *eſt* Meroë." Vides, amice, quomodo *velut manu* prehendens animum tuum per loca dùcit, faciens te videre ea quæ audis: omnia autem hujuſmodi, quæ in ipſas incumbunt perſonas, faciunt auditorem iis ipſis

L. 6. Ἄνω πλεύσεαι, καὶ ἔπειτα ἀφίξῃ.] Ita Editio pr. & MSti Par. Ambr. duoque Vaticani: vulgatæ Editiones habent ἄνω ἰόντι, καὶ ἔπειτα ἀπίξεαι.

L. 8. Πλεύσεαι δὲ ἡμέρας, καὶ ἔπειτα ἥξεις.] Ita Editio pr. & MSti Par. Ambr. & Vat. 3. à quibus non multum abeſt lectio Vat. 2. δύο ἡμέρας ἥξεις: hanc cum dico lectionem eſſe MStorum, ſcio eam non eſſe Herodoti, in hodiernis ſaltem ejus Editionibus; ibi enim habemus δώδεκα ἡμέρας πλεύσεαι καὶ ἔπειτα ἵξεαι, ſeu potius ἥξεις, ut in Herod. MSto Med. ſed in incerto relinquo ſitne hæc de numero dierum Longini, an illa Herodoti codicum lectio verior.

L. ult. Πρὸς αὐτὰ ἀπερειδόμενα &c.] i. e. quæ ad eos, qui legunt, dicuntur, quæ ad legentium perſonas diriguntur & applicantur.

τὰ πρόσωπα, ἐπ' αὐτῆς ἵστησι τὸν ἀκροατὴν τῆς ἐνεργειμένων. Καὶ, ὅταν ὡς ὁ πρὸς ἅπαντας, ἀλλ' ὡς πρὸς μόνον τινὰ λαλῇς,

Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετεῖη,

ἐμπαθέστερόν τε αὐτὸν ἅμα, καὶ προσεκτικώτερον, καὶ ἀγῶνος. ἔμπλεων ἀποτελέσεις, εἰ καὶ εἰς ἑαυτὸν προσφωνήσεσιν ἐξεγειρόμενον.

Sect. XXVII. Ἔτι γε μὴν ἔνθ' ὅτε περὶ προσώπου διηγήματος ὁ συγγραφεὺς, ἐξαίφνης παρενεχθεὶς εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον ἀνήμεσται· καὶ ἔστι τοιοῦτον εἶδος. ἐκβολή τις πάθους,

Ἔκλων καὶ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μαινομένῳ αὐσας,
Νηυσὶν ἐπισσύβοισι, ἑᾷν δ' ἔναρα βροτόεντα·

Ὃν

L. 1. Τὰ πρόσωπα] Manutius edidit πράγματα, sed πρόσωπα exstat in Editione pr. & MStis Par. & Vat. 3. & sensus loci illud videtur postulare: ad personas enim, non ad res ipsas, in suprà memoratis exemplis, conversa est oratio.

L. 4. Τυδείδην δ' &c.] Hæc citantur ex Homeri Iliad. ε. v. 85.

L. 7. Ἐξεγειρόμενον] Ita Faber legendum conjecit, & ita legitur in Vat. duobus MStis: melior, opinor, est hæc lectio, quàm illa ἐξεγειρόμενος, *excitans*, quæ extat in Manutii Editione & Robortelli, & in MStis Par. & El. Si scripsisset Longinus ἐξεγειρόμενος, scripsisset paulò ante εἰς αὐτὸν: sed cum ibi habemus εἰς ἑαυτὸν, necesse est ut sequatur ἐξεγειρόμενον.

L. 10. Ἐκβολή] Ita Tollius ex conjecturâ, & MS. Par. ejus conjecturæ fidem facit: sic infrà Sect. 33. habemus δ' ἐκβολῆς τῶν δαιμονίων πνευμάτων.

L. 12. Ἔκλων δ' &c.] Versus hi sunt desumpti ex Iliad. ο. v. 346. Virgilius etiam eâdem Figurâ sæpiùs usus est, ut in Æn. l. 9. v. 634. de Ascanio Remulum interficiente dicit,

—*Cava*

12. Ηπιωρ. Homer. Il. Δ. 303.

τως γαρ ανωγει
Σφως ιππως εχεμεν, μηδε πλονεεσθαι
ομιλω.

"Μηδε τις ιπποσυνη τε και ηνορεηφι
πεποιθως &c

Milton. Paradise Lost. IV. 720.

Both stood,
Both turn'd, &c

Virgil. An. IV. 415.

Ne quid inexpertum frustra moritura relinquat.

"Anna vides toto properari litora circum.
"Undiq; convenêre.

ipſis rebus, quæ aguntur, interesse. Et, ubi loqueris velut non ad omnes, ſed velut ad unum quendam,

Tydides verò inter quos esset, non potuisses cognoscere,

commotioremque ipſum ſimul, & attentiorem plenumque re, quæ cum contentione agitur, effeceris, quippe qui excitetur iis, quæ ad ipſum factæ ſunt, allocutionibus.

De aliâ personarum mutatione.

Prætereà eſt ubi de *quâdam* perſonâ narrans ſcriptor, repente abreptus in eandem illam perſonam ſe convertit: & hujuſmodi ſpecies *Figurarum* eſt eruptio quædam irruentis Affectûs,

Hector verò Trojanos hortabatur, altâ voce clamans,
Ut in naves irruerent, omitterentque ſpolia ſanguinolenta:

Quem

-----Cava tempora ferro
Trajicit: I, verbis virtutem illude ſuperbis.

Et in Æn. l. 11. v. 729.

Ergo inter cædes cedentiaque agmina Tarchon
Fertur equo, variiſque inſtigat vocibus alas,
Nomine quemque vocans, reficitque in prælia pulſos;
Quis metus, O nunquam dolituri, O ſemper inertes
Tyrrheni, quæ tanta animis ignavia venit?

In priore exemplo ſummum gaudium, in poſteriore imminens periculum non tantum moræ permittit Poëtæ, ut addat *ſic dixit Aſcanius, & ſic Tarchon:* ſed, cum Poëta inceperat narrationem rerum ab illis geſtarum, derepente curſum ſuum mutat; nec ſe, ſed Aſcanium aut Tarchonta loquentem inducit.

Ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐθέλοντα νοήσω,
Αὐτῷ οἱ θάνατον μητίσομαι.———

Οὐκοῦν τὸ μὴ διήγησιν, ἅτε πρέπουσαν, ὁ Ποιητὴς πεποίηκεν ἑαυτῷ· τὸ δ' ἀπότομον ἀπειλῇ τῷ θυμῷ τοῦ ἡγεμόνος ἐξαπίνης, οὐδὲν προδηλώσας, προσέθηκεν. Ἐφύχετο γὰρ, εἰ παρενετίθει, "Ἔλεγε δὴ "τοιά τινα καὶ τοῖα ὁ Ἕκτωρ" νυνὶ δ' ἔφθακεν ἄφνω τὸ μεταβαίνοντα ἡ τοῦ λόγου μετάβασις. Διὸ καὶ ἡ προέκρησις τοῦ σχήματος τότε, ἡνίκα ὀξὺς ὁ καιρὸς ὢν διαμέλλειν τῷ γεάφοντι μὴ δίδῳ, ἀλλ' οὐδὲ ἐπαναλκάζῃ μεταβαίνειν ἐκ προσώπων εἰς πρόσωπα· ὡς καὶ πρὸς τῷ Ἑκαταίῳ, "Κῆυξ ἴθι, ταῦτα δεινὰ "ποιεύμενος, αὐτίκα ἐκέλευε τοὺς Ἡρακλείδας ἐπι- "γόνους ἐκχωρεῖν· Οὐ γὰρ ἡμῖν δυνατός εἰμι ἀρή- "γειν· ὡς μὴ ὢν αὐτοί τε ἀπόλεσθε, καὶ μὲ τρώσετε, "ἐς

His etiam vicina ſunt Solomonis verba in Prov. 8. v. 3, & 4. ubi de Sapientiâ loquitur, *Clamat illa ad latus portarum, in aditu urbis, in ingreſſu oſtiorum:* " *Ad vos, O homines, lo-* " *quor, meaque vox dirigitur ad* " *filios hominum*" &c.

L. 1. Ἐθέλοντα νοήσω] Ita impreſſi auctoritate Edit. primæ & MStorum Par. Ambr. & Vat. duorum: illud Manutianum ἐτάρωθι νοήσω eſt, fateor, in Editionibus Homeri: ſed ἐθέλοντα vocem eſſe ſignificantiorem arbitror.

L. 6. Ἐφύχετο γὰρ, εἰ] Fortaſſe legendum eſt ἐφύχητο γὰρ ἄν, εἰ &c. certè ἄν ſubaudiri debet.

L. 10. Διαμέλλειν] Ita Editio pr. & MSti Par. & Vat. 3. quod ſignificantius eſt paulò quàm id quod Manutius edidit, διαμβλύνειν,

L. 12. Παρὰ τῷ Ἑκαταίῳ] Hecatæum Mileſium intelligit, Hiſtoricorum, qui ſolutâ Oratione ſcripſerunt, primum, ut ait Suidas. Langb.

Ibid. Κῆυξ] Manutius edidit Κήρυξ: ſed monuit olim Victorius Var. Lect. l. 27. c. 13. legendum Κῆυξ, & in antiquiſſimo Codice ita ſcriptum fuiſſe teſtatus eſt: ex Apollodori (addit Tollius) libro ſecundo liquet ſic reſtituendum eſſe: MStus Vat. 2. legit Κῆιξ vitio librarii, opinor, pro Κῆυξ, & MStus Par. planè habet Κῆυξ.

L. 13.

q. Valeton. Diatr. 230 —

Quem autem ego ſeorſim à navibus lubenter
manentem animadvertero,
Ibi ei mortem inferam.———

Ergo narrationem, quippe quæ *illum* decuit, Poëta ſibi ſumpſit, abruptam verò comminationem, nihil ante ſignificans, ſubitò tribuit fervori Ducis. Frigida enim eſſet *comminatio*, ſi interpoſuiſſet ille, " Dixit autem talia, & ta-
" lia Hector:" nunc verò prævenit ipſum celeriter tranſeuntem tranſitus orationis. Quare & oportet uti hâc Figurâ tunc, cum brevitas temporis non permittat ſcriptori cunctari, ſed eum ſtatim cogat tranſire à perſonis *aliis* ad *alias* perſonas. Ut etiam apud Hecatæum, " Ceyx autem, hæc moleſtè ferens, protinus
" juſſit, ut Heraclidæ, poſteri, emigrarent: Ne-
" que enim Nobis poſſum opem ferre: ut igi-
" tur non ipſique pereatis, & mihi damnum
" infe-

L. 13. Τὺς Ἡρακλείδας ἐπιγόνυς ἐκχωρεῖν] Ita Editio pr. & MSti Par. Ambr. & Vat. 3. & rectè opinor: οἱ ἐπίγονοι enim ſunt, qui poſt nati ſunt: filii eorum, qui ad Thebas pugnârant, vocantur ἐπίγονοι; pari igitur modo eos, qui ex filiis Herculis oriundi eſſent, Hecatæus poterat Ἡρακλείδας ἐπιγόνυς appellare: vide Stanl. Æſchyl. p. 110. Manut. habet τοὺς Ἡρακλειδέων ἀπογόνους, &c. In ſequentibus omnes vet. Edit. & MS. Par. habent ἡμῖν, non ὑμῖν, quod eſt in recentioribus.

L. ult. Ἀπόλεσθε, καὶ μὲ τρώσετε] Ita MSti Par. Ambr. & Vat. 3. vice Manutianæ illius lectionis ἐξώσετε: Editio pr. habet ἀπόλησθε, κἀμὲ τρώσητε, ſed verior eſt illa, quam recepi, lectio, quia Hecatæus Ionicè ſcripſit, & ε ponitur Ionicè pro η in multis verbis, ut in ἔσαν & ἐπόθεσαν apud Herodotum.

" ἐς ἄλλον τινὰ δῆμον ἀποίχεσθε." Ὁ μὲν γὰρ Δημοσθένης κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον ἐπὶ τῷ Αἰσχίνου τόνῳ ἐμπαθὲς τὸ πολυπρόσωπον καὶ ἀλγίστροφον παρέσησεν· " Καὶ ὑμεῖς ὑμῖν χολωθείς, φησιν, ὦδ' " ὀργῇ ἔχων δίρεθήσε), ἐφ' οἷς ὁ βδελυρὸς οὗτος " καὶ ἀναιδὴς βιάζεται; ὅς, (ὦ μιαρώτατε ἁπάν- " των), κεκλεισμένης σοι τῆς παῤῥησίας ὑπὸ κιγκλίσιν, " ὑδὲ θύρας, ἃ καὶ ἀνοίξειεν ἄν τις." ——— ἐν ἀτελεῖ τῷ νῷ ταχὺ διαλλάξας, καὶ μονονὺ μίαν λέξιν διὰ τὸν θυμὸν εἰς δύο διασπάσας πρόσωπα, " ὅς, " ὦ μιαρώτατε," εἶτα τὸν πρὸς τὸν Αἰσχίνου λόγον ἀποστρέψας, καὶ ἀπολιπεῖν δοκῶν, ὅμως διὰ τὸ πάθος πολὺ πλέον ἐπέστρεψεν· ὐκ ἄλλως ἢ Πηνελόπη,

Κήρυξ, τίπτε δέ σε πρέσαν μνηστῆρες ἀγαυοί;

Ἦ

L. 1. Ἀποίχεσθαι] Ita Editiones omnes & MSti ante Fabrum, qui legere juſſit ἀποίχεσθε: temerè, nam Iones per Enallagen modi utuntur Infinitivo vice Imperativi; ſic apud Herodotum occurrit καλέειν pro κάλει, &c.

L. 4. Καὶ ὑδὲις ὑμῖν &c.] Deſumpta ſunt hæc ex oratione Demoſthenis primâ contra Ariſtogitonem p. 486. Ed. Par. ſimilique modo ferè apud Virg. Æn. l. 11. v. 406. Turnus Drancis Orationi contumelioſæ reſpondens ipſum ſubitâ perſonarum mutatione alloquitur.

Vel cum ſe pavidum contra mea jurgia fingit
Artificis ſcelus, & formidine crimen acerbat:
Nunquam animam talem dextrâ hâc (abſiſte moveri)
Amittes: habitet tecum, & ſit pectore in iſto.

Nec minus pulchritudinis habent illa, quæ Cicero in Bruto c. 76. de Ennio & ad Ennium loquitur, *Sed ipſe dicit, cur id faciat: ſcripſere (inquit) alii rem verſibus: & luculentè quidem ſcripſerunt, etiam ſi minus, quam Tu, politè: Nec verò tibi aliter videri debet: qui à Nævio vel ſumpſiſti multa, ſi fateris; vel, ſi negas, ſurripuiſti.*

L. 6.

" inferatis, ad alium quendem populum abite." Demoſthenes quidem alio quodam modo *in oratione* de Ariſtogitone plenam affectu reddidit *hanc* plurium perſonarum inductionem, celeremque *ab aliis ad alias* commutationem. " Et " nemo veſtrum (inquit) invenietur irâ vel in-" dignatione motus ob ea, quæ impurus iſte " & impudens vi facit? qui (O omnium im-" puriſſime), cum præcludatur tibi licentia non " cancellis, neque januis, quas res fortè aliquis " etiam aperire poſſit" &c. In ſententiâ nondum abſolutâ ſubitò mutans, unamque dictionem, iræ impetu, tantùm non in duas perſonas diſtrahens, " qui (O impuriſſime);" deinde, cum ſermonem, quo jam Ariſtogitonem allocutus fuerat, *ab illo* avertiſſet, *illumque* reliquiſſe videretur, tamen *ad illum* vi Affectûs multo magis *orationem* convertit: non aliter quàm Penelope, *quæ dicit*,

Præco, cur te præmiſerunt Proci inclyti?

An

L. 6. Βιάζεται] Apud Demoſthenem legitur βιάζεσθαι τοὺς νόμους.

L. ult. Κήρυξ, τίπτε δέ σε &c.] Hi verſus ſunt Homeri in Odyſſ. Σ. v. 681. ubi poſtquam Penelope de Procis in tertiâ perſonâ dixiſſet, eos quaſi præſentes ſubitò alloquitur irritata, Οἱ δ' ἄμ' ἀγειρόμενοι βίοτον κατακήρετε πολλὸν: cui Homeri loco non diſſimile videtur illud Virgilii Æn. l. 3. v. 708.

——*Hîc, pelagi tot tempeſtatibus actus*
Heu! genitorem, omnis curæ caſuſque levamen,
Amitto Anchiſen: hîc me, pater optime, feſſum
Deſeris, heu! tantis nequicquam erepte periclis.

Ἢ εἰπέμεναι δμωῇσιν Ὀδυσῆος θείοιο
Ἔργων παύσασθ, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθε;
Μὴ μνησ-θύσανλες, μηδ' ἄλλοσ' ὁμιλήσαντες,
Ὕβριν καὶ θυμὸν νῶϊ ἐνθάδε δειπνήσειαν.
Οἵ δ' ἄμ' ἀγειρόμενοι βίοτον καλλακείρεσε πολλὸν,
Κτῆσιν Τηλεμάχοιο δαίφρονος· ὐδέ τι πατρῶν
Ὑμετέρων τῆλ πεύθεν ἀκήδετε παῖδες ἐόνλες,
Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε.

Sect. XXVIII. Καὶ μὴν οἱ, Περίφρασις ὡς οὐχ ὑψηλοποιὸν, οὐδεὶς ἂν (οἶμαι) διστάσειεν. Ὡς γὰρ ἐν Μυσικῇ διὰ τῆς φωνῶν καλυμένων ὁ κύριος φθόγγος ἡδίων ἀποτελεῖται, ὕτως ἡ περίφρασις πολλάκις συμφθέγγεται τῇ κυριολογίᾳ, καὶ εἰς κόσμον ἐπιπολὺ συντείνει· καὶ μάλις' ἂν μὴ ἔχῃ φυσῶδές τι καὶ ἄμυσον, ἀλλ' ἡδέως κεκραμένον. Ἱκανὸς δ' τοῦτο τεκμηριῶσαι καὶ Πλάτων κατ' ἀρχὴν τῆς εἰσβολῆς τῆς Ἐπιταφίου, "Ἔργῳ μὲν "ἡμῖν οἷς' ἔχουσι τὰ προσήκονλα σφίσιν αὐτοῖς, ὧν "τυχόνλες

Itemque illud, quod occurrit in Poëtico Jobi libro c. 16. v. 7. ubi, cum de Deo sic dixerat, *Sed nunc labore me affecit*, ad Deum ipsum convertens orationem addit *Desolâsti totum cœtum meum*, i. e. privâsti me omnibus meis filiis serviſque.

L. 9. Καὶ μέντοι, Περίφρασις] Ita, sine καὶ ἡ ante Περίφρασις, Editio pr. & MSti Par. Ambr. & Vat. 3.

Ibid. Ὡς οὐχ ὑψηλοποιὸν] Ita Manut, & extat vox οὐχ in Edit. Robortelli, & in MStis Par. Ambr. & Vat. 3. Fr. Portus eam primus omisit; sed cum tantâ auctoritate niteretur, eam denuò recepi; forsitan διστάζειν ὡς οὐχ rectè vertamus *dubitare, necne.*

L. 10. Διὰ τῶν φωνῶν] Possunt φωνοὶ φθόγγοι ita accipi, ut sint voculæ istæ, in quas vox integra cantando solvitur: nam sic demum instituta cum iis Periphraseos comparatio rectè procedet (ut è sequentibus mox patebit); Periphrasis enim rem unam pluri-

pus

152. 153.

16. εργω μεν ημιν &c. Tillotson. V. I. p. 98
When we consider that we have but a little while to be here, that we are upon our journey, travelling towards our heavenly country &c.

Shakspeare. Richard II. Act 2. Sc. 2.
This royal throne of kings, this sceptred isle,
This earth of majesty, this seat of Mars,
This other Eden, demy Paradise;
This fortress, built by Nature for herself,
against infection, &c

Genesis. XLVII. 8. 9
and Pharoah said unto Jacob, how old art thou?
and Jacob said unto Pharoah: the days of the years of my pilgrimage are 130 years.

An ut diceres ancillis Ulyſſis divini
Ut ab operibus ſuis ceſſarent, ipſis autem convivium apparārent?
Utinam illi, quos vellem non nuptias ambiiſſe, alienâque in domo verſatos fuiſſe,
Ultimò & poſtremò nunc hîc cœnent:
Qui ſimul congregati victum conſumitis multum,
Bona Telemachi prudentis; neque unquam ex patribus
Veſtris, qui ante vos erant, audiſtis, pueri cum eſſetis,
Qualis Ulyſſes fuerit.

De Periphraſi ſive Circumlocutione.

Et ſanè, ſit necne Periphraſis effectrix Sublimitatis, nemo (opinor) poteſt dubitare. Ut enim in Muſicâ illi, quos Paraphonos vocant, faciunt principem ſonum dulciorem; ſic Periphraſis ſæpe concinit cum proprietate verborum, & ad ornatum *faciendum* plurimùm *cum eâ* conſpirat: præſertim ſi habeat aliquid non inflatum & abſonum, ſed ſuaviter attemperatum. Poteſt autem hoc exemplo confirmare etiam Plato in initio Concionis Funebris: "Re" verà hi à nobis habent ea, quæ ipſis debita " ſunt,

bus verbis exprimit: Videtur Cicero de Or. l. 3. c. 23. has *falſas voculas* vocare, *Quanto molliores* (inquit) *& delicatiores in cantu flexiones & falſæ voculæ?* Tollius.

L. 16. Ἔρχω μὲν ὑμῖν &c.] Verba ſunt Platonis in initio Epitaphii ſive Menexeni; quæ citat etiam Dion. Halicarn. in ſuo tractatu περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότητος: ſed huic ultima pars ſententiæ (ſc. περιπεμφθέντες κοινῇ &c.) parum placet,

" τυχόντες πορεύονται τ εἱμαρμένην πορείαν· πε-
" πεμφθέντες κοινῇ μὲν ἀπὸ τ πόλεως, ἰδίᾳ ὃ ἕκα-
" στ. ἀπὸ τ προσηκόντων." Οὐκοῦν τ θάνατον εἶπεν " εἱμαρμένην πορείαν," τὸ ὃ τετυχηκέναι τ νομιζομένων, " πομπήν τινα δημοσίαν ὑπὸ τ
" πατρίδ." Ἆρα δὴ τούτοις μετρίως ὤγκωσε τ νόησιν; ἢ ψιλὴ λαβὼν τ λέξιν ἐμελοποίησε, καθάπερ ἁρμονίαν τινὰ τῇ τ ἐκ τ συμφράσεως συνεχομένην εὐμέλειαν. Καὶ Ξενοφῶν, " Πόταν ὃ τοῦ ζῆν
" ἡδέως ἡγεμόνα νομίζετε· κάλλιστον ὃ πάντων καὶ
" πολεμικώτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συλλεγόμε-
" θα· ἐπαινέμβυοι γὰρ μᾶλλον, ἢ τοῖς ἄλλοις ἅπασι
" χαίρετε." ἀντὶ τοῦ " πονεῖν θέλετε," " πόνον
" ἡγεμόνα τοῦ ζῆν ἡδέως ποιεῖσθε," εἰπὼν, καὶ τ' ἄλλ' ὁμοίως ἐπεξείνας, μεγάλου τινὰ ἔννοιαν τῷ ἐπαίνῳ προσπεριεργάσατο. Καὶ τὸ ἀμίμητον ἐκεῖνο τοῦ Ἡροδότου, " Τῶν ὃ Σκυθέων τοῖς συλήσασι τὸ ἱερὸν ἐνέ-
" βαλεν ἡ θεὸς θήλειαν νοῦσον."

Ἐπί-

cet, utpote cujus sensus in primâ sententiæ parte jam continebatur. Adeo autem non verum est Dion. Halicarn. hanc Platonis Periphrasim mirè (ut Faber dicit) cavillari, ut eam, postremis verbis exceptis, appellet admirandam materiâque dignam, ornatûs, gravitatis, harmoniæque verborum gratiâ.

L. 6. Ἆρα δὴ] Ita Editio pr. & MSti Par. & Ambr. Vulgò ἄρα ὃ.

Ibid. Ὤγκωσε τ νόησιν; ἢ] Ita lego & interpungo sententiam, sensu (ut opinor) postulante: anteà nota Interrogationis paulò infra ad vocem εὐμέλειαν appositа fuit, & pro ἢ vulgatæ Editiones vitiosè habent ἤ. Si ulteriùs emendatione hîc opus fit, censeam legendum esse, ἢν ψιλὴν λαβὼν, τὴν λέξιν ἐμελοποίησε &c. *quem* (sensum) *cùm acceperit nudum, dictionem modulatus est* &c.

L. 8. Τῇ τῶν ἐκ τ συμφράσεως] Istud τῇ reperitur in MStis Par. Ambr. & Vat. duobus: ponitur, opinor, pro ταύτῃ sc. λέξει: de quo modo loquendi

15. ℔ Decor. Virgil. Æn. II.
Descendo et ducente Deo (Venere fc.)

" ſunt, quibus potiti iter fato deſtinatum pro-
" ficiſcuntur: deducti publicè quidem à civita-
" te, privatim verò unuſquiſque à ſuis neceſſa-
" riis." Ergo mortem vocat " iter fato deſti-
" natum," & conſequi ea quæ juſta ſunt, *vocat*
" deductionem quandam publicam *factam* à
" patriâ." Num moderatè his extulit ſenſum? cui aſſumens nudam elocutionem, modulatus eſt *eam*; ſuavitate, quaſi harmoniâ quâdam, ductâ ex Periphraſi eam circumfundens. Et Xenophon *inquit*, " Labores verò putatis duces
" ad jucundè vivendum: animos autem *veſtros*
" inſtruxiſtis poſſeſſione omnium pulcherrimâ
" & bellatoribus aptiſſimâ; quippe qui laude
" magis, quàm omnibus aliis *rebus*, gaudetis." Vice " vultis laborare," dicendo, " labores pu-
" tatis duces ad jucundè vivendum," aliaque ſimiliter dilatando, incluſit in laudatione *ſuâ* magnificum quendam ſenſum: Et inimitabile eſt illud Herodoti, " Iis verò Scythis, qui ſpo-
" liârunt templum, Dea immiſit femineum
" morbum."

Peri-

quendi vide, quæ dixi in Emendat. ad voces ὡς ἢ ἀρετῶν Sect. 10. p. 63.

L. 9. Πόνον ἢ τῆς ζῆν &c.] Vide Xenophont. de Cyropædiâ l. 1. p. 54. Ed. Oxon.

L. 17. Τῶν ἢ Σκυθέων &c.] Verba ſunt Herodoti in l. 1. c. 105. Is morbus, qualiſcunque fuit, proprius feminarum ab Herodoto (ut conjicere par eſt) credebatur: eum verò modeſtiæ gratiâ non nominat; ſed cum vellet dicere Deam illo Scythas in pœnam affeciſſe, periphraſi uſus modeſtâ eum appellat femineum morbum. Interim, licet hanc Herodoti peri-

Sect. XXIX.

Ἐπίκηρον μὴν τοι τὸ τοιοῦτον ἡ τοιαύτη τῶν ἄλλων τολέον, εἰ μὴ συμμέτρως τινὶ λαμβάνοιτο· δίθυς γὰρ ἀβλεμὲς τροχαίπτει, κενολογίας τε ὄζον καὶ ταχύτατον. Ὅθεν καὶ τὸν Πλάτωνα (δεινὸς γὰρ ἀεὶ τοιοῦτο ἁμάρτημα, κἂν τισιν ἀκαίρως) ἐν τοῖς νόμοις λέγοντα, ὡς "ὅτε ἀργυρῶν δεῖ τωλῆτον, ὅτε χρυ- "σῶν ἐν τόλει ἱδρύμενον ἐᾶν οἰκεῖν," διακλωᾶζουσιν ὡς, "εἰ τοιοῦτά, φησιν, [καὶ βοῦς] ἐκώλυε κεκ- "τῆσθαι, δῆλον, ὅτι τοιοῦτον ἂν καὶ βόειον τωλῆτον "ἔλεγεν." Ἀλλὰ γὰρ ἄλις ὑπὲρ τοῦ εἰς τὰ ὑψηλὰ τοῦ

periphrasin Longinus censeat vix imitandam esse, ausim tamen ei opponere id, quod Cicero in Or. pro Milone dicit de morte Clodii occisi à servis Milonis: *Fecerunt servi Milonis, neque imperante neque sciente neque præsente domino, id quod suos quisque servos in tali re facere voluisset.* Non dixit Orator *Interfecerunt Clodium*, hoc enim in invidiam odiumque Miloni cessisset: imò, felicis hujus Periphrasis ope, auditoribus persuadere voluit, servos illos non modò nihil criminosum fecisse, sed & nihil fecisse, quod non à suis quisque in tanto periculo faciendum vellet, & sperare deberet.

L. 1. Ἐπίκηρον] Ita Edit. prima & MSti Par. Ambr. El. & Vat. duo: in quibus omnibus (exceptis Vat.) paulò infrà invenitur συμμέτρως: imò in Vat. 2. legitur σὺν μέτρῳ. Vox ἐπίκηρον significat *fato* sive *fatalibus morbis obnoxium & periculosum:* Vulgò legitur ἐπικαίριον & ἀσυμμέτρως.

L. 4. Ταχύτατον] Ita Editio pr. & MSti Par. & Vat. 3. Vulgò ταχύτητος.

L. 5. Κἂν τισιν ἀκαίρως] Manutius edidit εἰ καί τισιν ἀκαίρως δοκεῖ: sed secutus sum lectionem Edit. primæ, & MStorum Par. Vat. 2. & 3. quibus accedit MS. Ambr. nisi quod habet εἰ ante κἂν: omnes quidem delent vulgatum illud δοκεῖ: vox contracta κἂν ponitur pro καὶ ἐν, & ἔν τισιν significat *in quibusdam suorum operum locis*, ut dicitur in Sect. 40. Ἀποφάνης ἔν τισιν. Simile judicium de Platone tulit Dion. Halicarn. in Epistolâ suâ ad Pompeium, πολλὴ μὲν γὰρ ἐν τοῖς ἐπιδείκτοις, ἄκαιρος δ' ἐν τῇ ἐπωνυμίαις, — σχήμασί τε ποιητικοῖς ἐχάτλω περιβάλ-

λουσιν

Periphraſis ſanè res eſt periculo magis obnoxia, quàm aliæ *Figuræ*, niſi moderatè ab aliquo uſurpetur: ſtatim enim id, quod imbecille eſt, languet, & inane *quiddam* redolens & pinguiſſimum. Unde & Platonem (multus enim ſemper eſt in Figurâ *utendâ*, & in quibuſdam *locis* inopportunè *multus*) derident *quidam* dicentem in Legibus, quòd "oportet permitte-re neque argenteas opes, neque aureas in urbe ſedes ſuas locantes habitare:" Adeo ut, "ſi oves & *boves* (dicit *aliquis*) vetuiſſet poſſidere, conſtet eum dicturum fuiſſe ovinas & "bovinas opes." Sed enim ſatis de uſu Figurarum

Periphraſin immodicam eſſe inſulſam.

λυσιν ἀηδίαν, καὶ μάλιστα τοῖς Γοργείοις ἀκαίρως καὶ μειρακιωδῶς ἐναζρυώσῃ.

L. 6. Ὡς ὅτι ἀργυρᾶν &c.] Locus hic extat in Platonis de Leg. l. 5. p. 741. Ed. Par.

Tale eſt illud quod Fam. Strada in Prol. Academ. l. 2. prol. 6. profert ſub perſonâ Archipoëtæ Claudiani ſtilum imitantis:

----Cælum ex Cyclope diurno
Nocturnus tunc Argus erat:

Ubi cum *diurnus Cyclops* ponatur pro die Solem exhibente, & *nocturnus Argus* pro nocte ſtellis innumeris ſplendente, Periphraſes illæ modum valdè excedunt: Sic apud Athenæum lib. 3. Demades ille Sophiſta *ephebos* malè vocavit ἔαρ τῦ δήμυ *ver populi*, mœnia autem ἐσθῆτα τ πόλεως *veſtes civitatis*, tubicinem item κοινὸν Ἀθηναίων ἀλέκτορα, *publicum Athenienſium gallum*. Langb.

L. 8. Ὡς, εἰ πρόβατα, φησὶν] Vulgò Καὶ, εἰ: ſed in hac lectione, quam exhibeo, ſecutus ſum veſtigia Codicum veterum: Editio enim pr. & MSti Par. Ambr. & Vat. duo habent ὥσει. MS. vero El. ὡς εἰ: Porro Editio pr. & MSti Par. & Ambr. habent φησὶν, quæ vox reddi poteſt *dicit aliquis*: uſitatum eſt Longino hoc modo loqui, ut diximus in Emendat. ad Sect. 2. γυνᾶ) γὰρ, φησὶ &c. Judicet etiam Lector, annon voces καὶ βῦς hinc inter φησὶν & ἐκώλυε exciderint, ſequitur enim in poſteriore ſententiæ parte καὶ βόειον.

L. ult. Ἀλλὰ γὰρ] Illud γὰρ in μὲ Tollius maluit mutare; quia

τῶν σχημάτων χρήσεως ἐκ παρενθήκης τοσαῦτα περιλογῆσαι, Τερεντιανὲ φίλτατε· πάντα γὰρ ταῦτα παθητικωτέρους καὶ συγκεκινημένους ἀποτελεῖ τοὺς λόγους. Πάθος ἢ ὕψει μετέχει τοσοῦτον, ὁπόσον ἡδονῆς ἡδονή.

Sect. XXX. Ἐπειδὴ μέντοι ἡ τοῦ λόγου νόησις, ἥ τε φράσις, τὰ πλεῖστα δι' ἑκατέρου διέπλυκται, ἴδωμεν δή, αὐτοῦ φραστικοῦ μέρους εἴ τινας λοιπὰ ἔτι, προσεπιθεασώμεθα. Ὅτι μὲν τοίνυν ἡ τῶν κυρίων καὶ μεγαλοπρεπῶν ὀνομάτων ἐκλογὴ θαυμαστῶς ἄγει καὶ καταπλεῖ

quia (ut videtur) putaret γὰρ semper debere rationem præcedentis cujusdam rei post se habere: sed monendus est Lector particulam γὰρ post ἀλλὰ sæpius (ut Grammatici loquuntur) Expletivam esse: sic habemus ἀλλὰ γὰρ in eodem sensu Sect. 9. & 29. & 43. Possis Latinè vertere *sed enim*; nam eodem modo Latini *sed enim* utuntur, quo hîc Longinus ἀλλὰ γὰρ:

--- Impius ex quo
Tydides sed enim, scelerumque inventor Ulysses &c.
Virg. l. 2. v. 163.

— Non laudis amor, nec gloria cessit
Pulsa metu: sed enim gelidus tardante senectâ
Sanguis hebet.
Virg. l. 5. v. 394.

L. 1. Περιλογῆσαι, Τερεντιανὲ φίλτατε] Vulgò περιλολογῆσαι; sed sequor auctoritatem Edit. primæ, & MStorum Par. & Vat. 2. & 3. quibus fere convenit MSti Ambr. lectio περιλογεῖσθαι: scilicet Infinitivus modus hîc Dialecticè ponitur pro Imperativo περιλογήσθω: ut in initio secundi Fragmen. Longini, ex Porphyrio in vitâ Plotini, habemus πέμπειν & κομίζειν pro πέμπε & κόμιζε. Porrò voces Τερεντιανὲ φίλτατε in textum recepi, quas, cum in omnibus antè eum Editionibus extarent, Tollius ex suâ excidere passus est: satis est semel monere Lectorem, Tollium tale quid sæpius fecisse.

L. 5. Ἢ θεῷ] Ita MSti Par. & Vat. duo, vice Manutiani ὕψει. Hunc verò locum explicant ista, quæ Tollius citavit, verba Ciceronis in Oratore ad Brutum c. 37. *Duo sunt quæ*

rarum ad Sublimia *facienda* per digreſſionem hæc dicta ſint, Terentiane chariſſime: omnia enim hæc perficiunt ſcripta pleniora affectibus & commota: affectus autem tantum particeps eſt Sublimitatis, quantum morata oratio jucunditatis.

De verborum delectu.

QUoniam ſenſus orationis & dictio plerumque à ſe invicem explicantur, agedum, ſi adhuc ſuperſint quædam illius ipſius partis, quæ ad dictionem attinet, ea conſideremus. *Vereor, ne ſupervacaneum ſit iis, qui id ſciunt, dicere*; quòd delectus quidem propriorum & illuſtrium *ſimul* verborum mirificè ducit & permulcet

quæ benè tractata ab Oratore admirabilem eloquentiam faciant; quorum alterum eſt quod Græci ἠθικὸν *vocant——alterum quod idem* παθητικὸν *nominant: —— Illud ſuperius come*, jucundum, *ad benevolentiam conciliandam paratum; hoc vehemens, incenſum, incitatum, quo cauſæ eripiuntur, quod, cum rapidè fertur, ſuſtineri nullo modo poteſt.*

L. 6. Ἐπειδὴ μέντοι &c.] Longinus hîc ad quartum Sublimitatis fontem venit, nempe delectum verborum.

L. 7. Αὐτῷ φερσικῷ] Manutius edidit σὺν τῷ φερσικῷ; ſed, cum in MS. Par. legitur ἂν τῷ & in MS. Vat. 3. αὐτῷ, impreſſi αὐτῷ, quæ lectio vera eſt, ſi poſt μέρος deleas commą.

L. 8. Εἴ τινα λοιπὰ ἔστι] i. e. ſi quæ relicta ſunt, quæ ab hominibus Rhetoricam docentibus non memorantur, neque ſunt valdè communia; nam ea, quæ minus ſunt nota, Longinus incipit tractare, cum dicit paulò infrà Ὁ μέντοι γε ὄγκος αὐτῶν &c.

L. 9. Κυείων] Locus mihi occurrit in Virgilii Æn. l. 3. v. 384. ubi verbo proprio & rem benè ſignificante uſus ille ad Sublimitatem evexit ſententiam: dicit enim

Ante & Trinacriâ lentandus remus in undâ.

Nihil verbo *lentandus* aut praprium magis aut ſignificantius (opinor) proferri potuit.

L. 2,

κηλεῖ τὰς ἀκούσεις, καὶ ὡς πᾶσι τοῖς ῥήτορσι καὶ συγγραφεῦσι κατ' ἄκρον ἐπιτηδεύμα, μέγεθος ἅμα, κάλλος, εὐπίνειαν, βάρος, ἰσχύν, κράτος, ἔτι δὲ τἄλλα, ἂν ὅσοί τινα, τοῖς λόγοις, ὥσπερ ἀγάλμασι καλλίστοις, δι' αὐτῆς ἐπανθεῖν ποιοῦσα, καὶ οἱονεὶ ψυχὴν τινα τοῖς πεζύγμασι φωνητικὴν ἐνιδεῖσα, μὴ καὶ πλεῖον ᾖ πρὸς εἰδότας διεξιέναι· φῶς γὰρ τῷ ὄντι ἴδιον τὸ νῦν τὰ καλὰ ὀνόματα.

Ὁ μύθος γε ὄγκου αὐτῷ ἐν πάσῃ χρείᾳ ἐστὶν· ἐπεὶ τοῖς μικροῖς πράγμασιν πλεῖστον δέονται μεγάλα καὶ σεμνὰ ὀνόματα ταυτὸν ἂν φαίνοιτο, ὡς εἴ τις τραγικὸν πρόσωπον μέγα παιδὶ πλάσειε νηπίῳ. Πλὴν ἐν μὲν ποιήσει καὶ ἱ * * * * * *

* * πικῶ-

L. 2. Κατ' ἄκρον] i. e. *ad ſummum*, quo modo Longinus loquitur in Sect. 44. πιθανὸν μὲν ἐπ' ἄκρον: niſi malit Lector cum MS. Vat. 2. legere has voces conjunctim, κάτακρον, ut ſit Adjectivum, & ſignificet *ſummum*, ſive ad ſummum perductum.

L. 3. Εὐπίνειαν, βάρος] Ita MSti Par. El. & Vat. 3. idemque voluit dicere MS. Ambr. qui habet δ'πίνοιαν: omnes codices ἢ carent, exceptâ Editione Manutii, qui edidit σαφήνειαν, ἢ βάρος: ſed Emendatione non opus fuit, quoniam εὐπίνεια hîc ſignificare videtur non *ſqualor*, ſed *id quo verba antiquitatem olent*: ita enim Dion. Hal. de Struct. Orat. Sect. 23. loquitur, ῥήμασι χρῆσθαι φιλεῖ δὲ τοῖς ἀρχαιοπρεπεστάτοις, ἐν' ὅσοις ἢ σεμνότης τις, ἢ βάρος, ἢ πίνος περίεστιν: & in Sect. 22. τὸν ἀρχαϊσμὸν καὶ τὸν πίνον ἔχουσα καλλος. & ibidem de Thucydide ſic loquitur, οἷς χρησάμενος ἀνὴρ εὐπινῆ καὶ αὐστηρὰν πεποίηκε τὴν ἁρμονίαν. Vide etiam Ciceron. Epiſt. ad Att. l. 12. Ep. 7.

L. 7. Πρὸς εἰδότας] Tollius malè mutavit poſtremam vocem in εἰδότα σε contra omnium Cod. auctoritatem: neque enim aliter plurali numero utitur Longinus Sect. 12. cum ad Terentianum ſermonem convertit ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὑμεῖς ἂν ἄμεινον ἐπικείνοιτε: ſenſum loci, opinor, mea ſatis exprimit verſio.

L. 12.

cet auditores: quódque *hujuſmodi delectus* omnibus Rhetoribus & proſaïcis ſcriptoribus ſummum *eſt* ſtudium, quippe qui facit, ut per ſe innaſcantur ſcriptis, velut imaginibus pulcherrimis, Sublimitas ſimul, ornatus, antiquitatis color, pondus, vis, robur, aliaque adhuc ſi quæ ſint; & qui velut inſerit rebus animam quandam voce utentem, *Vereor (inquam)*, ne ſit etiam ſupervacuum iis, qui id ſciunt, hæc exponere: ſplendida enim verba ſunt reverà lux propria mentis.

Faſtus quidem illorum non eſt ubique utilis, quoniam res parvas veſtire magnis & nobilibus verbis, idem poſſit videri, ac ſi quis prægrandem perſonam tragicam infanti puero imponat. Sed in Poëſi quidem & * * * * * * * maximè

L. 12. Περσωπεῖον] Hæc vox ſignificat *larvam*, quam Actores antiqui in Scenâ ob os ſuum ponere ſolebant: Eam *perſonam* appellat Quinctil. Inſtit. Or. l. 6. c. 1. Ubi eâdem, quâ hîc Longinus, ſimilitudine utitur: *In parvis quidem litibus has Tragœdias movere tale eſt, quale ſi perſonam Herculis & cothurnos aptare infantibus velis.*

Ibid. Παλιὼ ἐν μὲν ποιήσει &c.] Deſunt hîc in MSto Par. quatuor folia, ut teſtatur clariſſimus Boivinus.

L. 13. Ἐν μὲν ποιήσει ἢ ἱ * * * * * * πλικώτατον] Ita MS. Par. (cùm paulò aliter Edit. prima & MS. Vat. 3. nempe ἢ **** ἱπλικώτατον): Tollius igitur multum erravit, quum diceret in MS. Par. legi ἱσοελας; adde quòd, cum Tollius dicit ſe ibi inveniſſe θρεπτικώτατον, nonnihil lapſus eſt: ſyllaba enim θρε extrà in margine reperitur, adeò ut à nuperâ manu addita videri poſſit.

Sect. XXXI.

* * πολιτικώτατον, καὶ γνώριμον τοῦ Ἀνακρέοντος. "Οὐκέτι θρηικίης ἐπιῤῥεφόμαι." Ταύτῃ καὶ τὸ Θεοπόμπου ἐκεῖνο τὸ ἐπαινετὸν, διὰ τὸ ἀνάλογον, ἐμοιγε συμπολιτικώτατα ἔχειν δοκεῖ· ὅπερ ὁ Κεχιλιος ἐκ δίδ' ὅπως καταμέμφεται. "Δεινὸς "ὢν, φησὶν, ὁ Φίλιππος ἀναλοφαγῆσαι πρά- "γματα." Ἔστιν ἄρ' ὁ ἰδιωτισμὸς ἐνίοτε τῷ κόσμῳ πολλοῦ ἐμφανίς ἱκανέον ἐπιγινώσκεται ἀφ' αὑτοῦθεν ἐκ τοῦ κοινοῦ βίου, τὸ ὃ συνήθες ἤδη πρὸς ὀτέον. Οὐκοῦν ἐπὶ τοῦ τὰ αἰσχρὰ καὶ ῥυπαρὰ τλημόνως καὶ μεθ' ἡδονῆς ἕνεκα πολεονεξίας καρτερῶν[1], τὸ "ἀνα- "λοφαγεῖν τὰ πράγματα" ἐναργέστατα παρείληπται. Ὧδέ πως ἔχει καὶ τὰ Ἡροδότεια· "Ὁ "Κλεομένης, φησὶ, μανεὶς τὰς ἑαυτοῦ σάρκας ξιφι- "δίῳ κατέταμε εἰς λεπτὰ, ἕως ὅλον κατακερδίων "ἑαυτὸν διέφθειρεν." Καὶ, "Ὁ Πύθης ἕως τοῦδε "ἐπὶ

L. 3. Καὶ τῷ Θεοπόμπου ἐκεῖνο τὸ ἐπαινετὸν] Hæc est lectio Manutii, à quâ mùltum recedunt MSti Par. & Vatic. duo, qui habent καὶ τὸ τῷ Θεοπόμπου καὶ ✝ ἐπιῶτον; ut & Editio princeps quod Asteriscum inter ✝ & ἐπαινετὸν ponit. Legendum fortasse, καὶ τὸ τῷ Θεοπόμπου καὶ τὸ ἐπαινετὸν.

L. 6. Ἀναλοφαγῆσαι &c.] Non dissimili (ut notavit Tollius) ratione dixit Cicero in Ep. ad Att. l. 4. Ep. 5. *Dudum circumrodo, quod devorandum est*: cui addas, licet, illud ejusdem in Or. pro Murena, c. 9. *difficultatem exsorbuit.*

L. 7. Ὁ ἰδιωτισμὸς &c.] Plurimum facit illa callidissima simplicitatis imitatio; *Milo autem cum in Senatu fuisset eo die quoad Senatus est dimissus, domum venit, calceos & vestimenta mutavit; paulisper, dum se uxor (ut fit) comparat, commoratus est*: Quod non solùm rebus ipsis vir eloquentissimus, quibus moras & lentum profectionis ordinem ducit, sed verbis etiam vulgaribus & quotidianis & arte occulta consecutus est: quæ si aliter dicta essent, strepitu ipsum judicem, deinde patronum excitassent. Hæc sunt, quæ dicit Quinctil. Inst. Or. l. 4. c. 2.

L. 13. Ὁ Κλεομένης &c.] Verba sunt Herodoti in l. 6. c. 75.

* * maximè vulgare, & *tamen* naturale eſt illud Anacreontis: "Non amplius ad Thraciam "me adverto." Eodem modo etiam laudabile illud Theopompi videtur mihi ſignificantiſſimè ſe habere, propterea quòd *vocabulum rei* benè reſpondet: quod tamen Cecilius, neſcio cur, criminatur. "Cum Philippus, inquit, valeret "res neceſſitate cogente devorare." Eſt quidem verbum vulgare nonnunquam *verbo* ornato multò ſignificantius; illico enim ex communi vitâ cognoſcitur, & id, quod uſitatum eſt, *eo* eſt jam credibilius: ergo illud "neceſſi-"tate cogente res devorare" ſignificantiſſimè uſurpatur de illo, qui fœda & ſordida patienter jucundéque ambitionis causâ perfert. Sic etiam ſe habent illa Herodoti: "Cleomenes, inquit, "inſanus factus ſuam carnem enſe minutim "diſſecuit, donec ſe totum reſcindendo periit." Et, *De verbis vulgaribus.*

c. 75. ubi Cleomenis Regis Lacedæmoniorum, tyranni ſimul & inſani, mortem ſibi illatam narrat: Cleomenes cippo illigatus, gladiumque nactus à tibiis ſeſe truncabat: nam in longum diſcindens carnes à tibiis ad femora proceſſit; & à femoribus ad coxarum vertebras atque ilia, ἐς ὃ (inquit Herodotus) ἐς τὴν γαστέρα ἀπίκετο, καὶ ταύτῃ καταχορδεόμενος ἀπέθανε τοιούτῳ τρόπῳ.

L. 15. Καταχορδεόμενος] Vox καταχορδεόμενος eſt ἀπὸ τῆ χορδῆς, quæ & inteſtinum eſt & chorda ex inteſtinis facta: eritque τὴν γαστέρα καταχορδεύειν, *ventrem ita diſcindere, ut diffluant inteſtina*; vel erit καταχορδεύειν, *chordarum in modum concidere.* Imò forſan (voce à fæce vulgi traductâ, ut altera καταχρηστεύειν) locus non aptiùs reddi poteſt, quàm *ex ſe ipſo ſartum faciens intériit.* Langb.

L. ult. Ὁ Πύθης ἑως τῆδε &c.] Herodotus in l. 7. c. 181. narrat tres Græcas naves à decem navibus Perſicis captas fuiſſe: in unâ verò Græcorum navi Pythes (inquit) Iſchenoi filius inter propugnatores erat vir

" ἐπὶ τ νεὼς ἐμάχετο, ἕως ἅπας κατεκρεουργήθη."
Ταῦτα γὰρ ἐξηγὺς φαίνεται τ ἰδιώτιν, ἀλλ' οὐκ ἰδιωτεύει τῷ σημαντικῷ.

Sect. XXXII. Περὶ δ πλήθυς καὶ Μεταφορῶν, ὁ μὲν Κεκίλιος ἔοικε συγκατατίθεσθαι τοῖς δύο, ἢ τὸ πλεῖστον τρεῖς ἐπὶ ταυτὸ νομοθετοῦσι πάντως. Ὁ γὰρ Δημοσθένης ὅρος καὶ τῆς τοιούτων· ὁ τ χρείας ὢν καιρὸς, ἔνθα τὰ πάθη χειμάρρου δίκην ἐλαύνεται, καὶ τὴν πολυπλήθειαν αὐτῆς, ὡς ἀναγκαίαν ἐνταῦθα, συνεφέλκεται. " Ἄνδρωποι, φησὶ, μαινοὶ, καὶ ἀλάστορες, καὶ κόλα- " κες ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῆς ἕκαστοι πατρί- " δας, τ ἐλευθερίαν περιπεπωκότες, πρότερον μὲν " Φιλίππῳ,

vir eo die præstantissimus: qui, quum caperetur navis, ἐς τοῦτο ἀνθεῖχε μαχόμενος, ἐς ὃ κατεκρεουργήθη ἅπας.

L. 4. Περὶ δ πλήθυς καὶ Μεταφορῶν] Ita omnes libri tam scripti, quàm impressi; si excipias Edit. primam, quæ omittit καὶ; sed tamen eam particulam retinendam censeo: Longinus, opinor, inter ea, quæ paulo ante defecisse vidimus, de Metaphoris tractârat, quibus oppositi verba vulgaria, quæ aliquando significantiora sunt quàm Metaphoræ: hîc vero de multitudine etiam Metaphorarum agit: nihil igitur opus est, ut vel cum Fabro legamus πλήθυς τῶν Μεταφορῶν, vel cum Tollio πλήθυς Τρόπων καὶ Μεταφορῶν. Ibid. ὁ μὲν Κεκίλιος &c. Cum sequatur paullo infrà ὁ γὰρ Δημοσθένης ὅρος καὶ τῶν τοιούτων, nata est mihi suspicio in his verbis mendam quandam latere. Ex lectione orationum Demosthenis, & ex illo exemplo, quod Longinus hîc adduxit, satis patet non duabus tribusve Metaphoris in unâ sententiâ positis Demosthenem contentum fuisse. Hinc τῶ πλήθει τῶν τροπικῶν κατὰ τῶν περὶ τοῦτων ἐπιτρέπει τῷ Ῥήτορι θυμὸς, ut ait noster. Quem igitur locum hîc habet γὰρ ante Δημοσθένης? Cecilius à Longino dicitur putasse duas solùm aut ad summum tres Metaphoras unà ponendas esse: Non item Demosthenes; qui, cùm tempus postulârit, πολυπλοκία illarum usus est. Quæ igitur dicuntur de Demosthene, nihil minùs in se continent, quàm rationem illorum, quæ de Cecilio anteà dicta fuerunt. Locus igitur (ni fallor) corruptus

Et, " Pythes eo uſque in navi pugnavit, donec " totus in fruſta carnis conciſus eſt." Hæc enim prope accedunt ad *ſermonem* vulgarem, ſed non vulgaria ſunt ſignificatione.

Quod ad multitudinem etiam Metaphorarum attinet, Cecilius quidem videtur aſſentiri iis, qui docent duas *tantum*, vel ad ſummum tres unà ponendas eſſe: Demoſthenes enim norma eſt etiam hujuſmodi *rerum*; tempuſque iis utendi eſt, ubi affectus torrentis inſtar volvuntur, & ſecum rapiunt multitudinem earum, tanquam hîc neceſſariam. " Homines, (inquit) " impuri, & peſtiferi, & adulatores, qui fœdè " lacerârunt ſuas unuſquiſque patrias, qui li- " bertatem *ſuam* propinârunt prius Philippo, " nunc

De Metaphorarum multitudine.

corruptus ſic emendandus eſt. Περὶ δὲ πλήθους καὶ Μεταφορῶν, ἃ μὲν ἔοικε συγκατατίθεσθαι &c. *Quod ad multitudinem etiam Metaphorarum attinet, non æquum eſt ut aſſentiamur iis,* &c. Equidem pro ὃ μὲν, legendum eſſe cenſeo ἃ μὲν, & delendam eſſe vocem Κεκίλιος, quæ videtur huc irrepſiſſe ex margine, ubi poſita fuerit, ut notaret Cecilium à Longino ſignificatum fuiſſe in verbis τοῖς νομοθετῆσαι &c.

L. 10. Ἄνθρωποι, φησὶ, μιαροὶ] Extant hæc in Demoſthenis orat. pro Corona p. 169. Ed. Oxon.

L. 11. Ἠκρωτηριασμένοι] Ponitur hîc Paſſivum ἠκρωτηριασμένοι pro Activo ἠκρωτηριακότες: eſt autem ἀκρωτηριάζω propriè extremas corporis partes reſcindo; metaphoricè idem quod λυμαίνομαι perniciem infero: quia (ut dicunt Harpocr. & Suidas in voce ἀκρωτηριάζω) οἱ λυμαινόμενοί τινας εἰώθασι τὰς ἀκρας αὐτῶν τὰ ὦτα: vel quia antiqui criminis convictis aurium extremitates amputare ſolebant: Neque de aurium ſolùm, ſed & narium amputatione dicitur: quin & maximè propriè de manuum pedumve detruncatione; hæc enim membra vocantur ἀκρωτήρια. Langb.

L. 12. Τὴν ἐλευθερίαν προπεπωκότες] *Libertatem ſuam propinantes*, hoc eſt, χαριζόμενοι

" Φιλίππῳ, νυνὶ δ' Ἀλεξάνδρῳ, τῇ γαστρὶ με-
" τρεῖτε καὶ τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν· τὴν δ' ἐλευ-
" θερίαν καὶ τὸ μηδένα ἔχειν δεσπότην, ἃ τοῖς πρό-
" τερον Ἕλλησιν ὅροι πᾶσι τῶν ἀγαθῶν ἦσαν καὶ κανό-
" νες, ἀνατετροφότες." Ἐνταῦθα τῷ πολίτῃ τὴν 5
τερπικῶν ὁ καὶ τὴν ποδοτὴν ἐπιπροσθεῖ τῷ Ῥήτο-
ρι θυμός. Διόπερ ὁ μὲν Ἀριστοτέλης ἢ ὁ Θεό-
φρας μειλίγματά φασί τινα τῆς δεινώσεως εἶ-
ναι ταῦτα μεταφορῶν, τὰ, " ὥσπερεὶ φάναι," καὶ, " οἱο-
" νεὶ," καὶ, " εἰ χρὴ τοῦτον εἰπεῖν τὸν τρόπον," καὶ, 10
" εἰ δεῖ τολμηρότερον λέξαι." Ἡ γὰρ ὑποτίμησις, φασὶν, ἰᾶται τὰ τολμηρά. Ἐγὼ δὲ καὶ ταῦτα μὲν ἀποδέχομαι, ὅμως δὲ πολίτου καὶ τόλμης μεταφορῶν

vel gratis concedentes: Metaphora ex antiquo more translata, quo reges in festis vinum præbibentes, ipsum etiam poculum, cui visum est, porrigentes dono dabant; ut testantur Suidas & Ulpianus in Demosth. orat. περὶ παραπρεσβ. simile quid observat Scholiastes Pindari ad Olympion. Od. 7. Περπίνειν (inquit) κυρίως τὸ ἅμα τῷ κεράσματι τὸ ἀγγεῖον χαρίζεσθαι, i. e. *vox* περπίνειν *proprie significat simul cum vino diluto poculum dare*. Hinc Metaphorice usurpatur pro *donare*, vel *gratis prodere*, &. ita Harpocration ad hunc Demosthenis locum dicit, περπεπωκότες ἀντὶ τοῦ προδεδωκότες, Langb.

L. 3. Δεσπότην, ἃ τοῖς πρότερον Ἕλλησιν] Ita Edit. prima & MSti Par. & Ambr. omisso αὐτῶν post δεσπότην.

L. 5. Ἀνατετροφότες] Ita MS. Par. & omnes ante Tollium Editiones, qui edidit ἀνατετροφότες: vox τέτροφα perf. act. à τρέπω invenitur apud Aristophanem in Nubibus, τὰς ἐμβάδας τοῖ τέτροφας, ὦ 'γάθε σύ; sic διακέκλοφε pro διακέκλεφε occurrit apud Longinum Sect. 16. & πέπομφε, κέκλοφε Atticè dicuntur à Demosthene pro πέπεμφε, & κέκλεφε.

Ibid. Τῶν τερπικῶν] Subintellige λέξεων: eadem loquendi formula paulò infrà in hac Sectione occurrit.

L. 6. Ἐπιπροσθεῖ] Ita rectè Ed. prima, & F. Portus ex suo MSto jubet legere ἐπιπροσθεῖ, vel ἐπιπροσθεῖν: Manutianum illud ἐπίτροσθε nullo sanè dicitur sensu.

L. 8.

11. Paparii vd. Kist. ad Ran. 99.

" nunc verò Alexandro ; qui metiuntur felici-
" tatem ventre, iisque, quæ fœdissima sunt ;
" quique everterunt libertatem & *conditionem*
" nullum dominum habendi, quæ res priori-
" bus Græcis fines normæque erant bonorum."
Hîc multitudine Metaphorarum ira Rhetoris in proditores proruit. Quare Aristoteles & Theophrastus dicunt hæc esse quædam lenimenta audacium Metaphorarum, scilicet, " ut ita lo-
" quar," &, " quasi," &, " si hoc modo loqui
" liceat," &, " si oportet audaciùs dicere :" Correctio enim, inquiunt, audacibus medetur. Ego verò etiam hæc probo, tamen dico (id quod dixi etiam de Figuris) tempestivè adhibitos vehementesque affectus, & egregiam Sublimitatem esse propria quædam remedia multitudinis audaciæque Metaphorarum : quia iis naturale

L. 8. Θεσσειῶν] Ed. veteres, & MSti habent Θεσσαίων ; sed Faber benè monuit legendum esse Θεσσειῶν.

L. 9. Ὥσπερεί &c.] His conveniunt illa Ciceronis de Oratore, l. 3. c. 41. *Atque etiam si vereare, ne paulò durior translatio esse videatur, mollienda est præposito sæpe verbo : ut si olim M. Catone mortuo pupillum Senatum quis relictum diceret, paulò durius : sin, ut ità dicam, pupillum, aliquanto mitius esset.* Sed multo aptiùs ad hunc locum Fabius Inst. Or. l. 8. c. 3. sic ut inde sua Noster mutuatus videatur : *Et si quid periculosius* (inquit) *finxisse videbimur, quibusdam remediis præmuniendum est :* " *Ut ita dicam, si liceat di-*
" *cere, quodammodo, permitte*
" *mihi sic :*" *quod idem etiam in iis, quæ licentiùs translata erunt, proderit, quæ non tutò dici possunt : in quo non falli judicium nostrum sollicitudine ipsâ manifestum erit : Quâ de re Græcum illud erit elegantissimum, quo præcipitur illa* περιπλήσσειν τῇ κατρολῇ. Tollius.

L. 13. Πλήθυς καὶ τόλμης] Ita MSti Par. & Vat. duo, itemque Editio prima. Vulgò πλῆθος καὶ τόλμαν.

μεταφορῶν (ὅπερ ἔφην καὶ ἐπὶ τῶν σχημάτων) τὰ δύναμα καὶ σφοδρὰ παίδη, καὶ τὸ γλυκαῖον ὕψος εἶναί φημι ἴδιά τινα ἀλεξιφάρμακα· ὅτι τῷ ῥοδίῳ τὸ φορᾶς ταυτὶ πέφυκεν ἅπαντα τ' ἄλλα σβεννύειν καὶ πεφωδεῖν, μᾶλλον δὲ καὶ ὡς ἀναλγησίαν πάντως εἰσπεσεῖν τὰ βάθη τὰ βαθέα· καὶ οὐκ ἐᾷ τὸ ἀκρατὲς χολάζειν περὶ τὸ πλῆθος ἔλεγχον, διὰ τὸ συμπαθεῖς τῷ λέγοντι. Ἀλλὰ μὴν ἔν γε ταῖς τοπογραφίαις καὶ διαγραφαῖς οὐκ ἄλλό τι ἔστως κατασημαντικόν, ὡς οἱ συνεχεῖς καὶ ἐπάλληλοι τρόποι· δι' ὧν καὶ παρὰ Ξενοφῶντι ἡ τ' ἀνθρωπίνου σκιώδης ἀνατομὴ πομπικῶς, καὶ ἔτι μᾶλλον ἀναζωγραφεῖται θείως παρὰ τῷ Πλάτωνι. "Τῷ μὲν κεφαλῷ αὐτοῦ "φησιν ἀκρόπολιν· ἰσθμὸν δὲ μέσον διφκοδομῆσθαι "μεταξὺ

L. 1. Ὅπερ ἔφην] Respicit Longinus ad ea, quæ dixerat paulò post initium Sectionis 17.

Ibid. Καὶ ἐπὶ τῶν σχημάτων] Manutius, & MSti habent καὶ πάντα; sed, ni fallor, legere oportet καὶ ἐπὶ (vel καπὶ) τῶν σχημάτων: hoc enim modò loquitur Longinus in Sect. 38. ὡς καὶ ἐπὶ τῶν σχημάτων προείπομεν. Editio prima habet καὶ τῶν σχημάτων.

L. 2. Καὶ σφοδρὰ] Ita Edit. prima, & MSti. Par. Ambr. & Vat. 3. Illud Manutianum τὰ post καὶ supervacaneum est, quia occurrit suprà τὰ ante εὔκαιρα.

Ibid. Τὸ ὕψος] Tollius rectè monuit legendum esse ὕψους, cum anteà legeretur ὕψος.

L. 10. Δι' ὧν καὶ παρὰ Ξενοφῶντι &c.] Langbænius censet illum Xenophontis locum, quem animo hîc habuit Longinus, extare in Ἀπομνημ. l. 1. p. 45. Edit. Oxon.

L. 11. Σκιώδης] Vox σκῆνος propriè significat *corpus*: de quo vocis sensu multa extant apud veteres auctores exempla: testatur Faber Platonem ita locutum esse in *Timæo* & *Axiocho*; citatque insuper hæc verba Æliani de verme Indico l. 5. de animal. c. 3. ἄχρειον δέ ἐστι τὸ λοιπὸν τοῦ ζώου σκῆνος, *inutile est reliquum animalis corpus*. Sic & Hippocrates de Anat. φλέψ μεγάλη, δι' ἧς ὅλον τὸ σκῆνος τρέφεται: & in lib. 5. de corde, αὗται (sc. φλέβες) παρὰ

turale eſt impetûs *ſui* vehementiâ omnia alia ſecum abripere & propellere, potius verò exigere audacia tanquam omnino neceſſaria; neque permittunt, ut auditori otium ſit ad multitudinem Metaphorarum reprehendendam, propterea quòd eodem, quo is qui dicit, ſacro furore afflatur. Atqui in *communium* locorum tractationibus & in deſcriptionibus nihil aliud tam ſignificans eſt, quàm frequentes ſibique inſtantes Tropi: quibus & apud Xenophontem anatome humani corporis magnifico more depingitur, & adhuc magis divino more apud Platonem: "Caput ejus dicit *Plato* eſſe arcem; collum "verò inter *hoc* & pectus medium, *quaſi* Iſth-

"mum,

πηγαὶ φύσεως ἀνθρώπου, ᾗ οἱ ποταμοὶ ἐνταῦθα ἀνὰ τὸ σῶμα, τοῖσιν ἄρθεσθαι τὸ σκῆνος. Notum eſt etiam medicis Nicandrum & Aretæum, veteres medicos & ſcriptores, hâc voce ita ſæpiſſime uti, ut conſtet vocem σκῆνος ſignificare *corpus* propriè, non metaphoricè. Hinc igitur diſcimus illa D. Pauli in 2 Ep. ad Cor. c. 5. v. 1. ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκήνους, verti debere *terreſtris noſtra domus corporis.*

L. 13. Τῷ μὲν κεφαλῷ &c.] Omnia hæc, & quæ ſequuntur, Platonis verba deſumpta ſunt ex *Timæo*, ubi Metaphorica illa, ſeu potius Allegorica, deſcriptio humani corporis tres amplius paginas occupat: Longinus verò ea ſolùm ſelegit, quæ ipſi viſu ſunt ſplendidiora, verbis Platonis ubique ferè aliquantum mutatis. Ea, quam hîc citat Tollius ex Ciceron. de Nat. Deorum l. 2. c. 54, &c. deſcriptio uſûs partium in corpore humano magis Philoſophi eſt, quàm Oratoris; verè enim magis & ad naturam accommodatè, quàm metaphoricè & magnificè ſermo inſtituitur: ſed & ibi quædam Figuris optimè veſtiuntur, & per metaphoras dicuntur: ut ea, quæ huic Longini loco ſimilia ſunt, quæque in cap. 56. occurrunt, *Senſus autem, interpretes ac nuncii rerum, in capite, tanquam in arce, mirificè ad uſus neceſſarios & facti & collocati ſunt.* L. 1.

" μεταξὺ [αὐτῆς καὶ] τοῦ στήθους τὸ αὐχένα, σφον-
" δύλους τε ὑπερτυλίχθαι φησὶν οἷον τερφίγας· ἢ
" τινὰ μὴ ἡδονὴν ἀνθρώποις εἶναι κακῶν δέλεαρ,
" γλῶτταν ἢ γεύσεως δοκίμιον· ἄναιμα ἢ τὴν
" φλεβῶν τε καρδίαν, καὶ πνεύμονι τῷ περιφερομένῳ
" σφοδρῶς αἵματος, εἰς τε δρομικὴν οἴκησιν κα-
" τατεταγμένην τὰς διαδρομὰς τῶν πόρων ὀνο-
" μάζει στενωπούς· τῇ ἢ πηδήσει τε καρδίας ἐν τῇ
" τῶν δεινῶν προσδοκίᾳ, καὶ τῇ τοῦ θυμοῦ ἐπεγέρ-
" σει, ἐπειδὴ διάπυρος ἦν, ἐπικουρίαν μηχανώμε-
" νοι, φησὶ, τὸ πολύμορφον ἰδέαν ἐνεφύτευσαν,
" μαλακὴν καὶ ἄναιμον καὶ σπόγγου ἔνδοθεν ἔχουσαν,
" ὁποῖον μάλαγμα· ἵν', ὁ θυμὸς ὁπότ' ἐν αὐτῇ
" ζέσῃ,

L. 1. Μεταξὺ τοῦ στήθους τὸ αὐχένα] Ita omnes Codices; ſed ſi quis locum perpendat, legendum putabit μεταξὺ αὐτῆς (ſc. κεφαλῆς) καὶ τοῦ στήθους &c. & ita ſe habent verba apud Platonem: vox μεταξὺ duo poſt ſe ſubſtantiva uſitatè habet.

L. 3. Κακῶν δέλεαρ] MSti Par. Ambr. & Vat. 2. necnon Edit. prima habent κακὸν δέλεαρ: ſed κακῶν eſt apud Platonem. Nec aliter legiſſe Cicero videtur, cum in *Senect.* dicit, *Divinus Plato eſcam malorum appellat Voluptatem.*

L. 4. Ἄναιμα ἢ τὴν φλεβῶν τινὰ καρδίαν] Ita Editio prima & MSti Par. Ambr. & Vat. duo. Vulgò ἄμμα.

L. 5. Τῷ περιφερομένῳ σφοδρῶς] Ita Editio pr. & MSti Par. & Vat. 3. deletis iſtis verbis, quæ à Manutio proferuntur in Erratis ſuis, non in Textu, καὶ πάντα τὰ μέλη.

L. 8. Τῇ ἢ πηδήσει &c.] Claudianus de 4. Conſul. Honorii v. 239.

Quippe Opifex, veritus confundere ſacra profanis,
Diſtribuit partes animæ, ſedeſque removit.
Iram ſanguinei regio ſubpectore cordis
Protegit imbutam flammis, avidamque nocendi,
Præcipitemque ſui: Rabie ſuccincta tumeſcit,
Contrahitur tepefacta metu; cumque omnia ſecum
Duceret, & requiem membris veſana negaret,
Invenit pulmonis opem, madidumque furenti
Præbuit, ut tumidæ rutrent in mollia fibræ. Tollius.

L. 9.

" mum, ædificatum esse; dicitque vertebras *ei*
" suppositas esse velut cardines; & voluptatem
" hominibus esse escam malorum, linguamque
" saporis indicem; cor verò esse nodum vena-
" rum fontemque sanguinis vehementi impetu
" circumfluentis, quod in benè custoditâ sta-
" tione collocatum est: & meatuum transitus
" appellat angiportus: dicitque, quòd *Dii* mo-
" lientes auxilium subsultationi cordis, *(quæ*
" *fit*, dum expectantur mala, iraque concita-
" tur, postquam excanduit), *corpori* pulmonem
" inseruerunt mollem & exanguem, & *quasi*
" spongiarum foramina intus habentem, quale
" est malagma; ut *cor*, cùm ira in eo ferveat,
" in

L. 9. Ἐπεγέρσει] Hæc est lectio Edit. primæ, & MStorum Par. El. Ambr. & Vat. 3. Vulgò ἐγέρσει.

L. 11. φησὶ] Tollius rectè vidit legendum esse φησὶ, quamvis MSti & Edit. veteres habent φασὶ: non enim hæc vox respicit ad μηχανώμενοι, sed ad ipsum Platonem, & occurrit mox φησὶ bis.

Ibid. Τῷ τῆς πλεύμονος ἰδέαν &c.] i. e. pulmonem: sic enim (dicit Faber) loqui solitus est Plato, ut ἰδέαν & γένος alicujus rei pro re ipsâ poneret: sic ἥπατος ἰδέαν pro hepate ipso: sed exempla apud ipsum innumera invenias: Adde etiam, quòd (notante Tollio) his & sequentibus similia sunt illa, quæ Cicero metaphoricè dicit in Nat. Deorum l. 2. c. 55. *In pulmonibus inest raritas quædam, & assimilis spongiis mollitudo, ad hauriendum spiritum aptissima.*

L. 13. Ὅποιόν μάλαγμα] Ita Edit. prima & MSti Par. El. Ambr. & Vat. duo: Vulgò οἷον αἷμα μαλακόν: Vox μάλαγμα significat corpora mollia quæ ad eludendos tormentorum ictus ante muros opponuntur, ut dicit Langbænius: sed Fabro hæc vox potius videtur significare id, quod ferendis oneribus substernimus, ne duritiâ suâ, aut asperitate, & prominentiâ angulorum, humeros aut caput lædant.

Ibid. Ἐν αὐτῇ ζέσῃ] Ita Editio pr. & MSti Par. Ambr. El. & Vat. duo: rectè etiam

post

" ζέσῃ, πηδῶσα εἰς ὑπεῖκον μὴ λυμαίνηται· καὶ ἡ
" μὲν τῆς ἐπιθυμιῶν οἴκησιν περσεῖπεν ὡς γυναι-
" κωνῖτιν, ἡ τῷ θυμῷ ὡ ὥσπερ ἀνδρωνῖτιν· τὸν γε
" μὴν σπλῆνα τῆς ἐντὸς μαγειρεῖον, ὅθεν πληρύ-
" μενος τῆς ἀποκαθαιρομένων μέγας ἢ ὑπερ. 5
" αὔξεται· μῦ ὃ ταῦτα σαρξὶ πάντα (φησὶ) καθεσ-
" κίασαν, προβολὴν τῆς ἔξωθεν ἡ σάρκα, οἷον τὰ
" πηδήματα, προθέμενοι· νομὴν ὃ σαρκῶν ἔφη τὸ
" αἷμα· ἡ ὃ τροφῆς ἕνεκα, φησὶ, διωχέτευσαν τὸ
" σῶμα, τέμνοντες ὥσπερ ἐν κήποις ὀχετοὺς, ὡς ἔχ 10
" τιν. νάματ. ἐπιόντ., ἀραιᾶ ὄντ. αὐλῶν.
" τὸ σώματ., τὰ τῆς φλεβῶν ῥέοι νάματα· ἡνί-
" κα ὃ ἡ τελευτὴ πᾶσαν, λύεσθαι φησὶ τὰ ἡ ψυ-
" χῆς,

post ζέσῃ addit Faber πηδῶσα. extat enim hæc vox in MStis Par. & Vat. 2. Vulgò ἐν αὐτῇ ἀκμάζῃ, εἰς ὑπεῖκον.

L. 4. Μαγειρεῖον] Doctiſſimi viri Dacierus & Tollius cenſent legendum eſſe ἐκμαγεῖον *terſorium*; hæc enim vox legitur in Platone: & MStus Vat. 2. habet in textu, Vat. 3. verò in margine, μαγεῖον· ſed nihil mutandum arbitror, cum omnes Editiones, omneſque, exceptis ſupradictis, MSti habeant μαγειρεῖον. Credo Longinum hîc Platonem falsò citâſſe; neque enim (ſi benè memini) Longinus in longiori ſententiâ Scriptoris ullius verba accuratè citavit.

L. 6. Πάντα (φησὶ) καθεσκίασαν, προβολὴν τῶν ἔξωθεν ἡ σάρκα, οἷ τὰ πηδήματα, προθέμενοι] Ita Editio pr. & MSti Par. Ambr. El. & Vat. duo: niſi quod MS. Par. habet φίσιν, & duo Vat. φύσιν & Ambr. φύσι. Imò hæc lectio in Manutii Editione occurrit, quamvis in Erratis ad finem libri notatis eam, quæ nunc vulgata eſt, lectionem proferat. πάντα αὐτὰ (φησὶ) κατεσκίασαν ἔνωθεν, ἡ ὃ σάρκα προβολὴ μ̃ κομμάτων, πρόβλημα δὲ χειμώνων, ἔτι ὃ πλημμάτων, οἷ τὰ πιλητὰ ἐσθῆτ κλήματα, σώμασι μαλακῶς ἢ πράως ὑπείκουσαν. Veriſimile eſſe arbitror, eum inveniſſe id, quod ediderit, in ſuo MSto, locumque poſteà ex conjecturâ & ex Platone mutâſſe. Ego ſanè tot Codicum auctoritatem ſequor, qui mihi videntur genuina Longini verba ſervare, ſi excipias illud τὰ πηδήματα, pro quo legendum velim τὰ πι-

δήματα,

" in id quod cedit ſubſultans non lædatur: Et
" ſedem cupiditatum appellavit quaſi conclave
" feminarum, ſedem verò iræ quaſi conclave
" virorum; & lienem culinam eorum, quæ in-
" tus ſunt, unde, cum adimpleatur purgamen-
" tis, magnus & molliter tumidus augetur:
" poſt hæc autem, inquit, *Dii* carnibus omnia
" texerunt, præponentes *iis* carnem, velut faſ-
" cias, *ut ſit* munimentum contra ea, quæ ex-
" tra ſunt: ſanguinem verò appellavit pabu-
" lum carnium: alimentique causâ, inquit, *Dii*
" rivulos per corpus duxerunt, canales *ibi* tan-
" quam in hortis ſecantes, ut ex flumine quo-
" dam perenni, cum ſit meatus corporis an-
" guſtus, latices venarum fluant: cum verò
" mors appropinquet, dicit ſolvi animæ, non
" ſecus

δήματα, *vincula* à πέδη; vel τ' ἀποδήματα *faſciæ* à verbo ἀποδέω derivatum.

L. 10. Ὡς ἔκ τινος νάμα-τος ——— ῥέοι νάματα] Ita omnes libri ſcripti & impreſſi, niſi quod Manutius edidit ῥέων: Inſeruit ὡς ante αὐλῶνος ex conjecturâ Tollius: ſed quandam maculam adhuc his verbis hærere cenſeo. Diligenter perlectis Platonis verbis, quæ ex duabus illius Philoſophi in Timæo ſententiis in hunc locum coegit Longinus, noſtrum ſic ſcripſiſſe arbitror, διωχέτευσαν τὸ σῶμα, τέμνοντες ὥσπερ ἐν κήποις ὀχετούς, ἵν' ὡς ἔκ τινος νάματος ἐπίονος ἄρδοιτο, καὶ, ὥσπερ αὐλῶνος, διὰ τοῦ σώματος τὰ τῶν φλεβῶν ῥέοι νάματα: *rivulos per corpus duxerunt, canales tanquam in hortis ſecantes, ut quaſi ex flumine quodam perenni irrigaretur, & ut per corpus, tanquam, per fiſtulam, latices venarum fluerent.*

L. 13. Λύεσθαι φησὶ τὰ τῆς ψυχῆς &c.] Non minus Sublimi Metaphorâ uſus eſt Cicero, cum mortem ſic exprimeret in Somnio Scipionis. *Imò verò ii vivunt, qui ex corporum vinculis, tanquam ex carcere, evolaverunt:* & in Tuſc. Diſp. l. 1. c. 20. *Cum, quò natura fert, liber animus pervenerit.*

L. 3.

" χῆς, οἱονεὶ νεὼς, ϖειϑόμενα, μεδεῖσθαί τε αὐτὴν
" ἐλόϊδόρεων." Ταῦτα γὰρ τὰ ϖϑαπλήσια μυθεί
ἄτλα ἐςὶν ἐξῆς ἀπόχρη γὰρ τὰ δεδηλωμένα, ὡς
μεγάλαι τῇ φύσιν εἰσὶν αἱ τροπικαὶ, καὶ ὡς
ὑψηλαποιὸν αἱ μεταφοραὶ, καὶ ὅτι οἱ ϖαθητικοὶ καὶ
φερτικοὶ καὶ τὸ ϖλεῖςον αὐταῖς χαίρουσι τόποι.
Ὅτι μέντοι καὶ ἡ χρῆσις τῶν τρόπων, ὥσπερ τ' ἄλλα
ϖάντα καλὰ ἐν λόγοις, ϖεραγωγὸν ἀεὶ ϖρὸς τὸ
ἄμετρον, δῆλον ἤδη, κἂν ἐγὼ μὴ λέγω. Ἐπὶ γὰρ
τούτοις καὶ τὸ Πλάτωνα ὑπὸ ἡδίςης διασύρεσι, ϖολλά-
κις, ὥσπερ ὑπὸ βακχείας τινὸς τῶν λόγων, εἰς ἀ-
κράτους καὶ ἀπίςευς μεταφορὰς καὶ εἰς ἀλληγορικὸν
ϛόμφον ἐκφερόμενον. " Οὐ γὰρ ῥᾴδιον ἐπινοῆσαι, φη-
" σὶν, ὅτι πόλιν εἶ δεῖ οἰκεῖν ϖατρῷον κεκραμέ-
" νην ὕδωρ καὶ μανόμενον μὲν οἴνῳ ἐγκεχυμένῳ ζεῖ,
" κολαζόμενον δὲ ὑπὸ νήφοντος ἑτέρου θεοῦ, καλὴν
" κοινωνίαν λαβὼν, ἀγαθὸν ϖόμα καὶ μέτριον
" ἀπερ-

L. 3. Ἀπόχρη γὰρ τὰ δεδηλωμένα, ὡς &c.] Ita Editio prima & MSti Par. Ambr. & Vat. duo, qui omnes omittunt vulgata illa verba ὥσπερ δείξαι: fortaſſe igitur pro τὰ δεδηλωμένα, legendum eſt τάδε δηλούμενα, ut ſit participium mediæ vocis: activè enim, non paſſivè ſignificanti verbo hîc opus eſt.

L. 4 Αἱ τροπικαὶ] Ita Editio pr. & MSti Par. Ambr. ut vox λέξεις ſubintelligatur, quo modo in initio hujus Sect. ἐν-ταῦθα τῷ πλήθει τῶν τροπικῶν &c.

L. 6. Φερτικοὶ] Ita MSti Par. & Vat. 3. ut in Sect. 12. habemus καὶ τοῖς φερτικοῖς ἅπασι καὶ ἐπιδεκτικοῖς. Vulgò ἐκφερτικοὶ. Hâc, quam ex Platone paulò ante adduxit Longinus, non inferior eſt illa Allegoria ſive Metaphorarum continuatio, quæ in Pſalmo 80. v. 8, &c. occurrit: ubi de populo Judæo ſic ſub Metaphorâ vitis dicitur, *Eduxiſti vitem ex Ægypto, expuliſti gentes, ut eam plantares: Locum illi parâſti, feciſtique ut ageret radicem, & implevit terram: Opperiebantur montes umbrâ ejus, & palmites ejus erant*

" ſecus ac navis, rudentes, eamque liberam di-
" mitti." Eadem & ſimilia innumera ſunt in iis, quæ ſequuntur: hæc verò ſufficiunt oſtendentia, quòd naturâ grandes ſunt tropicæ *dictiones*, & quòd Metaphoræ Sublimitatem efficiunt, quódque illi loci, qui affectus & narrationes *in ſe* habent, ut plurimum iis gaudent. Jam apparet (etiamſi ego de hoc taceo) uſum Troporum, quemadmodum alia omnia pulchra in orationibus, ſemper ſolere provehere *ſcriptores* ad id, quod nimis eſt. In his enim etiam Platonem *homines* non minimè reprehendunt, quippe qui ſæpe, veluti quâdam bacchatione verborum abripitur in immodicas duraſque Metaphoras, & in Allegoricum tumorem. " An-
" non (inquit) facilè intelligi poteſt, civitatem
" temperatam eſſe oportere inſtar poculi? in
" quo vinum, *Deus ille* furens, infuſum fer-
" vet; caſtigatum verò ab alio Deo, qui ſo-
" brius eſt, pulchramque iniens *cum eo* ſocieta-
" tem, bonum moderatumque potum exhibet."

Appellare

erant inſtar cedrorum maximarum: Emittebat ramos ſuos uſque ad mare, & teneros ſuos ramos uſque ad flumen: Cur nunc perrupiſti ſepes ejus, adeò ut carpant ejus fructus omnes viatores? Vaſtat eam aper ſylveſtris, & agreſtis fera depaſcit.

L. 11. Εἰς ἀνοίσεις &c.] Vide quæ ex Dion. Halicarn. citavi ad p. 156. in Notis.

L. 13. Οὐ γὰρ ῥᾴδιον ἐπινοεῖν] Habent Editio pr. & MSti Par. El. Ambr. duoque Vat. ἐπινοεῖν, non ἐννοεῖν: ſi notam Interrogationis poſt verbum κεκεραμένον ponamus, non opus erit, ut cum Tollio legamus mox φασὶν pro φησὶν. Hæc ſunt verba Platonis in l. 6. de Legibus. p. 773. Edit. Par.

"ἀπεργάζεται." "Νήφοντα" γὰρ, φασὶ, "θεῖον" τὸ ὕδωρ λέγειν, "κόλασιν" δὲ τὰ κρέα, ποιητῶν τινῶν τῷ ὄντι ὐχὶ νήφοντός ἐστι. Τοῖς τοιούτοις ἐλαττώμασιν ἐπιχειρῶν ὅμως, αὐτὸ ὁ Κεκίλιος ἐν τοῖς ὑπὲρ Λυσίου συγγράμμασιν ἀπεθάρρησε τῷ πάντι Λυσίαν ἀμείνονα Πλάτωνος ἀποφῆναι, δυσὶ πάθεσι χρησάμενος ἀκέτοις· φιλῶν γὰρ τὸν Λυσίαν, ὡς ἐξ αὐτοῦ αὐτὸν, ὅμως μᾶλλον μισεῖ τῷ πάντι Πλάτωνα, ἢ Λυσίαν φιλεῖ. Πλὴν ὅτι μὲν ὑπὸ φιλονεικίας· ἐξ ἐτάσεως ὁμολογήσαιμι, καθάπερ φήσει· ὡς γὰρ ἀναμάρτητον καὶ καθαρὸν τὸν ῥήτορα προφέρει πολλαχῇ διημαρτημένου τοῦ Πλάτωνος· τὸ δ' ἴσως ἄρα ὐχὶ τοιοῦτον, ἐξ ὀλίγου δεῖν.

Φέρε

L. 3. Τοῖς τοιούτοις ἐλαττώμασιν ἐπιχειρῶν ὅμως αὐτὸ ὁ Κεκίλιος.] Edidi lectionem MS. Par. habent etiam Vat. duo ἐπιχειρῶν, & Editio pr. αὐτὸ, vice Manutianæ lectionis —— ἐπιχειρεῖν. Ὅμως αὐτόθεν &c. Nihil aliud ipse feci, quàm ut mutarem modum interpungendi sententiam; & Latina mea versio sensum loci satis, opinor, explicat. Notetur insuper αὐτὸ significare id, quod sequitur, sc. Platoni præferendum esse Lysiam: Nec aliter Noster loquitur in Sect. 2. p. 12. αὐτὸ, τὸ εἴ τίνα τῶν ἐν λόγοις ἐπὶ μόνῃ τῇ φύσει &c.

Ibid. Ἐλαττώμασιν] Vox ἐλάττωμα significat omne orationis vitium, quod ex humili & minuto animo videtur provenire; vel generaliùs omne id, quod defectus sive vitium est in scriptis.

L. 5. Λυσίου] Lysias fuit celebris orator Atheniensis, qui tenui magis quàm Sublimi dicendi genere valuit: de illo habemus judicium Ciceronis in lib. de Cl. Orat. *Tum fuit Lysias, ipse quidem in causis forensibus non versatus, sed egregiè subtilis scriptor atque elegans; quem jam propè audeas oratorem perfectum dicere.——quanquam in Lysiâ sæpe sunt etiam lacerti, sic ut fieri nihil possit valentius: verùm est sæpe genere toto strigosior.* Itemque Quinctiliani Inst. Or. l. 10. c. 1. qui sic dicit: *His ætate Lysias major, subtilis atque elegans, & quo nihil, si oratori satis sit docere, quæras perfectius: nihil enim inane, nihil arcessitum; puro tamen fonti, quàm magno flumini, propior.*

L. 9. Ὑπὸ φιλονεικίας] Post hoc verbum vox ἐσφάλη Tollii

Appellare enim, inquiunt, aquam " ſobrium " Deum," & commixtionem " caſtigationem," eſt poëtæ cujuſdam reverà non ſobrii: hujuſmodi tamen defectibus *Platonis* Cecilius *quaſi* manum injiciens, hoc in ſuis de Lyſiâ commentariis auſus eſt declarare, *nempe*, Lyſiam omnino meliorem eſſe *ſcriptorem* Platone, duobus uſus affectibus judicio carentibus; amans enim Lyſiam, quantum nec ipſe ſe, tamen omnino magis odio habet Platonem, quàm amat Lyſiam. Sed hic *vir* præ contentionis ſtudio *hoc declaravit*; neque ea, quæ ponit, ſunt conceſſa, quemadmodum putavit: præfert enim *illum* Rhetorem Platoni, ac ſi ille vitio careret, puruſque eſſet ſcriptor, hic autem ſæpius in vitium incideret: hoc verò non, imò ne penè, hujuſmodi fuit.

Age

lio videtur excidiſſe: benè tamen ſubintelligere hîc poſſumus voces τῦτ' ἀπεφήνατο, nam vox ἀποφήνασ paulò antè præceſſit.

L. 10. Οὐδὲ τὰ θέμαλα ὁμολογήμψα] Sic ſe habent MSti Par. & Vat. 2. In Edit. verò Robort. legitur οὐδὲ τὰ θεάμαλα· ὁμολογήμψα, quaſi deeſſet aliquid; ego verò, ſi quid deſit, legendum cenſeo, οὐδὲ τὰ θέμαλα αὐτῦ ὁμολογήμψα. Vox θέμαλα ſignificat ea, quæ ab ipſo, tanquam vera, ſunt poſita: duo autem ſunt, quæ poſuit Cecilius: unum, Scriptorem omnino vitiis carentem præferri ſemper oportere ſcriptori vitia quædam in ſuis ſcriptis habenti; alterum verò, Lyſiam omnino vitiis carere: primum illud, quod ponit Cecilius, refutat Longinus in Sect. 33, & 34. hoc autem poſterius negat in Sect. 35. Monendus eſt etiam Lector Longinum hîc ab inſtituto ſermone latiùs digredi, & de reliquis Tropis non ante Sect. 36. dicere.

L. 13. Τὸ δ' ἐν τῷ &c.] i. e. hoc autem quàm longiſſimè à veritate abeſt.

Sect. XXXIII. Φέρε δὴ λάβωμεν πρὸς ἄντι καθαρεύν τινα συγγραφέα καὶ ἀνέγκλητον. Ἆρ' οὐκ ἄξιον ἔτι διαπορῆσαι περὶ αὐτοῦ τούτου καθολικῶς, πότερόν ποτε κρεῖττον ἐν ποιήμασι καὶ λόγοις μέγεθος ἐν ἐνίοις διημαρτημένοις, ἢ τὸ σύμμετρον μὲν ἐν τοῖς κατορθώμασιν, ὑγιὲς δὲ πάντη καὶ ἀδιάπλωτον; Καὶ ἔτι, νὴ Δία, πότερόν ποτε αἱ πλείους ἀρεταὶ τὸ πρωτεῖον ἐν λόγοις, ἢ αἱ μείζους δικαίως ἂν φέροιντο; Ἔστι γὰρ ταῦτ' οἰκεῖα τοῖς περὶ ὕψους σκέμματα, καὶ ἐπικρίσεως ἐξ ἅπαντος δεόμενα. Ἐγὼ δ' οἶδα μὲν, ὡς αἱ ὑπερμεγέθεις φύσεις ἥκιστα καθαραί (τὸ γὰρ ἐν παντὶ ἀκριβὲς κίνδυνος σμικρότητος), ἐν δὲ τοῖς μεγέθεσιν, ὥσπερ ἐν τοῖς ἄγαν πλούτοις, εἶναί τι χρὴ καὶ παρολιγωρούμενον. Μήποτε δὲ τοῦτο καὶ ἀναγκαῖον ᾖ, τὸ τὰς μὲν ταπεινὰς καὶ μέσας φύσεις, διὰ τὸ μηδαμῇ παρακινδυνεύειν, μηδὲ ἐφίεσθαι πρὸς

L. 4. Ἐν ἐνίοις διημαρτημένοις.] Ita Edit. prima & MSti Par. El. Ambr. & Vat. 3. Vulgò διημαρτημένον.

L. 11. Αἱ ὑπερμεγέθεις φύσεις] Sic MSti Par. & Vat. 2. nisi quòd hic habet φύσεως: MS. verò Vat. 3. habet αἱ μεγέθεις φύσεις. Prorsus eadem locutio occurrit in Sect. 44. ὑψηλαὶ δὲ λίαν καὶ ὑπερμεγέθεις ——— ἔτι γίνονται φύσεις. Manutius edidit αἱ ὑπερβολαὶ μεγέθους φύσεως ἥκιστα; &c. sed minus sanum (opinor) sensum hæc lectio exhibet.

Ibid. Ἥκιστα καθαραὶ] Præclara in hanc sententiam (ut ait Tollius) Plinii junioris epistola legitur l. 9. ep. 26. *Dixi* (inquit) *de quodam oratore nostri seculi, recto quidem & sano, sed parum grandi & ornato, ut opinor, aptè:* " *Nihil peccat, nisi* " *quod nihil peccat:*" *Debet enim orator erigi, attolli, interdum etiam efferveſcere, efferri, ac sæpe accedere ad præceps* &c. Nec dissentit Quinctil. Inst. Or. l. 10. c. 1. *Neque id statim* (inquiens) *legenti persuasum sit omnia, quæ magni auctores dixerint, utique esse perfecta: nam & labuntur*

Age dum, ſumamus aliquem ſcriptorem reverà purum & inculpatum: Nonne operæ pretium eſt de hoc ipſo in genere quærere, utrum præſtantior in poëmatibus & *ſolutis* ſcriptis ſit Sublimitas inter quædam, quæ male ſe habent; an id quidem, quod mediocre eſt in iis, quæ rectè ſe habent, ſanum verò omnino & vitio carens? Et prætereà hercule, utrum plures virtutes in ſcriptis, an majores jure primas ferant? hæ enim ſunt propriæ Sublimitatis diſquiſitiones, quæque judicium omnino requirant. Equidem non ignoro, valdè Sublimia ingenia minimè eſſe pura, (nam id, quod ubique accuratum eſt, in periculum humilitatis venit); & oportere in iis, quæ Sublimia ſunt, velut in magnis opibus, ut ſit aliquid, quod negligatur: *Vide* autem, nec hoc etiam neceſſarium ſit, humilia & mediocria ingenia, quia nunquam periculum ſubeant neque ſumma affectent, permanere

Scripta Sublimia, quæ aliquando peccant, potiora eſſe iis, quæ omni vitio carent, ſed non ſunt Sublimia.

buntur aliquando, & oneri cedunt, & indulgent ingeniorum ſuorum voluptati; nec ſemper intendunt animum, & nonnunquam fatigantur: cùm Ciceroni dormitare interim Demoſthenes, Horatio verò etiam Homerus ipſe videatur.

Ibid. Τὸ γὰρ ἐν παντὶ &c.] Idem dicit Cicero in Partitionibus, *Minuta eſt omnis diligentia.* Tollius.

L. 12. Ἐν ᾧ τοῖς μεγέθεσιν, &c.] Quinctil. Inſt. Or. l. 8. c. 3. *Hæc enim, ſc.* περιλογία (inquit,) *quanquam non magnopere ſummis auctoribus vitata, interim vitium videri poteſt: in quod ſæpe incidit etiam Cicero, ſecurus tam parvæ obſervationis, ſicut hoc loco,* " Non " ſolùm igitur illud judicium " judicii ſimile, judices, non " fuit" &c.

τῶν ἄκρων, ἀναμαρτήτως ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ἀσφαλεστέρας διαμένειν· τὰ δὲ μεγάλα ἐπισφαλῆ δι' αὐτὸ γίνεσθαι τὸ μέγεθος. Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ ἐκεῖνο ἀγνοῶ τὸ δεύτερον, ὅτι φύσει πάντα τὰ ἀνθρώπεια ἀπὸ τοῦ χείρονος ἀεὶ μᾶλλον ἐπιγινώσκεται, καὶ τῶν μὴ ἁμαρτημάτων ἀνεξάλειπτος ἡ μνήμη παραμένει, τῶν καλῶν δὲ ταχέως ἀπορρεῖ. Παρατεθειμένου δ' ἂν ὀλίγα καὶ αὐτὸς ἁμαρτήματα καὶ Ὁμήρου καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι μέγιστοι, καὶ ἥκιστα τοῖς πταίσμασιν ἀρεσκόμενος, (ὅμως δὲ οὐκ ἁμαρτήματα μᾶλλον αὐτὰ ἐκείνοις καλῶν, ἢ παραδείγματα δι' ἀμέλειαν, εἰκῇ πως καὶ ὡς ἔτυχεν, ὑπὸ μεγαλοφυΐας ἀνεπιστάτως παρειμένα), οὐδὲν ἧττον οἶμαι τὰς μείζονας ἀρετὰς, εἰ καὶ μὴ ἐν πᾶσι διαμαλίζοιεν, τῷ πρωτεύειν φῆφον μᾶλλον ἀεὶ φέρεσθαι, κἂν εἰ μὴ δι' ἑνὸς ἑτέρου, τῆς μεγαλοφροσύνης αὐτῆς ἕνεκα. Ἐπείτοι γε καὶ ἄπλωτος ὁ Ἀπολλώνιος ὁ τῶν Ἀργοναυτικῶν

L. 5. Ἀπὸ τοῦ χείρονος &c.] His, quæ rectè vidit Longinus, ſimilia ſunt ea, quæ Cicero dicit de Orat. l. 1. c. 25. *Adeſt ferè nemo, quin acutiùs atque acriùs vitia in dicente, quàm recta, videat:* itemque illa, quæ Idem ibi dicit in c. 28. *Nihil eſt tam inſigne, nec tam ad diuturnitatem memoriæ ſtabile, quàm id, in quo aliquid offenderis.*

L. 11. Παραδείγματα δι' ἀμέλειαν &c.] De ejuſmodi lapſibus ſubintelligendus eſt hîc Longinus, ad quos, cum in ſummis Auctoribus eos inveni-

mus, pulchritudine & Sublimitate totius operis percuſſi non ſolemus attendere: hinc eſt, ut tales maculæ orationis non ſolùm Iis inter ſcribendum, ſed plerumque Nobis etiam inter legendum fiant παραδείγματα: Et in hoc numero ponendum eſſe cenſeo illud Virgilii in Æn. l. 9. v. 215.

Abſenti ferat inferias ——

Itemque illud in Æn. l. 3. v. 383.

Longa procul longis via dividit invia terris.

Ubi

manere plerumque vitio carentia & *aliis* tutiora ; magna verò *ingenia* periculis expoſita eſſe propter eam ipſam, *quam habent*, Sublimitatem. Enimverò neque illud ſecundum ignoro, naturaliter omnia humana *opera* ex eo, quod in iis eſt pejus, ſemper potiùs cognoſci ; memoriamque vitiorum non delendam permanere, virtutem verò celeriter excidere : Ego autem, qui & ipſe notavi non pauca vitia & Homeri & aliorum, quotquot ſunt optimi *ſcriptores*, quique minimè lætor lapſibus *in dicendo*, (ſed tamen qui non potiùs illa appello vitia voluntaria quàm neglectiones ex incuriâ, temerè quidem & ut accidit, ab animi magnitudine inconſideratè in medium prolatas) ; *Ego, inquam, qui hâc ſententiâ ſum*, nihilominus cenſeo majores virtutes (etſi non ubique ſint æquales) ſemper potiùs primas tenere, ſi non propter *ullam* aliam rem unam, *tamen* propter ipſam Sublimitatem. Quia etiam vitio caret Apollonius

Ubi concurſus ſimilium ſonorum & verborum faceret, ut ab his faſtidio quodam abalienaremur, niſi Horatiana illâ regula vera eſſet & ubique ſervanda,

—Ubi plura nitent in carmine non ego paucis
Offendar maculis, quas aut incuria fudit
Aut humana parum cavit naturâ—

L. 14. Ἀρετὰς] Omnes MSti & Edit. vet. habent αἰτίας : ſed Petra rectè vidit legendum eſſe ἀρετὰς ; nec aliter in initio hujus Sect. Longinus dixerat, πότερόν ποτε αἱ πλείους ἀρεταὶ τὸ πρωτεῖον ἐν λόγοις, ἢ αἱ μείζους δικαίως ἂν φέροιντο.

L. ult. Ἀπολλώνιος] Apollonius fuit Alexandriæ natus,

 ſed

γραμματικῶν ποιητὴς, (καὶν τοῖς βυκολικοῖς, πλὴν ὀλίγων τῶν ἔξωθεν, ὁ Θεόκριτος ἐπιτυχέστατος), ἆρ' ἂν Ὅμηρος ἂν μᾶλλον, ἢ Ἀπολλώνιος ἐθέλοις γράφειν; Τί δ'; Ἐρατοσθένης ἐν τῇ Ἠριγόνῃ (διὰ πάντων γὰρ ἀμώμητον τὸ ποιημάτιον) Ἀρχιλόχῳ, πολλὰ καὶ ἀνοικονόμητα φλασύρουν, καίτοι τῆς ἐκβολῆς τοῦ δαιμονίου πνεύματος ὁρμῇ, ἢν ἀπὸ νόμον τάξαι δύσκολον, ἆρα δὴ μείζων ποιητής; Τί δ'; ἐν μέλεσι μᾶλλον ἂν εἶναι Βακχυλίδης ἔλοιο, ἢ Πίνδαρος; καὶ ἐν τραγῳδίᾳ Ἴωνι

sed appellatus Rhodius, quia Rhodi degeret; discipulus fuit Callimachi, & Eratosthenis successor in præfecturâ Bibliothecæ Ptolemaïcæ: scripsit Argonautica, quæ extant: de hoc Poetâ ita judicat Quinctil. Inst. Orat. l. 10. c. 1. *non contemnendum edidit opus æquali quadam mediocritate.*

L. 2. Θεόκριτος] Poëta elegans, qui *musâ* (ut cum Fabio loquar) *rusticâ & pastorali* usus est: ejus opera vulgò hodie vocantur *Idyllia*, sed à Longino hîc appellantur *Bucolica*, quæ (ut monet Langbænius) eorum olim fuit inscriptio: Imò Theocritum ipsum βυκόλου nomine à veteribus citatum esse probat Heinsius loco è Pindari Scholiis adducto; uti & è Servii ad Virg. commentariis notat veteres agnovisse decem tantùm *Bucolica* Theocriti: quæ plerumque versibus constant *Bucolicis*, i. e. versibus, qui (ut docet Langbænius ex Diomed. Gr. lib. & Probo in Virg. Buc.) *in quartâ regione habent dactylum finientem partem orationis*: exemplo sit illud in Idyll. 1. v. 2.

Ἅ ποτὶ τὰν παγὰν σὺ μελίσδεται· ἀδὺ τὸ καὶ τὺ &c.

L. 3. Ἆρ' ἂν Ὅμηρος ἂν μᾶλλον &c.] Tollius sentit hîc vitium esse, putatque scriptum quondam à Longino ἆρ' ἂν Θεόκριτος ἂν μᾶλλον, ἢ Ἀπολλώνιος ἐθέλοις γράφειν, ἢ Ὅμηρος; sed nimis ille à Codicum vet. lectione recedit: Ego sanè ista, quæ de Theocrito dicuntur, dicta esse per Parenthesin censeo, & pro ἆρ' ἂν legendum esse ἆρ' ἂν: quæ si fiant, rectè satis procedet sententia.

L. 4. Ἐρατοσθένης] Eratosthenes Cyrenæus Callimachi poëtæ discipulus: inter cætera poëtica

nius ille Argonauticorum ſcriptor, (& in Bucolicis *ſuis*, paucis quæ ſunt alterius argumenti exceptis, Theocritus eſt feliciſſimus), annon malis fuiſſe Homerus, quàm Apollonius? Quid vero? num Eratoſthenes in Erigone (per omnia enim illud poëma eſt inculpatum) eſt major poëta, quàm Archilochus, qui multa etiam nullum ordinem habentia præpoſterè trahit, eoque impetu divini ſpiritûs, qui non facilè legibus ſubjicitur? Quid verò? in Lyricis malis eſſe Bacchylides, quàm Pindarus? & in Tragœdiâ

poëtica ſcripſit *Erigonem:* fuitque ante Apollonium Ptolemaïcæ in Alexandriâ bibliothecæ præfectus.

L. 5. Ἀρχιλόχῳ] Vide Not. ad p. 73. cui adde quod de illo dicit Quinct. Inſt. Or. l. 10. c. 1. *Summa in hoc vis elocutionis, cum validæ, tum breves vibranteſque ſententiæ, plurimum ſanguinis atque nervorum, adeò ut videatur quibuſdam, quòd quoquam minor eſt, materiæ eſſe, non ingenii virium.*

L. 6. Καλεῖνα δ' ἐκβολῆς τῆς Δαιμονίης πνεύμα]Θ ὁρμῇ, ἣν &c.] Cum MSti Ambr. & Vat. 3. & Edit. pr. habent καλείνῃ, & MSti Par. & Vat. duo cum Manutio non habent ὁρμῇ, malim legere καλείνῃ τῇ ἐκβολῇ τῆς Δαιμονίης πνεύμα]Θ, ἣν &c.

L. 9. Βακχυλίδης] Poëta Græcus, Lyrico carmine præcipuus: patria illi Julis fuit, oppidum Ceæ inſulæ; ſcripſit Apodemicos, qui Dei cujuſdam peregrinationem continent: Julianus Imperator ejus carminibus adeò delectatus fuit, ut inde dicitur præcepta vivendi petiiſſe: imò ea Pindaricis præferenda eſſe cenſuit Hiero Syracuſanus, judicio ſanè contrario ei, quod hîc de eâdem re profert Longinus.

L. 10. Πίνδαρο]Θ] Si quis hunc poëtam non nôrit, feſtinet ex lectione Sublimium ejus Odarum, qui & qualis fuerit, ſcire: neque enim ſolùm apud omnia ſecula clariſſimum nomen obtinuit, ſed & verſus, quos compoſuit, Lyrici ab eo *Pindarici* vocantur. *Novem* (inquit Quinctil. Inſt. Or. l. 10. c. 1.) *lyricorum longè Pindarus princeps, ſpiritûs magnificentiâ, ſententiis, figuris, beatiſſimâ rerum verborumque*

Ιων ὁ Χῖος, ἢ νὴ Δία Σοφοκλῆς; ἐπειδὴ οἱ μὲν ἀδιάπλωτοι, καὶ ἐν τῷ γλαφυρῷ πάνυ κεκαλλιγεαφημένοι· ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ Σοφοκλῆς ὁτὲ μὲν οἷον πάνυ ἐπιφλέγουσι τῇ φορᾷ, σβέννυνται δ' ἀλόγως πολλάκις, καὶ πίπτουσιν ἀτυχέστατα· ἢ ὑδεὶς ἂν εὖ φρονῶν ἑνὸς δράματος τοῦ Οἰδίποδος εἰς ταυτὸ συνθεὶς τὰ Ἴωνος ἀντιτιμήσαιτο ἑξῆς.

Sect. XXXIV. Εἰ δ' ἀριθμῷ, μὴ τῷ ἀληθεῖ, κρίνοιτο τὰ κατορθώματα, ὅτως ἂν ἡ Ὑπερίδης τῷ παντὶ περέχοι Δημοσθένους. Ἔστι γὰρ αὐτοῦ πολυφωνότερος, καὶ πλείους ἀρετὰς ἔχων, ἡ ἡδονὴ ὕπακρος ἐν πᾶσιν, ὡς ὁ Πένταθλος, ὥστε τὴν μὴ πρωτείων ἐν ἅπασι τὴν ἄλλων ἀγωνιστῶν λείπεσθαι, πρωτεύειν ἢ τὴν ἰδιωτήν.

que copiâ, & velut quodam eloquentiæ flumine: propter quæ Horatius eum meritò credidit nemini imitabilem.

L. 1. Ἴων ὁ Χῖος] Poëta Dithyrambicus, qui, præter Odas, dicitur quadraginta fabulas scripsisse: ab Aristophane vocatur ἀστὴρ ἀοῖος, *Sidus Eoum*, quia dum scriberet Odam, quæ his vocibus inceperit, fato concessit.

L. 6. Οἰδίποδος] Hæc est maximè celebris Sophoclis fabula, quam omnium ferè gentium Poëtæ sibi imitandam susceperunt.

L. 7. Ἑξῆς] Tollius censet legendum ἐξ ἴσης.

L. 8. Μὴ τῷ ἀληθεῖ] Nescio quid significet τὸ ἀληθὲς τῶν κατορθωμάτων: legendum igitur censeo μὴ τῷ μεγέθει, sic enim loquitur Longinus in Sect. sequenti, ὃ γὰρ μεγέθει τῶν ἀρετῶν, ἀλλὰ καὶ τῷ πλήθει πολὺ λειπόμενος &c. & in præced. Sect. ad quam hîc respicit, quæstionem hanc explicandam proposuerat, πότερον πόσαι αἱ πλείους ἀρεταὶ τὸ πρωτεῖον ἐν λόγοις, ἢ αἱ μείζους δικαίως ἂν φέροιντο: adde, quòd in hâc ipsâ Sect. dicit τὰ μὲν θαλερὰ καλὰ, καὶ εἰ πολλὰ ὅμως ἀμεγέθη &c. de magnitudine igitur virtutum in oratione, non de veritate, Longinus hic agere videtur.

L. 12. Ὡς ὁ Πένταθλος] Apud veteres Græcos quinque erant præcipua certaminis genera, jactus disci, cursus, saltus, jaculatio, & luctatio: in uno-

Ἴων. Toup in Suid. II. 530.

gœdiâ Ion Chius, quàm meherculè Sophocles? quia illi quidem *(ſc. Bacchylides & Ion)* vitio carent, & in florido *dicendi genere* ubique ſunt elegantes: Pindarus autem & Sophocles nonnunquam omnia impetu quaſi incendunt, ſæpe verò ſine ratione extinguuntur, caduntque infeliciſſimè; ſanè nemo, qui ſapit, in unum colligens *fabulas* Ionis, ex æquo *eas* æſtimârit cõntra unam fabulam *Sophocles*, Oedipum.

Si verò numero, non veritate, judicentur benè ſcripta, hoc modo etiam Hyperides omnino ſuperior eſſet Demoſthene. Eſt enim *Hyperides* magis, quàm illi, ſonorus, & plures virtutes habet, & ferè ſummo proximus eſt in omnibus, tanquam *aliquis* Quinquertio; adeò ut inferior eſt aliis certatoribus, qui primas tenent *ſinguli* in ſingulis

Ad quæſtionem præcedentem explicandam, virtutes Demoſthenis & Hyperidis comparantur.

unoquoque genere ſinguli excellere conabantur; nonnulli verò in omnibus his ſimul generibus clari eſſe voluerunt, hique Πένταθλοι vocabantur: & his ſemper ferè accidit, ut iis, qui ſe ad unum certaminis genus exercebant, in eo genere inferiores eſſent: Huc facit ille Platonis locus (ut notat Faber) in dialogo, qui ἐρασαὶ, ἢ περὶ φιλοσοφίας inſcribitur, Δοκεῖς μοι λέγειν, οἷς ἐν τῇ ἀγωνίᾳ εἰσὶν οἱ Πένταθλοι πρὸς τοὺς δρομέας, ἢ πελτασάς· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι τούτων μὲν λείπονται καὶ τούτων ἆθλα, καὶ δεύτεροί εἰσι πρὸς τούτους· τῶν δ' ἄλλων ἀθλητῶν πρῶτοι, καὶ νικῶσιν αὐτούς. *Videris tales dicere, quales ſunt Pentathli, cum curſoribus, vel peltaſtis comparati: etenim illi ab his in unoquoque ipſorum certamine vincuntur, & ſecundum locum poſt hos tenent; reliquorum verò atbletarum primi ſunt, eoſque vincunt:* additque Faber, lectorem poſſe ex citato Platonis loco facilè videre, qui ſint illi, qui paulò infrà vocantur ἰδιῶται.

Ibid. Ὥστε τῶν μὲν πρώτων —λείπεσθαι, πρωτεύειν δὲ &c.] Ita Edit. prima & MSti Par. Ambr.

ἰδιωτῆμ. Ὁ μὲν γὰρ Ὑπερείδης πρὸς τὴν παίνλα, ἔξω γε τοῦ σωθέσεως, μιμεῖσθαι τὰ Δημοσθένεια κατορθώματα, καὶ τὰς Λυσιακὰς ἐκ πολλοῦ πολειλῆφεν ἀρετάς τε καὶ χάριτας. Καὶ γὰρ μαλακίζεσθαι, ἀφελείας ἔνθα χρὴ, καὶ ὁ παίνλα ἐξῆς καὶ μονοτόνως (ὡς ὁ Δημοσθένης) λέγει, τό τε ἠθικὸν ἔχει μετὰ γλυκύτητος ἡδύ, λιτῶς ἐφηδυνόμενον· ἄφατοί τε περὶ αὐτόν εἰσιν ἀστεϊσμοὶ, μυκτῆρι πολιτικώτατος, εὐγλώττια, τὸ κατὰς εἰρωνείας εὐπάλαιστον, σκώμματα ἐκ ἄμουσα, οὐδ' ἀνάγωγα (κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ἐκείνους), ἀλλ' ἐπικείμενα, διασυρμός τε ἐπιδέξιος, καὶ πολὺ τὸ κωμικὸν, καὶ μετὰ παιδιᾶς εὐστόχου κέντρον, ἀμίμητον δὴ (εἰπεῖν) τὸ ἐν πᾶσι τούτοις ἐπαφρόδιτον· οἰκίσασθαί τε περισφύστατος, ἔτι δὴ μυθολογῆσαι

Ambr. & Vat. 3. ut hæc verba non de illo Pentathlo, ſed de Hyperide ipſo dicantur. Vulgò ὅς γε τῶν μὲ πρωϊείων——λείπει, πρωϊδίει δὴ &c.

L. 4. Μαλακίζεσθαι, ἀφελείας ἔνθα χρὴ] Ita edidit Manutius ex conjecturâ, opinor: ſed Editio prima & MS. Ambroſ. habent λακκίμαλα ἀφελείας &c. MSti verò Par. & Vat. duo λαλκίμαλα ἀφελείας. Legendum eſt fortaſſe λακεῖ, vel (notante Tollio) λαλεῖ μετ' ἀφελείας, ἔνθα χρὴ: ita enim habemus λαλῆς pro λέγῃς in Sect. 26. ὡς πρὸς μόνον τινὰ λαλῆς.

L. 8. Μυκτὴρ πολιτικώτατος] De vocum harum ſenſu vide quæ dicit Quinctil. Inſtit. Or. lib. 8. cap. 6. *Adjicitur his* μυκτηρισμὸς, *ſimulatus quidem ſed non latens deriſus:* naſo verò cum plerumque hîc deriſus notari ſoleat, hinc *naſus Atticus* apud Senecam in Suaſoriâ primâ occurrit pro deriſu urbano, eleganti, qualique Attici uti ſolebant.

L. 10. Ἀνάγωγα κατὰ τοὺς &c.] Tollius conjicit legendum ἀνάγωγα, ἀλλὰ κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ἐκείνους ἐπικείμενα; non enim (ait ille) Atticorum illius ævi dicta inſulſa erant & inepta, ſed aculeata & venuſta: ſed ego vulgatam lectionem retinui, vertique ita ut voces illæ κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ἐκείνους non refer-

ſingulis *generibus*, ſuperior verò eſt iis, qui in eodem, quo ille, genere *certatores* ſunt. Hyperides enim imitationi omnium Demoſthenicarum virtutum (exceptâ compoſitione) etiam Lyſiæ virtutes gratiaſque copiosè adjunxit: etenim mollis eſt, ubi remiſſione opus eſt, neque omnia ſeriatim & unâ ſpiritûs intentione (ut Demoſthenes) dicit, habetque moratum *dicendi genus* cum ſuavitate jucundum, leniter dulcedine conditum: & innumeræ ſunt in illo urbanitates, naſus maximè forenſis, feſtivitas liberalis, victrix in ironiis facilitas, joci non illepidi, & non arceſſiti (quales apud illos Atticos *ſolebant eſſe*), ſed *rei* inhærentes, felixque Diaſyrmus, & multa vis Comica, aculeuſque cum joco ſcopum benè attingente, & non imitabilis (ut ita dicam) venuſtas in his omnibus: ad miſericordiam etiam movendam naturâ aptus eſt maximè; item in fabulis narrandis fuſus, ſummé-

que

referrentur ad verbum ἀναγωγα ſolùm, ſed ad verba ὧδ' ἀναγωγα. Audi Ciceronem in Oratore dicentem, *quicquid eſt ſalſum aut ſalubre in oratione, id proprium Atticorum eſt: è quibus tamen non omnes faceti: Lyſias ſatis, & Hyperides* &c.

L. 11. Διασυρμὸς] Diaſyrmus eſt (apud Longinum) figura, quâ Orator ea, quæ ab adverſariis objiciuntur, extenuando refutat: quæ hujus figuræ definitio benè convenit cum iis, quæ dicuntur in Sect. 38. διασυρμὸς ταπεινότης ἐστιν αὔξησις.

L. 13. Εἰπεῖν] MS. El. habet ὡς εἰπεῖν: ſed apud optimos Scriptores ὡς ſæpius omitti ſolet: ita etiam in Sect. 44. legimus τὸ δ' ἀληθέστερον εἰπεῖν, pro ὡς εἰπεῖν.

L. 14. Οἰκίσασθαί τε] Ita MSti Par. & Vat. 2. Vulgò πού τε pro τε.

L. 1.

γῆσαι κεχυμένῳ, καὶ ἐν ὑγρῷ πνεύματι διεξοδεῦσαι ἔτι εὐκαμπὴς ἄκρως, ὥσπερ (ἀμέλει) τὰ μὲν περὶ τῆ Λητὼ ποιητικώτερα, τὸ δ' Ἐπιτάφιον ἐπιδεικτικῶς, ὡς ἐκ οἷδ' εἴ τις ἄλλος, διέθετο. Ὁ γὰρ Δημοσθένης ἀνηθοποίητος, ἀδιάχυτος, ἥκιστα ὑγρὸς ἢ ἐπιδεικτικός, ἁπάντων ἐξῆς τῶν περειρημένων κατὰ τὸ πλέον ἄμοιρος. Ἐνθα μέντοι γελοῖός ἐστι βιάζεται καὶ ἀσκεῖος, ὃ γέλωτα κινεῖ μᾶλλον, ἢ καταγελᾶται· ὅταν γὰρ ἐγγίζειν θέλῃ τῷ ἐπιχαρὴς εἶναι, τότε πλέον ἀφίσταται· τὸ γέ τοι περὶ Φρυγίης ἢ Ἀθηνογενοῦς λογίδιον ἐπιχειρήσας γεάφειν, ἔτι μᾶλλον ἂν Ὑπερίδου σωέσπασεν. Ἀλλ' ἐπειδήπερ, οἶμαι, τὰ μὲν πατέρα καλὰ, καὶ εἰ πολλὰ, ὅμως

L. 1. Ἐν ὑγρῷ πνεύματι] Cum ea, quæ humida ſunt, faciliùs flecti poſſunt, voces ὑγρὸν πνεῦμα videntur hîc ſignificare iſtiuſmodi animum, qui ſe facilè in diverſas partes trajicit, quique ab aliâ re ad aliam (ut poſtulat occaſio) in dicendo ſine labore tranſit.

L. 2. Τὰ μὲν περὶ τῆ Λητὼ] Unde iſthuc? ex *Deliaco* Hyperidis: Hermogenes enim in l. 1. περὶ ἰδεῶν dicit, ἐπεὶ τὰ ἐν Δηλιακῷ Ὑπερίδου ποιητικῶς μᾶλλον καὶ μυθικῶς εἴρηται. Faber.

L. 7. Ἔνθα μέντοι γελοῖός &c.] Hermogenes in lib. περὶ μεθόδου δεινότητος dicit, τέλοις πᾶσι (ſc. modis ad vim Comicam ducentibus) χρῆται Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν στεφάνου, ἔνθεν δηλοῖ ὅτι κωμῳδεῖν ἐπίσταται: Sed de illâ unâ Oratione puta hæc dicta eſſe: nam de Demoſthenis ſcriptis in genere idem, quod hîc Longinus, dicit Quinctil. Inſt. Or. l. 10. c. 1. cum comparat Demoſthenem & Ciceronem, *Salibus certè & commiſeratione (qui duo plurimùm affectus valent) vincimus:* & l. 6. c. 3. *Nec videri poteſt noluiſſe Demoſthenes, cujus pauca admodum dicta, nec ſanè cæteris ejus virtutibus reſpondentia, palam oſtendunt non diſplicuiſſe illi jocos, ſed non contigiſſe.*

L. 10. Τὸ γέ τοι περὶ Φρυγίης——σωέσπασεν] Hæc addidi, quæ à vulg. Edit. abſunt, ſecutus MStos Par. Ambr. & Vat. utrumque; quibus conveniunt MStus Dudithii & Editio

que flexilis ad digrediendum cum molli *facili-que* ſpiritu, quomodo (exempli gratiâ) illa, quæ poëticè potiùs ſunt de Latonâ dicta, orationem-que Funebrem, ut neſcio an quivis alius, cum oſtentatione compoſuit. Demoſthenes verò in effingendis moribus *hominum* infelix *eſt*, parum fuſum dicendi genus habet, minimè flexilis eſt vel oſtentationem præ ſe ferens, omnium denique anteà dictorum plerumque eſt expers. Ubi quidem vi conatur riſu & urbanitate plenus eſſe, non potiùs riſum movet, quàm deridetur; quum verò velit ad feſtivitatem propè accedere, tunc ab eâ longiùs abeſt: ſi oratiunculam ille *(ſc. Demoſthenes)* de Phryne vel de Athenogene ſcribendam ſuſcepiſſet, multò magis Hyperidem inſignem videri feciſſet. Sed quoniam alterius *ſc. Hyperidis* virtutes, etſi multæ, tamen Sublimitate

tio pr. niſi quod pro Φρυγίης habet ille Φρυγὸς, hæc verò Φρυγίας: Cl. Schurzfl. tamen ſententiæ accedo, qui cenſet legendum Φρυνίης: Senſus videtur hic eſſe: Si Demoſthenes conatus eſſet ſcribere orationem de Phryne, aut de Athenogene (de quibus duas ſcripſit Hyperides orationes celeberrimas plenaſque earum dicendi virtutum, quibus caruit Demoſthenes), inferior eſſet in iis, quàm Hyperides, & notum omnibus feciſſet, quantum emineret Hyperides, quámque ipſe ad illud orationis genus naturâ non factus eſſet. Phryne illa fuit meretrix Theſpiaca, tantâ pulchritudine, ut ad ejus ſimilitudinem ſimulacra Veneris per univerſam Græciam fingerentur: tandem accuſata impietatis, defenſa in judicio fuit ab Hyperide, oratione non minus eleganti pulchrâque quàm illa ipſa eſſet, quam defenderat: Oratoris igitur ope abſoluta eſt. Porrò altera ejuſdem oratio, de Athenogene, quanquam, (ut & prior illa) non extet, tamen à veteribus non mediocriter laudatur.

ὅμως ἀμεγέθη καὶ καρδίᾳ νήφοντος, ἀργά, καὶ ἡ ἀκροατὴν ἠρεμεῖν εἶναι, εἰδεὶς γὰρ Ὑπερείδην ἀναγινώσκων φοβεῖται· Ὃ δ' ἔνθεν ἐλὼν τὸ μεγαλοφυέστατον καὶ ἐπ' ἄκρον ἀρετὰς σωληλελεσμένας, ὑψηγορίας τόνον, ἔμψυχα πάθη, πρέπουσαν, ἀλγηδόνιαν, τάχος, ἔνθεν δ', ὁ κύριον, τὸ ἅπασιν ἀπρόσιτον δεινότητα καὶ δώμαιν· ἐπειδὴ ταῦτα, φημὶ, ὡς πρόπεμπτά τινα δωρήματα, (εἰ γὰρ εἰπεῖν θεμιτὸν ἀνθρώπινα), ἀθρόα ἐς ἑαυτὸν ἔπασε, διὰ τοῦτο οἷς ἔχει καλοῖς ἅπαντας ἀεὶ νικᾷ, καὶ ὑπὲρ ὧν ἐκ ἔχει, ὡσπερεὶ καταβροντᾷ καὶ καταφέρει τοὺς ἀπ' αὐτῶν ῥήτορας.

L. 1. Ὅμως ἀμεγέθη καὶ καρδίᾳ νήφοντος ἀργὰ] MSti Par. Ambros. & Vat. 3. omittunt καὶ, habetque Edit. prima ὅμως ἀμεγέθη * καρδίᾳ νήφοντος ἀργὰ: Forsitan sic locus emendandus est, ὅμως ἀμεγέθη καρδίην νήφοντος ἔργα: ita enim in Sect. 38. occurrit, τὰ ἐγγὺς ἐκστάσεως ἔργα. Verba καρδίαν νήφοντος idem valent quod νήφοντος καὶ ἡ καρδίαν, *sobrii corde*. Et hæc phrasis opponitur τῷ ἐνθουσιᾷν, sive *divino quodam furore afflari*: quod in Demosthene cæterisque Sublimibus auctoribus Longinus toties laudat.

L. 3. Φοβεῖται] Vide quæ dixi in Notâ ad pag. 68.

Ibid. Ἔνθεν ἐλὼν τοῦ μεγαλοφυεστάτου] Ita omnes MSti; pro quo edidit Manutius ἔνθεν λαβὼν ἡ τοῦ &c. ut istud ἡ referretur ad sequentem vocem τόνον; unde ordo verborum esset, ἐλὼν ἡ τόνον τοῦ μεγαλοφυεστάτου, καὶ ὑψηγορίας συληλελεσμένας ἐπ' ἄκρον ἀρετὰς &c. Ubi vides, Lector, συληλελεσμένας & ἀρετὰς Doricè dici pro συληλελεσμένης & ἀρετῆς: Quod mihi (fateor) vix ferri posse videtur, cum, nec Doricè scripserit Longinus, nec usquam alibi eâ Dialecto usus fuerit. Forsitan totus locus sic est legendus, Ἔνθεν ἐλὼν τὸ μεγαλοφυέσταλον, καὶ ἐπ' ἄκρον ἀρετὰς συληλελεσμένας, ὑψηγορίας τόνον, &c. τὸ μεγαλοφυέσταλον substantivè accipitur (eodem modo, quo τὸ ὑπερβαλλόμενον de quo vide Notam in Sect. 12. p. 82.) & voces ἀρετὰς ἐπ' ἄκρον συληλελεσμένας significant *virtutes* dicendi *ad fastigium perductas*, vel *summè elaboratas*: Ita legimus apud Dion. Hal. de Struct. Orat.

mitate carent, ejuſque ſunt, qui (*ut in proverbio eſt*) corde ſobrius eſt, & ignavæ ſunt, permittuntque ut auditor quietus ſit; idcirco nemo Hyperidem legens commovetur: Hic verò *ſc. Demoſthenes*, cum hinc ſumpſerit animi magnitudinem, virtuteſque ad faſtigium perductas, *nempe* Grandiloquentiæ tonum, affectus animatos, abundantiam, verſutiam, celeritatem; illinc autem (id quod huic proprium eſt) vehementiam, & vim *dicendi* tantam, quantam nemo conſequi poteſt; Cùm hæc, inquam, velut quædam divinitùs miſſa dona (neque enim fas eſt ea appellare humana), confertim ad ſe attraxerit, propterea iis virtutibus, quas habet, omnes ſemper vincit, & quod ad eas attinet, quas non habet, quaſi tonitru fulgoreque percellit omnes omnis ſeculi Rhetoras; & faciliùs

Orat. Sect. 24. ἁρμονίαις εἰς ἄκρον διαπεποίκιλ): & apud Noſtrum in Sect. 44. πεφυκὼς ἐπ' ἄκρον φύσεις.

L. 5. Ἀσχίνοιαν] Tollius explicat hanc vocem per *verſutiam*, citatque illud Ciceronis in lib. 3. de Nat. Deorum, *Verſutos eos appello, quorum celeriter mens verſatur:* ſed fortaſſe poſſumus rectiùs vocem ἀσχίνοιαν, cum derivatur ab ἄσχι & νῦς, reddere cum Budæo *præſentiam animi:* à Laërtio definitur, *Naturalis facultas inveniendi aut excogitandi quid deceat fieri.*

L. 6. Ἀπρόσιτον δεινότητα] Hinc ſcripſit Dion. Halicarn. libellum περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότητος.

L. 10. Καὶ ὧν οὐκ ἔχει &c.] Senſus eſt: Virtutes ſcribendi Demoſthenicæ adeò magnæ ſunt, ut fulgore ſuo omnes illas, quibus ipſe caret, cæterique auctores utuntur, virtutes quaſi obſcurent & opprimant.

L. 11. Ὥσπερεὶ] Faber benè dicit delendam eſſe vulgatam vocem ἢ ante ὥσπερεὶ; quæ videtur nata fuiſſe ex ultimâ ſyllabâ præcedentis ἔχει.

L. 4.

ῥήτορας· καὶ θᾶττον ἄν τις κεραυνοῖς φερομένοις ἀνθανοῖξαι τὰ ὄμματα δύναιτο, ἢ ἀνθοφθαλμῆσαι τοῖς ἐπαλλήλοις ἐκείνου πάθεσιν.

Sect. XXXV. Ἐπὶ μύτοι τοῦ Πλάτωνος καὶ ἄλλη τίς ἐστιν, ὡς ἔφην, διαφορά· ὁ γὰρ μεγέθει τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ καὶ τῇ πλήθει πολὺ λειπόμενος ὁ Λυσίας· ὁ μὲν πλεῖον ἔτι ταῖς ἁμαρτήμασι περιτίθει, ἢ τῇ ἀρεταῖς λείπεται· Τί πολ' ἂν εἶδον οἱ ἰσόθεοι ἐκεῖνοι, καὶ τῆς μεγίστων ἐπορεξάμενοι τῆς συγγραφῆς, τῆς δ' ἐν ἅπασιν ἀκριβείας ὑφρονήσαντες; Πρὸς πολλοῖς ἄλλοις ἐκεῖνο· ὅτι ἡ φύσις ὐ ταπεινὸν ἡμᾶς ζῶον, ὐδ' ἀγχυνὲς ἔκρινε τὸ ἄνθρωπον, ἀλλ' ὡς εἰς μεγάλου τινὰ πανήγυριν, εἰς τὸν βίον καὶ εἰς τὸ σύμπανλα κόσμον ἐπάγουσα, θεατάς τινας τῆς ὅλων αὐτῆς ἐσομένους, καὶ φιλοτιμωτάτους ἀγωνιςὰς, εὐθὺς ἄμαχον ἔρωτα ἐνέφυσεν ἡμῖν ἡ ψυχαῖς πανὸς ἀεὶ τοῦ μεγάλου, καὶ ὡς

L. 4. Ὡς ἔφην] Vide, quæ dixit Noſter in fine Sect. 32.

L. 6. Λειπόμενος ὁ Λυσίας] Editio prima & MSti Par. Ambroſ. & duo Vat. habent λειπόμενος ἀπασίας: corruptus eſt locus, ſed fortaſſe ſic emendandus, λειπόμενος αὐτοῦ (ſc. Platone) Λυσίας: ita enim loquitur Longinus Sect. 4. Λακεδαιμόνιοι πολὺ τοῦ Ἰσοκράτους ἐλείποντο, & alibi: vel (ſi placet) lege, λειπόμενος ἀπ' αὐτοῦ Λυσίας.

Ibid. Ὁ μὲν πλεῖον ἔτι] Sic Editio prima & omnes MSti, deleto καὶ antè ὁ & inſerto μὲ: MS. tamen Par. (errore, ut arbitror) habet πλεῖσον.

L. 9. Τῆς συγγραφῆς] MS. El. in margine habet συγγραφεῖς.

L. 11. Οὐ ταπεινὸν ἡμᾶς ζῶον] Opinor vocem ἡμᾶς hinc ejici, & paulò infrà poſt vocem βίον inferi debere: quid enim hîc faciunt, junctæ prope, voces ἡμᾶς & ἄνθρωπον, quarum una ſenſui ſatis eſt? Totum locum ſic emendare velim; ἡ φύσις ὐ ταπεινὸν ζῶον, ὐδ' ἀγχυνὲς ἔκρινε τὸ ἄνθρωπον, ἀλλ'

lius quis poſſit oculos *ſuos* contra fulmina immiſſa aperire, quàm rectis oculis intueri ſibi inſtantes ejus affectus.

De Platone verò alia quædam eſt, ut dixi, differentia *inter eum & Lyſiam :* non enim propter magnitudinem virtutum *ſolum*, ſed & numerum multùm inferior *illo* ſit Lyſias; & hic quidem magis vitiis eum ſuperat, quàm virtutibus ab eo vincitur. Quid igitur viderunt divini illi & affectantes maximè Sublimia in ſcriptis, negligentes verò accuratam in omnibus diligentiam? Hoc inter multa alia, *nempe* quòd Natura ſtatuit Hominem eſſe animal neque humile neque ignobile; ſed, velut in magnum quendam conventum, in vitam nos & in univerſum *terrarum* orbem inducens, ut eſſemus ſpectatores omnium ejus *ſc. naturæ* partium, & cupidiſſimi honoris certatores, ſtatim noſtris animis inſevit inexpugnabilem amorem omnis ejus quod

Platonem pauciora quàm Lyſiam vitia habere; & maxima magis, quàm communia, admirationi eſſe.

ἀλλ', ὡς εἰς μεγάλῳ τινὰ πανήγυειν, εἰς τ βίον ἡμᾶς κ εἰς τ σύμπαν]α κόσμον ἐπάγκσα, θεατάς τινας τῶν ὅλων αὐτῆς ἐσομένους &c. Vide quæ de vocibus, ad diſtantiam propè duarum linearum, remotis ex ſuo loco in alienum diximus in Emendat. ad Sect. 4. τί δεῖ &c.

L. 13. Πανήγυειν] Hoc videtur Longinus ſumpſiſſe ex eo, quod dixerat Pythagoras, quodque his verbis profert Cicero in Tuſc. Diſp. l. 5. c. 3. *Similem ſibi videri vitam hominum & mercatum eum, qui haberetur maximo ludorum apparatu, totius Græciæ celebritate* &c.

L. ult. Παν]ὸς ἀεὶ &c.] Adverbium ἀεὶ vel redundat hîc, vel ex ſuo loco in alium transfertur: & ita apud Longinum

ὡς πρὸς ἡμᾶς δαιμονιώτερα. Διόπερ τῇ θεωρίᾳ καὶ διανοίᾳ τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιβολῆς ὑπὲρ ὁ σύμπας κόσμος ἀρκεῖ, ἀλλὰ καὶ τὰς τοῦ περιέχοντος πολλάκις ὅρους ἐκβαίνουσιν αἱ ἐπίνοιαι· καὶ εἴ τις περιβλέψαιτο ἐν κύκλῳ τὸν βίον, ὡς πλέον ἔχει τὸ περιττὸν ἐν πᾶσι καὶ μέγα καὶ καλόν, ταχέως εἴσεται πρὸς ἃ γεγόναμεν. Ἔνθεν φυσικῶς πως ἀγόμενοι μὰ Δί' ὑπὲρ τὰ μικρὰ ῥεῖθρα θαυμάζομεν, εἰ καὶ διαυγῆ καὶ χρήσιμα· ἀλλὰ τὸν Νεῖλον, καὶ Ἴστρον, ἢ Ῥῆνον, πολὺ δ' ἔτι μᾶλλον τὸν Ὠκεανόν· ὑπέρ γε τὸ ὑφ' ἡμῶν τετὶ φλογίον ἀναναιόμενον, ἐπεὶ καθαρὸν σώζει τὸ φέγγος, ἐκπληττόμεθα πολλῷ ὑπερφυέστερον, καίτοι πολλάκις ἐπισκοτούμενον· ὑπὲρ τὸν Αἴτνης κρατῆρα ἀξιοθαυμαστότερον νομίζομεν, ἧς αἱ ἀναχοαὶ πέτρους τε

legimus in Sect. 44. ἴδιον ἀνθρώπου, τὸ καταμέμφεσθαι τὰ ἀεὶ παρόντα, & alibi: Addit Schurzfl. idem, quod nos in Longino obſervamus, notâſſe Joſ. Scaligerum in Dione Caſſio ad Propertium, p. 203.

L. 1. Τῇ θεωρίᾳ] Simile eſt (notante Tollio) quod Seneca de otio Sapientis c. 32. dicit *cogitatio noſtra cæli munimenta perrumpit, nec contenta eſt id, quod oſtenditur, ſcire. Illud* (inquit) *ſcrutor, quod ultra mundum jacet.*

L. 6. Καὶ μέγα καὶ καλὸν] MS. Vat. 3. poſtremis duabus vocibus auctior eſt quàm Editio Manutii: habet enim καὶ μέγαν καὶ καλὸν, unde Tollius legendum cenſuit καὶ τὸ μέγα τοῦ καλοῦ: MS. Par. habet καὶ μέγα καὶ καλὸν (vitiosè pro καλὸν): Lego igitur καὶ μέγα καὶ καλὸν: nè verò credas hîc opus eſſe Genitivo caſu, ut Tollio videtur, vide quæ dixi in Emendat. ad verba πλέον ἔνθα ἔχει &c. Sect. 10. p. 70.

L. 8. Εἰ καὶ διαυγῆ] Ita ex Emendatione Fabri, quam (ut ait Tollius) confirmat vet. codex: ſed omnes (quos vidi) MSti & Editiones veteres habent ἢ καὶ.

L. 9. Ἴστρον] i. e. Danubium, longè maximum Germaniæ fluvium; cui autem proximus eſt quoad magnitudinem in eâdem Germaniâ Rhenus.

L. 12.

quod ſemper magnum eſt, quodque, ut ad nos *refertur*, divinius eſt. Quocirca ne totus mundus ſufficit contemplationi agitationique humanæ jaculationis *mentis*, ſed cogitationes tranſgrediuntur ſæpè limites *omnis* ejus quod nos ambit: & ſi quis contempletur undequaque vitam, quæ in omnibus rebus magis eo abundat, quod excellens eſt & magnum & pulchrum, citò cognoſcet quas ad res nati fuimus. Inde naturâ ducti meherculè non admiramur parvos rivulos, etiam ſi pellucidi utileſque ſint; ſed Nilum, & Iſtrum, aut Rhenum, imò multò etiam magis Oceanum: neque admiramur hunc ignem à nobis accenſum, quia puram *ſine intermiſſione* ſervat lucem, magis quàm cœleſtes *ignes*, quamvis ſæpe obſcuratos: neque *hunc ignem* digniorem admiratione cenſemus quàm Crateras

L. 12. Οὐρανίων] Scil. Solem, & Lunam, quibus ſæpiùs accidit luminis defectus, ex eo quòd aliquando Eclipſes (ut vocant Aſtronomi) patiuntur, vel quòd nubibus eorum lux à noſtris oculis ſæpiùs eripitur.

Ibid. Καίτοι] Ita Editio prima & MSti Par. & Vat. 2. lectione ſe ſatis probat. Vulgò καὶ τὰ &c.

L. 13. Τῶν δὲ Αἴτνης κρατήρων] In monte Ætnâ (uti & in Veſuvio) ea montis pars, unde evomuntur ignis cineresque, appellatur etiam hodie *crater*: quia cava eſt, & ad ſummum (poculi inſtar) aliquanto latior: unde illud Laertii l. 8. de Pythagorâ (notante Langbænio), qui in crateras hoſce ſe præcipitem dedit,

Πῦρ ἀπὸ κρητήρων ἔκπιες ἀθανάτων.

Ignem bibiſti ex crateribus ſempiternis.

L. ult. Ἧς αἱ ἀναχοαὶ &c.] Hæc, & quæ ſequuntur, verba videntur deſumpta eſſe ex ignoto aliquo (Poëtico forſitan) ſcriptore:

τε ἐκ βυθῦ καὶ ὅλως ὄχθας ἀναφέρουσι, καὶ ποταμὸς ἐνίοτε τῦ ῥύακος ἐκείνου καὶ αὐτῦ μόνου πεφυκέναι φασί. Ἀλλ' ἐπὶ τῶν τοιούτων ἀπάντων ἐκεῖνό ἂν εἴποιμι· ὡς εὐπόριστον μὲν ἀνθρώποις τὸ χρειῶδες, ἢ καὶ ἀναγκαῖον, θαυμαστὸν δ' ὅμως ἀεὶ τὸ παράδοξον.

Sect. XXXVI. Οὐκοῦν ἐπί γε τῶν ἐν λόγοις μεγαλοφυῶν (ἐφ' ὧν ἡκέτ' ἔξω τὸ χρείας καὶ ὠφελείας πίπτει τὸ μέγεθος) πεφυκέναι σωθεωρεῖν αὐτόθεν· ὅτι τῦ ἀναμαρτήτου πολὺ ἀφεστῶτες οἱ τηλικοῦτοι, ὅμως πάντες εἰσὶν ἐπάνω τῦ θνητῦ, καὶ τὰ μὲν ἄλλα τὸν χρωμένους ἀνθρώπους ἐλέγχει, τὸ δ' ὕψος ἐγγὺς ἄρει μεγαλοφροσύνης θεῦ, καὶ τὸ μὲν ἄπταιστον ὑφέρεται, τὸ μέγα δ' καὶ θαυμάζεται. Τί χρὴ πρὸς τούτοις ἔτι λέγειν; ὡς ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν ἕκαστος ἅπαντα

scriptore: Ætnæ ardentis descriptionem continent, per omnia similem illi, quæ occurrit in Virg. Æn. l. 3. v. 571.

—Horrificis juxta tonat Ætna ruinis,
Interdumque atram prorumpit ad æthera nubem,
Turbine fumantem piceo & candente favillâ;
Attollitque globos flammarum, & sidera lambit:
Interdum scopulos avulsaque viscera montis
Erigit eructans, liquefactaque saxa sub auras
Cum gemitu glomerat.

Ubi Ætna dicitur eodem modo, quo apud Longinum, *interdum saxa & scopulos* effundere; interdum verò *solum ignem & globos flammarum.*

L. 1. Ποτάμους ἐνίοτε &c.] Faber delenda censet verba τῦ ῥύακος ἐκείνου καὶ αὐτῦ, vel potiùs legendum ποτάμους θείου (Sulphuris), ἐνίοτε καὶ αὐτῦ μόνου &c. Sed in vulg. lectione consentiunt MSti: Si hæc sana est, Longinus verbis ποτάμους τῦ ῥύακος ἐκείνου intelligit fluvios saxorum (quæ antea memorârat) ita liquefactorum, ut nihil nisi ignis esse appareant.

L. 7. Ἐφ' ὧν ἡκέτ' ἔξω &c.] Longinus dixerat in præced. Sect. homines solere imprimis admirari

Crateras Ætnæ, cujus fauces emittunt ſaxaque ex fundo & totos ſcopulos, & effundunt fluvios nonnunquam illius generis, & ipſius ſolius ignis. Sed de omnibus hujuſmodi rebus poſſumus hoc dicere; id, quod utile eſt, vel etiam neceſſarium, facilè acquiſitum eſſe ab hominibus; tamen id, quod præter expectationem videtur, ſemper eſſe admirationi.

Idem de Sublimi in ſcriptis dicendum eſſe.

Ergo de iis, qui in ſcriptis naturâ Sublimes ſunt (in quos Sublimitas cadit non ſine utilitate & commodo), oportet hîc conſiderare; licet hujuſmodi homines longe abſint à perfectione vitio carente, tamen illos omnino eſſe ſuprà id, quod mortale eſt; & alia quidem probare eos, qui iis utuntur, Homines eſſe, Sublimitatem verò tollere prope ad altitudinem Dei; & id, quod culpâ vacat, non vituperari; id verò, quod Sublime eſt, etiam admirationi eſſe. Quid eſt, quod oportet jam his addere? *nempe* quòd unuſquiſque

admirari Solem & Lunam, quamvis ſæpiùs obſcurentur; itemque ardentem Ætnam, licet ex ſuis faucibus nocituram emittat flammam; hîc verò, cum ad Sublimes auctores redeat, innuit Sublimitatem magis admirationi eſſe oportere, quia non inutilis res ſit, ſed per eam tum ipſis auctoribus, tum aliis multa commoda importari ſoleant.

L. 10. Ὅμως πάντες εἰσὶν ἐπάνω τῆς ὄντης] Tollius pro πάντες legit πάντως: ſi quâ opus eſt Emendatione, legerem potiùs παντὸς· vide quæ dixi in Notâ ad verba παντὸς ἐπάνω τῆς ἀκεραιωμένης καθίστα, Sect. 1. p. 7.

L. ult. Ἕκαστος] Ita MStus Par. ut Faber conjecit legendum, & quidem conſtructio ſen-

ἅπαντα τὰ σφάλματα ἐνὶ ἐξωνεῖται πολλάκις ὕψει, καὶ κατορθώματι· καὶ, τὸ κυριώτατον, ὡς εἴ τις ἐκλέξας τὰ Ὁμήρου, τὰ Δημοσθένους, τὰ Πλάτωνος, τὰ τῶν ἄλλων, ὅσοι δὴ μέγιστοι, παραπλώματα πάντα ὁμόσε συναθροίσειεν, ἐλάχιστον ἂν τι, μᾶλλον δ' οὐδὲ πολλοστημόριον ἂν εὑρεθείη τῶν ἐκείνοις τοῖς ἥρωσι πάντη καλορθωμένων. Διὰ ταῦθ' ὁ πᾶς αὐτοῖς αἰὼν καὶ βίος, ὁ δυνάμενος ὑπὸ τοῦ φθόνου παραυοίας ἁλῶναι, φέρων ἀπέδωκε τὰ νικητήρια, καὶ ἄχρι νῦν ἀναφαίρετα φυλάττει, καὶ ἔοικε τηρήσειν,

Ἐς τ' ἂν ὕδωρ τε ῥέῃ καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ.

Πεῖς μέντοι γε τὰ γεάφοντα, ὡς ὁ Κολοσσὸς ὁ ἡμαρτημένος ὁ χρείττων ἢ ὁ Πολυκλείτου Δορυφόρος, παράκειται πρὸς πολλοῖς εἰπεῖν ὅτι ἐπὶ μὲν τέχνης θαυμάζεται τὸ ἀκριβέστατον, ἐπὶ ᾧ δὲ φύσεως ἔργων τὸ μέγεθος· φύσει δὲ λογικὸν ὁ ἄνθρωπος· καὶ ἐπὶ μὲν ἀνδριάντων ζητεῖται τὸ ὅμοιον ἀνθρώπῳ, ἐπὶ

sententiæ respuit Manutianum illud ἕκαστον.

L. 1. Ἐξωνεῖται] Ita utuntur Latini auctores (notante Fabro) verbo *redimere:* Juvenalis enim dicit Sat. 4. v. 2.

— *Monstrum nullâ virtute redemptum*
A vitiis—

i. e. quod nullas virtutes habet, quibus vitia sua compenset.

L. 11. Ἐς τ' ἂν ὕδωρ &c.] Versus hic desumptus est ex Homerico epitaphio Midæ: locus integer extat in libello de vitâ Homeri, qui vulgò Herodoto adscribitur.

L. 12. Ὁ Κολοσσὸς] Colossus fuit celeberrima illa Apollinis statua, Rhodi ab Ialyso locata, tam immensæ magnitudinis, ut inter ejus crura mare flueret, navesque maximæ transirent.

L. 13. Ὁ Πολυκλείτου Δορυφόρος] Polycletus hic fuit Sicyonius Statuarius, qui statuam juvenis

quiſque illorum hominum omnes *ſuos* errores ſæpe poſſit redimere unâ Sublimitate & virtute; & quòd (præcipuum hoc *eſt* maximè) ſi quis elegerit omnia errata Homeri, Demoſthenis, Platonis, aliorumque, quotquot maximi *ſunt ſcriptores*, & ea in unum coëgerit, minima, potiùs verò ne milleſima inventa eſſent pars illorum, quæ ab his Heroïbus ubique ſunt præclarè dicta. Quocirca omne ſæculum ævumque, cum nequeat invidiæ dementiâ decipi, illis tulit tribuitque victoriæ præmia, & ad hoc uſque tempus minimè ab iis detrahenda cuſtodit, & cuſtoditurum videtur,

Dum & aqua currit, arboreſque proceræ vireſcunt.

Illi, qui ſcribit, Coloſſum vitium habentem non meliorem eſſe, quâm Polycleti Doryphorum, in promptu eſt præter multa *alia hoc* reſpondere: *nempe* quòd in operibus artis id, quod accuratius eſt, admiratione excipitur, in operibus autem naturæ id, quod Sublime eſt; hominem verò eſſe animal oratione præditum, naturæ debetur: & *quòd* in ſtatuis humanis quæritur ſimilitudo hominis; in oratione

juvenis arma ferentis (ut indicat nomen) perfectiſſimam fecit: Plinius illum Doryphorum appellat l. 34. c. 8. *viriliter puerum*, additque, *quem canona Artifices vocant, lineamenta artis ex eo petentes, velut à lege quâdam.*

ἐπὶ ᾧ λόγῳ τὸ ἁφαίρεον, ὡς ἔφλυ, τὰ ἀνθρώπινα. Περσήκει δ' ὅμως (ἀνακάμπλει γὰρ ἐπὶ τλὺ ἀρχλὺ ἡμῖν τῷ ὑπομνήμαλι· ἡ ψυχίνεσις), ἐπειδὴ τὸ μὲν ἀδιάπλωτον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τέχνης ἐςὶ καλόρθωμα, τὸ δ' ἐν ἁφοχῇ, πλλὺ ἐχ ὁμότονον, μεγαλοφυίας, βοήθημα τῇ φύσει πανλὶ προέζεδαι τ τέχνλυ· ἡ γὰρ ἀλληλυχία τύτων ἴσως γλγοιτ' ἂν τὸ τέλειον. Τοσαῦτα ἦν ἀναλκαῖον ὑπὲρ τ προτεδέντων ἐπιχεῖναι σκεμμάτων· χαιρέτω δ' ἕκας·, οἷς ἥδελαι.

Sect. XXXVII. Ταῖς ᾧ μεταφοραῖς γειτνιῶσιν (ἐπανιτέον γὰρ) αἱ ψαβολαὶ χ εἰκόνες, ἐκείνῃ μόνον ψαλλάτλυσαι,

* * * * *

* *

L. 2. Ἀνακάμπλει γὰρ &c.] i. e. idem nunc præceptum do, quod in initio hujus commentarii dederam: Reſpicit hîc Longinus, opinor, ad Sect. 2. ubi docuerat artem eſſe adjutricem naturæ, eaſque ambas ſemper conjungi oportere.

L. 5. Πλλὺ ἐχ ὁμότονον] MSti Par. & Vat. duo, itemque Edit. prima habent πλὺ, & hanc lectionem ſenſus videtur poſtulare. Vulgo πολλῇ, ἐχ.

L. 6. Πανλὶ] Tollius putat legendum πάνλ, ſed vox πανλὶ à Longino adverbialiter ſumi poteſt, ut etiam in Sect. 10. p. 70. πανλὶ οἶμαι δῆλον &c.

L. 10. Ἐπανιτέον γὰρ] Jam longiore illâ Digreſſione (quam inceperat ad finem Sect. 32.) finitâ, in quâ quærebatur, quis optimus ſit auctor, iſne, qui Sublimitati in ſcriptis quædam vitia parva immiſcet, an is, qui Sublimis non eſt, ſed vitiis omnino caret; ad ſui operis formam redit Longinus, alioſque Tropos, qui Sublimem orationem faciunt, enumerat.

L. 11. Ἐκείνῃ] Ita MSti Par. & Vat. 2. nec video cur eam vocem Tollius mutârit in ἐκείνῳ; ſic enim habemus in Sect. 11. ᾗ μάλιστοι διαφέρει &c. & Sect. 12. Ἐμοὶ ᾧ φαίνεται ταῦτα ἀλλήλων ψαλλάτλειν, ᾗ κεῖται τὸ μὴ ὕψος ἐν διάρματι, & ibi paulò poſt ταύτῃ τ πίστεως διεσῶσα.

Ibid.

b. Horace Ars Poet.

ne verò, *quæ naturæ opus eſt*, quæritur id quod, ut dixi, excedit res humanas. Convenit tamen (redit enim præceptio noſtra ad initium commentarii) quoniam vitio carens *dicendi genus* plerumque artis eſt virtus; id verò quod in Sublimitate *poſitum eſt*, ſed non ubique æquale, *virtus eſt* animi magnitudinis, *convenit*, *inquam*, ubique acquirere artem in auxilium Naturæ: forſitan enim cohærentia harum mutua fuerit perfectio. Hæc de quæſtionibus in medio poſitis neceſſe fuit ſtatuere: ſed unuſquiſque fruatur iis, quæ ipſi placent.

De Comparationibus & Similitudinibus.

Metaphoris (revertendum enim eſt) vicinæ ſunt Comparationes & Similitudines, illo tantùm modo inter ſe differentes, * * * * * *

Ibid. Παραλλάττ]ουσαι **** σοι χὴ &c.] Lacuna hîc eſt duorum foliorum in MSto Par. uti in MSto etiam Veneto: ſed tamen aliquo modo illam poſſumus ſupplere ex iis, quæ ſcripſerunt Ariſtoteles & Quinctilianus: Παραβολὴ, (inquit Quinctil. Inſt. Or. l. 6. c. 11.) *quam Cicero collationem vocat, longiùs res, quæ comparentur, repetere ſolet:* tum addit illuſtre quoddam ex Cic. orat. pro Murenâ exemplum: *Quid ſi è portu ſolventibus iis, qui jam in portum ex alto invehuntur, præcipere ſummo ſtudio ſolent & tempeſtatum rationem, & prædonum, & locorum; quòd natura fert, ut iis faveamus, qui eadem pericula, quibus nos perfuncti ſumus, ingrediantur: quo tandem me animo eſſe oportet, propè jam ex magnâ jactatione terram videntem, in hunc, cui video maximas tempeſtates reip. eſſe ſubeundas?* Εἰκὼν verò eſt brevior quædam comparatio, & utraque, tum παραβολὴ tum εἰκὼν, à Metaphorâ eo differt, quòd illæ pluribus verbis, hæc uno ſolo continetur: *Cum poëta* (inquit Ariſtot. in Rhet. l. 3. c. 4.) *dicit de Achille,* ὡς δ' ὑπὸ λέων

Sect. XXXVIII

* * ϛοι ϰ᾽ αἱ τοιαῦται, "Εἰ μὴ ϯ ἐγκέφαλον "ἐν ϯ πλέρναις καλαπεπατημένον φορεῖτε." Διόπερ εἰδέναι χρὴ τὸ μέχρι πῶ παραρριϛέον ἕκαϛον· τὸ γὰρ ἐνίοτε περαιτέρω παρεκπίπτειν ἀναιρεῖ τὴν ὑπερβολήν, ϰ᾽ τὰ τοιαῦτα ὑπερβαινόμενα χαλᾶται ἔνθ᾽ ὅτε ἂν ϰ᾽ εἰς ὑπεναντιώσεις ἀντιπεσεῖϛαται. Ὁ γοῦν Ἰσοκράτης, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως, παιδὸς πάθημα ἔπαθεν, διὰ ϯ τῦ πάντα αὐξητικῶς ἐθέλειν λέγειν φιλοτιμίαν· ἔϛι μὲν γὰρ ὑπόθεσις αὐτῷ τῦ Παναθηναϊκῦ λόγυ, ὡς ἡ Ἀθηναίων πόλις ϯ εἰς τὰς Ἕλληνας εὐεργεσίαις ὑπερβάλλει τὴν Λακεδαιμονίων· ὁ δ᾽ εὐθὺς ἐν τῇ εἰσβολῇ ταῦτα τίθησιν· "Ἔ-"πειθ᾽ οἱ λόγοι τοσαύτην ἔχυσι δύναμιν, ὥϛ᾽ οἷόν "τ᾽ εἶ ϰ᾽ τὰ μεγάλα ταπεινὰ ποιῆσαι, ϰ᾽ τοῖς "μικροῖς περιθεῖναι μέγεθος, ϰ᾽ τὰ παλαιὰ καινῶς εἰπεῖν, ϰ᾽ περὶ πάντ᾽ νεωϛὶ γεγνημένων ἀρχαίως "διελθεῖν." Οὐκοῦν, φησί τις, Ἰσόκρατης, ὕτως μέλλεις καὶ τὰ περὶ Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων ἐναλλάττειν; ϰεδὸν γὰρ τὸ πᾶν λόγων ἐγκώμιον ἀπιϛίας

λέων ἐπόρυσε, *eſt* εἰκών: *cum verò dicit,* λέων ἐπόρυσε, *eſt Metaphora; quia enim ambo fortes ſunt, per metaphoram à fortiſſimâ belluâ factam appellavit Achillem Leonem.*

L. 1. Εἰ μὴ ϯ ἐγκέφαλον ἐν ϯ πλέρναις &c.] Ita contractè verba exhibentur in MStis Par. & Ambr. & in Edit. primâ. Lectio Manutii εἴπερ ὑμεῖς ϯ ἐγκέφαλον ἐν τοῖς κεφαίοις, ϰ᾽ μὴ ἐν ϯ πλέρναις &c. videtur ab ipſo recepta fuiſſe, ut cum vulgatis Demoſthenis Editionibus conveniret. Senſus eſt: ſi non inſipientes ſitis: voces verò deſumptæ ſunt ex fine orat. de Haloneſo, quam dicit Faber non eſſe Demoſthenis opus, ſed Hegeſippi, cujus meminit Demoſthenes, quique ei ſocius & collega in adminiſtratione Reipublicæ fuerat. De hoc

* * *vitioſæ ſunt* etiam hujuſmodi *Hyperbolæ*; "Si vos non cerebrum in plantis pedum "proculcatum geratis." Quare oportet ſcire, quo uſque res unaquæque extra limites ferenda ſit: nonnunquam enim *valdè* modum excedere, evertit Hyperbolam, & hujuſmodi res nimis intentæ laxantur, aliquandò etiam in contrarias commutantur. Ergo Iſocrates, neſcio quomodo, pueriliter egit præ ſtudio dicendi omnia ampliore modo; apud illum enim argumentum eſt Panegyricæ orationis, civitatem Athenienſium civitate Lacedæmoniorum ſuperiorem eſſe beneficiis in Græciam collatis: ille verò ſtatim in initio *ejus* hæc ponit: "Prætereà verba "tantam vim habent, ut *ſcriptor* poſſit & res "magnas humiles efficere, & parvas magnitu-"dine veſtire, & vetuſtas novo more dicere, "& de nuper factis antiquo more differere." Siccine igitur, Iſocrates, (dicit aliquis) ea, quæ ad Lacedæmonios & Athenienſes attinent, immutaturus es? propè enim fecit illud verborum encomium præceptum quoddam audientibus

De Hyperbolis.

hoc verò dicto in diverſas ſententias obeunt Longinus & Hermogenes: quod enim Longinus nimium & ob eam rem vitioſum judicat, ab altero laudatur in libro περὶ ἰδεῶν. p. 250, 252. Edit. Criſp.

L. 9. Παγηγυεικὸς λόγος] Hæc eſt celebrata illa, & ferè princeps inter Iſocrateas oratio; quam alii decem, alii quindecim annis elaboratam putant, ampliore utique ſpatio temporis quàm Elephanti pariunt. Petra.

L. 3.

στίας τ' καθ' αὑτῦ τοῖς ἀκούσι παράγγελμα καὶ προοίμιον ἐξέθηκε. Μήποτ' ἂν ἄρισται τῶν ὑπερβολῶν (ὡς καὶ ἐπὶ τῶν σχημάτων προείπομεν) αἱ αὐτὸ τοῦτο διαλανθάνουσαι, ὅτι εἰσὶν ὑπερβολαί. Γίνεται δὲ τοιόνδε, ἐπειδὰν ἀπὸ ἐκπαθείας μεγέθει τινὶ συνεκφωνῶνται πίστεως· ὅπερ ὁ Θουκυδίδης ἐπὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ φθειρομένων ποιεῖ. "Οἵ τε γὰρ Συρακόσιοι, φησὶν, ἐπικαταβάντες τὰς ἐν τῷ ποταμῷ μάλιστα ἔσφαζον. Καὶ τὸ ὕδωρ εὐθὺς διέφθαρτο· ἀλλ' ὅμως οὐδὲν ἧσσον ἐπίνετο ὁμοῦ τῷ πηλῷ ἡματωμένον, καὶ τοῖς πολλοῖς ἔτι καὶ μαχόμενον." Αἷμα καὶ πηλὸν πινόμενα ὅμως εἰς μάχην ἔτι, ποιεῖ πιστὸν ἡ τοῦ πάθους ὑπερβολὴ καὶ πίστασις. Καὶ τὸ Ἡροδότειον ἐπὶ τῶν ἐν Θερμοπύλαις ὅμοιον· "Ἐν τούτῳ (φησὶν) ἀλεξομένους μαχαίρησιν (ὅσοις ἔτι αὐτῶν ἔτυχον πεπηγυῖαι) καὶ χερσὶ καὶ σώμασι,

L. 3. Ὡς καὶ ἐπὶ τῶν σχημάτων] Respicit Longinus ad ea, quæ dixerat his similia in Sect. 17. διόπερ καὶ τότε ἄπιστον δοκεῖ τὸ σχῆμα, ὅταν αὐτὸ τοῦτο διαλανθάνῃ, ὅτι σχῆμά ἐστι.

L. 6. Πεπεισμένως] Quinctil. l. 5. c. 10. dicit, *Hoc genus argumentorum sanè dicamus ex circumstantia, quia πεπεισμένως dicere aliter non possumus.*

L. 7. Συρακόσιοι] Apud Thucyd. l. 7. p. 466. Edit. Oxon. hæc occurrunt; sed pro Συρακόσιοι rectiùs legitur ibi Πελοποννήσιοι.

L. 11. Καὶ τοῖς πολλοῖς ἔτι μαχόμενον] Ita Editio pr. & MSti Par. Ambr. & Vat. 3. & Vat. 2. nisi quod hic posterior habet ἐστὶν ᾧ pro ἔτι ἦν. Vulgò καὶ πεπαλαγμένον ἦν τοῖς πολλοῖς.

L. 12. Αἷμα καὶ πηλὸν πινόμενα &c.] Sensus est: illa apud Thucyd. siti morientium militum descriptio facit, ut probabile videatur eos aquam etiam sanguine & limo commixtam bibisse: & huic simile quiddam Cicero, historico more, de Dario refert in Tusc. Disp. l. 5. c. 34. *Darius in fugâ cum aquam turbidam & cadaveribus*

"μασι,

bus & præmonitionem nè ipſi crederent. *Vide* igitur nè illæ Hyperbolæ optimæ ſint, (ut etiam de Figuris antea diximus), quæ hoc ipſum celant, quòd ſint Hyperbolæ. Hoc verò evenit, quum præ maximo affectu *illæ Hyperbolæ* pronunciantur unà cum magnitudine quâdam circumſtantiæ: quod Thucydides facit de iis qui in Siciliâ periêrunt: " Syracuſani enim (in-" quit) illuc deſcendentes trucidârunt eos po-" tiſſimum, qui in fluvio erant: & aqua ſta-" tim fuit inquinata; ſed nihilominus bibeba-" tur ſanguine, cum limo ſimul, infecta, & pro " eâ multi pugnabant." Sanguinem, limumque potos ſimul, eſſe id etiam, pro quo dimicarent, credibile facit ſumma vis affectûs & circumſtantia. Et illud Herodoti de iis, qui in Thermopylis *interfecti ſunt*, ſimile eſt: " In " hoc (inquit) *loco* Barbari jacula mittentes " tumulavêrunt *illos* defenſantes ſe gladiis (qui-" buſcunque ex iis *gladii* fortè adhuc ſupere-" rant)

ribus inquinatam bibiſſet, negavit unquam ſe bibiſſe jucundiùs: nunquam videlicet ſitiens biberat.

L. 15. Ἐν τούτῳ (φησὶν) &c] Verba ſunt Herodoti l. 7. c. 225. ubi refert quo modo tercentum illi Spartani, qui Leonidâ duce ad Thermopylas contra totum Perſarum exercitum pugnarent, interierint.

His exemplis Hyperbolæ è Thucydide & Herodoto adductis liceat mihi addere illud Ciceronis in Antonium: *Quæ Charybdis tam vorax? Charybdin dico? quæ ſi fuit, fuit animal unum: Oceanus medius fidius vix videtur tot res, tam diſſipatas, tam diſtantibus in locis poſitas, tam citò abſorbere potuiſſe.*

Ibid. Ἀλεξομένους μαχαίρῃσιν, ὅσοις αὐτῶν ἔτι ἐτύγχανον ὄντα] Hæc eſt lectio Edit. primæ & MStorum Par. Ambr.

&

" μασι, κατέχωσαν οἱ βάρβαροι βάλλοντες." Ἐν-
ταῦθ' οἷόν ἐστι τὸ " ἢ στόμασι μάχεσθε" πρὸς ὑπ-
λισμένους, ἢ ὁποῖόν τι τὸ " κατακεχῶσθαι βέλεσιν,"
ἐρεῖς; πλὴν ὁμοίως ἔχει πίστιν· ὁ γὰρ τὸ πρᾶγμα
ἕνεκα τῆς ὑπερβολῆς παραλαμβάνεσθαι δοκεῖ, ἡ ὑπερ-
βολὴ δ' εὐλόγως ἡρμόσθαι πρὸς τὸ πράγματος.
Ἔστι γὰρ (ὡς ὁ διαλείπω λέγων) πάντος τολμήμα-
τος λεκτικὴ λύσις καὶ παράκλησίς τις τοῦ ἐγχω-
σεως ἔργα καὶ πάθη. Ὅθεν καὶ τὰ κωμικὰ, καίτοι
γ' εἰς ἀπιστίαν ἐκπίπτοντα, πιθανὰ διὰ τὸ γελοῖον·

Ἀγὲ δὴ ἔχ' ἐλάτινον γῆν ἔχοντ' ἄρ' ἐπιστολὴν
Λακωνικήν

Καὶ

& Vat. duorum, quam, si non per omnia convenit cum textu Herodoti, sequendam tamen arbitror, potiùs quam lectionem Manutii, quæ vulgatas Editiones diu occupavit, ἐν τούτῳ σφέας χώρῳ ἀλεξομένους μαχαίρησιν τῆσιν αὐτέων, ταὶ ἐλύσχανον ἔτι πρηνεῦσαι.

L. 1. Κατέχωσαν οἱ βάρβαροι βάλλοντες] Iidem ferè MSti, ut & eadem Editio, habent κατίχυσαν & omittunt βάλλοντες, minus recte, opinor; non tam quia vulgata lectio extat apud Herodot. quàm quia posteà Longinus dicit, ὁποῖόν τι τὸ κατακεχῶσθαι βέλεσιν, ἐρεῖς: vox enim βάλλοντες *jacula mittentes* satis, voce βέλεσιν, significatur præiviſſe.

L. 4. Πλὴν ὁμοίως &c.] i. e. hoc perinde ac superius illud Thucydidis propter summam vim affectûs, & magnitudinem circumstantiarum fidem habet: & non aliud de Hyperbolâ judicat Quinctil. qui in Inst. Or. l. 8. c. 6. dicit, *Tum est Hyperbole virtus, quum res ipsa, de quâ loquendum est, naturalem modum excessit: conceditur enim amplius dicere, quia dici, quantum est, non potest; meliùsque ultra, quàm citra, stat oratio:* & paulò antè: *Sed hujus quoque rei servetur mensura quædam: quamvis enim est omnis Hyperbole ultra fidem, non debet esse ultra modum.*

L. 8. Λύσις] Videtur hæc vox Tollio significare *expiatio*, ut apud Platonem occurrit λύσις τῶν ἀδικημάτων: Sed ab Aristotele usurpatur pro *solutione* ejus rei, quæ alicui probro objicitur. Vide ejus Art. Poet. c. 25. περὶ προβλημάτων καὶ λύσεων. Non opus est, ut cum Fabro legamus ἴασιν pro λύσις.

Ibid.

" rant) & manibus & oribus." Illîc quale eſt (dices) id, " etiam oribus pugnare" contra armatos, & quid iſtud, " tumulari jaculis?" ſed eodem modo credibile eſt; non enim videtur res aſſumi propter Hyperbolam, Hyperbola verò ritè naſci ex re. Opera enim (ut non deſinam *hoc* dicere) furori confinia & affectus ſunt ſolutio remediumque quoddam univerſale omnigenæ in elocutione audaciæ: Unde etiam *dicta* Comica, licet in incredibile quid decidant, fidem habent propter *id*, *quod in illis eſt*, ridiculum:

Agrum habuit habentem in ſe terram minorem
Epiſtolâ
Laconicâ.

Etenim

Ibid. Τὰ ἰσχὺς ἐκστάσεως ἔργα] Vulgò legitur ἐξετάσεως; ſed Tollius (ſeu potiùs ante eum Fr. Portus) benè conjecit legendum ἐκστάσεως, quæ lectio extat in margine MSti Elienſis. Vox ἔκστασις apud Rhetoras ſignificat vehementem animi motum, & in hoc ſenſu Longinus dicit in Sect. 3. ἐξεστηκόσι πρὸς ἐκ ἐξεστηκότας, & in Sect. 1. εἰς ἔκστασιν ἄγει τὰ ἀκροατά: ut & Hermog. in l. 2. de Ideis c. 7. ἀλλ' οὐ ἐξίσασιν ἔχειν ὑπὸ τῶ πάθους.

L. 10. Διὰ τὸ γελοῖον] Ita, deleto ὥσπερ τὸ, quod ex Petræ conjecturâ eſt, omnes Editiones & MSti.

L. 11. Ἀγρὸν ἔχ' &c.] Lacones, i. e. Lacedæmonii mirâ tum in orationibus ſuis, tum in epiſtolis brevitate uſi ſunt: & ad hunc eorum morem alludit iſte, quiſquis fuit, Comicus Poëta, qui hunc verſum ſcripſit: cum voluit ille dicere agrum cujuſdam admodum parvum eſſe, Hyperbolicè dicit eum minorem eſſe epiſtolâ Laconicâ. Nec aliter de agello quodam luſit Cicero (ut monet Quinctil. Inſt. Or. l. 8. c. 6.) in illo ſuo joculari epigrammate,

Fundum Varro vocat, quem poſſum mittere fundâ;
Ni tamen exciderit, quà cava funda patet.

Ecce

Καὶ γὰρ ὁ γελὼς πάθος ἐν ἡδονῇ. Αἱ δ' ὑπερβολαὶ καθάπερ ἐπὶ τὸ μεῖζον, οὕτω καὶ ἐπὶ τὔλαττον· ἐπειδὴ κοινὸν ἀμφοῖν ἡ ἐπίτασις, καί πως ὁ διασυρμὸς ταπεινότητός ἐστιν αὔξησις.

Sect. XXXIX. Ἡ πέμπτη μοῖρα τῶν συντελουσῶν εἰς τὸ ὕψος, ὧν γε ἐν ἀρχῇ προὐθέμεθα, ἔθ' ἡμῖν λείπεται, ὦ κρᾶτιστε, ἡ διὰ τῶν λόγων αὐτὴ ποιὰ σύνθεσις· ὑπὲρ ἧς ἐν δυσὶν ἀποχρώντως ἀποδεδωκότες συντάγμασιν ὅσα γε τῆς θεωρίας ἦν ἡμῖν ἐφικτά, τοσοῦτον ἐξ ἀνάγκης προσθεῖμεν ἂν εἰς τὰ παρῦσαν ὑπόθεσιν· ὡς ὑ μόνον ἐστὶ πειθοῦς καὶ ἡδονῆς ἡ ἁρμονία φυσι-

Ecce autem exemplum quoddam illuſtre Epiſtolæ Laconicæ: Λακεδαιμόνιοι τῷ Φιλίππῳ· Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ; hoc reſcripto (ut ait Langbænius) volebant Philippum ab affectandâ in Græciam tyrannide deterrere: ſiquidem Dionyſius, ille infamis Syracuſarum Tyrannus, tunc temporis imperio omni exutus privatam Ludimagiſtri vitam in Corintho ageret: monuerunt igitur Philippum, ne ejus mores imitaretur, cujus fortunam non poſſet non perhorreſcere.

Ibid. Ἀγρὸν ἔχ' ἐλάττω γὴν ἔχων ἢ ἀπ' ἐπιστολῆς Λακωνικῆς.] Ita imprimendum cenſeo, ſecutus veſtigia vet. Editionum & MStorum: omnes enim habent ἀγρὸν ἔχ' (vel ἔχε) ἐλάττω γῆν ἔχον γὰρ στολῆς: ſed dubium eſt, annon ponatur poſt στολῆς vox Λακωνικῆς in MS. Vat. 3. & apud Strabonem in libro primo legimus, Εἰσί τινες ὑπερβολαὶ ἐπὶ ὑπερβολαῖς, ὡς τὸ, Ἐλάττω ἔχειν γῆν ἢ ἀγρὸν ἐπιστολῆς Λακωνικῆς· *agrum habere minus terræ quàm Epiſtolam Laconicam:* unde pro στολῆς puto legendum ἐπιστολῆς, & addendum Λακωνικῆς: Porrò, quod ad eam attinet mutationem vocum ἔχον γὰρ in ἔχων' ἄρ', facilè admitti poteſt, ſi quis cogitet has voces majuſculis (quod apud antiquos fiebat) literis ſcriptas ſic ſe habere, EXONTAP ἔχων' ἄρ', & EXONΓAP ἔχον γὰρ: nec aliter in Sect. 13. pro ΤΟΤΕ Ἀχίλλως MS. Par. vitiosè legit ΟΓΕ &c.

L. 3. Ὁ διασυρμὸς &c.] Quinctil. Inſt. Or. l. 8. c. 6. dicit: *Virtus Hyperboles ex diverſo par*

Etenim riſus eſt affectus in voluptate *poſitus*. Hyperbolæ verò ut ad id quod majus eſt *ducunt*, ita etiam ad id quod minus eſt; quia intentio eſt res communis utrique, & Diaſyrmus eſt incrementum humilitatis.

Quinta pars *rerum* perficientium Sublimitatem, quas in initio propoſuimus, adhuc nobis reliqua eſt, *Vir* optime; *ſcilicet* verborum certa quædam Collocatio: de quâ cum in duobus libris ſatis expoſuimus quæcunque ad nos obſervatione pervenerint, tantum ex neceſſitate addamus *huic* præſenti argumento; quòd Harmonia *verborum* eſt non ſolùm naturale hominibus *De Collocatione.*

par augendi atque minuendi: & in c. 3. ejuſdem libri ait: *Deformitati proximum eſt humilitatis vitium, ταπείνωσιν vocant, quâ rei magnitudo vel dignitas minuitur: ut "Saxea eſt verru-"ca in ſummo montis vertice."*

L. 5. Ἡ περὶ τὴν μοῖραν &c.] De quinto & ultimo Sublimitatis fonte hîc incipit agere Longinus, nempe de Collocatione ſive Structurâ verborum.

L. 7. Συνθέσις] Collocatio, de quâ fuſiſſimè agit Cicero in Oratore ad Brut. ubi partes ejus tres eſſe tradit, *Compoſitionem, Concinnitatem, & Numerum*: Hoc autem capite Noſter *numerum* tantùm tractat, ſequente verò *compoſitionem*: concinnitatem verò omiſit, quippe magnificentiæ minimè convenientem. Tollius.

L. 9. Ὅσα γε τὴ θεωρίας ἦν ἡμῖν ἑοικότα] Faber rectè vidit præpoſitionem διὰ hîc poni debere ante τὴ θεωρίας: & illa præpoſitio, quæ hîc deeſt, ex præcedentibus, ubi redundat, referenda eſt: opinor enim Longinum ſcripſiſſe paulò ante, non ἢ διὰ τῶν λόγων αὕτη ποιὰ συνθεσις, ſed ἢ τῶν λόγων &c. qualis eſt titulus libelli Dion. Halicarn. περὶ συνθέσεως ὀνομάτων: vide quæ de vocibus ad hanc diſtantiam de ſuo loco in alienum remotis dixi in Emendat. ad Sect. 4. p. 26. & ad Sect. 35. p. 192.

L. ult. Παθῶν τε καὶ ἡδονῆς] Longinus, cum has voces con-

φυσικὸν ἀνθρώποις ἐνέργημα, ἀλλὰ καὶ μετ' ἐλευθερίας καὶ πάθους θαυμαστόν τι ὄργανον. Οὐ γὰρ αὐλὸς μὴν ἐπιτίθησί τινα πάθη τοῖς ἀκροωμένοις, καὶ οἷον ἐκφρονας καὶ κορυβαντιασμοῦ πλήρεις ἀποτελεῖ, καὶ βάσιν ἐνθέου τινὰ ῥυθμῷ πρὸς ταύτῃ ἀναλαμβάνει βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ συνεξομοιοῦσθαι τῷ μέλει τὴν ἀκροατήν, καίτοι ἄμουσόν γε ἢ παντάπασι; καὶ νὴ Δία φθόγγοι

jungat, videtur per πειθὼ intelligere eam perſuaſionem, quæ ex eo quod delectamur, in nobis excitetur: Secutus eſt, opinor, Dionyſium Halic. qui in lib. de Struct. Or. Sect. 11. dicit τάττω δὲ ὑπὸ μὲν τὴν Ἡδονὴν, τὴν ὠφέλειαν, καὶ τὴν χάριν, καὶ τὴν εὐσχημοσύνην, καὶ τὴν γλυκύτητα, καὶ τὸ πιθανὸν: & Sect. 3. Ταῦτ' ὀρθῶς ἔχειν ἐπάγεσθαι καὶ κηλεῖν τὰς ἀκοὰς, ποιημάτων τε καὶ τῶν πάνυ ἡδίστων ἥττω μοῖραν ἔχει, πάντες ἂν οἶδ' ὅτι μαρτυρήσειαν· πῶς δὲ αὐτῶν ἐστιν ἡ Πειθὼ; sic in Longini Sect. 1. habemus τῷ πιθανῷ καὶ τῷ πρὸς χάριν κεκλῶ.

L. 1. Φυσικὸν ἀνθρώποις] Vulgò φυσικὸν ἀνθρώποις ἐνέργημα: ſed vox ἐνέργημα abeſt à MStis Par. & Vat. duobus itemque Editione primâ: Rectè quidem; nam ἐνέργημα ſignificat *effectus*, ſive id quod efficitur, non cauſa ſive id quod efficit, quem ſenſum locus planè poſtulat: quod ſi deleamus iſtud ἐνέργημα, (quòd à Fr. Porto profectum eſt) conſtructio erit φυσικὸν ἀνθρώποις ὄργανον πειθοῦς καὶ ἡδονῆς &c.

Ibid. Καὶ μετ' ἐλευθερίας καὶ πάθους &c.] Tollius legit καὶ μεγαληγορίας: ſed cum in ſequenti ſententiâ dicitur, οὐ γὰρ αὐλὸς μὴν ἐπιτίθησί τινα πάθη &c. nullâ mentione Sublimitatis factâ, non opus eſt, ut hîc legamus μεγαληγορίας. Equidem cenſeo hunc locum per omnia ſanum eſſe, excepto illo καὶ inter voces ἐλευθερίας & πάθους, quod fortaſſe delendum eſt: verba μετ' ἐλευθερίας quaſi per Parentheſin hîc à Longino (ut opinor) proferuntur, & de libertate publicâ ſive civili intelligi debent. Longinus Libertatis amantiſſimus fuit, ut ex hiſtoriâ ejus vitæ & ex quibuſdam hujus Commentarii locis colligere poſſumus: ſed, præ magno Aureliani tunc tempore imperantis metu, non niſi obſcurè & cautè Libertatis partes tuetur: hinc in Sect. ult. ſub alienâ Philoſophi cujuſdam potiùs quàm ſuâ perſonâ ſententiam de hâc re ſic dicit, Θρέψαι τέ γάρ, φασὶν, ἱκανὰ τὰ φρονήματα τῶν μεγαλοφρόνων ἡ ἐλευθερία &c. quæ verba, ſi ad mentem Longini

bus perſuaſionis & voluptatis, ſed etiam (cum libertate *tamen*) Affectûs admirabile quoddam inſtrumentum: Nonne enim Tibia inſerit Affectus quoſdam audientibus, eoſque reddit velut mente captos & ſacro furore plenos, & adhibens quandam poſitionem numeri ad eam cogit auditorem ſe movere in numero, eoſdemque, quos melos habet, motus animo ſequi, etiamſi *ille auditor* ſit omnino muſicæ ignarus? & meherculè voces Citharæ, nihil omnino ſignificantes,

gini ipſius dicta credantur, poſſunt nos ſatis docere ſenſum ejus (de quo nunc agimus) loci hunc eſſe: Collocatio admirabile eſt inſtrumentum excitandorum affectuum; ſed hoc præcipuè accidit nobis, cum liberi ſimus, neque ſervili imperii jugo premamur. Tandem video Longinum hæc deſumpſiſſe ex Quinctil. l. 9. c. 4. qui dicit, *Ideo eruditiſſimo cuique perſuaſum eſt, valere eam* (ſc. Compoſitionem) *quamplurimum non ad delectationem modo*, ſed ad *motum quoque animorum*; unde iterum colligi poteſt Longinum non ſcripſiſſe id, quod voluit Tollius, μεγαληγορίας.

L. 2. Οὐ γὰρ αὐλὸς μὲν ἐπλήθυσι] Ita Editio pr. & MSti Par. Ambr. & Vat. 3. necnon MS. Fr. Porti: lectioque ſana erit, ſi hæc verba per Interrogationem dicantur. Vulgò αὐλὸς μόνον.

L. 5. Βάσιν] i. e. Poſitionem; & ita Pollux l. 2. c. 3. explicat vocem notante Tollio, Βάσις δὲ καὶ τοῖς μυσικοῖς λέγεται τὸ τιθέναι τὰ πόδα ἐν ῥυθμῷ.

L. ult. Κἂν ἄμυσον ἢ παντάπασιν;] Hæc eſt lectio ex conjecturâ Cl. Boivini, qui cum invenit in MSto Par. κἂν ἄλλως ὅση (pro quo Vat. 2. habet ἄλλοις ὅση) ita textum emendavit: Si (inquit ille) hæc ſcriberentur literis majuſculis, ſine accentu, ſine ſpiritu, ſine diſtinctione verborum, ut veteres ſcripſerunt, non multum diſtat inter κἂν ἄλλως ὅση & κἂν ἄμυσον ἦ; illud enim eſſet ΚΑΝΑΛΛΟΥΣΟΗ, hoc verò ΚΑΝΑΜΟΥΣΟΗ: Cui facilè aſſentior, ſic enim ſæpiùs reperio ἀλλὰ pro ἄμα, ut in Sect. 43. & 44.

φθόγγοι κιθάρας, οὐδὲν ἁπλῶς σημαίνοντες, ἢ τὴν ἦχων μεταβολαῖς, καὶ τῇ πρὸς ἀλλήλους κρούσει καὶ μίξει τὸ συμφωνίας θαυμαστὸν ἐπάγουσι πολλάκις, ὡς ἐπίστασιν, θέλγητρον· καίτοι ταῦτα τὰ εἴδωλα καὶ μιμήματα νόθα ἐστὶ πειθοῦς, οὐχὶ τὸ ἀνθρωπείας φύσεως, ὡς ἔφην, ἐνεργήματα γνήσια; Οὐκ οἰόμεθα δ' ἄρα τὸ συνθέσιν, ἁρμονίαν τινὰ οὖσαν λόγων ἀνθρώποις ἐμφύτων, καὶ τὸ ψυχῆς αὐτῆς οὐχὶ τὸ ἀκοῆς μόνης ἐφαπτομένων, ποικίλας κινοῦσαν ἰδέας ὀνομάτων, νοήσεων, πραγμάτων, κάλλους, εὐμελείας, πάντων ἡμῖν ἐνηχούντων καὶ συνηχούντων, καὶ ἅμα τῇ μίξει καὶ πολυμορφίᾳ τὸ ἑαυτῆς φθόγγον τὸ παρεπομένως τῷ λέγοντι πάθος εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀκουόντων παρεισάγουσαν, καὶ εἰς μετουσίαν αὐτοῦ τοὺς ἀκούοντας ἀεὶ καθιστᾶσαν, τῇ τε τῶν λέξεων ἐποικοδομήσει τα'

L. 1. Οὐδὲν ἁπλῶς σημαίνοντες] i. e. vel nihil ſeparatim, & unius chordæ ſono à cæteris diſtincto, ſignificantes; vel potiùs nihil ſenſûs ſuis ſonis auditori afferentes: & huic poſtremæ vocum explicationi conveniunt illa, quæ dicit Quinctil. Inſt. Or. l. 9. c. 4. *Naturâ ducimur ad modos: neque enim aliter eveniret, ut illi quoque organorum ſoni, quanquam verba non exprimunt, in alios tamen atque alios motus ducerent auditorem.——quòd ſi numeris & modis ineſt quædam tacita vis, in oratione eſt vehementiſſima.* Et in l. 1. c. 10. *Cum etiam organis, quibus ſermo exprimi non poteſt, affici animos in diverſum habitum ſentiamus:* ſignificat igitur ἁπλῶς hîc, ut alibi, *omnino, prorſus*; & verba Quinctil. *quanquam verba non exprimunt*, itemque ea, *quibus ſermo exprimi non poteſt*, videntur ſenſum nobis exhibere ejus quod Longinus dicit, οὐδὲν σημαίνοντες. Argumentari igitur videtur hîc & in ſequentibus hoc modo: ſi hi citharæ ſoni tantopere audientibus placent & perſuadent, quanto magis magnifica ſtructura orationis? Structura enim hujuſmodi non (ut cithara) nudum & inanem ſolùm ſonum edit: ob mentem auditoris ponit verba, ſenſus, res, ornatum,

ficantes, *nonne* ſæpe admirabile (ut ſciunt *homines*) oblectamentum afferunt immutationibus ſonorum, *eorumque* inter ſe pulſatione & mixturâ Symphoniæ; quamvis hæc ſunt imagines *tantùm* ſpuriæque imitationes perſuaſionis, non humanæ naturæ (ut dixi) operationes genuinæ? Annon putamus igitur Structuram, cum ſit harmonia quædam verborum à naturâ hominibus inſitorum, & ad animum ipſum uſque, non ad aures ſolas pervenientium; cum varias excitet ideas verborum, ſenſuum, rerum, venuſtatis, modulationis, omnium in nobis innutritorum, & nobiſcum natorum; & cùm ſimul mixturâ varietateque ſuorum ſonorum inducat eum affectum, qui oratori adeſt, in animos eorum, qui ſunt propè; & cum auditores ſemper efficiat illius participes,

tum, & modulationem, quæ omnia naturâ nos delectant & commovent.

L. 2. Κρούσει καὶ μίξει] MS. El. habet in marg. κεράσει, nec contemnenda eſt hæc, cujuſcunque fuerit, conjectura: ita enim loquitur Dion. Hal. de Struct. Orat. Sect. 12. λείπεσθαι τῇ μίξει καὶ κεράσει καὶ ἁβρύνσει συγκρύψαι τὴν ἀκολουθοῦσαν αὐτῶν τισιν ἀτοπίαν: & ita Longinus in Fragm. 7. πῶς δὲ καὶ ἐπὶ τὰς κεράσεις καὶ μίξεις ἀνενεγκεῖν.

L. 4. Ἐπίσασιν] Abſolutè & ſine caſu nominativo expreſſo ponitur hæc vox, ſed ſubintelligendum eſt ἄνθρωποι, & ita Longinus in Sect. 29. utitur verbis διαχλιάζουσιν, & φασὶν, & in Sect. 32. verbo διασύρουσι: non eſt igitur opus, ut cum Fabro legamus ἐπίσασαι, ut cum Fr. Porto ὡς ἐπίσασιν.

Ibid. Καίτοι ταῦτα τὰ] Ita Edit. pr. & MSti Par. Ambr. & Vat. duo. Vulgò καί τοι τὰ τοιαῦτα.

L. 6. Ὡς ἔφην] Sc. in illius duobus Libris, quos de Structurâ verborum ſe edidiſſe Longinus in initio hujus capitis teſtatur.

τὰ μεγέθη συναρμόζουσαν, δι' αὐτῆς τούτων κηλεῖν τὸ ὁμοῦ, καὶ πρὸς ὄγκον τε, καὶ ἀξίωμα, καὶ ὕψος, καὶ πᾶν, ὃ ἐν αὐτῇ προσλαμβάνει, ἡμᾶς ἑκάστοτε συνδιατιθέναι, παντοίως ἡμῶν τὰς διανοίας ἐπικρατοῦσαν; Ἀλλ' ἔοικε μανίᾳ τὸ πρὸς τῆς ὕστως ὁμολογουμένων διαπορεῖν ἀποχρῶσα καὶ ἡ πεῖρα πίστις. Ὑψηλόν γε τοῦτο δοκεῖ νόημα, καὶ ἔστι τῷ ὄντι θαυμάσιον, ὃ τῷ ψηφίσματι ὁ Δημοσθένης ἐπιφέρει· "Τοῦτο τὸ "ψήφισμα τὰ τότε τῇ πόλει προσπάντα κίνδυνον "παρελθεῖν ἐποίησεν, ὥσπερ νέφος." Ἀλλ' αὐτῆς τὰς διανοίας οὐκ ἔλαττον τῇ ἁρμονίᾳ πεφώνηται· ὅλον

L. 2. Ὁμοῦ καὶ πρὸς &c.] Addidi καὶ secutus Editionem pr. & MStos Par. Ambr. & Vat. 3. & necesse est (uti Fabro priùs videbatur) ut paulò post illud καὶ ante ἡμᾶς ἑκάστοτε deleamus: hæc est enim constructio sententiæ, κηλεῖν τε ὁμοῦ, καὶ συνδιατιθέναι πρὸς ὄγκον &c. & ita apud Longinum occurrit συνδιατιθέναι πρὸς μεγαλοφροσύνῃ τὰς ψυχὰς, Sect. 7.

L. 5. Ἀλλ' ἔοικε μανίᾳ] Editio pr. & MSti Par. & Vat. 3. habent ἀλλ' εἰ καὶ: Vat. verò 2. ἀλλὰ καὶ: legendum igitur censeo ἀλλ' ἔστι καὶ μανία: hoc enim modo loquitur Demosthenes apud Hermog. de Ideis l. 1. μανία γὰρ ἴσως ἐστὶ τὸ πρᾶγμα δυνάμιν τινὰ ποιεῖν.

L. 7. Τοῦτο δοκεῖ] MSti omnes habent τῷ δοκεῖν: ego verò istam lectionem, quæ est in margine MSti Elienſ. recipiendam esse censeo, τοῦτο δοκεῖ; istud ν in vulgato δοκεῖν ex initio sequentis verbi natum est, opinor: nisi malit Lector τὸ δοκεῖ, ut τὸ idem fit quod τοῦτο: de quâ re vide quæ dixi in Not. ad p. 63.

L. 8. Τοῦτο τὸ ψήφισμα &c.] Verba hæc desumpta sunt ex Demosthenis Orat. περὶ στεφάνου. p. 114. Edit. Oxon. Et hæc verba Dacierus in dactylicos numeros distinxit, sed (ut opinor) non satis peritè: Hoc verò mittamus, de Dactylicis numeris paulò post dicturi: utilius erit hîc proferre ea, quæ eodem modo, quo paulò infrà Noster, examinavit Cicero in Oratore, c. 232. *Quantum autem sit aptè dicere, experiri licet, si aut compositi oratoris bene*

participes, & cum verborum *aliorum ſuper alia* ædificationi aptet Sublimia; *Annon putamus (inquam) Structuram* his ipſis & allicere ſimul *nos*, & ad granditatem dignitatemque, & ad Sublimitatem, & ad omne, quod in ſe ipſa complectitur, nos ſemper diſponere, omnino animi noſtri imperium habentem? Sed vel amentia eſt de ils, quæ ſic in confeſſo ſunt, diſputare; experientia enim eſt probatio idonea. Sublimis hic ſenſus videtur, & eſt reverà admirabilis, quem de plebiſcito profert Demoſthenes; " Hoc plebiſcitum fecit, ut periculum, quod " urbem tunc temporis circumſtetit, velut nu- " bes tranſiret." Sed ob harmoniam non minus quàm ob ſententiam ſonorus eſt: totus enim

benè ſtructam collocationem diſſolvas permutatione verborum: corrumpatur enim tota res, ut & hæc noſtra in Corneliânâ, & dinceps omnia. Neque me divitiæ movent, quibus omnes Africanos & Lælios multi venalitii mercatoreſque ſuperârunt: *immuta paulùm, ut ſit,* Multi ſuperârunt mercatores venalitiique: *perierit tota res. --- videſne, ut ordine verborum paulùm commutato, iiſdem verbis ſtante ſententiâ, ad nihilum omnia recidant, cum ſint ex aptis diſſoluta? Aut ſi alicujus incondi-*

ti arripias diſſipatam aliquam ſententiam, eamque, ordine verborum paulùm commutato, in quadrum redigas, efficiatur aptum illud, quod fuerit antèà diffluens ac ſolutum. Age, ſume de Gracchi apud cenſores illud, Abeſſe non poteſt, quin ejuſdem hominis ſit probos improbare, qui improbos probet: *quanto aptiùs ſi ita dixiſſet,* Quin ejuſdem hominis ſit, qui improbos probet, probos improbare? *Hoc modò dicere nemo unquam noluit; nemoque potuit, quin dixerit.*

ὅλον τε γὰρ ἐπὶ τῆς δακτυλικῶν εἴρηται ῥυθμῆς, εὐηχέστατοι δ' ἔτοι καὶ μεγεθοποιοί· διὸ καὶ τὸ ἡρῷον, ὧν ἴσμεν κάλλιστον, μέτρον συνιστᾶσιν· τότε * * ἐπείτοιγε ἐκ τῆς ἰδίας αὐτὸ χώρας μεταθῇς, ὅποι δὴ ἐθέλεις, "Τοῦτο τὸ ψήφισμα, ὥσπερ νέφος, ἐποίησε τότε κίνδυνον παρελθεῖν," ἢ νὴ Δία μίαν ἀπόκοπαν συλλαβὴν μόνον, "ἐποίησε παρελθεῖν ὡς "νέφος," καὶ εἴσῃ πόσον ἡ ἁρμονία τῆς ὕφεως συνεχεῖ. Αὐτὸ γὰρ τὸ, "ὥσπερ νέφος," ἐπὶ μακρᾶς τῆς πρώτης ῥυθμῆς βέβηκε τέτρασι καταμέτροις χορείοις· ἐξαιρεθείσης δὲ τῆς μιᾶς συλλαβῆς, "ὡς νέφος," εὐθὺς ἀκρωτηριάζει τε καὶ συγκοπᾷ τὸ μέγεθος. Ὡς ἔμπαλιν, ἐὰν ἐπεκτείνῃς, "παρελθεῖν ἐποίησεν, "ὥσπερεὶ νέφος," τὸ αὐτὸ σημαίνει, καὶ τὸ αὐτὸ ἔτι "

L. 1. Ἐπὶ τῶν δακτυλικῶν &c.] Numeri & pedes multùm differunt: pes enim dactylicus ſemper habet primam ſyllabam longam, duaſque ſequentes breves; numerus verò ſive rythmus dactylicus ineſt in voce ψήφισμα: audi Quinctil. fuſiùs de hâc re loquentem in 1, 9. c. 4. Inſt. Or. *Omnis ſtructura & dimenſio & copulatio vocum conſtat aut numeris* (numeros ῥυθμοὺς accipi volo) *aut μέτρῳ*, i. e. *dimenſione quâdam: quod etiam conſtat utrumque pedibus, habet tamen non ſimplicem differentiam: nam rythmi, id eſt, numeri, ſpatio temporum conſtant, metra etiam ordine; ideoque alterum eſſe quantitatis videtur, alterum qualitatis.* —— *Rythmo indifferens eſt, dactyluſne ille priores habeat breves, an ſequentes: tempus enim ſolùm metitur, ut à ſublatione ad poſitionem iiſdem ſit ſpatiis pedum* &c. Dixi vocem ψήφισμα dactylicum eſſe numerum: nec huic obſtat ſecunda, æquè ac prima, ſyllaba vocis longa: ſyllaba enim φι non aliam ob cauſam longa eſt apud Poëtas, niſi quòd habet duas conſonantes poſt ſe ſequentes: *Veritas verò* (ut ibidem dicit Quinctil.) *patitur æquè brevem eſſe vel longam vocalem, cum eſt ſola, quàm cum eam conſonantes, una pluresve, præcedunt:* hinc tam in voce ψηφισμα ineſt numerus dactylicus, quam in vocibus τοῦτο τὸ ineſt pes dactylicus.

L. 3.

enim *ſenſus* per dactylicos numeros dictus eſt; hi verò ſunt nobiliſſimi & Sublimitatem efficientes; quapropter metrum Heröum, eorum quæ novimus præſtantiſſimum, conſtituunt. *Et hoc*, ὥσπερ νέφος, *ritè claudit ſententiam*; nam ex proprio loco illud transfer, ubi ſanè velis, *ut ſit exempli gratiâ*, τοῦτο τὸ ψήφισμα, ὥσπερ νέφος, ἐποίησε τότε κίνδυνον παρελθεῖν, vel mehercule unam ſolam ſyllabam *ejus* reſcinde, *ut ſit*, ἐποίησε παρελθεῖν, ὡς νέφος, & videbis quantum harmonia cum Sublimitate conſpiret; Hoc enim ipſum, ὥσπερ νέφος, primo numero longo incedit quatuor temporibus dimenſo; ſed, abſciſsâ unâ Syllabâ, *ut ſit*, ὡς νέφος, ſtatim *illud* imminuit abſciſſione Sublimitatem: Ut è contrario, ſi *illud* extendas, *ut ſit*, παρελθεῖν ἐποίησεν, ὥσπερεὶ νέφος, idem ſignificat, non tamen idem *jam*

L. 3. Σωιςᾶσιν· πότε] Ita Editio prima & MSti omnes: unde conſtat quædam verba hîc ex Textu excidiſſe, quorum ſenſum in Latina Verſione exprimere conjecturâ conatus ſum.

L. 10. Καλαμείρυμόν] Ita legit Tollius, non, ut vulgò, καλαμείρυμον: neque enim illud ὥσπερ νέφος, ſed longus ille primus rythmus ὥσπερ ex quatuor temporibus conſtat: Notandum eſt, quòd in unaquâque ſyllabâ longâ inſunt duo tempora, in brevi verò ineſt unum ſolùm: vox igitur ὥσπερ quatuor temporibus conſtat. Huc facit id, quod dicit Quinctil. Inſt. Or. l. 9. c. 4. *Longam eſſe duorum temporum, brevem unius etiam pueri ſciunt:* & ipſe Longinus in tertio fragmento c. 14. ad hunc modum loquitur; πᾶσα βραχεῖα (ſc. ſyllaba) ἴσῃ, καὶ πᾶσα μακρὰ ἴσῃ, καθόλου γὰρ αἱ μὲν εἰσι δίχρονοι, αἱ δὲ μονόχρονοι.

L. ult. Ὥσπερεὶ νέφος] Tollius rectiſſimè legit ὥσπερεὶ, & ita legitur in margine MSti El. Vulgò

ἔτι προαιρεῖται· ὅτι τῷ μήκει τῆς ἄκρων χειρῶν συνελύεται καὶ διαχαλᾶται τὸ ὕψος τὸ ἀπότομον.

Sect. XL. Ἐν δὲ τοῖς μάλιστα μεγεθοποιεῖ τὰ λεγόμενα, καθάπερ τὰ σώματα, ἡ τῶν μελῶν ἐπισύνθεσις· ὧν ἓν μὲν ἕκαστον, τμηθὲν ἀφ' ἑτέρου, καθ' ἑαυτὸ ἀξιόλογον ἔχει, πάντα δὲ μετ' ἀλλήλων ἐκπληροῖ τέλειον σύστημα· οὕτως τὰ μεγάλα, σκεδαννύμενα μὲν ἀπ' ἀλλήλων ἄλλο ἄλλῃ, ἅμα ἑαυτοῖς συνδιαφορεῖ καὶ τὸ ὕψος· σωματοποιούμενα δὲ τῇ κοινωνίᾳ, καὶ ἔτι τῷ δεσμῷ τῆς ἁρμονίας περικλειόμενα, αὐτῷ τῷ κύκλῳ φωνήεντα γίνεται· καὶ χεῖρον ἐν ταῖς περιόδοις ἔρανός ἐστι πλήθους τὰ μεγέθη. Ἀλλὰ μήν, ὅτι τε πολλοὶ καὶ συγγραφέων καὶ ποιητῶν, ἐκ ὄντες ὑψηλοὶ φύσει, μήποτε δὲ καὶ ἀμεγέθεις, ὅμως κοινοῖς

καὶ

Vulgò ὥσπερ, quod Longini menti planè contrarium est.

L. 5. Καθ' ἑαυτὸ ἀξιόλογον] Ita, deleto τι, Editio pr. & MSti Par. Ambr. El. & Vat. 3. & deesse potest, cum præcessit vox ἕκαστον.

L. 7. Οὕτως τὰ μεγάλα] Fallor, ni legere oporteat οὕτως τὰ μέλη, i. e. membra sententiæ: sic id, quod hîc Longinus dicit τὰ μέλη σκεδαννύμενα, contrarium erit ei, quod paulò ante dixerat ἡ τῶν μελῶν ἐπισύνθεσις: certè in MStis Par. & Vat. 2. occurrit non μεγάλα, sed μέλα: nec intelligo quomodo rectè dici potest, Sublimia (id enim vox μεγάλα significat) dispersa distrahere & imminuere Sublimitatem, in corpus verò redacta & harmoniâ vestita ipso ambitu magis sonora fieri: Sublimia enim in scriptis non possunt esse dissipata, membra verò orationis facillimè possunt.

L. 9. Σωματοποιούμενα &c.] Exemplo sit id quod Cicero ipse in Oratore protulit ex oratione suâ pro Roscio Amerino, ubi de Parricidarum pœnâ sic loquitur: *Quid enim tam commune quàm spiritus vivis, terra mortuis, mare fluctuantibus, litus ejectis? Ita vivunt, dum possunt, ut ducere animam de cælo non queant: ita moriuntur,*

Pope.

jam cadit; quia longitudine ultimorum temporum diſſolvitur & relaxatur ea Sublimitas, quæ *nunc* præcisè abrupta eſt.

De aptâ membrorum orationis inter ſe connexione.

Imprimis verò magna reddit ea quæ dicuntur, eodem modo quo corpora, membrorum connexio; quorum *ſc. corporum* unum *membrum*, ab alio abſciſſum, nihil per ſe habet dignitatis, omnia verò inter ſe perfectam faciunt *corpoream* molem: ſimiliter membra *orationis*, ab ſe invicem alia alibi diſſipata, ſecum diſtrahunt etiam Sublimitatem; ſed cum in corpus *velut* redigantur communicatione *quâdam*, prætereà cum conſtringantur vinculo harmoniæ, ipſo ambitu ſonora fiunt; & in periodis Sublimia ſunt quaſi ſymbola à multitudine *collecta*. Quinetiam ſatis à nobis declaratum eſt, quòd multi ſolutæ orationis ſcriptores & poëtæ, cum non eſſent naturâ Sublimes, fortè autem *cum eſſent* etiam humiles, cumque adhæc uterentur plerum-

tur, ut eorum oſſa terra non tangat (fortè *terram non tangant*): *ita jactantur fluctibus, ut nunquam alluantur: ita poſtremò ejiciuntur, ut ne ad ſaxa quidem mortui conquieſcant:* vel ſi alterum exemplum malit Lector, (hoc enim poſteà ipſi Ciceroni diſplicuit, non tamen ob nimiam verborum numeroſitatem, ſed ob ſenſus nimis juveniles), legenda ſunt illa, quæ de lege Naturæ Idem dicit in orat. pro Milone: *Eſt enim, judices, hæc non ſcripta, ſed nata lex: quam non didicimus, accepimus, legimus; verum ex naturâ ipſâ arripuimus, hauſimus, expreſſimus: ad quam non docti, ſed facti; non inſtituti, ſed imbuti ſumus.*

καὶ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι, καὶ ἐδὲν ἐπαγομένοις ἴδιον ὡς τὰ πολλὰ συγχρώμενοι, διὰ μόνα τὸ σωθῆναι καὶ ἁρμόσαι ταῦτα, ὅμως ὄγκον καὶ διάστημα, καὶ τὸ μὴ ταπεινοὶ δοκεῖν εἶναι), ἠσιεβάλοντο, (καθάπερ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Φίλιστος, Ἀριστοφάνης ἔν τισιν, ἐν τοῖς πλείστοις Εὐριπίδης), ἱκανῶς ἡμῖν δεδήλωται. Μετὰ γέ τοι τινὰ τεχνολογίαν Ἡρακλῆς φησι,

Γέμω κακῶν δή, κἀκέτ' ἔδ' ὅπη τεθῶ·

Σφόδρα δημῶδες τὸ λεγόμενον, ἀλλὰ γέγονεν ὑψηλὸν τῇ πλάσει ἀναλογῶν· εἰ δ' ἄλλως αὐτὸ σιωπήσεις,

L. 2. Διὰ μόνα τὸ σωθῆναι &c.] Summa Collocationis vis, quam Longinus dicit multum Sublimitati conferre, facit etiam ut maximi affectus appareant in iis, quibus uxor Jobi eum alloquitur cap. 2. juxta verſionem LXX: quæ, quoniam verè lamentantis ſpeciem exhibent, ſummumque mœrorem flebilibus etiam vocibus exprimunt, libet hîc apponere: Μέχρις τίνος καρτερήσεις, λέγων; ἰδοὺ, ἀναμένω χρόνον ἔτι μικρὸν, προσδεχόμενος τὴν ἐλπίδα τοῦ σωτηρίας μου. Ἰδοὺ γὰρ ἠφάνισαι τὸ μνημόσυνόν σου ἀπὸ τῆς γῆς· οἱ σοὶ καὶ θυγατέρες, τὴν ἐμῆς κοιλίας ὠδῖνες καὶ πόνοι, οὓς εἰς τὸ κενὸν ἐκοπίασα μετὰ μόχθων· Σὺ δὲ αὐτὸς ἐν σαπείᾳ σκωλήκων κάθησαι διανυκτερεύων ἄϋδεος· Καὶ ἐγὼ πλανῆτις καὶ λάτρις, τόπον ἐκ τόπου μεταβαίνουσα, καὶ οἰκίαν ἐξ οἰκίας, προσδεχομένη τὴν ἥλιον πρὸς δύσιν, ἵνα παύσωμαί τοῦ μόχθων, καὶ τῶν ἐπιστρεφόντων με ὀδυνῶν, ἃ με νῦν συνέχουσιν.

L. 3. Καὶ ἁρμόσαι ταῦτα, ὅμως ὄγκον] Ita Editio Robort. & Manutii, ſed MSti Par. & Vat. duo habent ταῦτα δ' ὅμως: fortè legendum eſt καὶ ἁρμόσαι ταῦτα, ὄγκον &c. deleto ὅμως, quod paulò antè occurrit, ut Lectorem monuit Faber.

Ibid. Διάστημα] Vocem διάστημα in hoc ſenſu uſurpatam fruſtra, opinor, quæres apud Græcos ſcriptores: ſemper enim ſignificat vel intervallum ſonorum in Muſicâ, vel contentionem & diſſidium: hîc vero opus eſt verbo exprimente ſublime aliquid & granditati vicinum: quid igitur vetat, quin

plerumque verbis communibus & vulgaribus, nihilque exquisitæ elegantiæ exhibentibus, tamen solùm collocando hæc & aptando, granditatem & Sublimitatem, &, ut ne humiles viderentur esse, consecuti sunt, (ut *fecerunt* aliique multi, & Philistus, Aristophanes in quibusdam *locis*, in plurimis Euripides). *Apud hunc postremum* Hercules post suorum liberorum occisionem dicit,

Plenus sum malis, neque jam locus est ubi aliud *ponatur*:

Id, quod dicitur, valdè vulgare est, sed fit Sublime quia structurâ *verborum* respondet *rei*, *de quâ*

quin legamus Πάρμα, vel ἀνάσημα, vel ἄθρησμα, quibus omnibus verbis Longinus in hoc opere usus est.

L. 5. Φίλισ☉] Philistus, historicus Syracusius, qui Dionysii res gestas scriptis mandavit, aliquo fidei detrimento. Pausan. Attic. Isocratis σύσχολον & imitatorem ponit Dion. Halicarn. in Isæo, necnon Thycydidis. *Langb.* Interim Clar. Dacierus censet legendum esse Φίλισχ☉, & hunc Philiscum fuisse Poëtam comicum: Tollius etiam legit φίλισκ☉; sed dicit eum tragicum fuisse Poetam in Insulâ Corsicâ natum.

Ibid. Ἀριστοφάνης] Celebris hic fuit Comœdiarum scriptor Athenienſis; cujus opera, semper à doctis in honore habita, etiamnum extant.

L. 9. Γέμω κακῶν &c.] Verba sunt Euripidis in Hercule furente, v. 1245. Edit. Barnes.

L. 11. Τῇ πλάσει ἀναλογῶν] Nonnulli Interpretes nescio quam cantûs flexionem & varietatem intelligi voce πλάσει credunt: interim Tollius aliter legendum censet, ἀλλὰ γέγονε τοῦ ὑψηλῷ τῇ πλάσει ἀναλογῶν: Ego quidem nihil muto: sed per vocem ἀναλογῶν intelligo *id quod respondet rei de quâ agitur*: sic Noster in Sect. 31. dicit διὰ τὸ ἀνάλογον, *propterea quòd vocabulum rei benè respondet.*

L. 1.

μόσεις, φανήσεταί σοι, δι᾽ ὅτι τ᾽ σωθέσεως ποιητὴς ὁ Εὐριπίδης μᾶλλόν ἐςιν, ἢ τοῦ νοῦ. Ἐπὶ ᾧ τ᾽ συρομένης ὑπὸ τοῦ ταύρου Δίρκης,

——— Εἰ δέ πω
Τύχοι, πέρᾳξ ἐλίξας, εἶλχ᾽ ὁμοῦ λαβὼν
Γυναῖκα, πέτραν, δρυῦν, μεταλλάσσων ἀεί.

Ἔςι μὲν γὰρ ὄγκιον τὸ λῆμμα, ἀδρότερον δ᾽ γέγονε τῷ τ᾽ ἁρμονίαν μὴ καλεπευῶς, μηδ᾽ οἷον μὲν ἀποκυλίσματι φέρεως· ἀλλὰ ςρεγμοὺς τε ἔχειν πρὸς ἄλλα

L. 1. Φανήσεταί σοι, διότι τ᾽ σωθέσεως] Ita MSti Par. Ambr. El. & Vat. 2. itemque Editio prima: illud δῆλον vulgatum redundat: dicitur enim sæpe δῆλόν ἐςιν, rarò autem (siquando) φαίνεται δῆλον. Porrò, quamvis διότι, idem sæpe significat quod ὅτι, tamen hîc legendum censeo, ὅτι διὰ τῆς σωθέσεως: nempe opus est præpositione; quo enim sensu Euripides dicatur esse ποιητὴς σωθέσεως, nescio.

L. 4. Εἰ δέ πω] De Dirce à privignis suis Zetho & Amphione ad indomitum taurum crinibus religatâ egit Euripides in Tragœdiâ, quam (ut ex Hygino fab. 8. conjicere est) Antiopam inscripsit, non Dircen: Eam post Euripidem finxit Ennius; sculpsit totam ferè fabulam Taurisius: quam ex uno marmore Rhodo advectam, olim in Asinii Pollionis ædibus, nunc in Farnesianis Romæ videre est. Cujus Ectypon expressum habemus apud Baptistam de Cavalleriis, *antiqu. statuarum urbis Romæ* l. 3. pict. 3. Langb.

L. 8. Μηδ᾽ οἷον μὲν ἀποκυλίσματι] Ita MS. Par. & Editio prima: Legimus vulgò μηδ᾽ οἷον ἀποκύλισμά τι.

L. 9. Ἀλλὰ ςρεγμοὺς &c.] Illa, quæ Longinus vocat ςρεγμοὺς *firmamina*, quæque rite inveniuntur in iis verbis, quæ vim magnam summumque conatum ostendunt, occurrunt etiam in illo Homeri loco (Odyss. λ. non longè à fine), ubi Sisyphum ad verticem montis saxum volventem describit:

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον, κρατερὴν ἄλγε᾽ ἔχοντα,
Λᾶαν βασάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν.
Ἦτοι ὁ μὲν, σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε,
Λᾶαν ἄνω ὤθιζε πρὸς λόφον.

In

quâ agitur : quòd ſi alio modo id colloces, apparebit tibi manifeſtum, Euripidem eſſe poëtam *vi* compoſitionis magis quàm ſenſûs. De Dirce verò raptatâ à tauro *dicit,*

———*Sicubi verò* taurus
Inciderit, circumquaque ſe vertens, unà traxit prehendens
Mulierem, rupem, quercum, ſemper ſuum curſum *immutans.*

Circumſtantia quidem eſt nobilis, ſed vehementior facta eſt ex eo quòd harmonia non præcipitetur, neque velut machinâ quidem ad volvendum aptâ feratur; ſed quòd verba habeant quædam, quibus

In duobus poſtremis verſibus apparet vaſta ſaxi moles, & ingens Siſyphi labor volventis illud ad verticem montis: ut hoc verò Poëta efficiat, collidit inter ſe vocales (e. g. ἤτοι ὁ, & ἄνω ὄθεσκε), geminatque conſonantes, quales ſunt σκ, & σλ, & ρσ &c: utitur etiam ut plurimum vocibus diſſyllabis, aut monoſyllabis: deinde longarum ſyllabarum ſpondæorumque morâ paſſim ferè ſententiam retardat: & (ut dicit Dion. Hal. περὶ συνθέσεως &c. Sect. 20.) αἱ μακραὶ συλλαβαὶ σπειγμένας τινας ἔχουσαι καὶ ἐσκαθισμένα ἐμιμήσαντο τὴν ἀνδισυπίαν, καὶ τὸ βαρὺ, καὶ τὸ μόγις· τὸ δὲ μεταξὺ τῶν ἀναπαιστικῶν ῥυθμάτων ῥῦγμα, καὶ ἡ τῶν τετραχωρίστων γεφυρῶν ἀπόδοσις, τὰ διαλείμματα τῆς ἐνεργείας, ἐποχάς τε καὶ τὴν μόχθον μέγεθος· οἱ ῥυθμοὶ δὲ ἐν μήκει θεωρούμενοι, τῇ ἔκλασιν τῶν μελῶν, καὶ τὸ διελκυσμὸν τῆς κυλίσεως, καὶ τῇ πέτρᾳ ἔρεισιν. Hîc habes σπειγμὸς & ἔρεισιν πέτρᾳ, ut in Longino σπειγμὸς & ἐρείσματα χερῶν; & legentibus utrumque locum facilè apparebit has voces Longini à Petra & Tollio malè intellectas fuiſſe: non enim aliud ſignificant quàm id quod faciunt vocales illæ (quas ſuprà memoravi) inter ſe colliſæ, & geminatæ conſonantes.

ληλα τὰ ὀνόματα, καὶ ἐξερείσματα τῶν χρόνων, πρὸς ἑδραῖον διαβεβηκότα μέγεθος.

Sect XLI. Μικροποιὸν δ' οὐδὲν οὕτως ἐν τοῖς ὑψηλοῖς, ὡς ῥυθμὸς κεκλασμένος λόγῳ καὶ σεσοβημένος, οἷον δὴ πυρρίχιοι καὶ τροχαῖοι καὶ διχόρειοι, τέλεον εἰς ὄρχησιν κὸν συνεκπίπτοντες· εὐθὺς γὰρ πάντα φαίνεται τὰ κατάρυθμα κομψά, καὶ μικροχαρῆ, καὶ ἀπαθέστατα, διὰ τὴν ὁμοειδίας ἐπιπολάζοντα. Καὶ ἔτι τούτων τὸ χεῖρον, ὅπως, ὥσπερ τὰ ὠδάρια τοὺς ἀκροατὰς ἀπὸ τοῦ πράγματος ἀφέλκει καὶ ἐπ' αὐτὰ βιάζεται οὕτως καὶ τὰ καλῶς ἐρρυθμισμένα τῶν λεγομένων ἀπὸ τοῦ λόγου πάθος ἐνδίδωσι τοῖς ἀκούουσι, τὸ ᾧ τοῦ ῥυθμοῦ· ὡς ἐνίοτε προειδότας τὰς ὀφειλομένας καταλήξεις

L. 3. Μικροποιὸν] Ita Edit. prima & MSti Par. & Vat. 3. Vulgò *μικροποιόν*: ſed Participiis vice Adjectivorum Noſter ſæpiùs utitur.

Ibid. Ῥυθμὸς κεκλασμένος &c.] Qualia ſunt illa, quæ à Quinctil. Inſt. Or. l. 9. c. 4. Mecænati tribuuntur: *Sole & aurora rubent plurima. Inter ſacra movit aqua fraxinos. Ne exequias quidem unus inter miſerrimos viderem meas.* In his verbis non incedit, ſed currit ſeu potiùs ſaltat oratio; brevitaſque ſyllabarum facit, ut non ſolùm non impleantur aures noſtræ, ſed etiam ab iis, quæ dicta ſunt, animi quodam judicio abalienemur.

L. 4. Λόγῳ.] Ita Edit. & MSti, pro quo Faber legit λόγου: ſed leges rectiùs fortaſſe λόγων.

L. 5. Πυρρίχιοι] Pes Pyrrichius conſtat è duabus ſyllabis brevibus, qualis eſt vox *pĕdĕ*: nullum (inquit Voſſius) ex eo alicujus momenti conſtitui poteſt carmen, cum numero & pondere penè careat: aptus eſt duntaxat ad celeres motus exprimendos, cujuſmodi erant armati ſaltus Corybantium apud Græcos, & Saliorum apud Romanos: unde etiam à mobilitate dictus creditur, quaſi totus igneus.

Ibid. Τροχαῖοι] Pes Trochæus à longâ ſyllabâ incipit, &

quibus alia aliis obſtent, quibuſque mora fiat temporibus, evadentia ad ſtabilem Sublimitatem.

Numerum fractum Structuræ orationis repugnare.

Nihil verò eſt, quod tam minuta reddit Sublimia, quàm numerus in oratione fractus & concitatus; cujus generis quidem *ſunt* Pyrrichii & Trochæi & Dichorei, prorſus in ſaltatorium *modum* incidentes: ſtatim enim omnia ea, quæ ultra modum numeroſa ſunt, videntur ſcita eſſe, & minuta, & affectibus maximè carentia, quia eodem ſemper modo procedunt. Et adhuc horum peſſimum eſt, quòd, ut cantica auditores à re abſtrahunt & ad ipſa vi cogunt; ita ea, quæ ultra modum numeroſa dicuntur, non dant auditoribus affectum orationis, ſed numeri: adeò ut illi nonnunquam prævidentes debitas *periodorum* clauſulas, eodem modo, quo dicentes,

& in brevem definit; qualis eſt vox *ferrĕ:* debilem (ait Voſſius) & muliebrem prorſus pes iſte imitatur motum; vehemens in initio, ſed citò deficiens: quapropter lenibus & amatoriis affectibus exprimendis eſt aptus. Appellatur etiam Choreus, unde iſti pedes ſunt Διχόρειοι, qui ex duobus conſtant Choreis, qualis eſt vox *cōmprŏbāvĭt.*

L. 8. Τὸ χεῖρον, ὅπως] Ita Editio pr. & MSti Par. & Ambr. & ex Stephani Lexico poteris doceri Thucydidem & Xenophontem uſos eſſe ὅπως pro ὅτι, quod vulgò hîc legitur.

L. 10. Ἐπ' αὐτὰ] Petra & Faber cenſent legendum eſſe ἐφ' ἑαυτὰ, pro quo Tollius legit ἐφ' αὑτὰ. Sed innumeri optimorum Auctorum loci hâc lege corrigendi erunt: Vide Busb. Gram. Græc. in Syntax. Pronom. p. 132.

ξεις αὐτὲς ὑποκρύειν τοῖς λέγουσι, καὶ φθάνοντας, ὡς ἐν χορῷ τινι, παραποδιδόναι τὴ βάσιν.

Ὁμοίως δ' ἀμεγέθη καὶ τὰ λίαν συγκείμενα, καὶ εἰς μικρὰ καὶ βραχυσύλλαβα συγκεκομμένα, καὶ ὡσανεὶ γόμφοις τισὶν ἐπαλλήλοις κατ' ἐγκοπὰς καὶ σκληρότητας ἐπισωρευόμενα.

Sect. XLII. Ἔτι γε μὴν ὕψει μειωτικὸν καὶ ἡ ἄγαν τῆ φράσεως συγκοπή· περὶ γὰρ τὸ μέγεθος, ὅταν εἰς λίαν σμικρὰ βραχύ. Ἀκριβέστερον δ' νῦν μὴ τὰ δεόντως συνερραμμένα, ἀλλ' ὅσα ἄγλωρα μικρὰ καὶ κατατετμημένα· συγκοπὴ μὲν γὰρ κωλύει τὴ ῥυθμοῦ συγλο-

L. 2. Παραποδιδόναι τῆ βάσιν] Hæc dicta ſunt per Metaphoram ſumptam ab eo, quod Magiſtri Chori ſolebant facere inter cantandum: nempe terram pede pulſabant ſive percutiebant, & hoc Longinus vocat ἀποδιδόναι βάσιν, & ita Pollux explicat βάσιν per τὸ τιθέναι τὴ πόδα ἐν ῥυθμῷ. Langbænius verò cenſet hæc Longini verba ſignificare *cantûs fundamentum iis præeundo ſuggerere:* & Tollio videtur ea poſſe ex Gellii Noct. Att. l. 11. c. 13. verbis ſic intelligi, *greſſibus orationis plaudere.*

L. 3. Εἰς μικρὰ &c.] Ob hoc vitium à Cicerone ad Brutum cap. 67. reprehenditur Hegeſias, qui, *dum imitari Lyſiam vult, alterum penè Demoſthenem, ſaltat incidens particulas:* Et, ſi mentem Longini hîc ſatis aſſequor, ejuſmodi breves ſyllabas damnat, quæ occurrunt in Virg. Æn. l. 10. v. 93.

Aut ego nila dedi, fovive cupidine bella?

Ubi vix ullam invenies ſyllabam, quæ pluribus, quàm duabus, literis conſtat: ſyllabæ igitur illic ſunt juſto breviores, & λίαν σύγκειται nimis propè ad ſe accedunt.

L. 8. Περὶ γὰρ τὸ μέγεθος &c.] Sic à Quinctil. Inſt. Or. l. 10. c. 1. Seneca dicitur *rerum pondera minutiſſimis ſententiis fregiſſe:* Imò hoc Seneca, ad ſua vitia cæcus, acutè vidit reprehendi in aliis oportere: dicit enim in Ep. 114. *Salluſtio vigente amputatæ ſententiæ, & verba ante expectatum cadentia,*

&

dicentes, *terram* pede pulſent, & priores, velut in choro quodam, poſitionem faciant.

Similiter etiam ea *verba* Sublimitate carent, quæ jacent nimis propinqua, quæque ſunt in minutas breveſque ſyllabas conciſa, & veluti clavis quibuſdam continuis aſperè & duriter copulata. *Syllabas nimis breves obeſſe Sublimitati.*

Prætereà quidem etiam valdè curtum dictionis genus minuit Sublimitatem: mutilatur enim granditas, cùm in nimiam brevitatem cogatur. Intelligantur verò nunc non ea, quæ ritè contracta ſunt; ſed ea, quæ prorſus minuta ſunt, & *quaſi* in particulas diſſecta: conciſa enim brevitas impedit ſenſum, ſuccincta verò *Phraſin nimis brevem minuere Sublimitatem.*

eum

& obſcura brevitas fuere pro cultu: Et de Fabiano quodam idem Seneca dicit lib. 2. controv. in præfat. *Sæpè minus, quàm audienti ſatis eſt, eloquitur; quædam tam ſubitò deſinunt, ut non brevia ſint, ſed abrupta.*

L. 9. Ἀλλ' ἤδη γὰρ νῦν &c.] Non omnes breves ſententias culpat Longinus, ſed eas ſolùm, quæ ſenſui non ſatisfaciunt: Aliquando breves ſententiæ vim loquentis oſtendunt: ut, cum Cicero dicit in Orat. 1. contra Catilinam: *O tempora! O mores! Senatus hæc intelligit: Conſul videt: hic tamen vivit: vivit? imò etiam in Senatum venit: fit publici conſilii particeps: notat & deſignat oculis unumquemque noſtrûm ad cædem.* Huc etiam facit illa Terentiana in Andriâ narratio Sepulturæ,

Effertur, imus, ad ſepulchrum venimus,
In ignem poſita eſt.

L. 11. Συσκοπὴ μὲν &c.] Differentia inter συσκοπὴν & συντομίαν benè explicatur à Quinctil. Inſt. Or. l. 4. c. 2. ubi dicit, *Græcorum aliqui aliud circumciſam expoſitionem, id eſt σύντομον, aliud brevem* (i. e. συσκοπὴν) *putaverunt; quòd illa ſupervacuis careret, hæc poſſet aliquid*

συντομία δ' ἐπ' ἐυθὺ [ἄγε.] Δῆλον δ' ὡς ἔμπαλιν τὰ ἐκτάδην ἀποψυχα, τὰ δ' αἴσιον μῆκος. ἀναπαλέσθω.

Sect. XLIII. Δεινὴ δ' αὐχύνει τὰ μεγέθη ἡ μικρότης τῶν ὀνομάτων· ὥσθ' ἁμὲν ἡμῖν τῷ Ἡροδότῳ καὶ μὲν τὰ λήμματα δαιμονίως ὁ χειμὼν πέφρασται, τινὰ δ' ἡ Δία περιέχει τῆς ὕλης ἀδοξότερα, καὶ τοῦτο μὲν ἴσως, "ζεύσασης δ' ἡ θαλάσσης." Ὡς τὸ "ζεύσασης" πολὺ

aliquid ex neceſſariis deſiderare. Ea eſt ſuccincta brevitas, quæ non pluribus verbis utitur, quàm ad rem intelligendam opus eſt: quapropter auditorem rectà ducit ad intelligendum id quod Orator ipſi dicere velit.

L. 1. Συντομία δ' ἐπ' ἐυθὺ ἄγει.] Ita legit Stephanus; cujus ipſiſſimâ manu exarato Longini codice uſus eſt Langbenius: nec aliter ferè locutus eſt, notante Tollio, Lucianus de Hiſt. conſcrib. ἔπειτα οἷς χρώμενος οὐκ ἂν ἁμάρτοι τῆς ὀρθῆς καὶ ἐπ' ἐυθὺ ἀγούσης. Manutius edidit συντομία δ' ἐπ' ἐυθύ: nec aliter Edit. pr. & MSti, niſi quod aſteriſco carent: certè mutila eſt ſententia, & neceſſe eſt ut vel cum Stephano inſeras ἄγει, vel cum Petra legas ἐπ' ἐυθύνει.

Ibid. Ὡς ἔμπαλιν τὰ ἐκτάδην &c.] Longiora ſunt, quàm oporteat, illa Livii, (*Legati, non impetratâ pace, retrò domum, un-*

de venerant, abierunt: potuit enim ille & brevius & fortiùs dicere, *Legati, non impetratâ pace, domum redierunt.* Aliud etiam hujus vitii genus profert Tollius ex Herodoti Polyhymn. ubi, cum Trachinius aliquis Spartano militi dixit, ὡς, ἐπεὰν οἱ βάρβαροι ἀπίωσι σὺ τοξεύμασι, ἥλιον ἔσο τῷ πλήθεος τῶν ὀϊστῶν ἀποκρύπτουσι, τοσοῦτό τι πλῆθος αὐτέων ἐστί. addit Herodotus, ἡ δὲ ἐκπλευσάσας τούτοισι εἶπαι ἐν ἀλογίῃ ποιεύμενον τὸ πλῆθος τῶν Μήδων πρὸς, ὡς παῖδα σφι ἀγαθὰ ὁ Τρηχίνιος ξεῖνος ἀγγέλλει, εἰ, ἀποκρυπτόντων τῶν Μήδων τὸν ἥλιον, ὑπὸ σκιῇ ἔσοιτο σφέας αὐτοὺς ἡ μάχη, ἢ ἐκ ἐν ἡλίῳ. Abundant ſanè (ut alia multa) ita in priore ſententiâ verba τοσοῦτό τι πλῆθος αὐτέων ἐστί, & in poſteriore ἢ ἐκ ἐν ἡλίῳ: nec ſolùm abundant, ſed & pondus acremque vim dicti & reſponſi infeliciter minuunt.

Bre-

eum rectâ viâ ad *ſcopum* dirigit. Conſtat autem quòd è contrario ea, quæ nimis producuntur, ſunt frigida, cum propter immodicam longitudinem retardentur.

Valet autem & exilitas verborum dehoneſtare Sublimia; apud Herodotum quidem tempeſtas deſcribitur divinè quoad circumſtantias, continet verò mehercule quædam *verba* materiâ abjectiora: & hoc quidem fortaſſe *abjectum eſt*, ζεσάσης ὑ τ θαλάσσης *& fervente mari*: Ut illa vox ζεσάσης multam *Exilitatem verborum deturpare Sublimitatem.*

Breviori multo & idcirco Sublimiori modo hoc idem Cicero in Tuſc. Diſp. l. 1. cap. 42. dicit, *E quibus* (ſc. Spartanis) *unus, cum Perſes hoſtis in colloquio dixiſſet glorians* "*ſolem præ* "*jaculorum multitudine & ſa*"*gittarum non videbitis: In* "*umbra*" (*inquit*) "*igitur pug*"*nabimus.*"

L. 2. Ἀπόφυχα, τὰ γὰρ ἄκαμπτον μῆκος ἀναπαλύμματα] Ita Editio pr. & omnes MSti: ſed Manutius edidit, ἀπόφυχα γὰρ τὰ μῆκος ἄκαμπτον ἀναπαλύμματα: utraque lectio, opinor, vitioſa eſt: Faber conjecit legendum ἄφυχα γὰρ διὰ μῆκος ἄκαμπτον ἀναχαλώμματα, pro quo malim legere τὰ ἐκτάδην ἀπόφυχα, τὰ ΠΑΡ' ἄκαμπτον μῆκος ἀναπαλύμματα: *ea, quæ extenduntur, frigida ſunt, eum propter immodicam longitudinem retardentur:* levis eſt in MStis per majuſculas literas ſcriptis mutatio ΓΑΡ in ΠΑΡ: & præpoſitio παρὰ cum accuſ. frequentiùs ſignificat *propter*; vide Vigerum de præcipuis Gr. Lat. idiom. c. 9. Sect. 6. Nihil verò cauſæ fuit, cur Faber ἀναπαλύμματα verteret in ἀναχαλώμματα; nam vox ἀναπαλεῖσθαι ſignificat hîc *retardari*, ut in Dion. Halic. de Struct. verb. c. 27. p. 180. Edit. Upton. habemus, ἀνακέκλησαί τε τοῖς χρόνοις *& retardata ſunt temporibus.*

L. ult. Ζεσάσης ὑ τ θαλάσσης] Vide Herodot. l. 7. c. 188. Longinus dicit hanc vocem Sublimitati obeſſe διὰ τὸ κακόσομον *propter malum illum ſonum, quem in ore loquentis efficit:* liquet igitur eum velle ſignificare per μικρότητα ὀνομάτων verba tam auribus ingrata quàm ponderi rerum parùm reſpondentia:

πολὺ τὸ ὕψος πλειστᾷ διὰ τὸ κακόζηλον. Ἀμ', " ὁ ἄνεμος, φησὶν, ἐκοπίασε." καὶ, τὸν περὶ τὸ ναυάγιον διεξιόντα ἐξεδέχετο " τέλος ἄχαρι." Ἀσεμνον γὰρ τὸ " κοπιάσαι" καὶ ἰδιωτικόν· τὸ δ' " ἄχαρι" τηλικούτου πάθους ἀνοίκειον. Ὁμοίως καὶ ὁ Θεόπομπος, ὑπερφυῶς σκευάσας τὴν τοῦ Πέρσου κατάβασιν ἐπ' Αἴγυπτον, ὀνοματίοις τισὶ τὰ ὅλα διέβαλεν. " Ποῖα γὰρ πόλις, ἢ ποῖον ἔθνος οὐχὶ " Ἀσίαν ὑπερεβάλετο πρὸς βασιλέα; τί δὲ οὐκ " ἐκ τῆς γῆς γιγνομένων, ἢ οὐχὶ τέχνῃ ἐπιτελου- " μένων, καλῶν ἢ τιμίων, οὐκ ἐκομίζη δοῦλον ὡς " αὐτόν;

dentia: in voce igitur ζεσάσης Longino displicet & triplex litera σ, & sensus vocis, qui non tam propriè de oceano, quàm de aheno flammis impositò dicitur: inde illud Virg. Æn. l. 7. v. 462.

—— Magno veluti cum flamma sonore
Virgea suggeritur costis undantis abeni,
Exultantque æstu latices; furit intus aquæ vis.

Alteri verò vitio *sc.* ingrati soni simile est illud, quod idem Virg. Æn. l. 10. v. 93. protulit,

——Fovive cupidine bella?

ubi vox *fovive* duplicem literam *v* habens videtur malè sonare.

L. 1. Πολὺ τὸ ὕψος πλειστᾷ] Censuit Tollius legendum esse πολὺ τῆς ὕψους πλειστᾷ: sed ex meâ Versione cernere est, vulgatam lectionem rectè se habere.

Ibid. Ἀμ', ὁ ἄνεμος] Editio pr. & MSti Par. Ambr. & Vat. 2. habent ἀλλ' ὁ ἄνεμος, unde lego ἄμ', ὁ ἄνεμος: vide quæ dixi suprà in Sect. 39. p. 211. de mutatione μ in λλ in Codicibus scriptis.

L. 2. Ἐκοπίασε] Vide Herodotum in l. 7. c. 191. ubi legimus, ἢ ἄλλως κῶς αὐτὸς (sc. ἄνεμος) ἐθέλων ἐκόπασε; unde suspicari licet legendum esse hìc non ἐκοπίασε, sed ἐκόπασε; & in sequentibus non κοπιάσαι, sed κοπάσαι: sic in Evang. Matt. 14. 32. occurrit ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος.

Ibid. Τὸν περὶ τὸ ναυάγιον διεξιόντα] Ita se habet Ed. prima,

multam Sublimitatem *de ſententiâ* detrahit propter malum *vocis* ſonum! Simul dicit, ὁ ἄνεμος ἐκοπίασε, *ventus laborabat*; &, ii, qui in naufragio deprehendebantur, habuerunt *exitum* ἄχαρι *ingratum*: minus grave eſt illud *verbum* κοπιάσαι & vulgare; hoc verò ἄχαρι non eſt tali affectui aptum. Similiter & Theopompus, cum Sublimem in modum parâſſet *deſcribere* deſcenſum Perſarum in Ægyptum, verbis quibuſdam minutis omnia reddidit odioſa: " Quæ " enim civitas, vel quæ gens ex iis, quæ in " Aſiâ ſunt, non legatos miſerunt ad Regem? " quid verò ex iis, quæ terrâ proveniunt, vel " ex iis rebus, quæ arte elaborantur, pulchris " vel pretioſis, non dono illi miſſum fuit? non-

" ne

prima, & MSti Par. El. & Vat. duo: Manutiana lectio βεασομένους parum, opinor, commodum hîc ſenſum efficit. Porrò notandum videtur hæc verba & ſequens ἐξεδέχετο non eſſe Herodoti, ſed Longini; certè nequeo ea ullibi apud Herodotum invenire: cujus tamen in lib. 8. cap. 13. legimus καὶ τὸ τέλος ὅτι ἐγένετο ἄχαρι.

L. 6. Θεόπομπος] Theopompus fuit Chius & Iſocratis diſcipulus; nimis fervidi eum fuiſſe ingenii docet nos illud Iſocratis dictum, *ſe calcaribus in Ephoro, contra autem in Theopompo frenis uti ſolere*. Utile etiam fortaſſe erit ſcire id, quod (notante Tollio) Demetrius Phalar. de hoc viro judicârit: dicit enim, Ἔστι καὶ μεγάλα μικρῶς λέγοντα ἀπρεπῆ ποιεῖν τὰ πράγματα· διὸ καὶ δεινὸς τινάς φασιν, ὥσπερ καὶ Θεόπομπον, δεινὰ καὶ δεινῶς λέγοντας.

L. 9. Πρὸς βασιλέα] i. e. Regem Perſarum, qui apud Græcos hiſtoricos emphaticè Rex appellari ſolebat: hæc verò (ut opinor) eſt deſcriptio apparatûs Cambyſis Ægyptum invaſuri, bellumque Amaſi Regi illaturi: ſed, cum hæc Theopompi hiſtoria non extat, hoc dicimus ſolâ conjecturâ adducti.

" αὐτόν; Οὐ πολλαὶ μὲν καὶ πολυτελεῖς στρωμναὶ
" καὶ χλανίδες, τὰ μὲν ἁλυργεῖς, τὰ δὲ ποικίλται,
" τὰ δὲ λύκαι; πολλαὶ δὲ σκῖναι χρυσαῖ, κατε-
" σκευασμέναι πᾶσι τοῖς χρησίμοις; πολλαὶ δὲ καὶ
" ξυστίδες, καὶ κλῖναι πολυτελεῖς; ἔτι δὲ καὶ κοῖλα
" ἄργυρα καὶ χρυσὰ ἀπειργασμένα, καὶ ἐκπώμα-
" τα καὶ κεραῖαι, ὧν τὰς μὲν λιθοκολλήτους, τὰς δ'
" ἄλλας ἀκριβῶς καὶ πολυτελῶς εἰδὲς ἂν ἐκπεποιη-
" μένας; Πρὸς δὲ τούτοις ἀναρίθμητοι μὲν ὅπλων μυ-
" ριάδες, τῆς μὲν Ἑλληνικῶν, τῆς δὲ βαρβαρι-
" κῶν· ὑπερβάλλοντα δὲ τὸ πλῆθος ὑποζύγια, καὶ
" πρὸς κατακοπὴν ἱερεῖα εἰς ταῦτα· καὶ πολλοὶ
" μὲν ἀρτυμάτων μέδιμνοι, πολλοὶ δ' οἱ σῦλακοι
" καὶ σάκκοι καὶ χάρται βιβλίων, καὶ τῆς ἄλλων
" ἁπάντων χρησίμων. Τοσαῦτα δὲ κρέα τέλεα ἐχό-
" μενα πανδοκαπῶν ἱερείων, ὡς σωρὸς αὐτῆς ῥηδὲς
" τηλι-

L. 2. Τὰ μὲν ἁλυργεῖς] Ἐρυθρὸν μέλανι λευκῷ τε κεραννὸν Platoni definitur purpurei coloris ſpecies, quaſi ἁλὸς ἔργον, maris opus, ex marinâ conchâ. Petra.

Ibid. Τὰ μὲν ἁλυργεῖς, τὰ δὲ ποικίλται, τὰ δὲ λύκαι] Ita Manutius eumque ſecutæ Editiones; & hæc adjectiva benè conveniunt cum ſubſtantivo χλανίδες: ſed notandum eſt Editionem primam & MStos Par. Ambr. El. & Vat. duos habere τὰ μὲν ἁλυργῆ, τὰ δὲ ποικιλτὰ, τὰ δὲ λύκα; quæ lectio, ſi vera eſt, poſtulat, ut mutemus χλανίδες in χλανίδια, quod idem ferè ſignificat, & ab Heſychio explicatur per ἱμάτια λεπτά. Sed nihil muto.

L. 9. Ἀναρίθμητοι μὲν ὅπλων μυριάδες] Illa Hyperbole μυριάδες ἀναρίθμητοι nugatoria eſt, nam μονάδες ἀναρίθμητοι *unitates innumerabiles* non minorem numerum efficient, quia nullus unquam numerus efficietur. Faber.

L. 12. Ἱερεῖα εἰς ταῦτα· καὶ &c.] Ita omnes Editiones vet. & MSti: pro quo G. Canterus l. 2. Nov. Lect. c. 25. cenſuit legendum ἱερεῖα σιτευτὰ, *victimas*

athen. XII. 535. F. ξυνλίδα. τῆς χοιρείου σκέλους —

112. Conf. Bos. animad. ad script. Gr. p. 199. Casaub. ad athen. I. C. 11. — Sic quoq. Wolf. anecd. Gr. III. p. 182.

" ne multæ & ſumptuoſæ erant ſtragulæ & " veſtes, partim purpureæ, partim pictæ, par- " tim albæ? *nonne* multa tentoria aurata *miſſa* " *erant*, omnibus rebus utilibus inſtructa? *non-* " *ne* multæ etiam veſtes tricliniares, lectique " pretioſi? *nonne* inſuper etiam cælatum argen- " tum aurumque fabricatum, poculaque & " crateres, quorum alios videres gemmis adhæ- " rentibus ornatos, alios verò accuratè & ſump- " tuosè elaboratos? Adhæc etiam *ad eum mit-* " *tebantur* innumeræ armorum myriades, par- " tim Græcorum, partim Barbaricorum; & " excedentia numerum jumenta, victimæque " ad cædem *deſignatæ*: adhæc etiam multi " condimentorum modii, multique culeoli & " ſacci chartarum, & librorum, aliarumque " omnium rerum utilium; Tot verò *miſſæ* " *erant* carnes ſale conditæ omnigenarum pe- " cudum,

timæ ſaginatæ: ſed videat Lector, annon εἰς ταῦτα poterit ſignificare *adhæc*, ſive *præterea*, & conjungi cum καὶ ſequenti.

L. 14. Καὶ χάρται βιβλίων &c.] Prorſus, quid ſignificet χάρται βιβλίων, ignoro. Athenæus quidem (l. 2. p. 67. F.), qui hunc Theopompi locum citavit, habet ſolum καὶ σάκκοι, καὶ θύλακοι βιβλίων: fortaſſe hîc legendum eſt καὶ σάκκοι ΧΑΡΤΩΝ καὶ βιβλίων, καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων χρησίμων· notandum eſt enim Athen. & MStos Par. & Vat. duos habere ἀπάντων, quod deeſt in vulg. Editionibus.

L. ult. Ἱερείων] Obſervamus Græcos ſcriptores appellare ἱερεῖα non ſolùm victimas, quæ verè ἱερεύονται, & in ſacrificiorum uſum mactantur; verùm etiam quæcunque ad comedendum jugulantur animalia. Hîc igitur per τὰ ἱερεῖα omnes, quibus veſcimur, carnes intelligimus. Petra.

" τηλικύτους, ὥστε τὰς περιόδους πόρρωθεν ἀπο-
" λαμβάνειν ὄχθους εἰ) καὶ λόφους ἀνιωθυμένους." Ἐκ
τῶν ὑψηλοτέρων ἐπὶ τὰ ταπεινότερα ἀποδιδράσκει,
δέον ποιήσαις τὴν αὔξησιν ἔμπαλιν· ἅμα τῇ θαυ-
μαστῇ τ' ὅλης φράσεως ἀγελίᾳ φθαμίξας τοὺς 5
θυλάκους καὶ τὰ ἀρτύματα καὶ τὰ σαγήνια, μαγειρείου
τινὰ φαντασίαν ἐποίησεν. ὥσπερ γὰρ, εἴ τις ἐπ' αὐτῷ
" ἐκείνων

L. 2. Ἀνιωθυμένους] Ita Editio prima & MSti Par. El. & Vat. 3. pro quo MSti Vat. 2. & Ambr. habent αὐτωθυμένους. Vulgò ἀνωθυμένους.

Ibid. Ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων &c.] Simili modo loquitur Quinctil. cujus verba in Inſt. Or. l. 9. c. 4. poſſunt hunc Longini locum illuſtrare: dicit enim, *Cavendum eſt, ne decreſcat oratio, & fortiori ſubjungatur aliquid infirmius, ut ſacrilego fur, aut latroni petulans: augeri enim debent ſententiæ & inſurgere, ut optimè Cicero,* " Tu (*inquit*) " iſtis faucibus, iſtis lateribus, " iſta gladiatoriâ totius corpo- " ris firmitate:" *aliud enim majus alio ſupervenit.*

L. 4. Ἅμα τῇ θαυμαστῇ] Editio pr. & MSti Par. Ambr. & Vat. duo habent ἀλλὰ τῇ, pro ἅμα τῇ: vide quæ dixi in Emend. ad Sect. 39. p. 211. Manutius edidit καὶ τῇ.

L. 5. Παρεμίξας τοὺς θυλάκους &c.] Liberè liceat loqui quod ſentio: Longinum hîc arbitror à propoſito ſuo paululùm aberrare, aliaque in his Theopompi verbis citatis culpare, quàm quæ poſtularet hujus Sectionis materia: de exilitate, quæ fit propter ingratum vocum ſonum, vel propter earum ſignificationem parum rerum ponderi reſpondentem, tractare Noſter in principio Sectionis inſtituerat: nunc verò reprehendit in Theopompo tum ordinem rerum (quippe quia Sublimioribus humiliora poſtpoſuit), tum res quaſdam nimis humiles, totamque deſcriptionem dehoneſtantes. Rectè hoc utrumque culpat Longinus, at hic non erat his aptus locus; nam voces θύλακοι, σάγηνοι & ἀρτύματα ſatis exprimunt ſenſum Auctoris; ſed ſenſus ille, quem exprimunt, hâc magnificâ deſcriptione prorſus indignus eſt. Neque ſolùm hoc Longino vitio vertendum eſſe arbitror (quis enim culpâ omnino caret? nemo certè, ſi ne Longinus quidem); nam in Sect. 10. cum dicit conſtare Homerum ſcripſiſſe Odyſſeam poſt Iliada ex eo quòd Heroës in Odyſſeâ

" cudum, ut acervi earum tanti eſſent, ut illi, " qùi accederent, è longinquo ſuſpicarentur *eos* " eſſe colles tumuloſque alteros contrà alteros " erectos." Ex Sublimioribus ad humiliora fugit, cum oporteret illum feciſſe incrementum vice versâ: ſimul admirabili totius apparatûs narrationi admiſcens culeolos & condimenta & ſacculos, imaginem quandam culinæ fecit; ut enim, ſi quis ſuper hæc ipſa ornamenta,

Odyſſeâ loquuntur de malis, quæ paſſi erant in bello Trojano, tanquam multo ante ſibi cognitis & expertis; cum hoc, inquam, argumenti loco profert, nihil agit: Poëta enim ille, qui non niſi tertio poſt bellum Trojanum ſæculo vixit, potuit etiam in Odyſſeâ, ſi eam ante Iliada componendam ſuſceperit, eo modo, quo dicit, de Heroum Græcorum ad Trojam ærumnis dicere: neque tamen nego Iliada ante ſcriptam fuiſſe quàm Odyſſeam, (Longinus hoc aliis argumentis probavit); hoc ſolùm volo, illud argumentum parùm ſufficere. Sunt etiam, qui à Longini judicio abeunt, cum profert velut ridicula ea, quæ Homerus dicit de Ulyſſis ſociis in porcos mutatis, & de Columbis, quæ Jovi infanti alimentum præbuerunt: ſi hæc enim Allegoricè accipiamus, culpâ forſitan carere reperientur. Ulyſſis ſocii poſt longam inediam cibum potumque nacti, ebrii facti ſunt, quam rem Poëta per Allegoriam narravit, eoſque dixit (non immeritò) in porcos converſos fuiſſe: quod verò ad Columbas attinet, S. Bochartus in ſuo admirando opere, cui nomen *Phaleg*, rem pro ſuâ ſingulari doctrinâ longè aliter tractavit.

Hæc auſus ſum & in Longino reprehendere; neque enim, cum dico eum in ſcriptis judicandis ultrà quàm vel optimi Critici, arbitror eum ultrâ, quàm patitur natura humana, ſapientem eſſe.

L. ult. Ὥσπερ γὰρ, εἴ τις &c.] Hâc Similitudine nihil melius excogitari poſſit ad rem clarè indicandam, imò & probandam: hæc eſt una ex iſtis ſcribendi virtutibus, quæ multis levioribus vitiis poſſit veniam impetrare: nam de hoc Longini loco poſſumus idem dicere, quod ille de ſummis Auctoribus aliquando peccantibus

ἐκείνων τῶν περιοδευτῶν, μεταξὺ τῶν χρυσίων καὶ λιθοκολλήτων κρατήρων, καὶ ἀργύρου κοίλου, σκιμπόδων τε ὁλοχρύσων, καὶ ἐκπωμάτων, φέρων μέσα ἔθηκε θυλάκια καὶ σακκία, ἀπρεπὲς ἂν εἶναι τῇ περιόψει τὸ ἔργον· ἔστι καὶ τὰ ἁρμόδια τὰ τοιαῦτα ὀνόματα ἀπὸ σχημάτων, καὶ οἱονεὶ στίγματα καλεῖσθαι, τῶν καιόντων ἐγκαταστιζόμενα. Παρέκειτο δ' ὡς ὁλοχερῶς ἐπελθεῖν καὶ ὡς ὄχθος λέγει συμβεβληῆσθαι, καὶ τὸν ἀλλαχοῦ σχεδιάσαντα ὅτως ἀλλάξας εἰπεῖν, "Καμήλους, "καὶ πλῆθος ὑποζυγίων φορταγωγούντων πάντα τὰ "πρὸς τρυφὴν καὶ ἀπόλαυσιν τραπεζῶν χορηγήμα- "τα·" ἢ "σωρὸς ὀνομάσαι παντοίων σπερμάτων, "καὶ τῶν ἅπερ διαφέρει πρὸς ὀψοποιΐας καὶ ἡδυπα- "θείας" ἢ (ἅπερ πάντα, ὡς ἐβούλετο, αὐτάρκη ὄντως θεῖναι) καὶ "ὅσα τραπεζοκόμων, εἰπεῖν, καὶ "ὀψοποιῶν ἡδύσματα." Οὐ γὰρ δεῖ καταυλᾶν ἐν τοῖς ὕψεσιν εἰς τὰ ῥυπαρὰ καὶ ἐξυβρισμένα, ἂν μὴ σφόδρα τινὸς ἀνάγκης συνδιωκώμεθα· ἀλλὰ τῶν πραγμάτων πρέποι ἂν καὶ τὰς φωνὰς ἔχειν ἀξίας, καὶ μιμεῖσθαι τὸν δημιουργήσασαν φύσιν τὸν ἄν-

θρωπον,

cantibus dixit in Sect. 36. Ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν ἕκαστος ἅπαντα τὰ σφάλματα ἑνὶ ἐξωνεῖτο πολλάκις ὕψει καὶ κατορθώματι.

L. 6. Στίγματα] Stigmata sunt propriè notæ, quæ vel mancipiorum, vel etiam malefactorum vultui manibusve inurebant: Latini *Threïcias notas* appellant, Græci *Samias*. Langb.

L. 14. Ἢ (ἅπερ πάντα, ὡς ἐβούλετο, αὐτάρκη ὄντως θεῖναι, καὶ &c.] Ita Editio pr. & MSti. Par. & Ambr. Nihil addidi, nisi Parentheseos notam. Vat. verò 2. habet, ἢ ἅπερ πάντων &c. Vat. verò 3. μᾶλλον, ἢ ἅπερ πάντα &c. & MS. Ven. καὶ ἅπερ πάντα &c.

L. 15. Εἰπεῖν] Hæc vox extat in Edit. pr. & MStis Par. El.

ta, inter crateras aureos & gemmatos, interque cælatum argentum, & tentoria ex omni parte aurata, & pocula, ferret poneretque medios culeolos sacculosque, indecorum esset visu opus; sic etiam hujusmodi verba sunt dedecora elocutionis, & velut notæ *ei inustæ*, cum sint intempestivè ibi interposita. Potuit autem quasi summatim percurrere etiam eos, quos dicit conjecturâ habitos esse colles, & de cætero apparatu sic *orationem* immutando dicere, " Camelos, multitudinemque jumentorum sub-" vectantium omnia, quæ sunt suppeditamen-" ta mensarum ad luxuriam & delicias:" vel appellare *eos*, " acervos omnis generis frumenti, " & eorum, quæ præstantissima sunt ad opso-" nia & delicias;" vel (si omnia *voluerit*, ut voluit, sufficientia sic exponere) etiam dicere, " quæcunque sunt deliciæ eorum qui mensas " strunnt, eorumque qui opsonia parant." Neque enim oportet in Sublimibus descendere ad sordida *verba* & inquinata, nisi ab aliquâ necessitate valde adigamur: sed decet habere voces respondentes dignitati rerum, imitarique naturam hominis creatricem, quæ in nobis neque partes

El. Ambr. & Vat. duobus, quorum auctoritate & sensûs etiam gratiâ eam in textum recipiendam duxi.

L. ult. Μηχεῖσθαι ἢ δημιουργήσασαν &c.] Simili modo hanc Naturæ solertiam observavit Cicero in lib. 2. de Nat. Deorum c. 56. *Atque ut in ædificiis architecti avertunt ab oculis*

θρωπον, ἥτις ἐν ἡμῖν τὰ μέρη τὰ ἀπόῤῥητα οὐκ ἔθηκεν ἐν προσώπῳ, οὐδὲ τὰ τῆ παντὸς ὄλκω ῥεύματα· ἀπεκρύψατο δ', ὡς ἐνῆν, καὶ, κατ' ἐξοχὴν Ξενοφῶντα, "τὰς τούτων ὅτι ποῤῥωτάτω ὀχετὰς ἀπέ-"κρυψεν," οὐδαμῆ καταισχύνασα τὸ τῆ ὅλω ζώω κάλλος.

Ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἐπ' εἴδους δεῖ τὰ μικροποιὰ διαριθμεῖν· προϋποδεδειγμένων γὰρ τῶν ὅσα εὐχυμεῖς καὶ ὑψηλὰς ἐργάζεται τὰς λόγους, δῆλον ὡς τὰ ἐναντία τούτων ταπεινὰς ποιήσει κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ ἀχρίμονας.

Sect. XLIV. Ἐκεῖνο μέντοι λοιπὸν, ἕνεκα τῆς σῆς χρηστομαθείας, οὐκ ὀκνήσομαι ἐπιπροσθεῖναι, καὶ διασαφῆσαι, Τερεντιανὲ

lis & naribus dominorum ea, quæ profluentia necessariò tetri essent aliquid habitura: sic natura res similes procul amandavit à sensibus. Et in l. 1. c. 35. de Officiis, *Quæ partes corporis, ad naturæ necessitatem datæ, adspectum essent deformem habituræ ac turpem, eas natura contexit atque abdidit.*

L. 2. Περιπτώματα] Manutius edidit περιττώματα: sed Editio prima & MSti Par. El. & Vat. duo habent περιῤῥήματα: quæ vox nos ad veram lectionem ducit περιῤῥήματα: nam περιῤῥημα est *id quod quasi per colum circumquaque distillat*, seu (ut Budæus interpr.) *excolamentum, percolamentum* ἠθῶν περίττωμα: cujusmodi est *urina*, & *sudor*, ut videre est in sequentibus, quæ (notante Stephano in suo Lexico) apud Galenum occurrunt. Οὖρόν ἐστι τὸ περιῤῥημα τοῦ αἵματος ἐν τῇ μεγάλῃ φλεβὶ, & ἱδρώς ἐστι τὸ περιῤῥημα τοῦ ἐν τῷ αἵματι λεπτοῦ καὶ ὀρρώδους ὑγρασίας.

L. 4. Τὰς τούτων] Editio pr. & MSti Par. & Vat. 2. habent τῶν: de quo vide quæ dixi in Emendat. ad vocem Πῆ ἢ τὴν ἀρετήν Sect. 10. Verba Xenophontis in l. 2. Ἀπομν. p. 45. Edit. Oxon. hoc modo se habent: ἀποῤῥῆξαι τοὺ τούτων ὀχετοὺ, καὶ ἀπενεγκεῖν ἢ δυνατὸν ποῤῥωτάτω ἀπὸ τῶν αἰσθήσεων: à quibus cum hæc apud Longinum

partes non nominandas posuit in conspectu, neque excolamenta totius *corporeæ* molis; abscondidit verò, quantùm potuit, &, secundum Xenophontem, " harum rerum canales quàm lon- " gissimè avertit," non fœdans totius animalis pulchritudinem.

Sed enim non necesse est singulatim ea, quæ minuunt orationem, enumerare: cum enim anteà ostendimus omnia ea, quæ nobilia Sublimiaque efficiunt scripta, manifestum est, quòd his contraria humilia *ea* plerumque & indecora reddent.

Unde accidit, ut tanta Sublimium scriptorum sit paucitas.

Illud sanè reliquum non gravabimur, Tuæ discendi cupiditatis gratiâ, addere, & explicare id

ginum multùm distant, poteris hinc, Lector, doceri, quod familiare est & usitatum Nostro sensum potiùs quàm verba Scriptorum fideliter citare: Hinc etiam videmus falli Tollium, qui verba ἁδαμῶ καταιχωίσσα &c. putat esse Xenophontis, cum ipsius sint Longini.

L. 7. Ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἐπ' εἴδους δεῖ τὰ &c.] Ita partim MStis partim conjecturâ adductus edidi: Manutius edidit οὐκ * ἐπιδὺς ἐπὶ τὰ, & Robortellus. οὐκ ἐπιδὺς ἐπεὶ τὰ, MSti verò Par. & Vat. duo omittunt asteriscum & habent οὐκ ἐπιδὺς ἐπίγει vel ἐπείγει. Vitiosa est certè tum Editionum tum MStorum lectio: Faber igitur sic locum refingit, ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἐπάναγκές ἐστι τὰ &c. Ego verò cum Tollio pro ἐπιδὺς lego ἐπ' εἴδους (vide Notam ad Sect. 13. p. 87.): & quod ad vocem ἐπίγει vel ἐπείγει attinet, ultimam syllabam γει in δεῖ muto, primam verò syllabam ejicio, quasi ex variâ lectione primæ syllabæ vocis ἐπείδους natam.

L. 12. Ἐκεῖνο μὴν τοι λοιπὸν &c.] Longinus huic commentario finem impositurus quærit, quæ sit causa cur tanta extiterit Sublimium oratorum penuria: Et (ut mihi videtur) consultò

τιανὲ φίλτατε, ὅπερ ἐζήτησέ τις τῶν φιλοσόφων προσέναλχθ., Θαύμά μ' ἔχει, λέγων, εἰς ἀμέλει καὶ ἑτέρους πολλούς, πῶς ποτε καὶ τὰ ἡμέτερον αἰῶνα πιθανὰ μᾶλλον ἐπ' ἄκρον καὶ ἀνολιτικαὶ δεημέναι τε καὶ ἐνλεαχεῖς, καὶ μάλις' ἃ πρὸς ἡδονὰς λόγων εὔφοροι, ὑψηλαὶ ὄ λίαν καὶ ὑπερμεγέθεις, πλὴν εἰ μή τι ἀπάνθρωπον, ἐκέτι γίνονται φύσεις· τοσαύτη λόγων κοσμικὴ τις ἐπέχει τὸ βίον ἀφορία. Ἢ νὴ Δί', ἔφη, πιςευτέον ἐκείνῳ τῷ θρυλλουμένῳ, εἰς ἡ δημοκρατία τῶν μεγάλων ἀγαθῶν τιθηνός, ἢ μόνη σχεδὸν καὶ σωματέδωκεν; Θρέψαι τε γὰ, φησὶν, ἱκανὴ τὰ φρονήματα τῶν μεγαλοφρόνων ἡ ἐλευθερία καὶ ἐπελπίσαι, καὶ ἅμα διελθεῖν

consultò in initio hujus Sectionis Philosophum quendam loquentem induxit, ut sub alienâ personâ, potiùs quàm suâ, multa ipse diceret de utilitate Libertatis & Democratiæ ad excitandam in animis Oratorum Sublimitatem: quæ igitur Longinus Philosopho dicenti tribuit, ea esse ipsam Longini sententiam arbitror; quæ verò contra Philosophum illum affert, ea potiùs timori quàm judicio Longini tribuo: Aureliano enim universum ferè orbem tenente, in suspicionem apud ipsum venisset Longinus, si palam se Libertatis amantissimum ostendisset, paucitatemque Sublimium auctorum docuisset ex eo nasci, quòd in Democratiâ majora dicentibus proponantur præmia, quàm in Monarchiâ.

L. 5. Ἐνλεαχεῖς] Ita MSti Par. Ambr. El. & Vat. 3. pro quo Editio pr. & Vat. 2. habent ἐνλραχεῖς: sed vox ἐνλεαχὴς, quæ à Stephano in suo Lexico explicatur *asper*, sive *in quo asperitas est*, benè huic loco convenit: nam apud Hermogenem partes μεγέθους sunt σεμνότης, τραχύτης &c. Manutius edidit ἐναργεῖς.

L. 7. Κοσμικὴ τις ἐπέχει] Displicet istud *κοσμικὴ ἀφορία*, cum vox *κοσμικὸς* non significet *universalis*, sed *mundanus*: ut in Sect. 9. p. 46. habemus *κοσμικὸν διάστημα mundi spatium*: adde, quòd (ut se jam habet sententia) de cujusque generis ingeniis hæc Longinus dicit, cum

id, Terentiane chariſſime, quod nuper quæſivit quidam ex Philoſophis, dicens, Miror ego, perinde ac multi alii, quî fiat ut in ætate noſtrâ *ſint* ingenia ad perſuadendum maximè apta & in forenſibus cauſis tractandis perita, acriaque & aſpera, & præcipuè ad ſuavitates ſcriptorum facta; non verò jam ſint (ſi rarum quiddam excipias) Sublimia valdè & magnifica: tanta prorsùs in hac parte ſcriptorum ſterilitas ſæculum circumdat. Num meherculè (dixit) credendum eſt trito illi dicto, Rempublicam eſſe bonam nutricem magnorum *ingeniorum*, quâcum ſolâ ferè viri excellentes in ſcriptis & viguerint & mortui ſint? Libertas enim (dicit *aliquis*) apta eſt & ad nutriendas cogitationes magnanimorum ſpemque *illis* faciendam, & ſimul ad urgendum

cum Sublimium ſolùm ſterilitatem & paucitatem intelligere planè ex præcedentibus verbis videatur: MS. Vat. 2. habet κομι τηερ ωεχει, unde legendum opinor κομιδῆ τῆρ' ἐπέχει, *tanta ſcriptorum prorſus in hâc parte ſterilitas* &c. Ita legimus in Longini Fragm. 5. μικρὰ κομιδῆ ωεφύμαϛα· & in Sect. 15. Τῆερ ϛρέφ' ἅρμα. Vox τῆερ ſignificat *in hâc parte*, vel *quoad hæc*, nempè ingenia Sublimia.

L. 9. Ἡ δημοκρατία] Huic ſimile eſt id, quod Cicero dicit in Bruto, cap. 12. *Nec enim in conſtituentibus remp. nec in bella gerentibus, nec in impeditis ac regum dominatione devinctis naſci cupiditas dicendi ſolet: pacis eſt comes otiique ſocia, & jam benè conſtitutæ civitatis quaſi alumna quædam Eloquentia.* Et quod Auctor Dial. de Cauſ. corr. Eloqu. c. 40. *Eſt magna iſta & notabilis Eloquentia alumna licentiæ, quam ſtulti libertatem vocabant.* Tollius.

L. ult. Ἐπελπίσαι] Ita Ed. pr. & MSti Par. El. & Vat. duo: & rectè, opinor; cum ſignificet vox ἐπελπίζω, *ſperare facio*. Vulgò ἐφελκύσαι.

διελθεῖν τὸ παθητικὸν τῶν πρὸς ἀλλήλους ἔρωτος καὶ τῶν περὶ τὰ πρωτεῖα φιλοτιμίας. Ἔτι γε μὴν διὰ τὰ πεφυκότα ἐν ταῖς πολιτείαις ἔπαθλα ἑκάστοτε τὰ ψυχικὰ πάθη τῶν ῥητόρων μελετώμενα ἀκούομεν, καὶ οἷον ἐκλάμπει, καὶ τοῖς πράγμασι κατὰ τὸ εἰκὸς ἐλευθέρα συνεκλάμπει. Οἱ δὲ νῦν ἐοικαμεν, ἔφη, παιδομαθεῖς εἰς δουλείας δικαίας, τοῖς αὐτῆς ἔθεσι καὶ ἐπιτηδεύμασιν ἐξ ἀπαλῶν ἔτι φρονημάτων μονονὺχ ἐνεσπαργανωμένοι, καὶ ἄγουσι καλλίστοις καὶ γονιμωτάτοις λόγων ναμασιν, τὴν ἐλευθερίαν, ἔφη, λέγω· διόπερ οὐδὲν ὅτι μὴ κόλακες ἐκκαίνομεν μεγαλοφυεῖς. Διὰ τοῦτο τὰς μὲν ἄλλας ἕξεις καὶ

L. 1. Διελθεῖν] Ita Editio pr. & MSti Par. El. Ambr. & Vat. duo; pro quo edidit Manut. διωθεῖν. Sed vestigia MStorum sequor, censeoque Longinum scripsisse διαλθεῖν: vox διαλθεῖν, fateor, mihi non alibi occurrit, sed nec multa alia verba quæ apud Nostrum leguntur: interim vox ἀλθεῖν (notante Hesychio) significat non solùm *sanare*, sed & *augere*: vide etiam Steph. Thesaur. Nec est quod objiciat quis verba ἐρέψαι & ἐπελπίσαι. Indefin. pr. temporis præcessisse; diffimilia enim Tempora Noster solet conjungere, ut in hâc Sect. καθέκαστον ὑπολελεῖφθαι καὶ μὴ καταρχαιρεσιάζεσθαι, & alibi.

L. 4. Πεφυκότα] Vox πεφυκότα significat ea, quibus superiores & priores sumus aliis.

L. 5. Τοῖς πράγμασι &c.] Sensus est: eadem Libertas in eorum scriptis, quæ in factis, effulget: cum istiusmodi oratores liberi sunt, suique juris, animus eorum huic in se imperio assuetus, nihil profert quod non indicia quædam habet illius Libertatis, quâ semper moventur, & ad quam omnia eorum facta diriguntur. Dacierus.

L. 7. Δουλείας δικαίας] Vox δικαία non significat hîc *clemens* sive *lenis*, ut quidem volunt, sed *justa*, qualisque servitus ritè appellari potest, cum Reges Dominique plenum in subditos suos jus obtinuerint; & sic occurrit apud Isocratem ἀρχὴ δικαία in hoc ipso sensu:

urgendum *eorum* ſtudium mutuæ contentionis æmulationiſque de principatu *eloquentiæ*. Præterea quia propoſita ſunt in Rebuſpublicis certaminis præmia, egregiæ animi dotes Rhetorum ſemper exercitatæ acuuntur & quaſi terendo excutiuntur, & cum rebus unà (uti par eſt) liberæ effulgent. Nos verò hodierni (dixit) videmur à pueritiâ imbuti eſſe juſtâ ſervitute; moribus ejus inſtitutiſque ex teneris jam cogitationibus tantùm non quaſi faſciis involuti, neque unquam deguſtantes fontem *illum* ſcriptorum pulcherrimum & naturalem maximè, (Libertatem, dixit, volo): quare nihil evadimus, niſi adulatores magnifici: Addidit, alias propterea facultates

ſu: hoc verbum puto Longinum addidiſſe, ut & alia paulò infrà, ne ſuſpecta eſſet ſua erga Imperatorem fides: vide Notam ad initium hujus capitis, Ἐκεῖνο μόνοις &c. p. 239.

L. 8. Ἐξ ἀπαλῶν] i. e. ex ipſis cogitationibus, quas teneri & pueri habemus.

L. 9. Ἐνσπαργανωμένοι] Elegantiſſima eſt hæc à faſciis, quibus infantes modò nati involvuntur, deſumpta Metaphora: per eas enim omnis ſe commovendi libertas infantibus adimitur: Dacierus igitur, cum Latina lingua nullum verbum habet quod huic Græcæ voci reſpondeat, vertit ἐνσπαργανῶσαι ἐπὶ τῇ δίαιτι, *ſuccér avec le lait les coutumes.*

L. ult. Ἕξεις] Vox ἕξις in hoc loco non eſt *habitus*, ſed *facultas*, quo ſenſu Philo dicit oportere ineſſe in perfectiſſimo duce τῷ νομοθετικῷ ἕξιν, *legiſlationis facultatem*: & ita Cicero ſemper in lib. de Orat. appellat Rhetoricam *facultatem*, ut in l. 1. c. 17. *Idemque, ſi ad eas facultatem iſtam ornatiſſimæ orationis adjunxerit* &c. c. 14. *Illuſtrare autem oratione ſi quis iſtas ipſas artes velit, ad oratoris ei confugiendum eſt facultatem*: & per omne illud Ciceronis opus *ars*, quæ earum rerum eſt quæ ſciuntur, opponitur oratoris *facultati*, quæ opinionibus, non ſcientiâ continetur.

καὶ εἰς οἰκέτας πίπτειν ἔφασκεν, δῆλον ὅ μηδένα γίνεσθαι ῥήτορα· οὐδὲ γὰρ ἀναζεῖ τὸ ἀπαρρησίαστον, καὶ οἷον ἔμφρουρον ὑπὸ σωφρονείας ἀεὶ κεκονδυλισμένον· "Ἡμισυ γάρ τ' ἀρετῆς, κατὰ τὸν Ὅμηρον, "ἀπαίνυται——δῆλον ἦμαρ." Ὥσπερ ἂν (εἴ γε, φησὶ, τοῦτο πιστόν ἐστιν, ὃ ἀκούω) τὰ γλωττόκομα, ἐν οἷς οἱ Πυγμαῖοι, καλούμενοι ὑπὸ νάνοι, τρέφονται, οὐ μόνον κωλύει τὸ ἐγκεκλεισμένων τὰς αὐξήσεις, ἀλλὰ καὶ σωάρει διὰ τὸ περικείμενον τοῖς σώμασι δεσμόν· ὥστως ἅπασαν δουλείαν, κἂν ἡ δικαιοτάτη, ψυχῆς γλωττόκομον καὶ κοινόν δή τις ἀποφήναιτο δεσμωτήριον.

Ἐγὼ

L. 1. Οἰκέτας] Ita Editio pr. & MSti Par. El. Ambr. & Vat. duo. Vulgò οἰκέτῃσι.

L. 3. Κεκονδυλισμένον] i. e. pugnis cohibitum & percussum; respicit Longinus ad servorum conditionem, qui à dominis suis pugno cædi solebant: hinc vox illa Metaphoricè significat hominem quovis modo subactum & subjectum.

L. 4. Ἥμισυ γάρ &c.] Desumpta hæc sunt verba ex Homeri Odyss. ρ. v. 322. &c. ubi sic se habet totus locus,

Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυ]
εὐρυόπα Ζεύς
Ἀνέρα, εὖτ' ἂν μιν κατὰ δῆλον ἦμαρ ἕλῃσιν.

L. 6. Πιστόν ἐστιν, ὃ ἀκούω] Istud ὃ addidi ex conjecturâ, & vocem ἀκούω in Parenthesi inclusi, quia sequuntur κωλύει & σωάρει.

Ibid. Γλωττόκομα] Vox γλωττόκομον significat *Thecam*, in quâ tibicines lingulas (ut vocant) tibiarum reponebant, ne attritu læderentur: hinc Longinus eâ utitur ad significandam fasciam aliquam, vel arculam ligneam, in quam veteres teneros adhuc infantes eos, quos Nanos fieri voluerunt, condebant, quo minus crescerent, & ad justam corporis molem venirent: hinc apud Terentium virgines, quæ fasciis vel ligneis quibusdam adjumentis usæ sunt, ut pectus, ne increscerent, impedirent, appellantur *vincto pectore*.

L. 7. Πυγμαῖοι] Sic vocatur gens illa, quæ nullibi quidem extitit, sed quæ fingitur ex

7. θεσμον lege δεσμον.

facultates etiam in famulos cadere, ſervum verò neminem fieri Rhetorem: ſtatim enim prorumpit illud quod illiberale eſt, quodque quaſi cuſtodiâ eum tenet ſemper à conſuetudine ſubactum: nam (ſecundum Homerum) " dimi-" dium virtutis aufert dies ſervitutis:" Quemadmodum igitur (ſi quidem, inquit, verum eſt *id, quod* audio) arculæ, in quibus Pygmæi, vocati nani, nutriuntur, non ſolùm impediunt incrementa eorum qui in illis includuntur, ſed etiam contrahunt eos circumpoſito corporibus vinculo; ita aliquis poſſit appellare omnem ſervitutem (licet ſit juſtiſſima) arculam animi & publicum carcerem.

Ego

ex pumilionibus tota conſtitiſſe.

Ibid. Καλάμβοι ἤ νάνοι] Ita MSti Par. & Vat. 3. cum vulgò abſit ἤ.

Ibid. Οὐ μόνον κωλύει—— ἀλλὰ καὶ σωάρει] Manutius, & omnes poſt eum uſque ad Tollium ediderunt κωλύει & σωάγει: Tollius verò (nullo codice fretus, imò Lectore de mutatione nè monito quidem) edidit κωλύειν & σωάγειν: cenſuit, opinor, cum præceſſerat ἀκύω, opus hîc eſſe Infinitivo modo: Notandum eſt interim Editionem prim. & MStos Par. Ambr. El. & Vat. 3. hîc convenire cum Manutio, niſi quod omnes habent σωάγει. Equidem legendum eſſe cenſeo σωάρει· vox enim σωάρω ſignificat *compingo, coagmento,* ut occurrit apud Apollodorum σωαρὰς γόμφοις, *compingens clavis:* ſenſus eſt, Eæ arculæ, quibus nani vinciuntur, non ſolùm impediunt nè creſcant, ſed etiam eos minores faciunt.

Ibid. Σώμασι] Omnes MSti & Edit. veteres habent σόμασι, pro quo rectè Langbænius legit σώμασι: ratio Emendationis in promptu eſt: adde quòd huic infrà opponitur ψυχῆς γλωτ]όκομον.

L. 10. Δικαιοτάτη] Vide quæ dixi paulò ſuprà in Notâ ad voces δυλείας δικαίας.

Ἐγὼ μέντοι γε ὑπολαμβάνω, Ῥᾴδιον (ἔφη, ὦ βέλτιστε) καὶ ἴδιον ἀνθρώπου, τὸ καταμέμφεσθαι τὰ ἀεὶ παρόντα. Ὅρα δὴ μήποτε καὶ ἡ τῆς οἰκουμένης εἰρήνη διαφθείρει τὰς μεγάλας φύσεις· πολὺ δὴ μᾶλλον ὁ κατέχων ἡμᾶς τὰς ἐπιθυμίας ἀνδρίζεται πόλεμος, καὶ νὴ Δία μετὰ τούτοις τὰ φερόμενα τοῦ νῦν βίου, καὶ κατ' ἄκρας ἀγωνία καὶ φέρονται ταυτὶ παίδων· ἡ γὰρ φιλοχρηματία, μεθ' ἣν ἅπαντες ἁπλῶς ἤδη νοσοῦμεν, καὶ ἡ φιλησυχία δυσλαγωγοῦσι, μᾶλλον δὲ (ὡς ἄν εἴποι τις) καταβυθίζουσιν αὐτάνδρως ἤδη τὸν βίον· φιλαργυρία μὲν νόσημα μικροποιὸν,

L. 1. Ὑπολαμβάνω, Ῥᾴδιον [ἔφη,] Ita omnes MSti & Editiones ante Tollium, qui edidit ὑπολαμβάνων & ἔφων. Sed nihil opus fuit Emendatione, quia ῥᾴδιον καὶ ἴδιον ἀνθρώπου &c. possunt esse verba cujusdam auctoris à Longino citati sine nomine, potestque ἔφη significare *dixit aliquis:* de quo vide quæ dixi in Emendation. ad voces γραῦται γὰρ, φησὶ, in Sect. 1.

L. 2. Τὰ ἀεὶ παρόντα] Robortellus monuit verba esse sic transponenda ἀεὶ τὰ παρόντα; sed vide quæ dixi ad Sect. 35. in Notâ ad voces παντὸς δὲ τοῦ μεγάλου.

L. 3. Μήποτε καὶ ἡ τῆς οἰκουμένης] Sic ex vestigiis MSti Par. & Edit. pr. legendum censeo, cum illîc occurrit μηπο χη ης οικυμενης; hîc verò μήποτε * * οἰκουμένης. Tollius MSti Paris. lectionem hanc esse dicit, μήποτε ἀ χει τ &c. & sic locum supplevit μήπο]' ἄρα ἡ τ &c. sed nostra conjectura ad veram istius MSti lectionem propiùs accedit. Idem, quod hic Longinus dicit, occurrit in Dialogo de causis corruptæ Eloquentiæ, *Longa temporum quies, & continuum populi otium, & assidua senatûs tranquillitas, & maximi principis disciplina ipsam quoque Eloquentiam, sicut alia omnia, pacaverat.*

L. 5. Ὁ κατέχων ἡμᾶς &c.] A Fabro dissentio, qui hîc censet Longinum respicere ad bella Orientalia, quæ sub Valeriano Cæsare, sub Gallienis duobus, sub Divo Claudio, sub Aureliano denique evenerunt: nam per vocem πόλεμος Longinus mihi videtur Metaphoricè significare *pugnam cupiditatum*, hominum, cum affectus

in

7. ἄγον δὲ καὶ φ.] Suidas. v. Ἄγειν καὶ φέρειν.

Ego quidem *illum ſic* excipio, Facile eſt (dixit *aliquis*, vir optime) & familiare homini, conqueri ſemper de rebus præſentibus: vide autem ne ſit univerſi orbis pax, quæ corrumpat magna ingenia; multò verò magis hoc perpetuum bellum quod noſtras cupiditates obſeſſas tenet, & prætereà herculè hi affectus, qui præſens ſæculum præſidio tenent, & ex arce rapiunt feruntque: amor enim nummorum (quo omnes jam inſatiabiliter laboramus), amorque voluptatis in ſervitutem rapiunt, ſeu potiùs (ut ita dicat aliquis) demergunt jam ſæcula unà cum ipſis hominibus: amor quidem argenti morbus eſt minutos *nos* efficiens, amorque voluptatis *morbus*

in eorum animis affectibus ſunt contrarii: de nullo enim alio belli genere veriùs dicitur, ὁ καθέχων ἡμᾶς τὰς ἐπιθυμίας.

L. 6. Φρυρῶνται] i.e. præſidio tenentes ſæculum, non ut id protegant, ſed ad libitum regant & diſponant.

L. 7. Κατ' ἄκρας] Ita Editio pr. & MS. Ambr. nec aliter ferè MSti Par. & Vat. duo, niſi quod conjunctim hæc duo verba proferunt: κατ' ἄκρας eſt *ex capite*, vel Metaphoricè *ex arce:* Nec aliter Thucyd. p. 277. lin. 18. Edition. Hudſon. βαλόμενοι κατ' ἄκρας καὶ βεβαίως ἰλεῖν αὐτῶν. Manutii lectio καὶ κάρα nullum, certè non ſanum ſatis, ſenſum præbet.

Ibid. Ἀγωνία καὶ φέρεσθαι] Hæc phraſis ſignificat vaſtare omnia & deſolare; quòd facillimè ii poſſunt facere, qui φρουροῦσι, & κατ' ἄκρας ex arce deſcendunt: & huic dictioni Græcæ reſpondet illud, quod Virg. Æn. l. 2. v. 374. dicit,

-----Alii rapiunt incenſa feruntque
Pergama.

L. 10. Καταβυθίζουσιν] Metaphora ſumpta à nave tempeſtate jactatâ; quæ, ſi obruatur, cum ipſis nautis, mercibus, omnibuſque, quæ continet, ad imum deſcendit: ſi cum Cicerone (inquit Tollius) loqui voluerimus, vertemus *funditùs evertunt.*

ποιόν, φιλησονία δ' ἀηδυνέστατον. Οὐ δὴ ἔχω λογίζομαι διρεῖν, ὡς οἷόν τε πλεῖστον ἀορίστον ἐκλιμήσαντας, τὸ δ' ἀληθέστερον εἰπεῖν, ἐκθειάσαντας, τὰ συμφυῆ τούτῳ κακὰ εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐπεισιόντα μὴ ῥᾳδέχεως· ἀκολουθεῖ γὰρ τῷ ἀμέτρῳ πλούτῳ καὶ ἀκολάστῳ σωτηρίᾳ καὶ ἴσα (φασὶ) βαίνουσα πολυτέλεια, καὶ ἅμα ἀνοίγοντα ἐκείνου τῆς πόλεων καὶ οἴκων τὰς εἰσόδους, εἰς ἃς ἐμβάνει, καὶ συνοικίζεται· χρονίσαντα δ' ταῦτα ἐν τοῖς βίοις, νεοτροποιεῖται (κατὰ τοὺς σοφούς), καὶ ταχέως ἀηδόνα ῥᾳδίως τεκνοποιίαν ἀνάλεξον ἔν τι γλυκῶσι καὶ τύφον καὶ τρυφῇ, ὃ νόθα ἑαυτῆς γλυκήματα, ἀλλὰ καὶ πάνυ γνήσια. Εἰ δ' καὶ τούτους τις τοῦ πλούτου τοὺς ἐκγόνους εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν ἐάσῃ, ταχέως δεσπότας τῆς ψυχῆς ἐνδείκνυσιν ἀῤῥαιτήτους, ὕβριν καὶ ῥᾳθυμίαν καὶ ἀναισχυντίαν. Ταῦτα γὰρ ἔτως ἀνάγκη γίνεσθαι, καὶ μηκέτι

L. 7. Πολυτέλεια, καὶ ἅμα &c.] Omnes MSti & Editiones ante Tollium habuere ἄλλα, quod ille mutavit in μαλακία: ſed, ut puto, pro ΑΛΛΑ legendum eſt ΑΜΑ: & ita Noſter loquitur in Sect. 16. καὶ ἅμα παιώνειόν τινα &c. Vide quæ dixi in Emendat. Sect. 39. ad voces κἂν ἄμυσον ἦς. p. 210.

L. 11. Ἀνάλεξον ἔν τι γλυκῶσι] Cum planè vitioſus ſit hicce locus, Tollius legendum dedit ἀλαζόνευσάν τε, ſecutus (ut dicit) MStum Par. Sed longè aliter ſe res habet: voces enim iſtæ in margine codicis Voſſiani notatæ, non ex MSto Par. ſed ex Voſſii, opinor, conjecturâ fluxere. In optimo illo MSto legitur, ἀνάλεξον ἐν τι σι γεννῶσα, & in margine γρ. ἐναντι, in MStis vero Vat. ἀναντι & γλυνωσασι: Unde nata eſt mihi ſuſpicio, voces ἀνάλεξον ἔν τι pro gloſſemate habendas eſſe. Puta in quibuſdam MStis Textum habuiſſe γλυνῶσα, inde à doctioribus in margine appoſitum fuiſſe ἀντὶ γλυκῶσι: Hinc ignaros Librarios ſic ſcripſiſſe ἀνσι γλυκῶσασι vel ἀνσι τὶ γεννῶσα: Cum verò non ſatis conſtaret quo ſenſu eſſet iſtud

bus viles efficiens. Nequeo ſanè cogitando invenire, quo modo fieri poſſit, ut nos, qui immenſas divitias magni æſtimamus, & (ut veriùs dicam) numinis inſtar colimus, non recipiamus in animos noſtros invadentia illa mala, quæ cum illis *divitiis* unà naſcuntur; ſequitur enim opes immenſas & nimias conjunctus & æquis (ut aiunt) paſſibus incedens magnus ſumptus, ſimulque *opibus* illis aditus urbium & privataram ædium recludentibus, in quos intrat *ſumptus*, etiam unà *cum opibus ibi* habitat: &, cum hæc in ſæculis per aliquod ſpatium temporis duraverint, nidificant (ſecundum ſapientes), & citò ad prolem faciendam converſa generant & Faſtum & Luxuriam, fœtus ſuos non ſpurios, ſed valdè legitimos: Sin quis verò hos divitiarum filios permittat ad adoleſcentiam pervenire, ſtatim procreant in animis dominos inexorabiles, Contumeliam & Injuſtitiam & Impudentiam: Neceſſe eſt enim hæc ſic fieri, homineſque non ampliùs

iſtud ἀντὶ, aliquis poſuit (opinor) in Orâ ſui Codicis ἀνάλεξον ἔν τι; ut ſignificaret *legendum eſſe* ἔν τι, non ἀνὶ: unde interjecto tempore iſtud ἀνάλεξον è Margine, ut ἀνὶ ſeu ἔν τι priùs, in Textum irrepſiſſe videtur. Hæc omnia Conjecturæ debeo; nihil certi in tam incertâ re habeo, quod ſtatuam.

L. 13: Τέτυς] Tollius rectè legit τέτυς; (quod & MS. Par. opinor, habet): hæc enim vox non ad πλέτυ, ſed ad ἐκγόνυς referri debet. Vulgò τέτυ.

L. 14. Ἡλικίαν] Ita Editio pr. & MSti Par. Ambr. & Ven. Vulgò ἡλικίας.

L. 1.

μηκέτι τὸς ἀνθρώπους ἀναβλέπειν, μηδὲ πέρα φήμης εἶναί τινα λόγον· ἀλλὰ τοιούτων ἐν κύκλῳ τελεσιουργεῖσθαι κατ' ὀλίγον τὸν βίον τ' διαφθορὰν, φθίνειν ἢ κ) καταμαραίνεσθαι τὰ ψυχικὰ μεγέθη, κ) ἄζηλα γίνεσθαι, ἡνίκα τὰ ἄνητὰ ἑαυτῷ μέρη κατόντα ἐκθαυμάζοιεν, παρέντες αὔξειν τ' ἀθάνατα. Οὐ γὰρ ἐπὶ κρίσει μέν τις δικαδεὶς, ὑπ' ἂν ἐπὶ τῷ δικαίων κ) καλῶν ἐλπίδες κ) ὑγιὴς ἂν κρατὴς ἡμῖτο· ἀνάγκη γὰρ τῷ δωροδόκῳ τὰ οἰκεῖα μὲν φαύλως καλὰ κ) δίκαια. Ὅπου ἢ ἡμῖν ἑκάστου τὸς ὅλους ἤδη βίους δεκασμοὶ βεβαρύνουσι, κ) ἀλλοτρίων θῆραι δολιάτων, κ) ἔνεδραι διαβολῶν, τὸ δ' ἐκ τοῦ παντὸς κερδαίνειν

L. 1. Μηδὲ πέρα φήμης &c.] Ita Manutius, & ſana eſt lectio, ſi jungas φήμης cum ſequente λόγον, vertaſque λόγον, *rationem, reſpectum*, ut loquitur Demoſth. de Cor. εἰ τῶ μέλλοντος αἰῶνος εἶχε λόγον: ut & Noſter in Sect. 16. ἐνίκα λόγον ἄξιον, ubi conſule Notam. Adde quòd vox πέρα aliquando ſine caſu ponitur, ut apud Platonem in Tim. occurrit, μηδὲν ἔτι πέρα ζητεῖν, *nihil ultrà quærere:* Editio verò prima & ſeptem MSti habent μηδ' ἕτερα, vitiosè opinor: quippe ſolent literæ τ & π in MStis (ut ſæpè vidi) altera alterius locum occupare.

L. 2. Τοιούτων] Ita Editio pr. & MSti Par. El. & Vat. duo: & rectè, ut puto; τοιούτων enim ſignificat *ſæculorum talium, qualia ſunt ea, quæ ſuprà dictis vitiis laborant.* Vulgò τοιαύτην.

L. 6. Κατόντα] Hæc eſt lectio Manutii: ſed MSti Par. El. & Vat. 2. habent κἀπαντα, pro quo Ed. prima habet κα * παντα: cenſeo igitur legendum κ) τ' ἀνόητα, *intelligentiâque carentes*, additâ ſolùm literâ ο ex illâ Manutianâ lectione, & literâ majuſculâ Π in ΙΤ mutatâ: Et ſic Longinus contractè loqui amat, ut in Sect. 17. ὥσπερ κ) τ' ἀμύδρως φέρηται, & paſſim ferè.

Ibid. Τ' ἀθάνατα] Manutius edidit ἀρετὰς errore, opinor, typographico pro ἀρτὰς: ſed cum MSti Par. & El. habent τὰς ἄνατα, (à quibus non multùm abit Ed. prima, quæ habet τὰς * ἄνατα; nec MS. Ambr. qui habet τὰ ἄνατα); edidi τ'

pliùs ſurſum oculos erigere, nec ulteriùs *iis* ullam eſſe famæ rationem; ſed abſolutè compleri paulatim talium ſæculorum corruptionem, & contabeſcere & emarceſcere animi Sublimitates, neglectaſque eſſe, cum admirentur mortales ſuas & inutiles partes, omittentes incrementum facere *partibus* immortalibus. Neque enim in judicio quis pretio cōrruptus, poteſt eſſe liber integerque de rebus æquis & pulchris judex; neceſſe eſt enim ut ſuæ res videantur pulchræ juſtæque ei, qui dona accipit: Et *ſimiliter*, ubi munera, & venationes alienarum mortium, & inſidiæ teſtamentis *factæ* totas vitas noſtras jam moderantur; *ubi* etiam lucrum ex re quâlibet *nobis*

τ' ἀθάνατα *immortalia*, quæ vox benè opponitur præcedenti θνητά.

L. 7. Δεκασθεὶς] i. e. *largitione corruptus*: vox δεκάζω (ut ait Langbænius) in malam partem accipitur, aut eo quòd Judices deni ad prætorium convenientes munera recipere ſolebant: aut originem ſuam ad decem Oratores ejuſdem ſæculi Athenis vigentes refert, quos quia divites magiſtratuſque urbis ad ſuas cauſas agendas pecuniâ conducebant, ii δεκάζειν dicebantur; dum alii, qui ſuas ipſi cauſas orabant, ἀδέκαστοι appellati ſunt: profert Langbænius & alias de hâc voce conjecturas; ſed ea videtur Stephano in ſuo Theſauro Græc. Ling. deduci potiùs oportere à verbo δέχομαι.

L. 9. Τὰ οἰκεῖα μὴ φαίνεσθαι] Ita omnes MSti & Editiones ante Fabrum, qui legendum putat τὰ δίκαια μὴ &c. Sed Emendatione hâc, opinor, non opus eſt; Voces τὰ οἰκεῖα ſignificant cauſam ejus, à quo pecuniam accepit: judex enim corruptus corrumpentis cauſam, ſuam facit: benè igitur dicit Longinus τὰ οἰκεῖα.

L. 11. Ἀλλοτρίων] Ita MSti Par. Vat. 2. & El. in margine; quæ lectio melior multò eſt quàm illa Manutii, ἀλλοτρίαι.

L. 1.

κερδαίνειν ὠνούμεθα τ῀ ψυχῆς, ἕκας῾ον πρὸς τ῀ [φιλοχρηματίας] ἠνδραποδισμένοι, ἆρα δὴ ἐν τῇ τοσαύτῃ λοιμικῇ τοῦ βίου διαφθορᾷ δοκοῦμεν ἔτι ἐλεύθερόν τινα κρίτην τῶν μεγάλων, ἢ δικόνων πρὸς τ῀ αἰῶνα, καὶ δέκας῾ον ἀπολελεῖφθαι, καὶ μὴ καταρχαιρεσιάζεσθαι πρὸς τ῀ τοῦ πλεονεκτεῖν ἐπιθυμίας; Ἀλλὰ μήποτε τοῖς τοιούτοις, οἷοί περ ἐσμὲν ἡμεῖς, ἄμεινον ἄρχεως ἢ ἐλευθέροις εἶ)· ἐπεί τοι γε ἀφεθεῖσα τὸ σωφρόνον, ὡς ἐξ εἱρκτῆς ἄφετοι, καὶ τῶν πλησίον αἱ πλεονεξίαι καὶ ἐπικαύσειαν τοῖς κακοῖς τὴν οἰκουμένην. Ὅλως δὲ ἀπανὸν ἔφυν εἶ) τῶν νῦν γνωμῶν φύσεων τινὰ ῥαθυμίαν, ἢ, πλὴν ὀλίγων, πάντες ἐκαταβιβῶμεν, οὐκ ἄλλως πονοῦντες ἢ ἀναλαμβάνοντες, εἰ μὴ ἐπαίνου καὶ ἡδονῆς ἕνεκα, ἀλλὰ μὴ τ῀ ζήλου καὶ τιμῆς ἀξίας ποτὲ ὠφελείας.

Κρεῖττον δ' εἰκῆ ταῦτ' ἐᾶν, ἐπὶ ᾧ τὰ σωφρονεῖν χωρεῖν· ἦν ᾗ ταῦτα τὰ Πάθη, περὶ ὧν ἐν ἰδίῳ πραγματευμένους

μόνους

L. 1. Ἕκας῾ον πρὸς τ῀ [φιλοχρηματίας] ἠνδραποδισμένοι] MSti Par. Ambr. El. & Vat. 2. habent πρὸς τ῀ ἠνδραποδισμένοι, itemque Editio pr. nisi quòd asteriscum ponit inter τ῀ & ἠνδραποδισμένοι: unde Tollius ex conjecturâ edidit ἕκαστος πρὸς τ῀ ἑαυτῶν ἠνδραποδισμένοι φιλοχρηματίας. Ego verò ejicio vocem ἑαυτῶν, quæ à Manutii manu profecta est, & prorsus otiosa est; vocem autem φιλοχρηματίας in Textum recipio, quia hoc aut simile quiddam constat excidisse.

L. 5. Αἰῶνα] Portus legendum rectè putavit non ἀγῶνα sed αἰῶνα, cui assentitur MS. Par.

Ibid. Καὶ δέκας῾ον ἀπολελεῖφθαι] Omnes MSti & Editiones ante Tollium habent καθέκας῾ον, ille verò ex conjecturâ edidit καὶ δέκας῾ον, pro καὶ ἀδέκας῾ον, & *non muneribus corruptum:* porrò pro ἀπολελύσθαι, quod Manutius edidit, MSti Par. & Vat. 2. habent ἀπολελεῖφθαι.

Ibid. Καταρχαιρεσιάζεσθαι &c.] Propriè est largitione ab iis,

nobis comparamus vitæ *periculo*, in ſervitutem redacti unuſquiſque à *cupiditate nummorum*, num in tam peſtilenti ſæculi corruptione putamus reliquum eſſe quenquam liberum & incorruptum judicem *ſcriptorum* Sublimium vel ad æternitatem perventurorum, & non corruptum eſſe à cupiditate diteſcendi? Sed *vide* annon ſit melius tales, quales nos ſumus, regi quàm liberos eſſe: quoniam cupiditates *noſtræ*, velut ex caveâ emiſſæ *beſtiæ*, in proximos omninò emiſſæ etiam incenderent malis totum orbem. In ſummâ verò dixi deſidiam eſſe conſumptricem ingeniorum nunc temporis natorum, in quâ nos omnes (exceptis paucis) vitam tranſigimus, non aliam ob rem laborantes vel ſuſcipientes *opus* quàm ob gloriolam & voluptatem, non autem ob id commodum, quod dignum eſt æmulatione & honore.

Sed præſtiterit hæc omittere & ad ea pergere, quæ ſequuntur: hæc verò erant Affectus, de quibus

iis, qui magiſtratum in comitiis petunt, & pecuniâ quidem corrumpi; ita ut Catones repulſam ferant, Vatinii verò & Nonii Strumæ in ſellis ſedeant curulibus. Tollius.

L. 11. Δαπανὸν] Omnes libri ſcripti & impreſſi habent δαπανῶν: ſed Tollius hanc vocem in δαπανὸν rectè mutavit: ſic vox δαπανὲς cum Genitivo occurrit apud Athenæum.

L. 16. Εἰκῆ] Ita MSti & Edit. vet. pro quo Faber legendum cenſet εἴη: fortaſſe legendum eſt ἐσὶ κῆ, ut in Sect. 39. εἰ κῆ in ἐσὶ κῆ mutandum eſſe monui; ſæpiùs ει contractè ſcribitur in MStis pro ἐσί.

L. ult. Ἐν ἰδίῳ πεφηγμένως &c.] Dubium eſt, an Longinus hunc (ut promiſit in Sect. 3. ad finem) tractatum de Affectibus

μᾶλλον ὑποτεχόμενα γράφειν ὑπομνήματι, τοῦ τε τῆς ἄλλης λόγου καὶ αὐτῆς τῆς ὕψους μοίρας ἐπεχόντων, ὡς ἡμῖν δοκεῖ, [ἐκ ἐλαχίστου.]

fectibus ſcripſerit: fallitur interim Tollius, qui in ſuprà dictâ Sect. verba ultima Longini ſic vertit, ut videatur ſenſiſſe, Longinum in animo habuiſſe illum de Affectibus locum, quem premiſit, partem ultimam hujus Commentarii de Sublimitate conſtituere: Nam hoc falſum eſſe docent verba Longini hîc poſita, ἐν ἰδίῳ ὑπομνήματι.

L. 1. Ὑπομνήματι, τοῦ τε τῆς ἄλλης &c.] Editio pr. habet ὑπομνήματι ὡς τοῦ τε &c. MSti verò Par. Ambr. & duo Vat. ὑπομνήματι ὁ τοῦ τε &c. cenſeo igitur legendum eſſe ὑπομνηματίῳ, τοῦ τε &c.

L. 2. Ὡς ἡμῖν δοκεῖ] Editio pr. & Manut. habent ὡς ἡμῖν δοκεῖ: ſed vox δοκεῖ abeſt à MStis Par. El. Ambr. & Vat. duobus: voces ἐκ ἐλαχί-

quibus ex profeſſo promiſi me in peculiari Commentario dicturum, & qui, ut mihi videtur, tum alîus generis orationis, tum ipſius Sublimitatis partem [*non minimam*] conſtituunt.

ςlω ex conjecturâ ſuæ Editioni Tollius inſeruit: quæ ſanè ſenſui benè ſerviunt, & in Textum, modò additamentum eſſe intelligantur, non incommodè recipi poſſunt. Habes tandem, Lector, ea omnia quæ ad explicandum atque illuſtrandum aureum hoc Longini opus neceſſaria putavi: ſæpiùs hunc Commentarium volvas, non lectione ſolùm, ſed imitatione digniſſimum; non ut intelligas ſolùm quomodo optimi Auctores ſcripſerint, ſed ut diſcas quomodo ipſe optimus Auctor fieri poſſis; deinde calamum poſcas, iis, quæ apud Virgil. Æn. l. 9. v. 186. dicit Niſus, verbis jure uſus,

——Aliquid jamdudum invadere magnum
Mens agitat mihi, nec placidâ
contenta quiete eſt.

F Fülg

DIONYSII LONGINI

FRAGMENTA.

DIONYSII LONGINI FRAGMENTA.

SCIAT *Lector me, cum primùm animum ad ſcribendum appellerem, nihil aliud ob oculos habuiſſe, quàm ut Commentarium Longini de Sublimitate emendatum & Notis illuſtratum evulgarem: nunc verò quorundam amicorum conſilia ſecutus addo etiam Fragmenta illa, quæ docti Longino plerumque adjudicant, quæque aut ex MStis Vat. & Par. aut ex Porphyrii & Euſebii ſcriptis proferuntur: In his edendis ſecutus ſum ultimam Cl. Hudſoni editionem Oxonienſem, quæ Boivini, Tollii, & ipſius Hudſoni Notas ad imum paginæ additas exhibet: Nihil ferè ipſe feci, niſi ut primum Fragmentum ex præfatione editionis Oxonienſis huc adducerem, & cæterorum ordinem mutarem, & verſionem permultis in locis corrigerem, omnibus denique his Fragmentis pauciſſimas (quæ in legendo mihi occurrebant, literâque P. ſignantur) Notas aut emendandi aut explicandi gratiâ ſubjicerem.*

DIONYSII LONGINI

I. E [1] Cod. MSto Vat.

Κοινὸς δ' ἔξω [2] λόγος πάντος καὶ φρονήματος Ἑλληνικῆς Δημοσθένης, Λυσίας, Αἰσχίνης, Ἀριστείδης, Ἰσαῖος, Τίμαρχος, Ἰσοκράτης, Δημοσθένης ὁ Κείθιος, Ξενοφῶν, πρὸς τούτοις Παῦλος ὁ Ταρσεύς, ὃν τινα καὶ πρῶτόν φημι περὶς ἄμβων δόγματος ἀναποδείκτου.

II. E Cod. MS. Par.

[3] Προῆλθε δὲ τὸ μέτρον ἐκ θεοῦ, μέτρῳ τά τε ἐφάνια καὶ ἐπίγεια κεκοσμηκότος· ἁρμονία γάρ τίς ἐστι καὶ τοῖς ἐπουρανίοις καὶ ἐπιγείοις. Ἢ πῶς ἂν

NOTÆ.

[1] Hoc Longini de Rhetoribus teſtimonium extat in præſtantiſſimo codice Evangeliorum Bibliothecæ Vaticanæ Urbinatis, ſignato Num. 2. quod mihi communicavit Laur. Alex. Zacagnius: Ubi fragmentum hæc ſcriptoris verba præcedentia habet, Λογγῖνος ὁ καὶ ῥήτωρ τῶν μεγάλων ῥητόρων ἀπαρείθμησιν σωέτ αξεν ἅτως· Κοινὸς δ' ἔξω &c. *Hudſon.*

[2] Fortaſſe legendum eſt λόγος παντὸς καὶ φρονήματος &c. *omnem noſtrum ſermonem de Græca Sublimi dicendi genere:* Interdum

FRAGMENTA.

I. E Cod. MSto Vat.

EIniat autem omnem *noſtrum* ſermonem & Græcum Sublime *dicendi* genus Demoſthenes, Lyſias, Æſchines, Ariſtides, Iſæus, Timarchus, Iſocrates, Demoſthenes, qui & Crithinus *fuit*, Xenophon, præterea Paulus Tarſenſis, quem & primum dico præfuiſſe opinioni argumentis non probatæ.

II. E Cod. MS. Par.

METrum à Deo primùm venit, qui & cœleſtia & terreſtria concinnè & quaſi modulatè diſpoſuit: rebus enim cum cœleſtibus tum

NOTÆ.

dum enim hoc ſenſu Præpoſitio χατ' uſurpatur. *Pearce.*

3 Addo [ex *Cod. Reg.* 2765. 2.] ſecundum fragmentum, quod puto initium fuiſſe horum ipſorum quæ damus *Longini* in *Hephæſtionis Enchiridion* περὶ λεγομένων. Nam ea initio carere perſpicuum eſt: & hoc iis exordium ita convenit, ut nullum poſſit aptius excogitari. Deſcriptum autem eſt ex *Codice Regio*, ubi inter alia multa, quæ & ipſa ſuſpicor eſſe *Longini*, hoc de Metri origine divinâ legitur. *Boivin.*

ἂν ἄλλως συνέχη τόδε τὸ πᾶν, εἰ μὴ ῥυθμῷ τινὶ καὶ τάξει διεκεκόσμητο; καὶ τὰ ὑφ' ἡμῶν δὴ κατασκευαζόμενα ὄργανα μέτρῳ πάντα γίνονται. Ἔτι δὲ πάντα, πολλῷ γε μᾶλλον ὁ λόγος, ἅτε καὶ περιεκτικὸς ἁπάντων ὢν· ἔστι μὲν γὰρ καὶ τοῦ πεζοῦ ἁρμονία τις· καὶ δῆλον ἐξ ὧν τοῦ μὲν ὁ λόγος ἐστὶν εὐρυθμότερος, τοῦ δὲ ἧττον. Μᾶλλον δὲ πρόσεστι τῇ ποιητικῷ, πάθεσι πολυτρόποις χρωμένῃ καὶ λέξεσι, καὶ δὴ καὶ μύθοις καὶ πλάσμασι, δι' ὧν ἁρμονία κατασκευάζεται. Ταῦτ' ἄρα καὶ οἱ παλαιοὶ ἐμμέτρους μᾶλλον τὰς οἰκείας ἐποίουν λόγους, ἢ πεζούς· καὶ μὲν τῷ μέτρῳ πρόσεστιν ἁρμονία, ἡ δ' ἁρμονία μουσικὴ τυγχάνει· τὸ μουσικῆς δὲ ὅσον κλέος ἐστὶν, οὐδεὶς ἀγνοεῖ· ὥστε καὶ τὸ μέτρον ἓν τῶν ἀρίστων, οὐκοῦν τὸ μουσικῷ ὄν, [1] ἧς τὸ κλέος (ὡς Ὅμηρος ἔφη)

——— Οἷον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν.

[1] Hic se *Longinus*, vel quisquis alius hujus scholii auctor, profitetur minimè Poëtam esse. B. Potiùs minimè muficam scire. Versus verò sequens extat in Il. β. v. 486. P.

III.

tum terreſtribus ineſt quædam harmonia. Ecquomodo autem univerſum hoc, niſi certo ordine & rhythmo quodam digeſtum fuiſſet, aliter unquam conſtitiſſet? imò organa ipſa & *inſtrumenta*, quæ manu hominum fiunt, modulo omnia *ſeu menſurâ* conſtant. Si verò omnia, multò magis oratio, utpote quæ omnia in ſe complectitur; etenim pedeſtri ſermoni ſua eſt harmonia: idque ex eo liquet, quod hominis unius quidem ſermo numeroſior eſt, alterius verò non item. Sed harmonia ſanè magis competit Poëticæ orationi, quæ plurimis & affectibus utitur & dictionibus, & fabulis quoque & figmentis, per quæ efficitur harmonia. Idcirco antiqui ſuos libros ſtrictâ potiùs quàm ſolutâ oratione condebant: Metro certè inſita ineſt harmonia, harmonia verò muſica eſt; muſicæ autem quanta ſit gloria, nemo ignorat: quamobrem & Metrum res eſt eximia, quippe quod muſicæ ſubeſt; cujus nos, ut Homerus loquitur,

——*Solam famam audivimus, neque quicquam ſcimus.*

III. E Cod. MS. Par.

[1] Τὰ ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ εἰς τὸ τῦ Ἡφαιςίωνος Ἐγχειρίδιον.

α. ΑΛΛ' [2] εἴτε νέα τῶν μέτρων ἡ θεωρία, εἴτε Μέσης εὕρεμα παλαιᾶς, ἑκάτερον ἔξει καλῶς· ἀρχαία μὲν γὰρ ὅσα ἐκ τῆς παλαιότητος ἔξει τὴν σεμνότητα, νέα δὲ ὅσα ποθεινοτέρα καθ' [3] Ὅμηρον,

Τῷ γὰρ ἀοιδῷ [4] πάντες ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
Ἥ τις [5] ἀκροάζηται νεωτάτη ἀμφιπέλῃ.

Μέτρον δὲ πατὴρ ῥυθμὸς καὶ [6] θεός· ἀπὸ ῥυθμοῦ γὰρ [7] ἔσχον τὴν ἀρχὴν, θεὸς δὲ τὸ μέτρον ἀπεφθέγξατο.

β. Τοῦ δὲ περὶ μέτρων λόγου πολλοὶ πολλαχῶς ἤρξαντο· οἱ μὲν ἀπὸ στοιχείων, ὡς Φιλόξενος, οἱ δὲ ἀπὸ τῶν μέτρων ὅρου, ὡς Ἡλιόδωρος· ἡμεῖς δὲ Ἡφαιστίωνι κατακολουθήσομεν ἀπὸ συλλαβῆς ἀρξάμενοι· πρῶτον δὲ ὀλίγα προειπεῖν δίκαιον.

γ. Τεκμήριον μέτρου ἀκοή· ἔνιοι γὰρ ὕστως ὡρίσαντο· μέτρον ἐστὶ ποδῶν ἢ βάσεων σύνταξις, αἰσθήσει τῇ δι' ἀκοῆς παραλαμβανομένη· εἰ δὲ τὸ κρίνον ἐστὶν ἀκοή, τὸ κοσμοῦν ἐστι φωνή· ὡς γὰρ τὸ ἦχον τῆς δυρυθμίας

[1] Integer titulus in *MSS.* Ἐκ τῆς Λογγίνου τοῦ φιλοσόφου τὰ προλεγ. &c. H.

[2] Præcesserat nempe aliquid de artis metricæ antiquitate B.

[3] *Odyss.* α. 351. B.

[4] In vulgatis non πάντες, sed μᾶλλον. B.

[5] Αἰόνται *Codex Vaticanus:* item *Codex Ambrosianus.* B.

[6] Videntur hæc pertinuisse ad fragmentum *de metri origine divinâ,*

III. E Cod. MS. Par.

PROLEGOMENA in *Hephæſtionis* Enchiridion.

1. AT ſeu nova res ſit Metrorum obſervatio, ſeu veteris Muſæ inventum, pulchrè utrumque ſe habebit: nam ſi ſit vetus, vetuſtate ipsâ venerabilis: ſi recens, amabilior futura eſt, idque Homero judice, *Origo artis metricæ, & metri ipſius.*

Quippe illam reſonant omnes laudantque Camœnam,
Quæ, novitate placens, inſuetas fertur ad aures.

Porrò Metri pater eſt non ſolùm Rhythmus, ſed & Deus: nam ex Rhythmo ortum habuit, Deus verò ſonum ipſum Metri protulit.

2. Rei metricæ tractationem multi multifariam orſi ſunt: alii ab literis, ut Philoxenus; alii à definitione Metri, ut Heliodorus: nos verò auctorem ſecuti Hephæſtionem à ſyllaba ordiemur: ſed pauca primùm præfanda ſunt. *Horum tractatio unde inci-pienda.*

3. Senſus audiendi eſt id, quo de Metro judicamus: unde ſic quidam definiunt: *Metrum eſt pedum apta compoſitio, quæ ſenſu audiendi percipitur:* quòd ſi auris judicat, vox ſanè eſt quæ ornat: *Quid auditus, quid vox ad metrum conferat.*

divinâ, quod ſuprà exhibuimus. B.

7 Supple τὰ μέτρα: vel legendum ἔχε. In *Codice Vaticano*, legitur ἔχον. B.

Quin-

ἀῤῥυθμίας ἐκλείνουσά τε καὶ συστέλλουσα φωνὴ σχηματίζει τὰς συλλαβὰς, ἕτως εἰσδεξαμένη κρίνει ἡ ἀκοή.

δ'. Διὰ τοῦτο πολλὰ τῶν μέτρων συμβέβηκεν ἀποκρύπτεσθαι σιωπώμενα [1] ἐν τῇ λέξει πεζὸν ῥήσει· καὶ αὖ πάλιν πολλὰς πλώσεις ἔχει πρὸς ἄλλα μέτρα. Εὕροι γὰν ἄν τις παρὰ Δημοσθένει τῷ ῥήτορι στίχον ἡρωϊκὸν κεκρυμμένον, ὃς ἠδυνήθη λαθεῖν διὰ τὸ πεζὴν ἅπασαν τὴν περφορὰν συναρπάσαι τῷ λόγῳ τὴν ἀκολύ· φησὶ γὰν,

[2] Τὸν γὰρ ἐν Ἀμφίσσῃ πόλεμον, δι' ὃν εἰς Ἐλάτειαν
Ἦλθε Φίλιππος.

στίχος ἐστὶν ἡρῷος· ἀλλὰ μὴν καὶ Ἰωνικὸν, ὅταν λέγῃ,

Πολλῶν ὑμῶν λόγων [3] καὶ θορύβου γιγνομένου παρ' ὑμῖν.

τοῦτο γὰρ ἄνισχυς [4] Ἰωνικόν ἐστιν ἀπὸ μείζονος, ὅμοιον τῷ,

Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τῆς ἀπαλῆς Γυέννου.

τὰς δὲ τῶν μέτρων συμπλώσεις ἐν τοῖς ἑξῆς ἐπιδείξομεν.

ε'. Διαφέρει δὲ μέτρον [5] ῥυθμοῦ, ὕλη [6] μὲν γὰρ τοῖς μέτροις ἡ συλλαβὴ, καὶ χωρὶς συλλαβῆς οὐκ ἂν γένοιτο μέτρον· ὁ [7] δὲ ῥυθμὸς γίνεται μὲν καὶ ἐν συλλαβαῖς, γίνεται δὲ καὶ χωρὶς συλλαβῆς· καὶ γὰρ ἐν κρότῳ.

[1] *Quinctilianus* in *Inst. Orat.* lib. IX. c. 4. B.

[2] *Demosthenes in Orat.* de *Corona*, p. 333. *edit. Basil.* B.

[3] Γρ. καὶ θορύβων γιγνομένων. B. Proferuntur hæc ex Demosthenis Olynth. 2. P.

Id

ornat: quippe ut vox, ſonum modulatum producendo vel contrahendo, ſyllabas quaſi figurat; ita auditus *eas aure* excipiens judicat.

Metrorum in pedeſtri ſermone latentium exempla ex Demoſthene.

4. Hinc fit ut Metra complura velut tacita lateant in pedeſtri oratione, & viciſſim in alia Metra multis modis incidant. Itaque & apud Demoſthenem oratorem invenire eſt occultum verſum Heroïcum; qui ideo latere potuit, quia pronuntiatio, ad ſolutam orationem accommodata, auditum ſimul & verba abripuit. Ait quippe, Τὸν γὰρ ἐν Ἀμφίσσῃ πόλεμον, δι' ὃν εἰς Ἐλάτειαν &c. verſus eſt Heroïcus: ſed & Ionicum *reperias*, cum ait, Πολλῶν δὴ λόγων καὶ δορύβου γιγνομένου παρ' ὑμῖν: nam in his manifeſtum ſe prodit Ionicus à majori, ſimilis huic, Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἀπαλᾶς Γυέννω. Metrorum verò in ſe invicem incidentium exempla poſthac afferemus.

Metrum & Rhythmus quatenus differant.

5. Metrum & Rhythmus hoc differunt, quòd Metra ſyllabis tanquam materiâ conſtent, & abſque ſyllabâ non poſſit fieri Metrum: Rhythmus verò & in ſyllabis & citra ſyllabas fit; nempe in eo ſono qui pulſatione efficitur. Etenim

4 Id eſt, à *ſpondæo* incipiens. *Ionicum* autem *à minori* illud eſt quod à *Pyrrichio* incipit; ut, *Miſerarum eſt neque amori dare ludum* &c. B.

5 Vide *Quinctilianum* in *Inſt. Orat.* lib. IX. cap. 4. & huc refer ea quæ ab illo de *Rhythmi* & *Metri* differentiâ dicuntur. B.

6 Μὲν abundat, & abeſt à *Codice Vaticano*. B.

7 Pro γὰρ legendum δέ. B.

Ita

τῳ. Ὅταν μὲν γὰρ τὰς χαλκέας ἴδωμεν τὰς σφύρας καταφερομένας, ἅμα τινὰ καὶ ῥυθμὸν [1] ἀκούομεν· καὶ ἵππων μὲν πορεία ῥυθμὸς ἐνομίσθη, καὶ κίνησις δακτύλων, [2] καὶ μελῶν καὶ σχήματα, καὶ χορδῶν κινήματα, καὶ τῶν ὀρνίθων τὰ πτερίσματα· μέτρον δὲ οὐκ ἄν γένοιτο χωρὶς λέξεως ποιᾶς καὶ ποσῆς.

Ἔτι τοίνυν διαφέρει ῥυθμῷ τὸ μέτρον, ἢ τὸ μὲν μέτρον πεπηγότας ἔχει τοὺς χρόνους, μακρόν τε καὶ βραχύ, καὶ τὸ μὲ τοῦτον, τὸ κοινὸν καλούμενον, ὃς καὶ αὐτὸς πάντως μακρός ἐστι καὶ βραχύς, ὁ δὲ ῥυθμὸς ὡς βούλεται ἕλκει τοὺς χρόνους· πολλάκις γοῦν καὶ τὸ βραχὺ χρόνον ποιεῖ μακρόν. Ὅτι δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, καὶ τὴν διαφορὰν ἴσασιν οἱ ποιηταί. Λάβωμεν παραδείγματα παιζούσης κωμῳδίας ἐν παιδαζούσῃ φιλοσοφίᾳ· [3] ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Νεφέλαις· φησὶ Σωκράτης, εἰ καὶ πάζει Ἀριστοφάνης, "πότερον "περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ περὶ ῥυθμῶν;" ἀνελιδίξειλε γὰρ ἐκεῖνος ἀπὸ ῥυθμῶν τὰ μέτρα· εἰς ἑκάτερον γοῦν τὸ παράδειγμα σημειωτέον, ὅτι τε ῥυθμὸς μέτρου διαφέρει, καὶ ὅτι ἴσασιν ἐν διδασκαλίᾳ [4] οἱ παλαιοὶ τὴν τῶν μέτρων θεωρίαν.

ϛ'. Τὸ δὲ μέτρον λέγεται πολλαχῶς· καὶ γὰρ τὴν εὐμετρίαν μέτρον προσαγορεύομεν, ὡς ὁ εἰπών,

METPON

[1] Ita in *Cod. Vat.* ἀκούσομεν in *aliis Codd.* B.

[2] Legendum καὶ μελῶν σχήματα, ut in *Edit. Oxon.* B.

[3] Legendum videtur, ὁ γοῦν ἐν ταῖς νεφέλαις φησὶ Σωκράτης, &c. vel sic interpungendum, ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς νεφέλαις (φησὶ Σωκράτης, εἰ καὶ πάζει Ἀριστοφάνης) πότερον, &c. B. Potiùs verò lego, ὁ γοῦν φησὶ Σωκράτης (εἰ καὶ πάζει Ἀριστοφάνης), πότερον &c. nam verba Ἀριστοφάνης ἐν

nim cum ab æratiis fabris malleos deorſum incuti videmus, ſimul etiam Rhythmum quendam audimus: item equorum inceſſus pro Rhythmo habitus eſt, necnon micatio digitorum, & apta membrorum conformatio, & chordarum motus, & avium volitantium plauſus: at ſine dictione, quæ & talis ſit & tanta, Metrum conſiſtere non poteſt.

Præterea Metrum à Rhythmo differt, eo quòd Metrum tempora habeat fixa ac definita, longum ſcilicet & breve, & horum medium, quod commune appellant; quod ipſum quoque omnino & longum & breve eſt: Rhythmus autem tempora ad libitum producat, ſic ut breve tempus longum ſæpè efficiat. Rem ita ſe habere, & illa à ſe invicem differre, Poëtæ ſciunt. Capiamus exempla ex Comœdiâ in gravem Philoſophiam jocante: nempe Socrates ait (licet *eum* irrideat Ariſtophanes) *utrum de Metris, an de Epico verſu, an de Rhythmis?* Diſtinxit ille Metra ab Rhythmis: itaque in exemplo allato duo hæc obſervanda; Rhythmum à Metro differre, & veteres Metrorum rationem præceptis comprehenſam didiciſſe.

6. Metrum de multis rebus dicitur. Nam & modum [ſeu mediocritatem] Metrum vocamus; ut

Metrum in communi loquendi uſu quot ſignificata habeat.

† Νεφέλαις videntur eſſe Gloſſema, & ex margine huc adducta. P.

4 Voces οἱ παλαιοὶ abſunt à *Codice Vaticano*. B.

Ita

ΜΕΤΡΟΝ ΑΡΙΣΤΟΝ· εἴτε σοφὸν ἀπόφθεγμα, εἴτε θεῖον ἀνάθημα, Ἀπόλλωνι μὲν γὰρ ἁρμοδιώτατον, ἐπεὶ καὶ μέτρων εὑρετής. Λέγεται γὰρ μέτρον καὶ αὐτὸ τὸ μετρῶν, καὶ τὸ μετρούμενον· ὡς ὅταν εἴπωμεν τὸ μέδιμνον μέτρον, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ μετρηθὲν μέτρον, ἀμφότερα γὰρ καλεῖται μέδιμνος· καὶ αὖ πάλιν εἰ [1] εἴποιμι χόα τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ μετρῶ ποσότητά τινα· καὶ αὖ πάλιν αὐτῷ τὸ ποσότητα χόα προσαγορεύομεν· [2] [καὶ αὖ πάλιν αὐτὸ τὸ ξύλον, [3] ὃ μόνον ἔχει πῆχυν, πῆχυν προσαγορεύομεν.]

ζ'. Οὕτω μὲν οὖν καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς θεωρίας πολλαχόθεν λέγεται μέτρον. μέτρον τε γὰρ καλοῦμεν πᾶν τὸ μὴ μέγα· ὅταν εἴπω τὰ μὲν Πλάτωνος πεζά, τὰ δὲ Ὁμήρου μέτρα. Μέτρον καλεῖται καὶ εἶδος ἑκάστου· ὡς ὅταν εἴπω, μέτρον Ἰωνικόν, καὶ μέτρον Ἰαμβικόν, [4] καὶ μέτρον Τροχαϊκόν. Μέτρον καλεῖται καὶ στίχος ἕκαστος· ὡς ὅταν εἴπω, ἡ πρώτη Ὁμήρου ῥαψῳδία μέτρα ἔχει χ. τοῦτο δὲ Ὀδυσσεὺς ὁ μετρικὸς ἐσημειώσατο. [5] Εἰ τοίνυν μέτρον καλοῦμεν τὴν συζυγίαν, τουτέστι τὴν διποδίαν, [6] ὅταν τὸ Ἰαμβικόν, τὸ ἀπὸ ἓξ ποδῶν συγκείμενον, τρίμετρον καλῶμεν. Μέτρον καλοῦμεν καὶ τὸ χρόνον, ὃν

τινες

[1] Ita uterque *Cod. Vatic.* & *Ambros.* B.

[2] Uncis inclusa aberant à *Codice Regio*: extant autem in *Vaticano*. Vide *Hephæstionis Enchiridion*, p. 76. edit. *Turnebi*, ubi hæc eadem rectiùs. B.

[3] Ὃ μόνον ἔχει πῆχυν] Forte, ὃ μῆκος ἔχει πῆχυν. P.

[4] Καὶ abest à *Codice Vaticano*. B.

[5] Pro εἰ τοίνυν legendum videtur, ἔτι νῦν. B. Vel ἔτι τοίνυν. P.

[6] Ὡς

ut ille qui dixit, METPON 'ΑΡΙΣΤΟΝ, *modus optimus*: ſive hoc ſit ſapientis pronuntiatum, ſeu donum *hominibus* à Deo datum; nam Apolline quidem digniſſimum *eſt*, modorum inventore. Deinde appellatur Metrum & id ipſum quod metitur, & id quod menſum eſt: ut cum medimnum, & id quod medimnus capit, Metrum vocamus, ſanè utraquè ea res medimnus dici ſolet: item ſi poſſum vas, in quo aliquam quantitatem metior, appellare χόα *congium*, etiam è contrario ipſam quantitatem *in eo contentam* appellamus χόα: [itidem ipſum lignum, quòd longitudinem habet unius cubiti, appellamus cubitum.]

7. Pariter & in præſenti inſtituto Metri nomen ad multa pertinet: nam & Metrum dicimus quidquid proſa non eſt: ut cum ea quæ ſcripſit Plato, proſam; quæ Homerus, Metra nomino. Metrum etiam dicitur quæque Metri ſpecies; ut cum dico, Metrum Ionicum, Metrum Iambicum, Metrum Trochaïcum. Item verſus ſinguli appellantur Metrum: ut cum dico; prima Homeri Rhapſodia Metris conſtat ſexcentis, id quòd Ulyſſes Metricus obſervavit. Jam verò & pedum duorum conjugationem Metrum vocamus, ut cum Trimetrum appellamus Iambicum illum, qui conſtat ſenis pedibus. Ipſum

Quot in re Poëticâ.

ſ Ὡς ὅταν in *edit. Oxon.* B.

Μετρικῶν

τινες περὶ [1] ῥυθμικῶν σημεῖον προσαγορεύουσιν· ὅτι ἢ τοῦτο ὕτως ἔχει, παράδειγμα τεθήσεται, ὃ τινες μὲν Ὀρφέως, τινὲς ἢ τ Πυθίας παραλαμβάνουσι· περὶ γὰρ πρὸς ἐπῶν λέγων, ἢ λέγουσα,

Ὄρθιον, ἑξαμερὲς, τετόρων καὶ εἴκοσι μέτρων·

καὶ ταῦτα ὕτως ἔχει, ὥσπερ εἴρηκα· μέτρον ἢ κὰ τὸ μετρῶν κὰ τὸ μετρούμενον. ὕτως κὰ ἐπὶ πρὸς [2] προειρημένων αὐτὸ τὸ μέτρον, τουτέστι τὸ ποίημα, μέτρον προσαγορεύεται, [3] [κὰ ἕκαστον πρὸς μετρούντων τ ὁμοίας τετύχηκεν ὀνομασίας· χοῦς γὰρ συλλαβὴ ποιεῖ, συλλαβὴ ἢ πόδα, πὺς ἢ συζυγίαν, συζυγία ἢ στίχον, στίχος ἢ ποίημα· πάντα ἂν εἰκότως μέτρα προσαγορεύεται.]

ή. Γέγονε ἢ ἀπὸ τοῦ μείρω ῥήματος, ὃ ἐστι μερίζω· ἀφ' οὗ παρὰ τὸ ποιητὴ,

[4] Ἴσον ἐμοὶ βασίλευε, κὰ ἥμισυ μείρεο τιμῆς.

ὡς ἢ παρὰ τὸ σείω σεῖστρον γίνεται, κὰ παρὰ τὸ δέρω δέρτρον, κὰ παρὰ τὸ φέρω φέρτρον, ὕτω καὶ παρὰ τὸ μείρω μέτρον· ὄνομα γοῦν ἐστι, καὶ ἐκ τ ἐτυμολογίας, τοῦ μερισμοῦ.

Θ'. Περὶ

[1] Μετρικῶν *Cod. Vat.* B.

[2] Post προειρημένων, virgula, non punctum. B. Ego verò totam sententiam sic legendam esse censeo: κὰ ταῦτα ὕτως ἔχει· ὥσπερ εἴρηκα, " Μέτρον κὰ τὸ μετρῶν κὰ τὸ μετρούμενον," ὕτω κὰ ἐπὶ τ προειρημένων αὐτὸ τὸ μετρούμενον, τουτέστι &c. P.

[3] Uncis inclusa absunt à *Cod. Vatic.* B.

[4] Post ἴσον, & post ἥμισυ, subauditur μέτρον. Itaque perinde est ac si *Homerus* dixit, ἴσον ἐμοὶ μέτρον βασίλευε, κὰ ἥμισυ μέτρον μείρεο τιμῆς. *Iliad.* ι. v. 16. B.

Ὑπαρ-

ſum tempus etiam Metrum vocamus; quod quidam Rhythmici ſcriptores σημεῖον *notam* appellant. Id ita eſſe exemplo confirmabimus, quod alii Orpheo, alii Pythiæ acceptum referunt: etenim cum hæc, vel ille, de Epico verſu ſic loquatur,

Tramite eunt recto Metra bis duodena, pedes ſex.

Et hæc ità ſe habent ut dixi: " Metrum ve-" rò eſt & id quod metitur & id quod men-" ſum eſt;" ita etiam in modò dictis id ipſum quod menſum eſt (id eſt Poëma) Metrum vocatur, & ſingulæ partes metientes eandem appellationem ſortitæ ſunt: tempus enim ſyllabam, pedem ſyllaba, pes metricam conjugationem, hæc verſum, hic Poëma efficit; ut meritò ſingula appellentur Metra.

8. Factum eſt Metri nomen ex verbo μείρω, quod eſt *divido*: unde illud Poëtæ. *Etymologia Metri.*

Ἴσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς.

Jure pari imperita, mecumque hunc divide honorem.

atque ut ex σείω fit σεῖστον, ex δέρω δέρτον, ex φέρω φέρτον, ita ex μείρω μέτρον: eſt igitur, ſi etymologiam ſpectemus, nomen partitionis.

θ'. Περὶ ὃ ὅρων μέτρων νῦν εἰπεῖν οὐκ ἀναγκαῖον· αὐτὸς γὰρ ὁ Ἡφαιστίων αἰτιᾶται τὸν Ἡλιόδωρον, ὅτι τοῖς [1] ἐπαρχομένοις γεγράφει· τοῖς δὲ ἀπείροις, καὶ τοῖς μήπω τὰ μετρικὰ [2] γεγυμνασμένοις, ἀδύνατον νοῆσαι τὸ ὅρον.

ι'. Ἐπιγέγραπται δὲ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ, οὐχ' (ὡς τινες ᾠήθησαν) διὰ τὸ ξίφος, ἀλλὰ διὰ τὸ [3] ὀξύνειν τὰς μετιούσας τὰς ψυχὰς, καὶ διὰ τὸ ἐν χερσὶν ἔχειν τοὺς βιβλιομένους τὰ κεφάλαια τῶν μετρικῶν παραγγελμάτων· ὅτι δὲ ταῦτα [4] οὕτως ἔχει, Ἡλιόδωρος τῇ Ἐγχειριδίῳ ἀρχόμενος οὕτω λέγει, "τοῖς "βιβλιομένοις ἐν χερσὶν ἔχειν τὰ κεφαλαιωδέστερα τῆς "μετρικῆς γέγραπται τὸ βιβλίον τοῦτο."

ια'. Ἤρξατο δὲ αὐτοῦ ὁ Ἡφαιστίων, ὡς ἔφην, ἀπὸ συλλαβῆς, ὕλη γὰρ τοῖς μέτροις ἡ συλλαβὴ, καὶ ἀπὸ ταύτης οὐκ ἂν συγχώροι τὸ μέτρον· τὸ ποιὸν περὶ τῆς ποσοτητος, ὅθεν ἄρξασθαι δίκαιον. Οὐκ ἀπὸ τῆς ὕλης δὲ [5] ἤρξατο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ εἴδους· διαφέρει δὲ εἶδος καὶ ὕλη, ἡ γένος μέν ἐστι τὸ πρωτότυπον εἰς εἴδη διαιρεθῆναι δυνάμενον, εἶδος δὲ τὸ ἀπὸ τοῦ γένους διηρημένον· οἷον εἴ τις λέγοι ζῶον ὕλην, εἴδη δὲ αὐτοῦ, ἄνθρωπον, ἵππον, καὶ τὰ λοιπά. Οὐκοῦν γένος μέν ἐστιν ἡ συλλαβὴ, εἴδη δὲ αὐτῆς βραχεῖα, καὶ μακρὰ, καὶ κοινὴ καλουμένη. οὐκ ἔδοξεν οὖν αὐτῷ ἀπὸ τοῦ

[1] Ὑπαρχομένοις Cod. Vat. B.

[2] Γρ. γεγυμνασμένοις. B.

[3] Pro ἀλλὰ lego καὶ, & mox pro καὶ lego ἀλλὰ. Trajectio manifesta. B. Lege potiùs, διὰ τὸ ὡς ξίφος ὀξυνέειν τῶν μελιόντων τὰς ψυχὰς, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐν χερσὶν &c. P.

[4] Ita in Cod. Vat. in aliis male οὐχ οὕτως. B.

[5] Ἥρξατο Cod. Vat. B.

Ἐλεγχον

9. De definitionibus Metri nunc agere haud neceſſe eſt. Ipſe enim Hephæſtion reprehendit Heliodorum, qui apud novitios de eâ re agat; cum ii, qui rudes ſunt & rem metricam nondum attigerunt, non poſſint Metri definitionem intelligere. *De definitione Metri.*

10. Liber inſcribitur ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ *pugillare*, non (ut quidam opinati ſunt) ex Gladio, ſed ex eo quòd acuat animos eorum, qui in ipſum incidunt, quia poſſint habere illi, qui velint, ἐν χερσὶν *in manibus* præceptionum metricarum ſingula capita. Id ita eſſe hinc conſtat, quod Heliodorus initio Enchiridii ait: *Hic liber in uſum eorum ſcriptus eſt, qui rei metricæ præcipua capita habere in manibus velint.* *Enchiridion unde dictum.*

11. Hephæſtion, ut jam diximus, ab ſyllabâ illud incipit, eo quòd Metri materia ſit ſyllaba, ſine quâ nec Metrum poteſt conſiſtere: id autem quod efficit, prius eſt eo quod efficitur, adeóque illinc incipiendum. Cæterum non ab genere incipit, ſed à ſpecie: differunt verò genus & ſpecies, quatenus genus quidem eſt res primaria, quæ in ſpecies dividi poteſt; ſpecies autem eſt id in quod genus dividitur: ſic animal eſt genus, cujus ſpecies ſunt homo, equus, & reliqua. Eâdem ratione & ſyllaba genus eſt: ſpecies verò ejus ſunt brevis, longa, & ea quæ communis dicitur. Itaque huic Scriptori initium *Hephæſtion à Technicis reprehenſus.*

τῶ ἡμᾶς ποιήσασθαι τὴν ἀρχήν· τεχνικὸς γὰρ ὅτος ὁ λόγος, καὶ ὁ πάνυ τοῖς μέτροις συμβάλλεται, ὅτε ὅρῳ τὴν συλλαβὴν περιλαβεῖν, ὅτε τὴν περὶ αὐτῆς εἰπεῖν λόγον τὴν ἐτυμολογίας· καί τοι ἐν τοῖς τεχνικοῖς [1] ἔλεγχον ἔχει ὁ ὅρος.

ιϛ'. [2] Ἔστιν ἡ συλλαβὴ . . . . .

ιγ'. [3] Ἔτι ἡ συλλαβὴ περὶ τοῦτο νόμασται, περὶ τὸ ποσότητα στοιχείων εἰς ταυτὸν συλλαμβάνειν, ὧν [4] ἕξις ὑφ' ἕνα φθόγγον περιλαβεῖν, [5] ἂν μὴ εἴποι τις τὰς μονογραμμάτους· ἀλλὰ ταῦτα μὴν ζητείτωσαν οἱ τεχνικοί.

ιδ'. Ἐν ᾧ τοῖς μετρικοῖς εἰδέναι δεῖ, ὅτι πᾶσα βραχεῖα ἴση, καὶ πᾶσα μακρὰ ἴση· καθόλου γὰρ αἱ μὲν εἰσι δίχρονοι, αἱ δὲ μονόχρονοι· ἐνταῦθεν τὴν μὲν Δάκτυλον καλοῦμεν τετράχρονον, τὴν δὲ Πυρρίχιον δίχρονον, οὐ πολυπραγμονοῦντες τὴν ποιητικὴς λέξεως ἢ συλλαβῆς τὰ στοιχεῖα, οὐδὲ ἐν ποσότητι καταριθμοῦντες τοὺς χρόνους, ἀλλὰ ἐν δυνάμει τὴν ποσότητος.

IV. E Cod.

[1] Ἔλεγχον ἔχειν· ὁ ὅρος. Sic interpungo, ut post ἔχειν subaudiatur Ἁρμονία, & ut ὁ ὅρος initium fit vel argumentum sectionis duodecimæ, quæ deficit. B.

[2] Definitio syllabæ omissa à Librario, quem duarum sectionum similia initia in errorem induxerunt. B.

[3] Ita legitur in *Cod. Vatic.* in *aliis* ἔστι ἡ συλλαβή. Hinc patet definitionem præcessisse. B.

[4] In *MS.* οὐκ ἕξεσιν. perperam. B.

Ita

tium ab genere facere haud visum est, quòd ea quæstio esset merè technica; nec aut syllabam definiri, aut ejus etymologiam afferri, ad Metra ipsa quicquam conferret. Tamen ille eo nomine à technicis reprehensus est.

12. Definitio . . . . . Syllaba est * * * * * * *Definitio Syllabæ desideratur.*

13. Præterea syllaba hinc nomen habuit, quòd literas plures in se una comprehendat, quæ sub unico sono percipi possint: nisi quis loquatur de iis syllabis, quæ literâ unâ constat: sed hæc quidem technicis disquirenda relinquamus. *Etymologia Syllabæ.*

14. In re metricâ illud tenendum, omnes breves inter se esse æquales; item omnes longas: universæ quippe constant temporibus, longæ duobus, breves uno. Hinc fit ut in Dactylo quatuor, in Pyrrichio duo tempora esse statuamus; nec dictionis aut syllabæ Poëticæ literas curiosiùs investigantes, nec ex earum numero, sed ex numeri potestate, tempora metientes. *Omnes breves æquales; item omnes longæ.*

IV. E Cod.

[5] Ita lego. in *MS.* εἴποι τις. sine ἂν μή. B.

[6] Καλαμεῖρῦλες in *Cod. Vat.* B. Rectè, dicit enim Longinus in libro περὶ ὕψους c. 39. τίλεγοι καλαμεῖρυμένα χεῖροις. P.

IV. E Cod. MS. Par.

[1] Ἄρκτέον ἢ ἀπὸ βραχείας ἔτω τοίνυν ὁ Ἡφαιστίων αὐτὴν ὁρίζεται, " Βραχεῖα ἐστὶ συλ-
" λαβὴ ἡ ἔχουσα [2] βραχὺ φωνῆεν ἢ βραχυνόμενον,
" μὴ ἐπὶ τέλους λέξεως; ἔτως ὡς μεταξὺ αὐτῆς καὶ
" τοῦ ἐν τῇ ἑξῆς συλλαβῇ φωνήεντος μὴ ὑπάρχειν
" σύμφωνα πλείονα ἑνὸς [3] ἁπλοῦ, ἀλλ' ἤτοι ἕν, ἢ
" μηδὲ ἕν.

Πάνυ ὦν ἐπαίνου ἄξιος ὁ ὅρος, ὡς πάντα ἔχων ὅσα δεῖ ὑγιῆ ὅρον ἔχειν. Ὅρος [4] καὶ τοῖς φιλοσόφοις [5] ἔστω, ὁ μηδὲν ἔξωθεν τῶν ὁριζομένων συμπαραλαμβάνων, ἢ ὁ μηδὲν τῶν ὁριζομένων καταλιπών, ὃς ἀντιστρέφει πρὸς τὸ κεφαλαιῶδες· τοῦτό ἐστιν ἐὰν ἀλλήλων ὑπάρχωσιν οἱ ὅροι αὐτός τε ὁ ὅρος καὶ τὸ ὁριζόμενον, ἔτως ὡς ἐπὶ τοιοῦδε παραδείγματος· Ἄνθρωπος ἐστὶ ζῶον λογικὸν, θνητὸν, νοῦ καὶ ἐπιστήμης δεκτικόν· εἴ τι ὦν ἐστὶ ζῶον λογικὸν, θνητὸν, νοῦ καὶ ἐπιστήμης δεκτικόν, τοῦτό ἐστιν ἄνθρωπος πάντως. Καὶ αὖ πάλιν φωνή ἐστιν ἀὴρ πεπληγμένος· εἴ τι ἦν

[1] In *Codice Regio*, unde prius fragmentum habuimus, proximè subsequuntur scholia in definitionem syllabæ brevis. Sunt autem ea quoque *Longini*; ut & caput περὶ ἁπλοχῆς, & ἐπιτομὴ τῶν ἑννέα μέτρων, quod utrumque in *Codice Regio* exstat. Verùm ultima hæc duo in lucem edidit *Turnebus* cum *Enchiridio Hephæstionis*. At illa de quibus loquimur *scholia* nondum, quod sciam, vulgata sunt. Addantur itaque suprà allatis, tametsi sunt mendosa, &, ut puto, interpolata. B.

[2] Id est, vel brevem, ut ε & ο; vel correptam, ut α, ι, υ, quæ modò breves, modò longæ sunt. Quin & vocales longæ η & ω, & ipsæ etiam diphthongi, aliquando corripiuntur, ut in θεαιῷ ἐσπέσε κάρη, & in δείσας δ' ἐκ θεόφιν ἅλτο, &c.

IV. E Cod. MS. Par.

INcipiendum autem à brevi ſyllaba: ſic verò eam definit Hephæſtion, *Syllaba ea brevis eſt, quæ habet vocalem brevem vel correptam, non in fine dictionis; & ita quidem ut eam inter & ſequentis ſyllabæ vocalem non interſint conſonantes plures unâ ſimplice, ſed aut una tantùm, aut nulla.*

Omnino ſanè laudanda definitio, utpote omnia habens quæ oportet habere legitimam definitionem. Nempe Philoſophis definitio ea eſſe *ſtatuitur*, quæ nihil extra rem definitam complectitur, quæ nihil omittit rei definitæ, quæ cum rei ſummâ reciprocatur; ſi videlicet definitio ipſa, & illud quod definitur, alterum alterius definitio ſit, ſic ut in hoc exemplo: Homo eſt animal ſermone præditum, mortale, intelligentiæ & ſcientiæ capax: ſiquod igitur animal ſermone præditum eſt, & mortale, idemque intelligentiæ & ſcientiæ capax, homo illud prorſus eſt. Item ſonus eſt aër percuſſus: ſiqua

&c. Sed hæ quidem in fine tantùm dictionis, ubi dictio ſequens à vocali incipit: nec tamen brevem per ſe ſyllabam faciunt. Unde opinor *Hephæſtion* addit, *non in fine dictionis.* B.

3 Ἁπλῶν *ſimplicis*, qualis eſt κ, cui oppontur conſonans διπλοῦν *duplex*, qualis eſt ξ. P.

4 Legendum χθ. B.

5 Εἶναι Græco-barbarè, pro ἐστί. B.

ὃν ἐστιν ἀὴρ πεπληγμένος, τοῦτο φωνὴ πάντως. Οὕτως ἂν ἡ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅρου, εἰδωμεν τὸ ἀντιστρέφον· εἴ τι ἐστὶ [1] βραχὺ φωνῆεν, μὴ ἐπὶ τέλους λέξεως κείμενον, [2] μετ' ἄλλης συλλαβῆς ἓν ἔχον σύμφωνα ἑνὸς πλείονα, τοῦτο πάντως ἐστὶ συλλαβὴ βραχεῖα. Περιέρηται δὲ τὸ μὴ ἐπὶ τέλους λέξεως κείμενον, διὰ τὸ κοινὸν λεγομένην [3] [ἑάνπερ εἰς μέρος ἀπαρτίζῃ λόγου, τῷ τε κοινῆς ὑποπίπτει λόγῳ· οἷον ὅταν συλλαβὴ βραχεῖα ἐστὶν [4] ἐπὶ τέλους λέξεως κειμένη, ἐνομίσθη ποτὲ μακρὰ, ὡς ἡ [5] ποιητὴς, "[6] τὰ "πρὶ καλὰ ῥέεθρα." ἡ οὖ πάλιν ἡ "πρὸς" συλλαβὴ βραχεῖα ἐστὶν, ἀλλ' ἐν τόπῳ κεῖται μακρᾶς, ὅταν Ὅμηρος εἴπῃ, "πρὸς οἶκον [7] Πηλῆος·" ἀνταδεῖον γὰρ δεῖ εἶναι τὸ πόδα.] Εἰ δὲ φησὶ μὴ ἔχει [8] σύμφωνον μεταξὺ ἓν, διὰ τὸ μακρόν· εἰ γὰρ συμβαίη βραχεῖ ἢ βραχυνομένῳ φωνήεντι δύο σύμφωνα ἐπενεχθῆναι, μακρὸν ποιήσει τὸ συλλαβήν· οἷον [9] ἡ μὲν συλλαβὴ ἐστὶ βραχεῖα, ἀλλ' ἐὰν δύο σύμφωνα ἐπενεχθῇ, ὡς ἐν τῷ "Ἕκτωρ," μακρὸν ποιήσει τὸ συλλαβήν. Διὰ τοῦτο προσέθηκε, μὴ δεῖν ὑπάρχειν σύμφωνα δύο, ἀλλ' ἓν ἁπλοῦν, ἢ μηδὲ ἕν· ἡ γὰρ ἐὰν

[1] Addere debuit, vel correpta. B.

[2] Legendum puto, μεταξὺ ἑαυτοῦ καὶ τῆς ἄλλης συλλ. B.

[3] Uncis inclusa non benè cohærent, sed scholium scholio additum sapiunt, ac videntur è margine in mediam paginam irrepsisse. B.

[4] Istud quoque, *in fine dictionis posita*, absonum esse nemo non videt. Nam nec syllaba τὰ in priore exemplo nec syllaba πρὸς in posteriore, possunt dici positæ in fine dictionis, cùm integram singulæ dictionem constituant. B.

[5] Πτεὶ in MS. B.

[6] Ἰλ. φ. 352. B.

[7] Ἰλ. ι. 147. B.

Le-

qua res igitur aër eſt percuſſus, ea utique eſt ſonus. Eodem modo nos in propoſitâ definitione videamus id quod reciprocatur: ſi qua eſt vocalis brevis, nec ea in fine dictionis poſita, quæ non habeat poſt ſe plures unâ conſonantes, ea utique eſt brevis ſyllaba. Anteà verò dictum fuit, *non in fine dictionis poſita*, propter eam *vocalem*, quæ communis dicitur: [ſi faciat partem integram orationis, incidit in naturam *vocalis* communis: velut cum brevis ſyllaba in fine dictionis poſita, aliquando longa habita eſt, ut apud Poëtam, τὰ φεῖ καλὰ ῥέεθρα: ita & ſyllaba φεὸς brevis per ſe eſt: ſed longæ locum obtinet, ubi Homerus ait, φεὸς οἶκον Πηλῆϊ, quoniam ibi pedem oportet eſſe ſpondeum.] Illud autem, " ſi non interſint plures unâ conſo-" nantes," *additum eſt definitioni*, propter eam *vocalem* quæ *poſitione fit* longa: nam ſi contigerit, ut vocali, ſeu brevi ſeu correptæ, poſtpoſitæ ſunt duæ conſonantes, eæ ſyllabam longam efficient: ſic vocalis ε ſyllaba eſt brevis; at ſi duæ conſonantes poſtpoſitæ ſint, ut in voce Ἕκτωρ, eæ ſyllabam longam facient. Idcirco *auctor definitionis* addidit, non oportere ſubſequi duas conſonantes, ſed unam quæ ſimplex eſt, vel

[8] Legendum σύμφωνα μεταξὺ ἑνὸς πλείονα, διὰ τ' δέσει μακρόν. B.

[9] Legendum ἢ μ ε συλλαβή. B.

Pro-

ἐὰν διπλῶν προσενεχθῇ, μαχεῖται ποιήσει τ συλλαβὴ, ὡς ἐν τῷ "ἄξω ἑλών."

V. Ex Porphyrio de vita Plotini, p. 13. *Edit. Basil.*

[1] Πολλῶν καθ' ἡμᾶς, ὦ [2] Μάρκελλε, γεγενημένων Φιλοσόφων οὐχ ἥκιστα ἄξιά τε τῶν πρώτων τ ἡλικίας ἡμῖν χρόνου, (ὁ μὲν γὰρ νῦν καιρὸς, ὡς εἰπεῖν ἔστιν, ὅσην ἀπάνην ἔσχηκε τῷ σώματι Θ.), ἔτι δ' μειρακίων ὄντων ἡμῶν, ὧν ὀλίγοι τῶν ἐν Φιλοσοφίᾳ λόγων προέστησαν, ὡς ἅπαντας μὲν ἐπῆρξεν ἰδεῖν ἡμῖν διὰ τ ἐκ παίδων ἐπὶ πολλοὺς τόπους ἅμα τοῖς γονεῦσιν ἐπιδημίαν, συγγενόμενος δ' αὐτῷ τοῖς ἐπιφανεστάτοις κ τῶν ταύτῃ, συχνοῖς ἔθνεσι κ πόλεσιν ἐπιμιξάντας· Οἱ μὲν κ διὰ γραφῆς ἐπεχείρησαν τὰ δοκοῦντα σφίσι πραγματεύεσθαι, καταλιπόντες τοῖς ἐπιγιγνομένοις τῆς παρ' αὐτῷ ὠφελείας μετασχεῖν· οἱ δ' ἀποχρῆναι σφίσιν ἡγήσαντο τὰς συνουσίας περιβαλέσθαι εἰς τιμὴν τῶν ἀρεσκόντων ἑαυτοῖς καταλῆψιν. Ὧν τὰ μὲν πρότερα γεγόνασι τέτταρα Πλατωνικοὶ μὲν, Εὐκλείδης, κ Δημόκριτος, κ Πρόκλῖνος, ὁ περὶ τὴν Τρωάδα διατρίψας, οἵ τε μέχρι νῦν ἐν τῇ Ῥώμῃ δημοσιεύοντες, [3] Πλωτῖνος, καὶ Γεν-

[1] Procœmium est libri *de Fine* adversus *Plotinum* & *Gentilianum Amelium*.

[2] Forsan *Marcellus Orontius* philosophus, cujus meminit *Porphyrius* in vitâ *Plotini*. H.

[3] De *Plotino*, discipulo *Ammonii* & magistro *Amelii*, (cujus condiscipulus erat *Porphyrius*, quem audivit *Iamblichus*, ut ipse auditor erat *Longinus*, teste *Suida* in v. Πορφύριος) præter *Porphyrium* & *Eunapium* videsis *Theodoretum de Providentia*, p. 573.

vel nullam: nam & duplex ſi acceſſerit, ſyllabam productura eſt, ut in ἄξω ἐλαύνω.

V. Ex Porphyrio de vita Plotini, p. 13. *Edit. Baſil.*

QUUM permulti memoriâ noſtrâ exſtiterint, Marcelle, Philoſophi, præſertim autem primis pueritiæ noſtræ temporibus, (nam dici vix poteſt, quantâ præſens tempus laborat rei penuriâ), tum verò non pauci ex his, quum jam adoleſcentuli eſſemus, tuendis Philoſophiæ placitis inclaruerunt: quorum quidem omnium notitiam frequens mihi per loca plurima ab ipsâ ſtatim pueritiâ cum parentibus inſtituta peregrinatio contulit; quin & cum aliquammultis ex hiſce, qui tum ſuperſtites erant, dum varias gentes & populos obeundo perluſtro, familiariùs vivendi facultas fuit: Nonnulli *eorum* placita ſua ſcriptis tradiderunt, ut ſic & poſteri doctrinâ ipſorum fruerentur; alii verò ſufficere ſibi exiſtimârunt, ſi ſectatores tantùm ſuos ad illorum captum & cognitionem perducerent. Ex quibus de priore genere Platonici fuere Philoſophi, Euclides, Democritus, & Proclinus, qui in Troade vitam ſuam traduxit; necnon, qui nunc Romæ degunt, Plotinus, hujuſque fami-

573. *Edit. Pariſ.* & *Euſeb. de Præp. Evang.* l. x. p. 464. *Edit. Pariſ.* & *Suidam*, voce Ἀμέλιος, v. Πλωτῖνος, v. Πορφύριος, & *Jonſium* de *Script. Hiſt. Philoſ.* p. 182. & *Holſten.* de vitâ *Porph.* H.

Vide

[1] Γενίλιανος Ἀμέλιος, ὁ τότε γνώριμος. Στωϊκῶν δὲ [2] Θεμιστοκλῆς, καὶ Φοιβίων, οἵτε μέχρι πρώτης ἀκμάσαντες, Ἀννιός τε καὶ Μήδιος. Περιπατητικῶν δὲ ὁ Ἀλεξανδρεὺς Ἡλιόδωρος. Τῆς δὲ νεωτέρας Πλατωνικοὶ μὲν [3] Ἀμμώνιος καὶ [4] Ωριγένης, οἷς ἡμεῖς τὸ πλεῖστον τῆς χρόνου παρεσπουδάκαμεν, ἀνδράσιν οὐκ ὀλίγῳ πρὸ καθ' ἑαυτοὺς εἰς σοφίαν διενεγκοῦσιν· οἵ τε Ἀθήνησι διάδοχοι Διόδοτος καὶ Εὐσέβιος. Καὶ δὴ ἔστι τούτων γέγραπταί τισιν, ὥσπερ Ωριγένει μὲν τὸ [5] ΠΕΡΙ ΔΑΙΜΟΝΩΝ, [6] Εὐσεβίῳ δὲ τὸ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΦΙΛΗΒΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΟΡΓΙΟΥ, καὶ πρὸς Ἀριστοτέλει ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΝ ἀντειρημένων, [7] οὐκὶ ἐκείνοις πρὸ τοῦ μὴ πρὸς ἐξειργασμένων τὸν [8] λόγον αὐτὸς ἀρεσθεὶς ἂν ἠφίστο, παρέργῳ τῇ τοιαύτῃ [9] χρησαμένων αὐτῇ, καὶ μὴ προηγουμένῳ πρὸς τὸ γράφειν ὁρμῇ λαβόντων. Τῶν δὲ Στωϊκῶν Ἑρμῖνος καὶ Λυσίμαχος, οἵτε

[1] Vide *Porphyrium* in *Vita Plotini*, p. 5. *Edit. Basil.* T.

[2] Hujus item *Eusebius* (in *Chron.* l. 1. fol. 70.) meminit. Sed distinguendus est à *Themistocle* Stoïco antiquo apud *Plutarchum* in *Sympos.* & *Themistocle* Athenienſi Sophistâ apud *Eunapium* in *Juliano*; quem cum primo *Themistocle* confundit *Scaliger* in notis ad *Euseb.* fol. 263. ut notavit *Jonsius* de *Script. Hist. Phil.* l. 3. c. 15. pag. 288. H.

[3] *Saccas* cognominatus, quia olim fuerat σακκοφόρος teste *Suida* v. Πλωτῖνος. (de quo *Theodoretus* loco jam citato, *Suidas*, ejusque Editor *Kusterus* ad vocem Ἀμμώνιος, *Jonsius*, aliique) non ille cujus meminit *Longinus* in *Sect.* XIII. si isthic loci Ἀμμώνιος & non Νουμήνιος (ut censent alii.) legendum sit. H.

[4] Non celeberrimus ille *Ecclesiæ* pater, *Ammonii* etiam discipulus: sed alius, qui cum *Herennio* & *Plotino* à condiscipulatu conjunctè vixit, & nihil præter libellum *De Dæmonibus*, (cujus mox infra mentio

familiaris Gentilianus Amelius: at ex Stoïcis *fuere* Themiſtocles & Phœbion; quique nuper admodum floruerunt, Annius & Medius: è Peripateticis autem Heliodorus Alexandrinus. Secundi generis *fuerunt* Ammonius & Origines, quos nos diutiſſimè frequentavimus, viros qui æquales ſuos ſapientiâ multum excellerent: tum & qui *in ſchola* Athenis ſucceſſere, Diodotus & Eubulus. Licet enim ex hiſce nonnulli quædam ſcripſerint, ut Origines, qui DE DÆMONIBUS *ſcripſit*; & Eubulus, qui IN PHILEBUM ET GORGIAM *commentarium edidit*, atque Ariſtoteli CONTRA PLATONIS REMPUBLICAM reſpondit: non illa tanti ſunt, ut eapropter inter illos referri mereantur, qui deditâ operâ literis *Philoſophiæ* dogmata explicuerunt; quum hæc ipſis opuſcula velut parerga *ſeu fortuita* fuerint, nullo certo ac ſerio ſcribendi conſilio ſuſcepta atque elaborata. Ex Stoïcis porrò Herminus & Lyſimachus; quique in

tio ſit) ſcriptum reliquiſſe videtur. Vide *Cl. Huetium in Origenianorum* l. 1. c. 1. H.

5 De quibus & *Plotinus* ſcripſit: eſtque liber quartus, itemque quintus tertiæ *Enneadis*. T.

6 Fortè is eſt, qui *Porphyrio* l. 4. *de Abſtin.* Mithræ hiſtoriam ſcripſiſſe memoratur: unde & nonnulla de *Antro Nymphorum* profert. T.

7 Ita *Tollius* ex conjectura, quum in *Editis* eſſet, ἐκ ἐχέγγυα πρὸς πατρὸς τὸ μὴ &c. In *MS. Collegii Corp. Chr. Ox.*) ἐκ ἐχέσγυα πρὸς τὸ μὴ &c. H.

8 Ὁ λόγος hîc *ſermo* eſt dogmata Philoſophica exponens, ut paulò poſt εἰς ἅ τῷ λόγῳ διαρθρωσιν. T.

9 Vel χρησαμένων αὐτῶν legendum videtur, vel χρησαμένης, & poſtea λαβόντας. T.

Forſan

τε ἐν ἄξει καταξιώσαντες [1] Ἀδραστῶ. καὶ [2] Μουσωνίῳ. καὶ Περιπατητικῶν Ἀριστώνῳ. καὶ [3] Πτολεμαίῳ, φιλοσοφώτατοι μέντοι περὶ καθ' αὐτὸν ἄνδρα γεγόμενοι, καὶ μέλλοντα ὁ Ἀριστώνῳ, (ὃ γάρ ἐστιν, ὅσις ἐκείνῳ γέγονεν εἰς παλυμαθειαν θαυμασιῳ), ἐὰ μὴν γε σοφιστές γε τεχνικὸν οὐδέν, ἀλλὰ ποιήματα καὶ λόγους ἐπιδεικτικούς, ἅπερ ἂν καὶ σοφῶν, περὶ ἀνδρῶν τόπων οὐχ ἑνόντων, οἶμαι μὴ καὶ ἂν αὐτὸς δόξαντος διὰ ταυτῶν βιβλίων ὕστερον γενέσθαι γνωρίμους, ἀφέντας ἀποδεικτέοις συγγράμμασι τὴν ἑαυτῶν ἀποδημησαμένους διάνοιαν. [4] Τῶν δ' ἐν γεγραφόντων οἱ μὲν οὐδὲν πλέον ἢ συναγωγὴν, καὶ μεταγραφὴν περὶ τοῖς παρεσυτέροις συντεθέντων [5] ἐποίησαν, καθάπερ Εὐκλείδης, καὶ Δημόκριτῳ., καὶ Πολλίῳ· οἱ δὲ μικρὰ κομιδῇ παράγματα περὶ παλαιῶν ἱστορίας ἀπομνημονεύσαντες, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ἐκείνοις ἐπεχείρησαν συνιστάναι βιβλία, καθάπερ Ἄννιός τε καὶ Μήδιος, καὶ Φοιβίων· [6] ὅτῳ. μὲν ἀπὸ τῆς ἐν τῇ λέξει κατασκευῆς γνωρίζεσθαι μᾶλλον, ἢ τῆς ἐν τῇ διανοίᾳ [7] συνθέσεως ἀξιῶν. Οἷς καὶ ὁ Ἡλιό-

[1] Forsan *Cyzicenus*, cujus meminit *Proclus* ad *Euclidem*, lib. 2. H.

[2] Forsan ille quem laudat *Stobæus*. Vide *Jonsium*, l. 3. c. 7. p. 247. &c. H.

[3] *Ptolemæi* cujusdam *Platonici* meminit *Stobæus* in *Eclogis* p. 113. H.

[4] Ita ex *MS.* in *Vulgatis* τῶν δ' ἐκ γρ. *Tollius* autem fecit τῶν δ' ἀφ' γρ. H.

[5] Sequuti sumus *MS.* & *Tollium*: antea ἐποιήσαντο. H.

[6] Forsitan tamen sic legendus hic locus est, ὅτῳ μὲν ἀπὸ τῆς ἐν τῇ λέξει συνθέσεως γνωρίζεσθαι μᾶλλον, ἢ τῆς ἐν τῇ διανοίᾳ καλασκευῆς ἀξιῶν. P.

Σω-

in urbe vivendi tempora tranſegerunt, Athenæus & Muſonius: & ex Peripateticis Ammonius & Ptolemæus, qui ambo omnium ſuorum æqualium maximè Philologi erant; præſertim verò Ammonius, (neque enim quiſquam eſt, qui, quod ad diffuſam elegantiorum literarum & omnis ſcientiæ notitiam, cum eo comparari queat), nil tamen, quod ad *Philoſophiæ* artem pertineret, ſcripſere; ſed poëmata tantùmmodo *nonnulla*, & quaſdam Demonſtrativi generis orationes; quæ quidem, invitis ipſis, etiamnunc ſupereſſe exiſtimo: neque enim *cenſeas* illos credidiſſe ob hujuſmodi libellos ſe apud poſteros notos fore, omittentes literis curâ dignioribus ſuas mentes locupletare. Rurſus ex eorum numero, qui quid commentati ſunt, quidam nil niſi collectanea aliqua, aut ex aliis deſcripta vetuſtioribus, in medium protulere; quemadmodum Euclides fecit, neenon Democritus, atque item Proclinus: alii verò, minutas prorſus quaſdam veterum doctrinæ particulas ad interpretandum ſibi deligentes, de iiſdem, atque illi, locis aggreſſi ſunt libellos componere; quo ex numero Annius ac Medius ſunt, neenon & Phœbion; atque hic quidem elocutionis elegantiâ potiùs, quàm rerum ac ſententiarum pondere, innoteſcere ſtuduit. Iiſdem & Helio-

† Συλλαξεως edidit *Tollius*, contra auctoritatem *Cod. MS.* & *Edit. Baſil.*

Forſan

[1] Ἡλιόδωρον συγκατανείμειέ τις ἄν, οὐδ' ἐκεῖνον παρὰ τὰ τοῖς παρεντερέοις ἐν τῇ ἀκροάσεσιν εἰρημένα πλέον τε συμβαλλόμενον εἰς τὸ τῶν λόγων διάρθρωσιν. Οἱ δὲ καὶ πλήθει παραβλημάτων, ἃ μετεχειρίσαντο, τῷ ἀναδιδόναι τὸν γράφειν ἀποδεικάμενοι, καὶ τέρπω [2] θεωρίας ἰδίῳ χρησάμενοι, Πλωτίνός εἰσι καὶ Γεντιλιανὸς Ἀμέλιος· ὁ μὲν τὰς Πυθαγορείας ἀρχὰς καὶ Πλατωνικὰς, ὡς ἐδόκει, παρὰ σαφεστέραν τὴν παρ' αὐτῶν κατασκευάμενος· ἐξήγησιν, ([3] οὐδὲ γὰρ οὐδὲν [4] ἐξηγύς τι τὰ [5] Νουμηνίου καὶ [6] Κρονίου, καὶ [7] Μοδεράτου, καὶ [8] Θεασύλλου, τοῖς Πλωτίνου περὶ τὴν αὐτὴν συγγράμμασιν εἰς ἀκρίβειαν)· ὁ δὲ Ἀμέλιος καθ' ὕλην μὲν τούτου βαδίζειν προαιρούμενος, καὶ τὰ πολλὰ μὲν τὴν αὐτὴν δογμάτων ἐχόμενος, τῇ δὲ ἐξεργασίᾳ πολὺς ὢν, καὶ τῇ τῆς ἑρμηνείας παραβολῇ παρὸς τὸ ἐναντίον ἐκείνῳ ζῆλον ὑπαγόμενος. Ὧν καὶ μόνων ἡμεῖς ἄξιον εἶναι νομίζομεν ἐπισκοπεῖσθαι τὰ συγγράμματα· τοὺς μὲν λοιποὺς τί τις ἂν χρεῖν

[1] Forsan *Hermiæ* & *Ædesiæ* fil. (cujus meminit *Suidas* v. Αἰδεσία & v. Ἑρμείας) & *Ammonii* (à *superiore* diversi) frater: qui ambo (magistri *Damascii*,) discipuli erant *Procli Lycii*, qui discipulus erat *Syriani* & auditor *Plutarchi Atheniensis*. H.

[2] Vocem θεωρίας omissam in *Edit. Tollii*, ex *MS.* & *Edit. Ficini* reposuimus. H.

[3] Deest οὐδὲν in *Editis*. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐξηγύς τι &c. malit *Tollius*.

[4] Legendum est ἐξηγύς ἐσι, dicit enim Porphyrius post hujus procemii descriptionem, καὶ οὐδ' ἐξηγὺς εἶναι τὰ Νουμηνίου &c. P.

[5] Eum sæpiuscule laudat *Porphyrius* in lib. *de Antro Nympharum*. Vide *eundem* in *Vitâ Plotini*, & *Jonsium* de *Script. Hist. Phil.* l. 3. c. 10. p. 264, 265. & *Meursium* ad *Hesych. Milesi*. H.

[6] Hujus meminit etiam *Porphyrius* in vitâ *Pythagoræ* & lib. *de Antro Nympharum*, ut & *Nemesius*

Heliodorum licet adjungamus: nam neque hic quidquam novi & veteribus indicti ad diſtinctam Philoſophiæ dogmatum explicationem de ſuo contulit. At qui etiam numero problematum, quæ tractarunt, ſcribendi ſtudium & diligentiam oſtenderunt, & ſingulari quadam contemplandi ratione uſi ſunt, Plotinus & Gentilianus Amelius fuerunt: quorum ille principia Pythagorica & Platonica multò, ut videtur, quàm quiſquam priorum, dilucidiùs explanavit; (non enim illæ *commentationes* Numenii, aut Cronii, aut Moderati, aut Thraſylli, propter accuratam explicationem cum Plotini commentationibus de iiſdem rebus *componendæ ſunt*): Amelius autem, hujus veſtigia dum ſibi legenda proponit, eadem quidem habet & exponit dogmata, verùm prolixior multò in illorum tractatione, latioreque uſus interpretationis ambitu, in contrariam Plotino tractandi formam deflectere videtur. Et hi quidem ſoli ſunt, quorum ſcripta curâ noſtrâ & cognitione digna exiſtimem. Nam reliquos quare quis attingere operæ

meſius, & *Suidas* v. Ωειχώνς. H.

7 Memoratur *Porphyrio in Vitâ Pythagoræ*, *Suidæ* v. Ωειχώνς, & *Stobæo* in *Eclogis* p. 107. Vide *Jonſium* de *Scrip. Hiſt. Phil.* l. 3 c. 5. H.

8 Pythagoricus & hic librum inter alia edidit περὶ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Δημοκείτου βιβλίων, *de legendis Democriti libris*. Tiberii Mathematicus, à quo interemptus. Plura *Jonſius* l. 3. c. 111. *Meurſ.* ad *Nicomachum* p. 106. *Voſſ.* in *Hiſt. Gr.* IV. 16. & de *Philoſoph. ſectis* pag. 72. Schol. *Juvenal.* in *Sat.* 6. T.

νεῖν οἴοιτο δεῖν, ἀφεὶς ἐξετάζειν ἐκείνους, παρ' ὧν ταῦτα λαβόντες ἔτοι γεγράφασιν; ἢ δὲν αὐτοὶ παρ' αὐτῶν πεφαδέντες, οὐχ ὅτι τῶν κεφαλαίων, ἀλλ' ἢ δὲ τῶν ἐπιχειρημάτων, ἢ δ' ὃν ἢ σιωαγωγῆς τῶν πρὸς τοῖς πλείοσιν, ἢ κρίσεως τοῦ βελτίονος ἐπιμεληθέντες. Ἤδη μὲν ἦν καὶ δι' ἄλλων τινὶ πεποιήκαμεν, ὥσπερ καὶ τῷ μὲν Γενθιλιανῷ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΠΛΑΤΩΝΑ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ἀντεπόντες, τῷ δὲ Πλωτίνου τὸ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ ἐπισκεψάμενοι. Τὸν μὲν γὰρ κοινὸν ἡμῶν τε κἀκείνων ἑταῖρον ὄντα [1] Βασιλέα τὸ Τύριον, ἢ δ' αὐτὸν ὀλίγα πεπραγματευμένον καὶ τὸ τοῦ Πλωτίνου μίμησιν, (ὃν ἀποδεξάμενος μᾶλλον [2] τὸ παρ' ἡμῖν ἀγωγῆς, ἐπεχείρησε διὰ συγγράμματος ἀποδεῖξαι, βελτίω δόξαν περὶ τῶν ἰδεῶν τὸ ἡμῖν ἀρεσκούσης ἔχοντα), [3] μετρίως ἀντιγεγραφῆ διελέγξαι δοκοῦμεν, [4] οὐκ εὖ παλινῳδήσαντα· καὶ τούτοις οὐκ ὀλίγας τῶν ἀνδρῶν τούτων κεκινηκότες δόξας, ὥσπερ καὶ ἐν ΤΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΜΕ-

[1] Id est, *Porphyrium*, qui patriâ linguâ *Malchus*, quod Græcis βασιλεύς est. Patriam (licet Bataneis natus) dicitur habuisse Tyrum (teste *Eunapio* & *Suida*, & ipso denique *Porphyrio* in vitâ *Plotini*) propter viciniam. Vide *Jonsium* l. 3. c. 15. *Kusterum* ad *Suidam*, v. Πορφύριος. & *Clar. Fabricium* in parte secunda *Libri quarti Bibliothecæ Græcæ*. H.

[2] Ἦν δὲ καὶ Λογγῖνος τῶν Κειλικῶν ἀκροασάμενος, inquit *Suidas*. T.

[3] Lege μετρίῳ ἀντιγεγραφῇ, vel μετρίως τῇ ἀντιγεγραφῇ διελέξαι. T.

[4] Cum *Porphyrius* mentem *Plotini*, quippe nimiâ brevitate obscurioris, non esset assecutus, contra eum scripsit. Cui ille *Amelium* respondere jussit. Respondit & *Porphyrius*: nec defuit iterum illi confutando *Amelius*. Tandem *Porphyrius* sententiâ Plotini perceptâ *Palinodiam* scripsit, inque omnium conventu recitavit. Hoc eum non

ræ pretium putet, omittens ad ipſos recurrere, à quibus illi hæc mutuantes ſcripſerunt? præſertim cum nihil omninò de ſuo addiderint; & non modò non rerum capitum, ſed ne argumentationum quidem, neque aut collectionis eorum quæ à pluribus *dicuntur*, aut deligendi optima quæque curam ullam gefferint. Ego verò & in aliis hoc ipſum ſcriptis jammodò plus ſemel præſtiti; ſicut & Gentiliano, DE JUSTITIA QUÆ APUD PLATONEM EST, reſpondi; tum verò Plotini DE IDEIS *commentarium* examinavi. Communem enim noſtrum omnium amicum Regem illum Tyrium, qui & ipſe non pauca ad exemplum & imitationem Plotini commentatus eſt, (quum, illius rationem atque diſciplinam noſtræ præferens, multò illum meliorem de Ideis ſententiam, quàm quæ nobis probaretur, amplecti, edito in vulgus ſcripto demonſtrare in animum induxiſſet), mediocriter reſponſione meâ confutâſſe videor, quòd non rectè *ſuam ſententiam* retractavit; præterea non paucas opuſculis hiſce meis illorum virorum ſententias convelliſſe; ſicut in *meâ*, quæ ad commentarii magnitudinem accedit, ADVERSUS

non rectè feciſſe *Longinus* noſter in commentario, de quo hîc agit, aſſeruit: quippe qui *Plotini* de Ideis ſententiam impugnabat, antea ſibi in eo conſentientem habens *Porphyrium*, ſed nunc in *Plotini* caſtra transfugam. T. Vide *Fabricii Bibl. Gr.* Lib. IV. parte 2. H.

ΑΜΕΛΙΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ, μέγεθ. μὴ ἐχόσῃ συγγράμματ. ἀποκεινομένῃ δ᾽ πρὸς ἅπερ αὐτῶν πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ τ῀ Ῥώμης [1] ἀπεσταλμένων, ἣν αὐτὸς μὲν ἐπιστολὴν ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΤΗΣ ΠΛΩΤΙΝΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ἔγραψεν. [2] Ἡμεῖς δ᾽ αὐτὸ μόνον προσηρκέσθημεν, τῇ κοινῇ τῶν συγγράμματ. ἐπιγραφῇ [3] ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΜΕΛΙΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ αὐτὸ προσαγορεύσαντες.

VI. Ex Porphyrio in vita Plotini, p. 12. *Edit. Basil.*

[4] ΚΑΙ σὺ μὲν ταυτά τε βιβλία πέμπειν, ὅταν σοι δοκῇ· μᾶλλον δ᾽ κομίζειν. Οὐ γὰρ ἂν ἀποταίλω τῶν πολλάκις δεῖσθαί σε τ῀ πρὸς ἡμᾶς ὁδὸν τ῀ ἑτέρωσε προκεῖναι, κἂν εἰ μηδὲν δι᾽ ἄλλο (τί γὰρ ἂν κ᾽ σοφὸν παρ᾽ ἡμῶν προσδοκᾶν ἀφίκοιο;) τήν τε παλαιὰν συνήθειαν, κ᾽ τ῀ αἴρεσ, μετριώτατον ὄντα, πρὸς ἣν λέγεις [5] σώματ. ἀδένειαν. Κἂν ἄλλό τι τύχῃς οἰηθεὶς, παρ᾽ ἐμοῦ δ᾽ μηδὲν προσδοκᾶν καινότερον, μηδ᾽ ὧν τῶν παλαιῶν, ὅσα φῂς ἀπολωλεκέναι· τῶν γὰρ γραφέων τοσαύτη φάνις ἐνταῦθα καθέστηκεν, ὥστε, νὴ τοὺς θεούς, πάντα τ῀ χρόνον τοῦτον

[1] In *MSS.* & *vulgatis* ἐπεσταλμένων. H.

[2] Lege potiùs Ἡμεῖς δ᾽ μόνον προσηρκέσθημεν τῇ κοινῇ τῶν συγγράμματος ἐπιγραφῇ, Πρὸς &c. P.

[3] Minus rectè edidit *Ficinus* πρὸς τ῀ Ἀμελίου ἐπιστολήν. T.

[4] Porphyrius in vita Plotini, Ἦν δ᾽ ἔχει κ᾽ Λογῖν. περὶ τῆς Πλωτίνου δόξαν, ἐξ ὧν μάλιστα πρὸς αὐτὸν ἐγὼ γράφων ἐπεσήμαινον,

sus AMELIUM EPISTOLA, quæque illis reſpondit quæ ab illo mihi Româ miſſa erant; quam Epiſtolam ipſe inſcripſit DE PLOTINI PHILOSOPHANDI RATIONE. Ego verò, communi tantummodò inſcriptione contentus, ſimpliciter opuſculum hoc meum EPISTOLAM ADVERSUS AMELIUM indigitavi.

VI. Ex Porphyrio in vita Plotini, p. 12. *Edit. Baſil.*

AC tu quidem, ubi commodum erit, libros illos mittes: quin potiùs ipſe adfer. Non enim rogare te ſæpiùs definam, ut hoc ad nos iter omni alteri anteponas: etiamſi nullâ aliâ de causâ (quid enim ſapientiæ adventu tuo apud me lucraturum te ſperes?) certè & ob veterem noſtram conſuetudinem, & ob aërem, qui temperatus eſt, & *utilis* ad eam corporis imbecillitatem, quâ te dicis *affectum eſſe*. Et ſi quid aliud, quod cogitas, nanciſcaris, at à me ne quid recentius expectes, imo nec veterum quidem quidquam *ſcriptorum* quæ periiſſe dicis: tanta namque hîc loci ſcribarum eſt inopia, ut toto hoc tempore vix, ita me dii ament, librarium

ἐπεσήμαινον, δηλώσει μέρος Ἐπιστολῆς γεγραφέναι πρὸς ἐμὲ, ἐπέχον τοῦτον τὸν τρόπον· Ἀξιῶν δέ με ἀπὸ τῆς Σικελίας καλέσαι πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν Φοινίκην, καὶ νομίζειν τὰ βιβλία τοῦ Πλωτίνου, φησὶ &c. T.

§ *Al.* τοῦ σώματος ἀσθένειαν, quæ quidem illi ab atrâ bile provenit: quâ percitus etiam Romæ ſæpè ſe interimere cogitavit: hortante verò *Plotino* in Siciliam profectus eſt. T.

τον τὰ λειπόμενα τῶν [1] Πλωτίνε κατασκευάζων, μόλις αὐτῶν ἐπεκράτησα τ' ὑπογεαφέα, τῶν μὲν εἰωθότων ἀπάγων ἔργων, πρὸς ἑνὶ ᾧ [2] τούτῳ τάξας χρόνῳ. Καὶ κέκλημαι μὲν ὅσα δοκεῖν πάντα κ' τὰ νῦν ὑπὸ σοῦ πεμφθέντα· κέκλημαι ᾧ ἡμιτελῶς, ἃ γὰ μετρίως ἦν διημαρτημένα. Καίτοι τ' ἑταῖρον Ἀμέλιον ὧμιλω ἀναλήψεως τὰ τῶν γεαφέων πλαίσματα· τῷ δ' ἦν ἄλλα πρωργιαίτερα τῆς τοιαύτης πεοσεδρείας. Οὐκ ἔν ἔχω τίνα χρὴ τρόπον αὐτοῖς ὁμιλῆσαι, καίπερ ὑπερεπιθυμῶν τάτε [3] ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ κ' τὰ [4] ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΝΤΟΣ ἐπισκέψαως ταῦτα γὰ ἦν κ' μάλιστα διημάρτηται. Καὶ πάνυ βουλοίμω ἂν ἐλθεῖν μοι πρός σε τὰ μετ' ἀκριβείας γεγεαμμένα, τὸ πρᾶγμα μόνον, εἶτα ἀποπέμψαι πάλιν. Αὖθις ᾧ τ' αὐτὸν ἐρῶ λόγον· ὅτι μὴ πέμπειν, ἀλλ' αὐτὸν ἥκειν ἔχοντα, μᾶλλον ἀξιῶ, ταῦτά τε, κ' τῶν λοιπῶν ἔτι διαπέφυγε τ' Ἀμέλιον· ἃ μὲν γὰ ἤγαγω, ἅπαντα διὰ σπουδῆς ἐκλησάμω. Πῶς δ' οὐκ ἔμελλον ἀνδρὸς ὑπομνήματα πάσης αἰδοῦς ἄξια κ' τιμῆς κλήσεως; Τοῦτο γὰ ἦν κ' παρόντι σοι, κ' μακρὰν ἀπόντι, κ' περὶ τ' Τύρον διατρίβοντι, τυγχάνω δ' ἥπυθεν ἐπεσταλκώς, ὅτι τῶν μὲν ὑπο-

[1] Hujus vitam ſcripſit *Porphyrius*, & operibus *Plotini* præfixa eſt. Miror ſanè quod inter reliqua *Porphyrii* ſcripta (ſummo ſtudio à viris eruditis conquiſita & recenſita) hactenus non comparuerit. H.

[2] In *MS.* τούτων. H.

[3] Qui libri quartam *Enneadum* (prout *Plotini* libros diſtinxit *Porphyrius*) jam conſtituunt. Scripſit & *Numenius* περὶ ἀφθαρσίας ψυχῆς, teſte *Orig.* lib. v. adv. *Celſum*: item *Ammonius* noſter, *Plotini* Præceptor, teſte *Nemeſio* de *nat. Hom.* c. 11. T.

De

rium nanciſci potuerim, qui mihi Plotini quæ deerant colligenti deſcriberet ; quem ego ab conſueto opere abductum huic uni curæ intentum eſſe juſſi. Cuncta verò jam, ni fallor, ſcripta ejus comparavi, atque etiam illa quæ mihi recens ſubmiſiſti : attamen imperfecta ea ſunt, quæ nactus ſum ; non enim mediocriter erant corrupta. Quamquam ſodalem ego noſtrum Amelium ſcribarum errores emendaturum fuiſſe exiſtimaveram : ſed alia illi potiora fuiſſe video, quàm ut huic ſeſe curæ dederet. Quare non eſt ut iis uti poſſim, tametſi percupidus illa DE ANIMA & DE ENTE accuratiùs conſiderandi : nam & hæc vitioſiſſimè deſcripta ſunt. Ergo rem mihi longè omnium gratiſſimam feceris, ſi mihi quàm emendatiſſimè deſcripta tranſmiſeris : ſolùm ut *mea cum tuis exemplaria* conferam, atque illa ad te poſteà remittam. Attamen repeto id, quod ſuperiùs dixi : Mittas nolim, verùm ipſe potiùs huc illa afferas ; tum & ſi quæ fortè alia Amelium fugêre : nam cuncta, quæ ille attulit, ſummo ſtudio *à me exquiſita* poſſideo. Quidni enim viri illius Commentationes omni veneratione & honore dignas avidiſſimè mihi conquiram ? Hoc autem & præſenti tibi, & cum longè abeſſes, vel cum Tyri commorarere, ſemper ſcilicet ſignificavi, quòd mihi

4 De quo libris quinque prioribus *Enneadis ſextæ* agitur. T.

ὑποθέσεων ὑ πάνυ με τὰς πολλὰς περσιέας συμβέβηκε· τ ὃ τύπον τ γεαφῆς, ϗ τῆ ἐννοιῶν τάνδρ. τ πυκνότητα, ϗ τὸ φιλόσοφον τ τῆ ζητημάτων διαθέσεως ὑπερβαλλόντως ἄγαμαι ϗ φιλῶ, ϗ μ' τῆ ἐλλογιμωτάτων ἄγειν τὰ τότε βιβλία φαίην ἂν δεῖν τὺς ζητητικύς.

VII. [1] Ex Euſebii Præparatione Evangelica, lib. 15. p. 822. *Edit. Pariſ.*

Συνελόντι δ' εἰπεῖν, πόρρω [2] μοι δοκοῦσιν ἀφεστηκέναι τῦ τὰ δέοντα λογίζεσθαι πάντες ἐφεξῆς, ὁπόσοι τ ψυχὴν σῶμα ἀπεφήναντο· [3] πῶς γὰρ ὅλως ἐγχωρεῖ τοιαῦτα πλήσιον εἶναί τινι τῆ στοιχείων τὸ κατ' αὐτὸν θεῖναι; πῦ ὃ ἐπὶ τὰς κεράσεις ϗ μίξεις [4] ἀνενεγκεῖν; αἳ μ' πολλὺς γινόμεναι τέρπυς, ἄλλων μὴ ἀμυθήτων ἰδέας σωμάτων ἀπογεμώσαν πεφύκασιν· ἐν οἷς, εἰ ϗ μὴ σιωπῶς, ἀλλ' ἔν πόρρωθεν ἰδεῖν ἔνι τῆ στοιχείων αἰτίαν, ϗ τ πρὸς τὰ δεύτερα ϗ τρίτα τῆ πρώτων [5] ἀφορμήν. Τῶν ὃ περὶ ψυχὴν ἴχνος οὐδὲν, οὐδὲν τεκμήριον ἐν τοῖς σώμασιν εὑρίσκεται· κἂν εἰ φιλοτιμοῖτό τις, ὡς Ἐπικυρ. ϗ Χρύσιππ., ἅπαντα λίθον κινεῖν, ϗ πᾶσαν ἐρμηνᾶν δύναμιν σωμαΘ., εἰς γνῶσιν τῆ περὶ ψυχῆς πραγματείας.

Τί

[1] Ab *Euſebio* huic Fragmento præfigitur titulus iſte, Λογγίνυ πρὸς τ τῶν Στωϊκῶν περὶ ψυχῆς δόξαν ἀνατροπῆς. H.

[2] Deeſt μοι in *Cod. MS.* qui apud nos in *Collegio* D. *Joannis* aſſervatur. H.

[3] Πῦ in *MS.* Hiſce, quæ ſequuntur, planè gemina habet *Cicero* in *Tuſc. Diſp.* l. 1. c. 27. H.

[4] In *Euſebii* libris ἐνεγκεῖν, verùm ταῦτ' ἀνενεγκεῖν malit *Tollius.*

Id

mihi accideret multis *ejus* argumentis non aſſentiri: ſcribendi verò formam, & ſententiarum hujus viri denſitatem, ac Philoſophicam quæſtionum tractationem immane quantum admirari & amare; quin & ab iis, qui in rerum veritatem inquirunt, libros illius inter præſtantiſſimos dico referri oportere.

VII. Ex Euſebii Præparatione Evangelica, lib. 15. p. 822. *Edit. Pariſ.*

UT autem rem paucis expediam, longè mihi illi omnes à verâ rationis viâ receſſiſſe videntur, quicunque animam corpus eſſe ſtatuêre: quî enim fieri poteſt, ut de ipsâ ſtatuamus illam alicui ex elementis ſimilem eſſe? aut quâ ratione *illam* ad concretiones & mixtiones referamus? quæ cum variis fiant modis, innumeras aliorum corporum ſpecies producere ſolent: in quibus, etſi non è proximo, certè non ita remotè licet videre elementorum *exiſtentiæ* cauſam, primorumque ad ſecunda tertiaque *efficienda* conatum. At in his, quæ ad Animam pertinent, ne veſtigium quidem *originis*, aut indicium in corporibus reperitur: etiamſi quis, ad Epicuri & Chryſippi exemplum, omnem movere lapidem ſedulò voluerit, omnemque exquirere corporis potentiam, unde animæ actiones naſcantur.

5 Id eſt, *prægreſſum* & quaſi *anteceſſionem*, ut *Cicero* eam vocat, *de Offic.* l. 1. c. 4. T.

In

Τί γὰρ ἡ τῶν ὀνόματων ἡμῖν λεπτότης περὶ ἔργων ἡγήσοιτ' ἂν εἰς φαντασίας καὶ λογισμούς; τί δὲ τὸ ἀτόμων ἅπτεσθαι τοσαύτην ὅσην τὰ ἄλλα ἔχει δύναμιν καὶ τερπνὸν, ὥστε φέρεσθαι γυναῖκα, ὅταν εἰς ἑτέρου πλάσιν ἐξαναμιχθῇ σώματος; Οἶμαι μὲν ὡς (εἰ δὲ καὶ τὸ Ἡφαίστου τις ἂν τύχοι τετράδων καὶ θεραπαινῶν, ὧν φησιν Ὅμηρος[1] τὰς μὲν αὐτομάτας εἰς τὸ ἀγῶνα χωρεῖν, [2] τὰς δὲ συνεργάζεσθαι τῇ δεσπότῃ, καὶ μηδενὸς, οἷον ζῶντες ἔχουσι, πλουσιεχνημάτων ἀπολείπεσθαι), μή τι γε δὴ τὸ ἐκ ταυτομάτου [3] ῥημάτων, καὶ αὐτοῖς ἐπὶ τοῖς ἀγαλμάσιν προσέοικε λίθοις εἰς τὸ δύασθαί τι βελτίονον ποιεῖν πρὸς αἴσθησιν. Ζήνωνι μὲν γὰρ καὶ Κλεάνθει νεμεσήσειέ τις ἂν δικαίως, εἴτω σφόδρα ὑβριστικῶς περὶ αὐτῆς διαλεχθεῖσι, καὶ ταυτὸν ἄμφω τοῦ σπερμοῦ σώματος εἶναι τὴν ψυχὴν ἀναθυμίασιν φήσασι. Τί γὰρ, ὦ πρὸς θεῶν, κοινὸν ὅλως ἀναθυμιάσει καὶ ψυχῇ; τῷ δὲ ἐγχωρεῖ, νομίσαντας τούτῳ προσεοικέναι τιμιώτερον ἡμετέραν, καὶ τὸ τῶν ἄλλων ζώων θεῖον, τοῦτο μὲν φαντασίας καὶ μνήμας οἵας τε εἶ

[1] In *Iliade* σ. v. 376. Ὅφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα. Hic ἀγὼν, inquit, *Fr. Vigerus*, non eſt certamen, ut *Hopperus* vertit; ſed vel cœtus, vel cœnaculum, ut alias ſæpè pro loco, in quem multi conveniunt, aut pro ipsâ vel hominum vel aliarum quoque rerum multitudine ſumitur. Ergo, ut hoc non improbo, ita & *miniſteria* hîc ſignificari ſeu verti poſſe exiſtimo, quæ famulis quaſi ἀγὼν propoſita ſunt: quemadmodum & in *Longino* noſtro ἀγῶνες ſunt affectus vehementiores, quorum concitatio ὁ τῶν δεινῶν καὶ ὑψηλῶν ῥητόρων ἀγὼν meritò dici poteſt, debetque. T.

[2] In *Iliade* σ. v. 417.
—— τὼ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι
Χρύσειαι, ζωῇσι νεήνισιν εἰοικυῖαι. &c. T.

Lege

naſcantur. Quid enim ſpiritûs illa tenuitas ad viſiones & ratiocinationes conferre poſſit? & unde atomorum figura tantam præ cæteris vim atque mutandi poteſtatem habeat, ut, quum in alterius conformationem corporis inter ſe variantur, prudentiam progignant? Equidem exiſtimo, quòd (vel ſiquis Vulcani tripodas & ancillas poſſideat, de quibus Homerus fabulatur, illos ſuapte ad Deorum miniſteria accurrere, haſce verò unà cum domino *ſuo* laborare, neque ullis, quas vivi habent, facultatibus carere), nulla ſanè ex illis ſponte ſe moventibus machinis *prudentiam progigneret*, & quòd ſimilis eſſet illis, qui ſunt in litoribus, lapillis, quoad potentiam ejus præclari alicujus ad ſenſum *producendum* efficiendi. Neque enim immeritò Zenoni quis atque Cleanthi ſuccenſeat, quòd tam contumeliosè uterque de animâ ſenſerit; nihilque illam aliud niſi ſpiſſi corporis eſſe exhalationem ſtatuerit. Quid enim (Dî boni!) exhalationi omnino cum animâ commune eſt? aut quî fieri poteſt, ut cum huic rei & noſtram & cæterorum omnium animantium eſſentiam ſimilem eſſe cenſent, vel viſiones & recordationes con-

3 Lege potiùs πηγμάτων, *machinarum*, quæ in ludis produci ſolebant in ſcenam cum pueris etiam conſidentibus, ex ligno tabuliſque vario picturæ genere illuſtratis compactæ: Imò Seneca loquitur de pegmatibus ſe moventibus; dicit enim in Ep. 88. *His annumeres licet machinatores, qui pegmata per ſe ſurgentia excogitant.* P.

Ro-

τὸ σώζειν διαρκεῖς, τοῦτο ἢ ὁρμὰς καὶ βελήσεις τῶν λυσιτελούντων εἰς σώσεσιν πραγμάτων; Ἦτ' ἄρα καὶ τοὺς θεοὺς, καὶ ἃ διὰ πάντων παρήκοντα ὁμοίως ἐπιγείων τε [1] καὶ οὐρανίων, εἰς ἀναθυμίασιν καὶ καπνὸν καὶ τοιαύτην φλυαρίαν καταθήσομεν; Καὶ οὐδὲ τοὺς ποιητὰς ἀφιησόμεθα, οἳ, καίπερ ἀκριβῆ σώσεσιν τῶν θεῶν ἐκ ἔχοντες, ὅμως τὰ μὴ ὀκ τ κοινῆς ἐπινοίας τῶν ἀνθρώπων, τὰ ἢ ἐξ ἐπιπνοίας τῶν Μουσῶν, ἢ κινεῖν αὐτοὺς ἐπὶ ταῦτα πέφυκε, σεμνότερα εἰρήκασι περὶ αὐτῶν, καὶ ἐκ ἀναθυμιάσεις, οὐδ' ἀέρας, οὐδὲ πνεύματα, καὶ λήρους———

VIII. Ex Anonymi Comment. in Hermog. p. 380. *Edit. Ald.*

[2] ΟΣΑ σχήματα τῶν ἐννοιῶν ὠνόμασαι, οἷον προδιόρθωσις, ἐπιδιόρθωσις, ἀποσιώπησις, προβάλλησις, εἰρωνεία, ἠθοποιία, ἅπαντα ταῦτα ἃ μοι δοκοῦσι δικαίως σχήματα καλεῖσθαι, ἀλλ' ἔννοιαι, καὶ ἐνθυμήματα, καὶ λογισμοὶ τοῦ πιθανοῦ χωρίου, καὶ πίστεως εἴδη. Τὰ μὲν γὰρ προοιμίων ἔχει δύναμιν, ἐπιδιόρθωσίς τε καὶ προδιόρθωσις, (ἡ ἢ προβάλλησις τὸ ἀξιόπιστον ἐνδείκνυται), καὶ μέρη ἂν εἴη τ παθητικῆς τε καὶ ἠθικῆς ἀποδείξεως, τῇ τ [3] ὑποκρίσεως ἀρετῇ πρέποντα.

[1] Rotundior erit ſententiæ elocutio, ſi poſt καὶ ἐφαπίων addideris τ Δία. T.

[2] Huic Fragmento ab *Anonymo* iſta præmittuntur: Καὶ δὴ Λογγῖνος ὁ φιλόλογος ἐν τῇ ῥητορικῇ τέχνῃ μίνης τ λέξεως τὰ λέγει τὰ σχήματα, αὐτὰς λέξεσι φάσκων εἶτως. H.

[3] *Hypocriſis*, Latinè *Pronuntiatio*, eſt figura ſententiæ, cum adverſarium geſtu & pronuntiatione extollimus vel abjicimus. *Jul. Ruſinianus.* H.

continuas, vel earum rerum appetitiones atque voluntates quæ ad intellectum faciunt, queant defendere? Ergone & Deos, atque ipſum illum qui cuncta tam terreſtria quàm cœleſtia pervadit, *ſummum Jovem*, ad exhalationem & fumum & cætera id genus deliria referemus? Nec Poëtas ſaltem reverebimur, qui, quamvis accuratâ Deûm notitiâ caruerint, partim tamen è communi hominum ſenſu, partim ex Muſarum afflatu, qui illos ad hæc ſolet excitare *effata*, honeſtiora de illis dixerunt; neque exhalationes eas eſſe, aut vapores, aut ſpiritus, nugaſque——

VIII. Ex Anonymi Comment. in Hermog. p. 380. *Edit. Ald.*

QUÆ Schemata Sententiarum appellari ſolent, veluti, Prævia correctio, Correctio, Reticentia, Præteritio, Ironia, Morum effictio, ea parum idoneam mihi videntur ſortita eſſe appellationem; quum potiori jure ſint Sententiæ, & Enthymemata, & Argumenta à probabili, & Probationum genera. Quædam enim ex iis, ut Correctio & Prævia correctio, habent Procœmiorum vim; (Præteritio autem in eo verſatur, ut quid ſit fide dignum oſtendat), & poſſint partes eſſe probationum ab affectibus & moribus ductarum, quæ Pronuntiationis virtuti conveniunt.

VARIAN-

VARIANTES LECTIONES omnes, quæ in MSto Pariſ. occurrunt, & de quibus nulla eſt in noſtris Emendationibus mentio.

Pag. 6. Ἐυεργεσίαν, εἶπε &c.] ἐυεργεσίαν εἶπας &c. in margine verò ἀντὶ τοῦ εἶπε.
12. Οὕτω δὴ] ὅτω ϗ.
16. Φλοιώδης γδ ὁ ἀνὴρ.] deeſt ὁ.
20. Περιεργίας] ϖεριεργασίας.
Sect. 5. Καὶ αἱ μεταβολαὶ & ita MS. Vat. 3.
24. Ἀνδρείαν] ἀνδρίαν.
Ib. Ἦν, Ἑρμοκράτιλω] ἂν Ἑρμοκράτη.
26. Ἐκείνων γῶν] ἐκείναν μὲν γῶν.
32. Γίνεσθαι φιλεῖ] γίνασθαι φ.
Ib. Πληθωτικὰ] ϖληθικά.
38. Πρῶτον μὲν γδ] deeſt γδ.
54. Ἀφλοισμὸς] ἀφλυσμὸς.
58. Δευτέρᾳ ϗ ἕνεκα] εἵνεκα.
68. Ἐπεὶ ϖέντα] ἐπεὶ χὴ ϖ.
Ib. Οὐ θαυμάζεις] ὐ θαμάζοις.
Ib. Ἀλογιςαῖ, φρονεῖ] ἀλογιςὶ φρονεῖ.
72. Ξύλον αἰδ' ἐρύκει ὐκῶν ἀπ.] ξ. α. ἀπείργει ὐκῶν ἀπ.
74. Ψήγματα] Ψύγματα, & vox Ψῦγμα occurrit in Dion. Halic. libro de Structurâ verborum p. 164. Edit. Oxon.
78. Οὗτος ὁ ὅρος] deeſt ὁ.
Ib. Διόπερ ἐκεῖνο] διὸ κεῖνο.

84. Ἀλ-

VARIANTES LECTIONES.

84. Ἀλλήλῃς σιδηρεῖς] ἀλλήλοις σιδηρεῖς.
Ib. Καὶ τέτῃ γε] καὶ γε τέτῃ.
86. Ὁμηρικῷ ἐκείνῃ] Ὁμ. κείνῃ.
88. Ἀξιονικότατος] ἀξιονικώτατος.
90. Περαίπτοντα] περιώτοντα.
92. Πᾶν ἐννόημα &c.] πᾶν τὸ ὁπωσῦν ἐννόημα γλυπτικὸν λόγῃ παρεμπάμψον.
Ib. Ὅμως τᾶτ'] ὅμως τότ'.
96. Εἰ δ' αὐτὸν &c.] εἴ δ' αὐτὸν ἐπορώει μάχεως.
100. Ἄρῃ τ'] Ἄρη τ'.
Ib. Ξυνεβάκχευσ'] συνεβάκχευεν.
102. Τὸ ἀδύνατον] τὸ δυνατὸν.
106. Ἢ μιμήσεως] deest ἢ.
108. Ἡμάρτετε, ὦ μα] ἥμαρτε μὰ.
110. Οὐδέν ἐς' εἰ μὴ] Οὐδὲν ἔτ' εἰ μὴ.
134. Φειδῶ] φειδῶς.
140. Ὑπερκείμενα αὔξησιν] ὑπερκ. αὔχησιν.
Ib. Ἐπειδ' ἡ] ἐπειδή.
142. Τὸ πολλα] τὰ πολλά.
Ib. Ὅπῃ τε πληθ.] ὅπῃ τε ὁ πότε πλ.
144. Ἀτειρέας ἀλλήλοισιν] deest ἀλλήλοισιν.
148. Ἅτε πρέπῃσαν] ἅτε τρέπῃσαν.
150. Οὐ κιδκλίσιν] deest ὦ.
Ib. Πλωελόπη] Πλωελόπλω.
152. Κτῆσιν Τηλεμάχοιο δαίφρονος] desunt hæc verba.
Ib. Ἡδέως] ἀδεῶς.
160. Ἔτι ἤ τ' ἄλλα, ἄν] ἔτι δέ τ' ἄν.
163. Ξιφιδίῳ κατέταμῃ] ξιφιδίῳ κατέτεμῃ.
164. Σημαντικῷ] σημαντικῶς.
Ib. Καὶ ἀλάστορες] desunt hæc verba.
170. Ἐνεφύτδυσαν] ἐνεφύτδυσε.
174. Μεγάλαι τ' φύσιν] μεγάλαι τε φύσιν.
Ib. Πόλιν ἣν δεῖ] deest δεῖ.

178. Κίν-

VARIANTES LECTIONES.

178. Κίνδωϑ.] κίνδυνοι.
Ib. Τοῦτο κἠ] τότε κἠ.
180. Τὰ ἢ μεγάλα] τὸ ἢ μ.
Ib. Οὐδ' ἐκεῖνο] οὐδ' ἐκείνε.
Ib. Ὁ τῶν Ἀργοναυτικῶν] τοῖς Ἀργοναύταις.
182. Ἀρχιλόχε ——πασύρονϑ.] Ἀρχίλοχον—— πασύροντας.
186. Λέγει, τὸ τε] λέγε ἢ τό τε.
Ib. Παιδιᾶς] παιδείας.
188. Ἐυκαμπὴς ἄκρως] εὔκ. ἄκρϑ.
190. Ἔνθεν δ', ὁ κύρτον] ἔνθα δὴ κύρτον.
Ib. Θεόπεμπτά τινα] ϑεόπ. δεινά.
198. Ὡς εἴ τις] ὡς εἴ γε.
Ib. Τὰ τῶν ἄλλων] deeſt τὰ.
202. Τῶν Λακεδαιμονίων] τῶν Λακεδαιμονίαν.
206. Εὐλόγως] εὐλόγες.
210. Ἐνέργημα] deeſt.
Ib. Ἀναſκάζει] ἀναſκάσει.
212. Ἐμφύτων] ἐμφυτως.
214. Κηλεῖν τε ὁμῶ] καλεῖν τε &c.
Ib. Ἡμᾶς ἑκάſοτε] κἠ ἡμᾶς ἑκάſοτε.
218. Ἀπ' ἀλλήλων ἄλλο ἄλλῃ] ἀπ' ἀλλήλων ἄλλος, voce ἄλλῃ ſuprà ἄλλϑ. ſcriptâ.
220. Κὐκέτ' ἔϖ ὅπῃ] κἠ ὐκέτ' ἔϖ' ὅποι.
222. Τὸ λῆμμα] κἠ τὸ λῆμα.
226. Μὴ τὰ δεόντως] μὴ τὰ ὐ δεόντως.
230. Τέλϑ. ἄχαρι] τέλϑ. ἀχαριϛὶ.
Ib. Τὸ δ' ἄχαρι] τὸ δ' ἀχάριϛον.
232. Τοσαῦτα ἢ κρέα] τοιαῦτα ἢ κρέα.
234. Ἐπὶ τὰ ταπεινότερα] εἰς τὰ &c.
238. Καὶ διασαφῆσαι deeſt κἠ.
246. Πρὸς τύτοις] πρὸς τύτῳ.
252. Ἢ πολλῶ ὀλίγων] οἳ πολλῶ ὀλίγων.

INDEX.

INDEX

Vocum & Phraſium Memorabilium, quæ occurrunt in Commentario DIONYSII LONGINI de Sublimitate.

Numerus Paginam denotat.

A.

Ἀβλεμὲς Pag. 156
Ἀγεληδὸν 140
Ἀγλυνὲς φέρημα 42
ἀγλυνέςατον 20
Ἀγδυςοι 242
Ἀγονία καὶ φέρονία 246
Ἀδχίνοια 190
Ἀδχίςερον 56, 150
ἀδχιςέρως 128
Ἀγων 88. ἀγῶνες 54. ἀγῶνες πολιτικοὶ 76. ἀγωνιςικὸν 134
Ἀδέκαςον 252
Ἀδιανέμητα 132
Ἀδιάπλωτον 200, 184, 178
Ἀδιάχυτος 188
Ἀδοξότερα ὕλης 228
Ἀδρεπήβολον, *id quod naturâ valde uber & Sublime eſt*; vox enim componitur ex ἀδρὸς *vehemens* ſive *Sublimis*, & ἐπήβολος *qui aliquid obtinet aut adipiſcitur* 38
Ἄθεα 48
Ἀθεϊσμὸς 134
Αἰδημονέςερος 26
Αἰδωνὸς 48
Αἱματωπὸς 94
Αἰχη 236
Αἰχωλὴ χάρη 28
Αἰὼν *æternitas, omne ſæculum* 30
Ἀχαιὸν

Ἀχαιὸν μῆκος 228
Ἀχατέργαστος 100
Ἀχίεατον in Notis 50
Ἀχμὴ πνεύματος 56 —— ξυρῦ 130
Ἀχονάως 242
Ἄχεα λήμματα 78
Ἄχεατοι μεταφοραὶ 174. ἄχεατον δαιμόνιον 50
Ἄχειτον πάθος 176
Ἀχεότης 6
Ἀχεσσφαλὴς 134
Ἀχεῳώμυοι 6
Ἄχρως 72, 100
Ἀχεστημάζειν 164, 216
Ἀλγηδόνες ὀφθαλμῶν 30
Ἀλέξημα 114
Ἀλεξιφάρμακον 110, 168
Ἀληθινοὶ λόγοι 16
Ἀλληγορία 48
Ἀλληλουχία 200
Ἀλλόφυλος τάξις 134
Ἀλογιστῶ 68
Ἀλυργεῖς 232
Ἀλωάδες 40
Ἀμαθὴς 12
Ἀμάλακτοι ἔννοιαι 100
Ἀμβλῦδς 92
Ἀμεγέθης 190, 218, 226
Ἀμέλει 38, 78, 240
Ἀμηχανῶν 52
Ἄμυσος 152, 186, 210
Ἀμπώτιδες μεγέθους 56
Ἀμυδρὰ φέγγη 116
Ἀμφιλαφὴς 82
Ἀμώμητον 182
Ἀναγωγὰ 186
Ἀναλκοφαγεῖν 162
Ἀναζωγραφεῖν 168
Ἀναθεώρησις 36, 136
Ἀναθεωρήμων 34
Ἀνάθημα ibid.
Ἀνακαλεῖδς 228
Ἀνακαλυπτήρια 28
Ἀνακεκαμμένος 32
Ἀνακιρναμένα 124
Ἀνακυκλῶντες 128
Ἀνάλεξον 248
Ἀνειλεῖται 82
Ἀναλήθης 20
Ἀναλογῶν τῇ πλάσει 220
Ἀναμάρτητον 176, 180, 196
Ἄναμμα φλεβῶν 170
Ἀναμφίλεκτος πίστις 36
Ἀναπαυλὴ 76
Ἀναπεπταμμένον 80
Ἀναπλάττεσθαι ψυχαῖς 90
Ἀναπτυσσόμενα 34
Ἀναῤῥηγνύμενος 48
Ἀνασκοπεῖν πρὸς αὐγὰς 14
Ἀνασκοπουμένοις 1
Ἀνατρέφειν 42. ἀνατεθραμμένοι 166
Ἀνατροπὴ 48
Ἀναφαίρετα 198
Ἀναχοαὶ 194
Ἀνδραποδίζεσθαι 252

Ἀνδρωνῖτις 172
Ἀνειδωλοποιὸμμα 90
Ἀνέγκλητος συγγραφὴ 178
Ἀνεξάλειπτος 180
Ἀνεπαίδητος 24
Ἀνεπιστάτως 180
Ἀνερμάτιστα 10
Ἀνεψιὰν 28
Ἀνηθοποιητὸς 188
Ἀνθυπαντᾶν 120
Ἀνοίκειον 230
Ἀνοικονόμητα 182
Ἀνόμοιος 44
Ἀνόητον 250
Ἀνταναῖξαι 192
Ἀντιδιατίθεται 114
Ἄντικρυς 20
Ἀντιμεθιστάναι 146
Ἀντιμεταβολὴ 134
Ἀντιμετάθεσις 142
Ἀντιπεριίστανται 202
Ἀντιπωμμὸς 128
Ἀντισυμμαχεῖως 114
Ἀντιτάττεται 54
Ἀντιτιμήσαιτο 184
Ἀντοφθαλμῆσαι 192
Ἀντωθεμὸς 234
Ἀξιοθαύμαστος 194
Ἀξιόλογος 218
Ἀξιονικότατος 88
Ἀξιοπιστία 110
Ἀπάγειν i. e. ἀπατᾶν *fallere* 120
Ἀπαθανατίζειν 110
Ἀπαθέστατα 224
Ἀπακμὴ 58
Ἀπακμὴ πάθους 60
Ἀπαλὰ φρονήματα 242
Ἀπαλλάττομαι 6
Ἀπαραίτητος δεσπότης 248
Ἀπαρρησιαστὸν 244
Ἀπαύξησις 34
Ἀπεικότως 106
Ἀπειρικῆα τάξις 134
Ἀπεπλάσατο 72
Ἀπερισκόμμα 144
Ἀπεργάζομαι 68
Ἀπερίορισον 108, 246
Ἀπλωεῖς μεταφοραὶ 174
Ἀπήχημα μεγαλοφεσυνης 42
Ἀπογλυκώμμον 106
Ἀποδεικτικὸν ibid.
Ἀποθεώσας 108
Ἀποθηριῶδες 114
Ἀποκύλισμα 222
Ἀπολιθαίνειν 18
Ἄπορος νὺξ 52
Ἀπόρροιαι 86
Ἀπόρρητα 238
Ἀποσκιάζει 116
Ἀποτελεστικὰ μεγαληγορίας 108
Ἀπότομον 80, 218
Ἀποτραχυνόμμων 126
Ἀποτύπωσις 88
Ἀποχετδυσάμμος 86

INDEX.

Ἀποχρώντως 208
Ἀπόφυγα 28
Ἀπεκτον σκότος 52
Ἀπεόσιτον 190
Ἀπταιστον 196
Ἄπτωτον 180
Ἀραιώματα 74
Ἀραμβοι ἀγῶνα 108
Ἀρεστὸς 78
Ἀρετὴ 62
Ἀριστίνδην 74
Ἀρτύματα 234
Ἀρχέτυπον στοιχεῖον 10
Ἄσιτος 58
Ἀστεϊσμὸς 186
Ἀστέρικτα 10
Ἀσύγγνωστον 16
Ἀσύμφωνος 36
Ἀσώθετος 72
Ἀφημονεῖν πρὸς 22, 30
Ἀτονεῖ 78
Αὐθιγμὴς σύστασις 38
Αὐξητικῶς 202
Αὐτανδρος 246
Αὐτόνομον 8
Αὐτῷ *apud ipsum* 52, 98
Ἄφετοι ἐξ εἰρκτῆς 252
Ἀφορία 240
Ἄφορος 22
Ἀχαρεῖς 230
Ἀχλὺς 44
Ἀχεανὸν 50

B.

Βάθος 8
Βακχεία λόγων 174
Βακχεύειν 18
Βακχεύματα 112
Βασανίζειν 72
Βάσις ῥυθμοῦ 210, 226
Βιολογήματα 60
Βραχυσύλλαβα 226

Γ.

Γαῦρον 34
Γειτνιῶσιν 200
Γενναία φράσις 38
Γλαφυρὸν 72, 184
Γλωττόκομον 244
Γόμφος 226
Γόνιμος 162. γονιμώτατος 36, 242
Γυμνάσμων 48
Γυναικωνῖτις 172

Δ.

Δαιμόνια 46
Δαιμόνιον πνεῦμα 182
Δάπανος Adjectiv. 252
Δειλότερα 10
Δεινῶς 14
Δείνωσις 76
Δεκασμὸς 250
Δεκαδεὶς ὅπη κρίσει ibid.
Δέλτος 28
Δημιουργήσασα φύσις 236
Δημώδη ὀνόματα 220
Διάγνωσις 32
Διαγεάφαι 168
Διαδρεατιζόμενος 88
Διαδοχὴ 82
Διακέκλοφε 112

Δια-

Διακεκομμένα 122
Διακληρονομούμενον 82
Διακριθῆν 108
Διαμαρτάνω 38
Διαπτύσειν 158
Διάπτωσις 134
Διάπυρος 80
Διαριστεύειν 88
Διάρσις 38. διάρμα 78
Διάστασις 48
Διασαφῆσαι 238
Διάστημα 44, 46, 220
Διασύρειν 174
Διασυρμὸς ἐπιδέξιος 186
Δι' ἀσφαλείας ἄγειν 112
Διαπορητέον 8
Διατύπωσις 124
Διαυγὲς 194
Διαφορεῖν 8
Διαχαλᾶσθαι 218
Διαχλευάζειν 156
Διδάσκειν δρᾶμα 140
Διεξιέναι 160
Διεξοδεῦσαι 188
Διηγηματικὸν 56
Διημμένα 10, 34
Δικαία δηλεία 242
Διοιχόμενα 68
Διομαλίζειν 180
Διοριστέον 78
Διὸς ἐνύπνια 58
Διοσημεία 100
Διοχετεύειν 172
Διχόρειοι 224
Δμωαὶ 152
Δοκίμιον 170
Δοξοκοπῶντα 138
Δορυφορικὴ οἴκησις 170
Δηλαγωγῆσι 246
Δηλοπρεπῆ 42
Δεκαντώδεις κόραι 94
Δεσμώμενοι περὶ ναυάγιον 230
Δεσμεῖαι 240
Δωδεκάεδρα 6
Δυσδαιμονῆσι 48
Δυσεξάλειπτος 36
Δύσληπτον 32
Δυσσεβὴς 26
Δυσφυλακτότατον 18
Δωρητὸν πρᾶγμα 42
Δωροδόκος 250

E.

Ἐγκαταβιῶν 252
Ἐγκαταλείπω 34
Ἐγκατατάττειν 74, 236
Ἐγκοπὴ 226
Ἐγκύμων 42, 86
Ἐγκωμιαστικοὶ 40
Ἔδαφος 36
Ἕδραιον μέγεθος 224
Εἶδος, ἐπ' εἴδους 88, 238
Εἴδωλον 46, 112
Εἰδωλοποιεῖν 102. εἰδωλοποιΐα 92
Εἰδοποιΐα σχημάτων 118
Εἰκαῖον 10
Εἰκονογραφεῖ 72

INDEX.

Εἰρκτὴ 252
Εἰσβολὴ 50
Εἰσπεάτ]εως 168
Ἐκβολὴ πνεύματ☉. 182. πάθης 146
Ἐκθειάζειν 248
Ἐκκαθήραντες 74
Ἐκλύεται 60
Ἐκπάθεια 204
Ἐκπίπτειν εἰς 24, 206
Ἔκπληξις 6
Ἐκπληρῖ 218
Ἐκ]άσεως 206. ἔκ]ασιν 6. ἐξε]ηκότες 22
Ἐκτάδλω 228
Ἐκτιμήσαντες 248
Ἐκτεαγῳδῆσαι, 94
Ἐκτείβε) 242
Ἐκφερόμεν☉. 60
Ἐκφλεγόμενον θυμικῶς 80
Ἔκφερνες 210
Ἔκφυλοι 102
Ἐλατ]ώματα 176
Ἐλεγκτικώτατ☉. 24
Ἐμβολιὼ ποιεῖῳς 126
Ἐμβεβηθεῖς ἔννοιαι 42
Ἐμπαθὴς 40, 104, 142, 146
Ἐμπεριεχόμενα 38
Ἔμπληξις 92
Ἐμποιοῦντα 74
Ἔμπρακτον 78, 102, 118
Ἐμπρησμὸς 82
Ἐμφανι]ικώτερον 162
Ἔμφασις ἀγωνίας 122
Ἐμφερόμενα 80
Ἔμφρερον 244
Ἔμ]υχοι τάφοι 16. πάθη 190
Ἐναγώνια 104. ἐναγώνιον πάθ☉. 128——πρᾶγμα 142——σωμάτιον 56
Ἐναλήθης 102
Ἐνάργεια 92
Ἐναλλάτ]ειν τάξιν 128
Ἐναργές]ατον 162
Ἐναφανί]εως 116
Ἐνδέχεσθαι al. ἐνέχεσθαι 130
Ἐνέργημα 210, 212
Ἐνεπαργανωμένοι 242
Ἔνθεν 120
Ἐνθυσιᾶν 18
Ἐνθυσια]ικὸν πάθ☉. 38
Ἐννόημα 92
Ἐνπαργανῶσθαι 242
Ἐντάφιον 54
Ἐντίκτειν 108
Ἐντεραχεῖς φύσεις 240
Ἔντερφ☉. 212
Ἐντυπῶν 72
Ἐξαμαυρῖ 116
Ἐξείργα]αι 50
Ἐξενεχθὲν 6
Ἐξερείσματα χρόνων 224
Ἐξῆς 184
Ἔξις 242
Ἐξομαλίζειν 126. ἐξωμαλισμένα 56

INDEX.

Ἔξοχή 68. ἐξοχαὶ 74
Ἐξυβρισμένα 236
Ἐξωνεῖσθαι σφάλματα 198
Ἔπαθλα 242
Ἐπαινετικοὶ 40. ἐπαινετὸν 162
Ἐπάκμάσαι 88
Ἐπάλληλ⊙. 56, 126, 168, 192
Ἐπανθεῖν 160
Ἐπανίστασθαι 30
Ἐπανιτέον 200
Ἐπάνω cum Genit. 6, 196
Ἐπαφρόδιτον 186
Ἐπ' εἴδους 86
Ἐπέγερσις 170
Ἐπεισάγεται 76
Ἐπεισκυκλεῖν 76, 134
Ἐπεισόδια 54
Ἐπεκτείνας 154
Ἐπελπίσαι 240
Ἐπέχειν τάξιν 12. μάχλῳ 52. βίον 240. μοῖραν 42, 254
Ἐπίβασις 76
Ἐπιβολὴ 194
Ἐπιγλύμμα τελειότατον 32
Ἐπιγόνους Ἡρακλείδας 148
Ἐπιδεικτικὰ 82
Ἐπίδοσις μεγέθους 4
Ἐπιζητεῖ 68
Ἐπίκαιρον πάθος 120
Ἐπίκηρον πρᾶγμα 156
Ἐπικινδυνώτερον 10
Ἐπικρεία 114
Ἐπικρατεῖν τῆς διανοίας 214
Ἐπίκρισις 32
Ἐπίμονον 82
Ἐπινοητικός 24
Ἐπιπολάζειν 224
Ἐπιπολὺ 152
Ἐπιπροσθεῖν 166
Ἐπιπροσθεῖναι 238
Ἐπιστήμων παιδείας 6
Ἐπίῤῥωσις καταστάσεων 76
Ἐπιστρέφεσθαί τιν⊙. 162
Ἐπισωρευόμενα 140
Ἐπισωρευσμός 226
Ἐπισωτιθέναι 74, 140
Ἐπισυστρέφει 142
Ἐπισύνθεσις 60, 218
Ἐπισφαλὴς 180
Ἐπιτηδεύειν 42, 120
Ἐπιτίθεσθαι 94
Ἐπιφάνεια 100
Ἐπιφθέγξαιτο 46
Ἐπίφορον 32
Ἐπιφωνεῖν τινα 24
Ἐπιχείρησις 104
Ἐπιχειρῶν 72, 176
Ἐπιχαρὴς 188
Ἐποικοδόμησις λέξεων 212
Ἐποικονομία 76
Ἐποκέλλοντες εἰς 20
Ἐπορεξάμενοι 192
Ἐρανίζειν 124
Ἔρανος 218
Ἐρημένου⊙. πρὸς 56

Ἐριννύες 94
Ἑρμῆς 24
Ἔστιν ἃ quædam 38
Ἐστιᾶχον 14
Εὐβάλια 12
Εὐγένεια 186
Εὐγλωττεῖς λόγοι 238
Εὐγλωττότατοι 216
Εὐηχον 142
Εὐθυμίας ἔχεσθαι 90
Εὐκαμπὴς 188
Εὐκαταφρόνητον 14
Εὐλόγως 206
Εὐμέλεια 154, 212
Εὐπάλαιστον 186
Εὐτονία 160
Εὐτόρνιστον 196
Εὐτροχία παιδιὰ 186
Εὐτελισμὸς 78
Εὐφορεῖ 240
Ἐφαπτόμενα 1, 28, 212
Ἐφηδύναι 100
Ἐφηδυνόμενον 186
Ἐφικτὰ 208

H.

Ἡγεμόνες ἐν ἔχεσθαις 114
Ἡδυπάθεια 236
Ἡδύσματα ibid.
Ἠθικῶς 60
Ἦθος 60, 158
Ἠθολογικὴ 60
Ἡρεμεῖν 190. ἠρεμῶν 124
Ἥρωες 26
Ἡρωϊκωτάτη φαντασία 98

Θ.

Θεῖος 28
Θέλγητρον 212
Θέματα 176
Θεόπεμπτα 190
Θεοφορεῖσθαι 86, 100
Θεσμοθέτης 50
Θετέον 44
Θεωρία 194, 208
Θήλεια νόσος 154
Θολοῦσθαι 14
Θορυβεῖσθαι 14
Θερμοὶ 100
Θυλάκιον 236
Θυλάκος 234
Θυμικῶς ἐκφλεγόμενον 80

I.

Ἰδιωτεύειν 164
Ἰδιώτης 164, 186
Ἰδιωτικὸν 230
Ἰδιωτισμὸς 162
Ἴδίωμα 72
Ἱερεῖα 232
Ἴζήματα 56
Ἱκανὸς πρὸς 22
Ἴσα βαίνειν 248
Ἰσοδρομοῦσα 98
Ἰσχυροποιοῦσα 80
Ἰταμὸς 28

K.

Καθεστὼς ἐν ὄγκῳ 80
Καθολικῶς 178
Καινόστομον 30

Καιριώτατα 60
Κακόζηλον 20
Κακόσχολον 230
Καλλιγραφεῖν 184
Κανονίζειν 112
Κατὰ cum Genit. de 52
Καταβυθίζειν 246
Καταβεντᾶν 190
Κατάγνωσις 18
Καταιγίδες 124
Κατακάλυψις 116
Κατακερματίζειν 226
Κατακιρναμένη 104
Κατακηλεῖν 158
Κατακορές ατον 132
Κατακρεουργεῖσθαι 164
Καταλήξεις 224
Καταμαραίνεσθαι 250
Καταμετρεῖ 46
Καταμετρούμενον 216
Κατανδρακώσομαι 14
Καταντλῆσαι 82
Κατατετυκνωμένον 56
Κατατοιχιλλίζειν 136
Κατάρυθμα 224. κατερρυθμισμένα 224
Καταρχαιρεσιάζεσθαι 252
Κατασκελετευόμενα 10
Κατασημαντικόν 168
Κατασκιάζειν 172
Κατασοφίζεσθαι 114
Καταστύφειν 122
Καταστεῦσθαι ἁρμονίαν 222
Καταφέγγειν ῥήτορας 190
Καταχορδεύειν 162
Κατεσκευασμένον 80
Κατεξανάστασις 36
Κατολιγωρεῖν 84
Κατορθώματα 178. κατορθωμένων 198. κατόρθωσις 32
Κεκλασμένον ῥυθμὸς 224
Κεχυμένον 188
Κηλεῖν 214
Κινεῖν ἰδέας 212
Κοῖλον ἄργυρον 236
Κομπώδες ερον 140
Κομψὰ 224
Κονδυλίζεσθαι 244
Κόνδυλοι 124
Κόραι ἐν ὀφθαλμοῖς 28
Κόρρη 124
Κορυβαντιᾶν 30. κορυβαντιασμὸς 210
Κοσμικὸς 46, 240
Κυφιζόμενον ὑπὸ τῶν ἐγκωμίων 110
Κυφολογία 156
Κρατῆρες Αἰτνης 194
Κρίσις λόγων 32, 36
Κρῦσις ἤχων 212
Κυπαρισσίνη μνήμη 28
Κυριολογία 152
Κύριον ὄνομα 158
Κύριον φθόγγον 152
Κυρίττοντες 84
Κώδων 140
Κωλύειν νῦν 226
Κωμῳδία 60

Λ.

Λαχτίζοντες 84
Λαμβάνειν τὰς ἐν 36.
ἀνάθημα 34. ἱζήματα 56
Λέψανα 54
Λεκτικὸν τόλμημα 206
Λῆμμα 60, 78, 106, 228.
γυμνάσιον 222
Λιθοκόλλητος 232, 236
Λογίδιον 188
Λόγος respectus 110, 250
Λοιμικὴ διαφθορὰ 252
Λύσις 206

M.

Μαγειρεῖον 172, 234
Μάλαγμα 170
Μεγαλαυχία 34
Μεγαλήγορον 42
Μεγαλοπρεπὲς ὄνομα 158
Μεγαλορρήμων 138
Μεγαλόφρων 42
Μεγαλοφυὲς 42
Μεγαλοφυΐα 180
Μεγαλοψυχία 34
Μεγεθοποιεῖν 216
Μεγεθοποιὸς 216
Μεγεθύνει 46
Μειλίγματα 166
Μειραχιώδες 20
Μειωτικὸν ὕψος 226
Μελοποιεῖν 154
Μέλος, πρὸς μέλος οἰδεῖν 16
Μέρος, ὅτι μέρος 4
Μετάβασις λόγου 148
Μετέωρα 16
Μετουσία 212
Μέτρον limes, terminus, 56
Μικρότης ὀνομάτων 228
Μικροποιῶν 224, 238
Μικροχαρὴς 26, 224
Μικροψυχία 30.--χὸν 20
Μυησιεπφονία 58
Μονοτόνως 186
Μόρια 38, 60. in Notis 80
Μυθώδης 58
Μυκτὴρ πολιτικὸς 186
Μύξαι 44

N.

Νᾶμα λόγων 86, 242
Νάνοι 244
Νεκῦα 42
Νεοτλοποιεῖσθαι 248
Νῆφων καρδία 190
Νόημα 132
Νόησις 128, 154
Νομοθετοῦσι 164
Νοῦς sententia 134, 150

Ξ.

Ξεναι νοήσεις 24
Ξυρῷ ἀκμὴ 130

O.

Ὅμεν, Ὅ ὅ, partim, partim 60
Ὀγκηρὸν πρᾶγμα 14
Ὀγκῶν νίψιν 154
Ὄγκος 12, 54
Ὄζον κακοφωνίας 156
Ὀιδεῖν 18. οἰδεῖν πρὸς μέλος 16

Ὁλο-

Ολοφύρσεις 54
Ὁλοχερῶς 236
Ὁλοχρυσ. 236
Ὁμοειδία 224
Ὁμοτικὸν χῆμα 108
Ὁμότονον 200
Ὀνοματία 230
Ὀξύρροπον 120
Ὄργανον 210
Ὄειον 30
Ὁρκωμοτεῖν 100
Οὐρ. 54
Ὀχθίοντες 84
Ὀχλικὸς 52
Ὀψοποιΐα 236
Ὀψοποιὸς ibid.

Π.

Παιδαριωδέστατον 24
Πάθ. ἄκαιρον, ἄμετρον 22
Παιδομαθεῖς 242
Παιώνειον 110
Παλαίστρα 26
Πάμφυρτα 48
Πανάκεια 206
Πανήγυρις 192
Πανουργεῖν 114, 116
Παντὶ omnino 70
Παραβάσεις 102
Παράβολον 134, 168
Παράγγελμα 32
Παράλληλα 116
Παρακινδυνεύειν 178
Παρακινδυνευτικώτερον 166
Παρακολουθέντων 68
Παραλλάττει 78, 80
Παραλλάττεσθαι 200
Παραλογίζεται 120
Παράλογον 142. παραλόγως 134
Παράνοια φθόνου 198
Παραξύειν 164
Παραπίπτοντες 128
Παρασκευαστικώτατον 92
Παράσημα 42
Παρασύρειν 168
Παρατετολμημένα 40
Παρατεάγωνα 14
Παρατρεφόμενος 58
Παρατεσπὴ 86
Παραφέροντας εἰς 22
Παράφωνοι φθόγγοι 152
Παρεκάζω 56
Παρείρας 14
Παρεισάγουσαν 212
Παρεμβαλόντες 128
Παρενθήκη 158
Παρένθυρσον 22
Παρεξέβλω 58
Παρεπόμενα 62
Παρθένοι ἐν ὀφθαλμοῖς 28
Παρεστάναι 108
Παρολιγωρούμενον 178
Παροράματα 180
Παρορίζειν 10, 72
Παρορμητικὸν 90
Πείσματα ψυχῆς 174
Πελειὰς 58
Πένταθλ. 184

Πεποιημμένον 20. πεποιημένη λέξις 38
Περιαυγόμενα ἡλίῳ 116
Περιβάλλειν ἐυκλείαις ἢ αἰῶνα 6
Περιγραφὴ 78
Περιεργία 20
Περιηθήματα 238
Περιΐασιν ἐς τὸ ναΐδιον 20
Περικλειόμενα 218
Περιλαβεῖν 80
Περιλαμπόμενον 106
Περιμάχετα 204
Περίοδος 76
Περιπαθεῖς 40
Περιποιῶν 2. περιποιησαίμεθα 32
Πεῦσις 118
Πέφυκας 4
Πεφώνηϑ 214
Πηδήματα 172
Πλάνος 58
Πλειάδες 96
Πλεκτάνη 14
Πλὴν εἰ μὴ nisi 48, 78
Ποθοειδεῖς 100
Πολιτικὸς ἀνὴρ 6. τὸ πολιτικὸν 56
Πολλὰ τὰ plerumque 10. ὡς τὰ πολλὰ 6. πολλὰ 22
Πολλοστημόριον 248
Πολυΐστωρ 22
Πολυπλήθεια 164
Πολυμορφία 212
Πολυπρόσωπον 150
Πολυτέλεια 198, 248
Πολυφωνότερος 184
Πομπικὰ 40. πομπικῶς 168
Πορεία εἱμαρμένη 154
Πορίζειν διάγνωσιν 32. τέχνην 200
Πόρναι ἐν ὀφθαλμοῖς 28
Ποσὴ ἐπίδοσις 4
Ποσότης 78. ποσότητες 10
Πραγματικὸς 104, 106
Πρακτικὸν 58
Πραγωγὸν 174
Πραποδιδόναι βάσιν 226
Πρβολὴ 172
Πρεισέβαλε 132
Πρεκχειμένοις 76
Πρεκπίπτειν 202
Πρεμφανίζειν 116
Πρηγυμμένως 252
Πρκινδυνεύειν 108, 112
Προίμιον 204
Πρπεπωκότες ἐλευθερίαν 164
Πρπηλακιζέσθαι 126
Πρσάγεται 60
Πρσαγγέλια 74
Πρσαναπλατόμενον 34
Πρσαποδιδόναι 54, 134
Πρσβιβάζειν κινδύνοις 100
Πρσεισφέρειν 104
Πρσεκπίπτον 102
Πρσεκτικώτερον 146
Πρσέναγχος 240

Πρσ-

Προσεπεισφέρειν 54
Προσεπιθεωρετέον ibid.
Προσιστορεῖν 58
Προσκοσμήματα 236
Προσπεριωρίσατο 154
Προσεπιθεασώμεθα 158
Προσπίπτειν 126, 138, 156, 218
Προσγεγραφθέμενον 34
Προσυπογεάφειν 90
Προσφυέστατον 186
Πρόχρησις 148
Προσωπεῖον τραγικόν 160
Προτερήματα 242
Προϋπαντᾷ 116
Προϋποδεδειγμένων 238
Προϋποτίθεσθ 6, 36, 42
Προωθεῖν 168
Πυγμαῖοι 244
Πυρώσω 14

P.

Ῥόθιον φορᾶς 168
Ῥοπικὸν 20
Ῥυθμὸς δακτυλικὸς 216
Ῥυπαρὰ 162

Σ.

Σαθρὰ τῆς γραμμάτων 120
Σακκίον 234, 236
Σεσοβημένον ῥυθμὸς 224
Σείριον 98
Σημαντικώτατα 162. σημαντικῷ 164
Σπεύγας 170
Σχέμματα 178, 200
Σχιῶν ἀνθρώπινον 168
Σκληρότητες 226
Σοβαρώτερον 118
Σοβεῖσθ 224
Στηριγμὸς 222
Στίγματα 236
Στόμφον 14, 174
Στρόφιγγες 170
Συγγραμμάτιον 2
Συγγραφὺς 60
Συγκατάθεσις 36. Συγκατατίθεσθαι 164
Συγκεκινημένον 92
Συγκινδυνεύουσα 48, 98
Συγκινδυνεύω 48
Συγκορυφῶν 142
Συμβιάζω 72
Συμβιασάμενον ibid.
Συμμαχεῖ 114
Συμμορία 122
Συμπεφυκέναι 38
Συμπληθύνειν 138
Συμπλήρωσις 80
Συμπολεμεῖ 48
Συμφθέγγεται 152
Συμφυὲς 248
Σωαθροίζειν 198
Σωαίρεσις 68
Σωαναγκάζω 72, 134
Σωαναιρεῖ 12
Σωαναπέπλεγμένα 124
Σωαπέθανον 240
Σωαποκινδυνεύειν 134
Σωάρει 244
Σωαρμώζουσαν 214
Συνδεδιωγμένον 126. συνδιωκώμεθα 236

Συνδιαφορεῖ 218
Συνδιατιθέναι 34, 214
Συνδιοικεῖσθαι 236
Συνδιοικήσεως 122
Συνεδρεύειν 60
Σύνεδρος 76
Συνεκλάμπει 242
Συννεκλύει 218
Συνεκπίπτοντες εἰς 224
Συνεφλέγετο 164
Συνεχφωνῶν 204
Συνεμβαίνειν 52, 88
Συνεμπίπτω 72
Συνεμπνεῖν 54
Συνεμφαίνων 134
Συνενθυσιᾷν 86, 168
Συνεξομοιοῦσθαι 210
Συνεπιβαίνει 98
Συνεπιχρίνειν 6
Συνεπιῤῥωνύμνος 78
Συνεπισπώμενος 134
Συνεπτέρωσε 98
Συνεχὲς assiduè 34. συνεχῶς 76
Συνήκμασαν 240
Συνθεωρεῖν 196
Σύνοδος πασῶν 68
Συνοικονομούμενα 74
Σύνολον, τὸ σύνολον 82, 114
Συντελεῖν 40. συντελεσῶν 208. συντετελεσμένας 190
Συντετειχισμένα 74
Συνυπάρχειν 38, 60
Συνφορβουμένους 58
Σύστασις 38
Σύστημα 218
Σφαδάζειν 142
Σφόνδυλοι 170
Σχέσις 74
Σχολαστικὴ νόησις 20
Σχολικὸν 22, 74
Σωμάτιον 56
Σωματοειδέστερον 142
Σωματοποιούμενα 218

T.

Ταειχοῦσθαι 232
Ταυροσφαγοῦντες 100
Τεχνοκτονία 220
Τεχνοποιία 248
Τελεσιουργεῖσθαι 250
Τελεσφορούμενα 92
Τεχνίτης ῥήτωρ 114
Τεχνολογία 4
Τεχνόγεαφος 78
Τλημόνως 162
Τόνος 56
Τοπηγορία 76, 168
Τραπεζοκόμος 236
Τροπικαὶ 166, 174
Τυχὼν ἀνὴρ 50

Y.

Ὑγρὸς 188. ὑγρὸν πνεῦμα 188
Ὕλη 1. *in Notis* 228
Ὑπακρος 184
Ὑπ' ἐκ 72
Ὑπεναντίον 20. ὑπεναντίωσις 68, 202
Ὑπεραῖον 200
Ὑπερέκπτωσις 102
Ὑπερήμερον 90

Ὑπερκείμενα al. ὑποκείμενα 140
Ὑπερμεγέθεις φύσεις 178
Ὑπεροχαὶ 114
Ὑπερτεταμένως 62, 82
Ὑπερτεινόμενα 202
Ὑπερφυὲς 6, 44
Ὑπογ. ἐξ ὑπογύου 120, 134
Ὑπόθεσις 2, 32, 52
Ὑποκρύειν 226
Ὑπομνηματίζεσθαι 4. ὑπόμνημα 200, 254
Ὑπονοεῖ τις 14
Ὑπυλ. 172
Ὑποτίμησις 166
Ὑποφερομένης declinante 54
Ὑσσεσφημία 92
Ὑφηγήσαιο 8
Ὑφ. λόγων 8
Ὑφηγορία 36, 190
Ὑφηλοποιὸν 152, 174
Ὑφηλοφανέστατον 140

Φ.

Φαντασία species 34. visio 92
Φαντάσματα 46
Φημὶ voco, cum Acus. 28, 30, 58
Φθόγγος ἄφθογγος, κύριος 152
Φιλολογεῖν 158
Φιλόμυθον 54
Φιλόπονος 94
Φίλαι χεῖρες suæ manus 70
Φιλοχρηματία 246
Φλογίον 194
Φλοιώδες 74. Φλοιώδης ὑμὴν 16
Φοιβάζειν λόγους 40
Φοιβαστικοὶ 86
Φοιβόληπτος 108
Φορὰ 12
Φορταγωγήντων 236
Φορβειὰ 16
Φραστικὸς 82
Φρένημα 42, 240
Φρενηματίας 44
Φυσιολογία 82
Φυσώδες 152
Φωνήεντα 218
Φωνητικὴ ψυχὴ 160
Φωρίον 28

X.

Χαλᾶσθαι 202
Χάρτης βιβλίων 232
Χαῦνος 18, 34
Χεῦμα 82
Χηρεύειν τινὸς 40
Χοιρίδια 58
Χορηγήμα 236
Χορτάζεσθαι 84
Χρησμῳδεῖν 86
Χρηστομάθεια 238. Χρηστομαθῆσιν 12
Χύσις 80
Χωρεῖν concipere 50

Ψ.

Ψέγματα 74

Ω.

Ωδάρια 224

INDEX AUCTORUM

Quorum meminit LONGINUS in prædicto Commentario.

A.

Æschylus. Pag. 98, 100
Ammonius. 88
Amphicrates. 18, 26
Anacreon. 162
Apollonius. 180, 182
Aratus. 72, 144
Archilochus. 72, 86, 182
Arimaſpiorum autor. 68
Ariſtophanes. 220
Ariſtoteles. 166

B.

Bacchylides. 182

C.

Cecilius. 4, 24, 40, 162, 164, 176
Calliſthenes. 16
Cicero. 80, 82
Clitarchus. 16

D.

Demoſthenes. 12, 72, 80, 90, 102, 108, 118, 124, 132, 140, 150, 164, 184, 186, 188, 190, 198, 214.

E.

Eratoſthenes. 182
Eupolis. 110
Euripides. 94, 96, 101, 220

G.

Gorgias Leontinus. 16

H.

Hecatæus. 148
Hegeſias. 18
Herodotus. 30, 86, 130, 144, 154, 162, 204, 228.
Heſiodus. 44, 88
Homerus. 44, 46, 48, 52, 54, 56, 68, 70, 72, 88, 90, 122, 144, 146, 148, 150, 180, 182, 198, 244.
Hyperides. 104, 184, 186

I.

Ion Chius. 184
Iſocrates. 24, 202

L.

Lyſias. 176, 192

M.

Matris. 18
Moyſes. 50

P.

Philiſtus. 220
Phrynichus. 140
Pindarus. 184
Plato. 26, 28, 82, 86, 90, 138, 152, 156, 168, 174, 176, 198.

S.

Sappho. 62
Simonides. 102
Sophocles. 16, 101, 184
Steſichorus. 86

T.

Theocritus. 182
Theodorus. 22
Theophraſtus. 166
Theopompus. 162, 230
Thucydides. 90, 132, 142
Timæus. 22, 26, 28

X.

Xenophon. 26, 28, 38, 122, 142, 154, 168, 238.

Z.

Zoilus. 38

INDEX

INDEX SECTIONUM

Commentarii de SUBLIMITATE.

SECT. I.

CEcilii libellum de Sublimitate esse imperfectum, & quare. Pag. 1

SECT. II.

An Sublimitas doceri possit. 9

SECT. III.

De Tumido dicendi genere. 15

De Frigido dicendi genere. 21

De Parenthyrso. 23

SECT. IV.

De Frigido. 23

SECT. V.

Unde fluant prædicta vitia. 31

SECT. VI.

Veræ Sublimitatis scientia comparanda est. 33

SECT. VII.

Quomodo Sublimitas cognosci potest. 33

SECT. VIII.

Quòd quinque sunt loci Sublimitatis. 37

SECT. IX.

De Sensuum altitudine. 43

SECT. X.

Præcipuarum circumstantiarum delectum & conjunctionem Sublimitatem efficere. 61

SECT. XI.

De Incremento. 77

INDEX SECTIONUM.

SECT. XII.

Definitionem Incrementi, quâ utuntur artis ſcriptores, veram non eſſe. 79

SECT. XIII.

De Sublimi dicendi genere Platonis. 83

De Imitatione. 85

SECT. XIV.

Optimos ſcriptores in ſcribendo ante oculos noſtros ponendos eſſe. 91

SECT. XV.

De Viſionibus. 93

SECT. XVI.

De Figuris. 107

SECT. XVII.

Figuras & Sublimitatem ſibi invicem auxilium ferre. 115

SECT. XVIII.

De Interrogationibus & Percontationibus. 119

SECT. XIX.

De Diſſolutis. 123

SECT. XX.

De Figurarum Coacervatione. ibid.

SECT. XXI.

Copulas enervare orationem. 127

SECT. XXII.

De Hyperbatis. 129

SECT. XXIII.

De mutatione Numerorum. 135

SECT. XXIV.

Singularia aliquando efficere Sublimitatem. 141

SECT. XXV.

De mutatione Temporum. 143

SECT. XXVI.

De mutatione Perſonarum. 145

SECT. XXVII.

De aliâ Perſonarum mutatione. 147

SECT.

INDEX SECTIONUM.

SECT. XXVIII.

De Periphrasi sive Circumlocutione. 153

SECT. XXIX.

Periphrasin immodicam esse insulsam. 157

SECT. XXX.

De verborum delectu. 159

SECT. XXXI.

De verbis vulgaribus. 163

SECT. XXXII.

De Metaphorarum multitudine. 165

SECT. XXXIII.

Scripta Sublimia, quæ aliquando peccant, potiora esse iis, quæ omni vitio carent, sed non sunt Sublimia. 179

SECT. XXXIV.

Ad quæstionem præcedentem explicandam virtutes Demosthenis & Hyperidis comparantur. 185

SECT. XXXV.

Platonem pauciora, quàm Lysiam, vitia habere; & maxima magis, quàm communia, admirationi esse. 193

SECT. XXXVI.

Idem de Sublimi in scriptis dicendum esse. 197

SECT. XXXVII.

De Comparationibus & Similitudinibus. 201

SECT. XXXVIII.

De Hyperbolis. 203

SECT. XXXIX.

De Collocatione. 209

SECT. XL.

De aptâ membrorum orationis inter se connexione. 219

SECT. XLI.

Numerum fractum Structuræ orationis repugnare. 225

Syllabas nimis breves obesse Sublimitati. 227

SECT.

INDEX SECTIONUM.

SECT. XLII.

Phrasin nimis brevem minuere Sublimitatem. 227

SECT. XLIII.

Exilitatem verborum deturpare Sublimitatem. 229

SECT. XLIV.

Unde accidit, ut tanta Sublimium scriptorum sit paucitas. 239

FRAGMENTA LONGINI.

1 E *Cod. MSto Vat.* 261

2 E *Cod. MSto Par.* ibid.

3 *E Cod. MSto Par. Prolegomena in Hephæstionis Enchiridion.* 265

4 *E Cod. MSto Par.* 279

5 *Ex Porphyrio de vita Plotini,* p. 13. *Edit. Basil.* 283

6 *Ex Porphyrio de vitâ Plotini,* p. 12. *Edit. Basil.* 293

7 *Ex Eusebii præparatione Evangelicâ,* l. 15. p. 822. *Edit. Paris.* 297

8 *Ex Anonym. Comment. in Hermog.* p. 380. *Edit. Ald.* 301

FINIS.

227

229

pauci-
239

261
ibid.
is En-
265
279
l. 283
l. 293
o. 822.
297
Edit.
301